

Naslov originala:
THE SETH MATERIAL

A Seth Book by
Jane Roberts

Glavni i odgovorni urednik:
Tihomir Pavlović

Urednik izdanja:
Peko Živković

Prevod:
Nada Lučić

Copyright © za Jugoslaviju
Tihomir Pavlović

ISBN 7469-062-9

„Mogu te uveriti da je smrt drugi početak i da tvoja smrt u stvari ne znači da si ti mrtav. Jer, da li je ovaj glas koji čuješ, znači da sam mrtav? Da li je prisutnost koju osećaš unutar ove sobe, smrt?...”

Krajem 1963, Jane Roberts i njen muž pravili su eksperimente na ploči za primanje spiritističkih poruka, kada je ličnost, koja sebe naziva Seth, počela da saopštava poruke. Ubrzo zatim, gda Roberts doživljava stanja transa, u koja lako upada i u kojima njene kretnje, njene oči i njen glas bivaju „pozajmljeni” od Setha.

SETHOV MATERIJAL je dokumentovana priča o ženi, koja odbacivši ideju o životu posle smrti, biva suočena sa poražavajućim dokazima. Seth daje tačne dijagnoze o bolestima, ispravno opisuje sadržaje zapečaćenih pisama, (i zgrada koje su udaljene hiljadu milja) i drži predavanja o životu. Seth materijalizuje pojave u posve osvetljenoj dnevnoj sobi i nastavlja da zapanjuje, kako studente, tako i profesionalce koji se bave mistikom. Od samog početka, sva Sethova predavanja, koja se vode dva puta sedmično, se snimaju.

Iz niza neobičnih „predavanja” izdvojena su ona najbolja, koja govore o zdravlju, snovima, astralnoj projekciji, Bogu, reinkarnaciji i o mehanizmima nesvesnog. Kao što Raymond Van Over kaže u svom uvodu, verujem da „Seth poseduje veliki talenat u obradi kompleksnih i često teških pitanja, iznoseći ih na jednostavan i jasan način... Sa filozofskog gledišta, Sethov materijal je jedan od najboljih u toj vrsti”. Često nastavljajući predmet razgovora tačno na mestu gde je stao, Seth briljantno objašnjava probleme i paradokse o mističnosti, i daje brojne instrukcije za razvoj ekstrasenzorne percepcije, koju svaki čitalac može testirati za sebe. SETHOV MATERIJAL, ilustrovan dojmljivim fotografijama, sa stvarnih predavanja, nudi vrlo zanimljiv i uverljiv dokaz jednog od najneobičnijih psihičkih „učitelja” ovog veka.

Jane Roberts je odrasla u Saratoga Springs, New York, gde pohađa Skidmore koledž. Pre nego što se upustila u psihička istraživanja, piše brojne kratke priče i pesme koje izlaze u nacionalnim časopisima i tromesečnicima, kao i dve novele *Buntovnici* i *Buudu*. Njenu knjigu KAKO RAZVITI SPOSOBNOSTI EKSTRASENZORNE PERCEPCIJE, izdao je Frederick Fell. Živi u Elmira sa svojim suprugom Robertom Buttsom. Njena nova knjiga SETH GOVORI: *Večna vitalnost duše*, koju je izdiktirala potpuno u transu, sada je takođe dostupna preko izdavača Prentice Hall.

SETHOV MATERIJAL

napisala
Jane Roberts

*Ovu knjigu posvećujem Sethu
i mom suprugu Robu*

UVOD

Medij, kao predmet razgovora, je neobično zanimljiv i provokativan, jer dodiruje bitna pitanja o čovekovom umu, prirodi njegove svesti i o čovekovoj konačnoj sudbini. Medij se obično definiše kao „osoba koja je pogodna za nadnormalna delovanja i koja je sposobna da saopštava znanja koja su uzrokovana ovim delovanjima, ili osoba koja je pogodna da vrši radnje koje su inače nemoguće bez ovih delovanja”. Mnogi ljudi zamišljaju medij kao ženu koja se, ukrašena u egzotičnoj odeći, krije po tamnim uglovima i čeka da prevari svoje mušterije. Siguran sam, međutim, da takvi mediji još postoje – čak sam slučajno i ja sreo takve.

Na početku veka, medij je postao popularan, a spiritualizam se razvio kao njegova religija. Seanse su se održavale u polumračnim i malim, dobro nameštenim sobama, koje su često nalikovale na mala pozorišta, čiji je dekor bila kapela ili tako nešto u religioznom tonu. Ljudi na seansama, obično emotivno isuviše prenapeti zbog tragedije u njihovoj porodici, dovodili bi se u stanje histerije uz pomoć himni i muzike sa orgulja. Seansa bi pre svega bila dobro inscenirana predstava. Medij bi bio u transu i uz pomoć duha „koji ga aktivira”

saopštavao bi poruke voljenih pokojnika iz „duhovnog sveta”. Vrlo često ove su poruke bile trivijalne i čak vrlo smešne, međutim ožalošćeni bi odlazili svojim kućama utešeni i uvereni da njihovi voljeni „negde” još postoje i da su „sretni”.

Neki put bi medij saopštavao znanja koja su nalikovala na neke oblike ekstrasenzornih percepcija. Upravo taj aspekt medija doprineo je razvoju parapsihologije ili razvoju naučnog istraživanja ekstrasenzornih percepcija. Nema sumnje da su medij i spiritualizam bili korišćeni, a i dalje se koriste, u cilju prevare. U ekstrasenzornoj percepciji objektivni dokaz je teško otkriti i gotovo ga je nemoguće odrediti u kontrolisanim uslovima. Kod mnogih ovakvih istraživanja, činjenice se često prihvataju ne na osnovu dokaza, kojih je malo, nego na osnovu vere, koje ima uvek u izobilju. Možda se čuveni istraživač psihe Harry Price najbolje izrazio, kada je napomenuo da je „spiritualizam u njegovom najboljem slučaju religija, a u najgorem slučaju „trik”.

Međutim, od kada se počelo sa istraživanjem medijskog transa, postalo je jasno da je on kompleksno iskustvo i deo šireg fenomena, koji se sada definiše kao „izmenjeno stanje svesti”. Patološka stanja, kao što su koma, katalepsija, sinkopa i prividna smrt, često su brojnija u odnosu na neke vrste transa. Ovakva stanja udružena sa podsvešću, kao i brojna druga stanja koja su rezultat uzimanja određenih droga ili su posledica bolesti, intenzivnija su od drugih izmenjenih stanja, kao što su normalan san, hipnoza ili mesečarstvo.

Od mnogih vrsta izmenjenih stanja svesti, medij je među najdragocenijim, jer se pomoću medija može najbolje istražiti subjektivna sfera čovekovog uma. Mnogi koji su proučavali medij, napisali su da je medij u stvari metod proširenja svesti. Britanski fizičar Raynor Johnson je napomenuo da postoje mnoga stanja u kojima je svest pomaknuta iz normalne budne ravnoteže i koju kolektivno možemo nazvati stanjem transa. Neka stanja transa mogu nastati posredstvom hipnoze..., uz pomoć droge mescalina, ili uz pomoć anestetičkih sredstava, dok se druga stanja transa mogu prouzrokovati joga vežbama... Medij ili osoba koja je pogodna za nadnormalna delovanja, može preći dobrovoljno u jedno od ovih stanja gde je svest pomaknuta u prividnu ravnotežu pojedinca, i može u isto vreme da održava komunikacijsku liniju sa vanjskim svetom. S obzirom da je ovakvo stanje samoindukcijsko stanje transa, relativno je oslobode-

no patoloških okolnosti, medij može bolje kontrolisati iskustvo – kao u slučaju hipnoze.

Jane Roberts deli jedinstvenu karakteristiku sa nekoliko drugih istaknutih medija, kao što su Eileen Garrett i gđa Osborne Leonard. Mnogi mediji reaguju na njihov vlastiti materijal transa jednom gotovo religioznom lakovernošću, i doista religiozna uverenja učestano nastaju iz njihovog medijskog iskustva. Međutim, uprkos tome što su oni očarani svojim podsvesnim svetom, sa kojim su stupili u kontakt, neki mediji su otporni na iskušenja i ne zavise od komunikacija koje saopštavaju ličnosti iz transa. Gđa Garrett, na primer, posvetila je svoj život istraživanjima koja ispituju značenje medija, njenu vlastitu podsvest i parapsihološki fenomen uopšte. Gđa Leonard, takođe se posvestila temeljitim ispitivanjima njenog vlastitog medija i bila je subjekt mnogobrojnih analiza.

Valjani mediji su toliko retki, kao što su retki veliki muzičari ili veliki umetnici. Karakteristike medija uključuju neobičan spoj osetljivosti na stanja transa i jaku ličnost koja je istovremeno radoznala, objektivna i samokritična. Svakako, mnoge specijalne karakteristike iznimnih medijskih karaktera ne mogu se lako okarakterizirati, ali smatram da je Jane Roberts izuzetan medij. Smiono eksperimentisanje vlastitim subjektivnim iskustvom – u cilju ispitivanja izvora inspiracije, imaginacije ili kreativnosti –, bila su uvek karakteristika iznimnih ličnosti. André Breton, autor knjige *Nadrealistički manifest*, bio je opsednut idejom o spajanju realnog i nerealnog u umetnosti, možda zato što nije bio sposoban da napravi razliku, a što je slučaj i sa japanskim umetnicima. Izveo je niz eksperimenata vezanih za mehaničko pisanje, u cilju da otkrije misteriozne aspekte onoga što mi znamo kao „realno”. Rezultat je, zaključio je Breton, potpuniji izraz unutrašnjeg čoveka, a ovo venčanje između podsvesnog sveta i objektivne ili svesne realnosti, ne razlikuje se od dalekog putovanja na koje je krenula Jane Roberts. Iako se ona nije bavila medijem mnogo godina, krenula je na posebno dug put, prema otvorenim samokritičkim analizama, koje su neophodne za istinsko shvatanje njenog medija i njegovih opsežnih implikacija. Ona se vrlo opsežno upustila u praktične aplikacije onoga, što su u biti, filozofska pitanja. Neka od ovih pitanja, međutim, treba da se pripišu Sethovoj prirodi – ličnosti iz transa koji se razvio iz njenog medija. Ličnost iz transa se obično zove „medijsko aktiviranje”, jer ova ličnost navodno manipuliše fizičkim telom u transu, često poprima-

jući jedinstvene i individualizirane karakteristike. Prvobitno, se svakako smatralo da je medijsko aktiviranje duh ili suština bez tela koje koristi medij kao sredstvo komunikacije sa živim ljudima. Međutim, u knjizi *Svet psihičkih fenomena*, F.S.E. Edsall ističe da razvoj ličnosti iz transa ili medijsko aktiviranje, verovatno zavise od podsvesnih iskustava koja su u vezi sa medijskom pozadinom ili okolnostima. Pitanja, kao što su – šta je ličnost iz transa i kako ona komunicira, jesu veoma teška pitanja i ona su proučavana decenijama od strane parapsihologa i psihoanalitičara. (Seth, sasvim slučajno, zdravim razumom i otvorenosti, tako se meni čini, raspravlja o ozbiljnom problemu iskrivljenja činjenica iz materijala koji se saopštava posredstvom medija. Pošto su mediji blisko vezani sa navodno nadnormalnim snagama, od njih se očekuje da su apsolutno, stopostotno, tačni u saopštenjima. Ovaj stav popularno prevladava i može se videti u stavu javnosti prema Cayceu ili Dixonu). Neki veruju da čovek ima talente kojima može prevazići čula, i delovati na podsvest bez najmanjeg uticaja na svest uma. Edsall piše „iskustva u vezi sa medijskim okolnostima mogu biti važna u formiranju ovih neobičnih sekundarnih ličnosti, koje, u slučaju nekih istaknutih medija, izgledaju tajanstveno sveznajuće”.

Postavljeno je mnogo psiholoških teorija u cilju da se objasni postojanje ličnosti iz transa. Jedna takva teorija je teorija o „dynatype”, koju je postavila njujorška analitičarka Ira Progoff. Posle opsežnih istraživanja sa Eileen Garrett, Ira Progoff je zaključila da je „pristustvo ličnosti iz transa esencijalno za održavanje ravnoteže u psihi gde Garrett”. Dr Progoff je ispitivala ove ličnosti koje aktiviraju medij „ne kao duhovne suštine, nego kao simbolične forme dramatizacije, uz pomoć kojih su širi životni principi povezani u ljudskom iskustvu”. Slično, Socrates je imao svog ličnog „daimona”, Graves njegovu Belu božicu poezije, i Noah u opojnim snovima vidi sebe kao inkarnaciju svog vlastitog pretka, prvo Adama, a zatim Jeremiaha. Svaki čovek – tako kazuje teorija – personifikuje, na podsvestan način, ono što on ustvari jeste. Psihički mediji, kao što je gđa Garrett, nagađali su da oni možda stvaraju njihove vlastite alternativne pojedince, u prepoznatljivijim i prihvatljivijim formama – pojedinci kao što su „daimon”, ili „duh koji aktivira medij”.

W. H. Salter, čuveni objektivni naučni istraživač psihe, ispitivao je, međutim, sledeće: „ako ličnost iz transa nastavlja da komunicira iz godine u godinu, nikada ne postavljajući mentalnu ili emocionalnu

emfazu neispravno i nikada ne govoreći otvoreno o karakteru – vrlo je teško izgraditi uverljivo objašnjenje bez podsvesnog zaključka i dramatizacije o ulozi medija”.

Finalni definitivni odgovori leže negde u budućnosti. U međuvremenu, važno je da se pitanja postavljaju, a takva raspitivanja ne treba da istisnu druge podjednako važne aspekte medija. *Sadržaj* komunikacija medijskog transa se obično pregleda, jer bez sumnje, često su ovi sadržaji pomalo smešne i inkohherentne izjave. Međutim, dalje u ovim neobičnim primerima – kao što je trans Edgara Caycea, pojavljuju se važne i provokativne ideje koje treba uzeti u razmatranje. I komunikacije koje saopštava Seth – ličnost iz transa u koji spada Jane Roberts, zaslužuju takvu pažnju.

Najbolji materijal transa otkriva dobar psihološki uvid, koji je komuniciran posredstvom samilosne i jake ličnosti. Sethov materijal ima ovaj kvalitet. Međutim, Seth dodaje sastojinu, koja *nedostaje* u mnogim materijalima transa: jasnoća mišljenja i izlaganja. Mnogi materijali transa, kako drevnih tako i modernih medijskih ličnosti iz transa, pokazuju ne samo pobrkano sintaksu, nego i konfuzno mišljenje, ali Seth, verujem, ima veliki talenat za obrađivanje kompleksnih i često teških pitanja na jednostavan i jasan način. Iskustvom oku profesionalnog filozofa i akademskog parapsihologa, Seth će ponekad izgledati da se bavi već poznatim problemima. (Sethovo mišljenje, da nečiji um napušta telo za vreme sna, klasičan je primer i znači vraćanje u primitivna vremena). Međutim, onima koji upravo počinju da se druže sa fascinantnim svetom snova, ekstrasenzornom percepcijom i drugim fenomenalnim aspektima podsvesti, Seth će biti kristalno vidovit „učitelj”. Seth se kontinualno obraća upravo potražiteljima i ispitivačima. Svrha Sethovih komunikacija je „da pribavi sredstva kojima će ljudi bolje razumeti sebe i menjati svoju realnost”. U poglavlju o unutrašnjoj čulnosti, Seth daje jasan i otvoren savet kako nastojati proširiti nečiju svest, razviti meditacijske tehnike i ekstrasenzorne percepcije. Nadalje, Sethove komunikacije kao i komunikacije nekih drugih ličnosti iz transa, kao Edgar Cayceove komunikacije iz transa, nose veliku dozu zdravog razumskog saveta i samilosnu zainteresovanost za individualne probleme koji jako oslabljuju filozofska i metafizička nagađanja. Ovi elementi, izgleda da su glavne karakteristike Sethovog materijala, i svakako su za mene lično najzanimljiviji.

Zanimljivo je, da je Sethova ličnost i predstavljanje vrlo individualistično, te posle kratkog vremena druženja čovek ima utisak da je Seth ličnost iz uvežbanog modernog intelekta, pre nego što je ličnost sa suprotne strane Isisovog vela. Materijal takođe obuhvata iznenađujuće opsežan niz ideja koje su često intrigantne i originalne. Ja sam posebno zainteresovan za Sethovu obradu „projekcija fragmentnih ličnosti”, koja je u tradiciji sa teutonskim *dopplengangerom* i slavenskim *vardogerom*. (Fenomen „fragmentnih ličnosti” je vrlo raširen fenomen, čak je Freud, na primer, video njegov *dopplenganger* nepostojano u ogledalu. De Maupassant je jednom video njegovog „duha” kako ulazi u sobu, seda pred njim i diktira deo knjige koja je posle francuskom piscu zadala mnoge probleme. De Maupassantov „duh” kada je završio, ustao je i nestao. Voleo bih jedino da Seth jasnije opiše *mehanizme* stvari kao suprotnosti *teorije*.) Postoji takođe okultna tradicija misaonih oblika projekcije, kao što je to opisala gđa David Neel kada je stvorila njen tibetski „tulpa”. Zaista, prema Sethu, „ideja je događaj”. Zbog toga je logično da bilo koja ideja, u bilo kojoj sferi aktivnosti, bilo fizički materijalizovana ili ne, utiče na naše živote. „Ideja kao realnost” je drugi drevni koncept kojeg je Plato formulisao rano u zapadnoj civilizaciji i kojeg su godinama prihvatili filozofi. Međutim, radije nego da raspravlja o ovom konceptu samo u apstraktnim terminima, Seth ovaj koncept razvija u njegov logičan zaključak. Sve ideje, mišljenje i područje koncentracije pomažu stvaranju dinamičnog univerzuma, koji je u kontinuirano međusobnom odnosu sa *idejom*, koja ima važnu ulogu u svakom događaju. Sethova teorija o raspeću Krista je idealan primer. Prema Sethu, raspeće je nastalo u „univerzumu snova”, događajući se unutar druge realnosti, i „pojavi se u istoriji kao *ideja*”. Seth ne govori da je raspeće smao „san” koji je nastao iz opšte potrebe unutar čoveka, nego je ideja koja je aktualizirana u drugom području vremena i prostora – ideja koja je uticala na naš temporalni svet i promenila civilizaciju. To je, svakako, interesantna pretpostavka, kad samo na trenutak uzmemo u obzir i prihvatimo jednostavnu filozofsku maksimu da „ideja može promeniti svet”. Ima mnogo primera: „Čovek ne može živeti samo od hleba” „Voli bližnjeg kao sebe samog”. U našim dnevnim životima pokušavamo da manifestujemo ove ideje u realnost, da bismo ih pokrenuli iz apstraktnog sveta u temporalni svet uzroka i posledica. Seth nas u stvari stavlja u nepritliku u koju smo ga mi hteli dovesti, sugerišući da realnost

može funkcionisati u *drugom* smeru takođe: ideja je realnost koja ima veliki uticaj na temporalni svet sve vreme. Problem je da se proširi naša perceptivna baza i svesnost kako bi temporalna svest mogla manifestirati sebe u ovom svetu ideja i kako bismo postali svesni uticaja ovog sveta ideja na civilizaciju i na naše lične živote. Seth kaže da „univerzum sna poseduje koncepte koje će jednog dana posve transformisati istoriju fizičkog sveta, ali poricanje tih koncepta kao i mogućnosti, odgađa njihovo pojavljivanje”. Kant, čija filozofija umnogome počiva na konceptu da „um nameće” realnost na osnovu „činjenica čula”, sigurno bi se složio sa Sethom koji kaže da „čula stvaraju materijalni svet” pre nego što ga jednostavno samo opažaju. Takođe, unutar Sethovih komentara, postoje letimični uvidi u materijal koji su vrlo misaono provokativni i zaslužuju znatno više pažnje nego što dobijaju. Seth, na primer, napominje postojanje simboličnih figura koje poprimaju forme koje se mogu identifikovati unutar podsvesti u svrhu efektivnije komunikacije. Ovo je jedno područje naučnog istraživanja, koje je lišeno naučnih činjenica, ali je bogato u nagađanjima i prikazima koji se baziraju na iskustvu. Veliki švajcarski psihoanalitičar Carl Jung zabeležio je postojanje takozvanih arhetipskih figura u podsvesti, koje često komuniciraju sa svesnim umom putem mitskih i religioznih simbola, ili putem velikih istorijskih figura. Jung je sam godinama komunicirao sa Philemonom – arhetipska figura u njegovoj vlastitoj podsvesti). Master i Huston, posle opsežnih istraživanja posledica uzimanja droge LSD, klasificirali su ekspanzivnost svesti usled uzimanja droga u četiri kategorije, u trećoj ili simboličnoj kategoriji prikazali su dosledne manifestacije istorijskih legendarnih osoba, kao i obilnost mitskih simbola.

U filozofskom smislu Sethov materijal je najbolji materijal te vrste koji sam ikada čitao. Komparativna studija Sethovog mišljenja trebala bi biti vrlo interesantna. Sethov materijal je dovoljno kompleksan, pa su zbog toga ograničenja u ovoj knjizi neadekvatna. Jasno je, da je nemoguće da se sav materijal sumira u ovom kratkom uvodu. Mnoga pitanja padaju na pamet za vreme čitanja i mnoga ostaju nerešena, ali, po mom mišljenju, ovo nije loša knjiga. Možemo mnogo postići, ako smo mentalno, emocionalno ili spiritualno stimulišani da postavljamo pitanja, da temeljno ispitamo naše standardne stavove i potisnemo limite naših predrasuda u još nikad prošireno područje misli. Verujem da je najveća vrednost Sethove ličnosti

i njegovih komunikacija ta, što je sam sebe odredio da komunicira i stimuliše misao – što je samo još nekoliko temporalnih učitelja učinilo.

Niko ne može znati gde ova ispitivanja vode, ali možemo biti sigurni u jednu stvar: snimke komunikacija iz transa – Sethov materijal, su od neprocenjive vrednosti jer omogućuju retku priliku istraživanja subjektivnog uma čoveka. Sethov materijal je letimičan uvid u pritoke reke, koja je u isto vreme misteriozna i provokativna, i od vitalne važnosti za blagostanje čoveka. Sethov materijal je inspirativan i podstiče naučni um.

Raymond Van Over
New York, New York

SADRŽAJ

I	Susret sa Sethom	25
II	Likovi iz York Beacha Fragmentne ličnosti	37
III	Seth dolazi na seansu „Novi” prsti	45
IV	Sethov glas	53
V	Pismo psihologa koje me je uznemirilo Sethovo umirivanje	61
VI	Seth se upoznaje sa psihologom	69
VII	Vantelesne epizode Uskačem u taxi dok moje telo ostaje kod kuće	79
VIII	Godina testiranja Seth „gleda u” kovertu i daje Robu nekoliko lekcija iz umetnosti	87
IX	Psiholog i Seth govore o egzistenciji Još jedna vantelesna epizoda	103
X	Priroda fizičke realnosti	115
XI	Reinkarnacija	127
XII	Više o reinkarnaciji Posle smrti i između života	141
XIII	Zdravlje	157
XIV	Snovi Pseudodemon Terapeutski snovi	173
XV	Moguće „ja” i mogući sistemi realnosti	191
XVI	Multidimenzionalna ličnost	203
XVII	„Budući” Seth Poreklo predavanja	217

XVIII	Koncept o Bogu Kreacija Tri Krista	231
XIX	Unutrašnja čula Šta su i kako se koriste?	243
XX	Lične procene Ko ili šta je Seth?	255
Apendiks		267

AUTOROV UVOD

Bio je 29. februar 1968. Imala sam jedno od mojih dvosedmičnih predavanja o ekstrasenzornoj percepciji. Veliki prozor bio je otvoren i propuštao topao noćni vazduh. Svetla su bila normalno upaljena u mojoj dnevnoj sobi, gde sam održavala moja predavanja. Iznenada sam osetila da imamo posetioca. Upala sam kao uvek lako u trans i bez uvoda. Moj razred je sastavljen od devojaka sa koledža. One su pročitale moju prvu knjigu, znale su za Setha i prisustvovala su na nekoliko mojih predavanja, međutim nikada nisu bile svedoci Sethovog predavanja. Moje su se oči zatvorile. Posle nekoliko minuta kada su se otvorile, bile su mnogo tamnije. Počela sam da govorim za Setha. Seth je karakterističnim pokretom bacio moje naočale na pod. Pomno sam usmerila pažnju na svaku studenticu. Glas koji je govorio bio je dubok, gotovo glasan, i više muški nego ženski.

Imali smo spontano Sethovo predavanje. Predavanje je koristilo da se studentice upoznaju sa Sethom. Navešću nekoliko ekscerpta sa tog predavanja za istu svrhu – da upoznam Setha sa onim čitaocima koji nisu čuli za njega.

„U skladu s onim što su te naučili, ti se sastojiš od fizičke materije i ne možeš pobeći od nje, međutim nije tako. Fizička materija će se raspasti, ali ti nećeš. Iako ti mene ne možeš videti, znaj da sam ja ovde. Tvoji vlastiti roditelji izgleda su nestali pred tvojim očima i iščezli u ništa, zauvek. Mogu te uveriti da je smrt drugi početak, i kada si ti mrtav, ti u stvari nisi mrtav. Jer, da li ovaj glas koji čuješ, znači da si mrtav? Da li je ovo prisustvo koje ti osećaš unutar sobe, smrt?”

„Ovde sam da ti kažem da tvoja radost ne ovisi o tvojoj mladosti, jer ja nisam jako mlad. Ovde sam da ti kažem, da tvoja radost ne zavisi od tvog fizičkog tela, jer, u tvojim terminima, ja ga nemam. Imam ono što sam uvek imao – identitet, koji je moj. On nije nikada oslabio. On raste i razvija se”.

„Ti si ono što jesi, i ti ćeš biti više. Nemoj se plašiti promene, jer ti si promena i menjaš se kad sedneš ispred mene. Sve akcije su promena, u protivnom postojao bi statičan univerzum, i tada uistinu bi smrt značila naš kraj. Ono što sam ja isto je ono što si ti – individualizirana svest”.

„Menjaj se sa godišnjim dobima, jer ti si više od godišnjih doba. Ti formiraš godišnja doba. Godišnja doba su refleksija tvoje psihičke klime. Došao sam s jednom namerom večeras – da bi osetio moju vitalnost, i osećajući znao da govorim iz dimenzija koja su van onih dimenzija koje ti poznaješ. Smrt nije kraj, jer zar bi mogao da budem tako glasan kada bih govorio sa ustima smrti”.

„Nalazim se u ovoj sobi, iako ne postoji predmet unutar kojeg bi me ti mogao smestiti. Ti si bez tela, kao što sam i ja bez tela. Ti samo imaš sredstvo za upotrebu, koje ti nazivaš telo, i to je sve. Pozajmio sam Ruburtovo telo (Ruburt je ime koje mi je dao Seth, takođe dodajem da Seth govori o meni uvek kao o muškarcu) sa njegovim pristankom, ali ono što sam ja ne zavisi od atoma i molekula, ni ono što si ti ne zavisi od fizičke materije. Ti si živio pre i živećeš ponovo, a kada budeš istrošio fizičko postojanje ti ćeš i dalje živeti”.

„Došao sam ovde, kao kroz rupe prostora i vremena. Postoje šetnje u prostoru i vreme kroz koje ti možeš putovati, a u snovima ti si bio tamo gde sam i ja bio. Želim da osetiš tvoju vlastitu vitalnost. Oseti je putujući kroz univerzum i znaj da ona ne ovisi od tvog fizičkog lika. U realnosti ti projektuješ svoju vlastitu energiju da bi formirao fizički svet. Zbog toga, da bi promenio tvoj fizički svet,

treba da promeniš tebe samog. Treba da promeniš ono što ti projektuješ”.

„Ti si uvek postojao i ti ćeš uvek postojati. To je značenje postojanja i radosti. Bog koji jeste, je unutar tebe, jer ti si deo svega što jeste”. Seth je kroz mene govorio više od dva sata i tako brzo da su studenti imali problema sa hvatanjem beleški. Njegova vitalnost i radost su očiti. Ličnost nije bila moja. Sethov podrugljiv humor sijao je iz mojih očiju. Mišići na mom licu razmestili su se u različite uzorke. Moji normalno ženski pokreti bili su nadomešteni njegovim pokretima. Seth se zabavljao u ulozi starog, mudrog, iskusnog i vrlo humanog čoveka. Kada je govorio o radosti postojanja njegov je glas zatutnjao. Kasnije mi je Carol, jedna od studentica, rekla da iako je ona znala da reči dolaze iz mojih usta, imala je osećaj da reči dolaze odasvuda, iz samih zidova.

Za vreme pauze, Carol je čitala beleške. Iznenada, bez ikakvog prelaza, ponovo sam bila Seth i šaljivo komentarisala:

„Ako ti treba da budeš moj stenograf, moraš biti bolji nego što jesi. Ti si obično piskaralo”.

Zatim je Seth razgovarao sa studentima. Takođe je korigovao Caroline beleške dok ih je ona čitala, stavljao je neke svoje primedbe kako bi se pojasnile rečenice i istovremeno ju je zadirkivao.

To je bilo vrlo jednostavno predavanje. Seth se obratio studentima po prvi put, ali ipak dotakao je nekoliko pitanja koja će se često pojavljivati u Sethovom materijalu. Ličnost je multidimenzionalna. Individua je u biti oslobođena prostora i vremena. Sudbina svakog od nas je u našim vlastitim rukama. Problemi sa kojima se ne suočimo u ovom životu, biće problemi suočavanja u našem drugom životu. Ne možemo okriviti Boga, društvo ili naše roditelje za nesreće, budući da smo pre ovog fizičkog života izabrali uslove u kojima ćemo biti sretni da se rodimo, kao i izazove koji su najpogodniji za naš razvoj. Formirali smo fizičku materiju tako lako i nesvesno, kao što dišemo. Telepatiski, svi smo svesni masovnih ideja iz kojih formiramo naše koncepcije fizičke realnosti.

U periodu od pet godina, započevši decembra 1969, moj suprug Rob i ja održali smo preko 500 Sethovih predavanja. Moja prva knjiga u tom polju *Kako da razviješ tvoju ekstrasenzornu percepcijsku sposobnost*, ukratko je objasnila prilike koje su potakle moje interesovanje za ekstrasenzornu percepciju, kao i eksperimente na osnovu kojih sam stupila u kontakt sa Sethom. Od tada, Seth je demon-

strirao telepatске sposobnosti i vidovitost u isuviše brojnim prilikama, da je nemoguće sve pomenuti. Svojim predavanjima Seth je pomagao prijatelje, strance i studente, a prihvatajući njegove instrukcije moj suprug i ja učimo da razvijamo naš vlastiti psihički potencijal.

Pa ipak, nisam čovek koji se rodio sa natprirodnim sposobnostima i pozadinom paranormalnog iskustva. Ni ja ni Rob nismo imali bilo kakvo znanje o takvoj materiji. Čak i posle mog prvog oduševljenja, nisam prihvatila Sethov materijal bez ozbiljnog samoispitivanja i intelektualnih analiza. Želela sam da nastavim sa svojim iskustvima na što je moguće široj naučnoj zasnovanosti.

„Da”, rekla sam, „u transu govorim za ličnost koja tvrdi da je preživela smrt i da čovek može razviti svoje vlastite ekstrasenzorne sposobnosti. Seth insistira da je reinkarnacija činjenica. Ali... ali... ali”. Nalazila sam da su ideje koje su prikazane u Sethovom materijalu fascinantne, međutim nisam ih odmah prihvatila iz istog određenog razloga, zbog kojeg jedem slaninu za doručak. Sad, znam da su one mnogo važnije.

Za mene je prihvatanje ideje da je Seth uistinu ličnost koja je preživela smrt, bilo isto što i intelektualno samoubistvo. Nigde u stvari u svojoj prvoj knjizi nisam napisala da mislim da je Seth tačno ono što kaže da jeste – „esencija energetske ličnosti koja nije više u fokusu fizičkog sveta”. Umesto toga proučavala sam razna objašnjenja za takve ličnosti, koje su davali psiholozi i parapsiholozi sa jedne strane, i spiritualisti sa druge. Nigde do tada nisam našla jedno objašnjenje koje je bilo tako logično i dosledno kao objašnjenje koje je dato u Sethovom materijalu.

Navikla sam da mislim o sebi kao o fizičkom biću, koje je vezano za prostor i vreme, pa sam gotovo odbacila dokaze svog vlastitog iskustva. Dok sam radila na najintuitivnijem polju rada, pokušala sam da budem što više objektivna. Pokušala sam da se vratim nazad u svet koji sam zauvek ostavila – univerzum, u kojem je postojala samo fizička materija, svet u kojem su nemoguće komunikacije iz bilo koje druge realnosti ili koje druge dimenzije. Međutim, nastavili smo sa Sethovim predavanjima dvaput nedeljno.

Počela sam da imam vantelesna iskustva (astralne projekcije) kada bi sedela u dnevnoj sobi govoreći za Setha. Seth je opisivao ono što sam ja opažala, dok je moja vlastita svest bila udaljena miljama daleko, opažajući lokacije i događaje u drugom gradu ili

državi. Naše fascikle, sadrže, na primer, izjave dva brata iz Kalifornije. Oni su izjavili da je Seth ispravno opisao njihove domove i susedstvo dok sam ja govorila za njega u Elmira, New York, tri hiljade milja udaljena. Teško bih mogla da ne poverujem u ove činjenice.

Nakon izdanja moje ranije knjige, pisma su pristizala od stranaca koji su tražili pomoć ili savete. Konačno, ja sam se složila da održim nekoliko predavanja, mada sam se uplašila odgovornosti. Zainteresovani ljudi ne bi prisustvovali predavanjima, jer su živeli u drugim delovima zemlje, ali su napisali da su im saveti pomogli i da su informacije koje su se odnosile na individualnu pozadinu bile ispravne. Seth je često objašnjavao probleme kao posledice nerešenih stresova u ranijim reinkarnacijskim životima i davao specifične savete kako da pojedinci upotrebe njihove sposobnosti u cilju novih izazova.

Ranije sam mislila da je reinkarnacija fantazija koju je proizvela moja vlastita podsvest. Međutim, kako su Sethova predavanja započela, nisam bila posve sigurna u raniji stav.

Rob i ja jedva da smo religiozni u konvencionalnom smislu. Nismo bili u crkvi godinama, jedino osim da prisustvujemo venčanjima i pogrebima. Odgojena sam kao katolik, ali postajući starija bilo mi je sve teže i teže da prihvatim Boga mojih predaka. Ironija mi je šapnula da je Bog mrtav, iz istog razloga jer su i moji preci mrtvi. Raj koji me je privlačio dok sam bila dete, postao je predmet podrugivanja u mojim tinajdžerskim godinama. Ko je želeo da peva himnu bratu Bogu, čak i u slučaju da je On *postojao* i kakva vrsta inteligentnog Boga bi tražila takvo konstantno obožavanje? Veoma nesiguran Bog i na zaista neobičan način human.

Alternativna paklena vatra, bila je takođe podjednako neverovatna. Konvencionalni Bog naših očeva sedeo je sa blagoslovom u raju, dok je davo mučio ostatak nesretnih mrtvaca. Bog je bio izvan pakla. Ne bih mogla da Boga tolerišem kao prijatelja. Zbog istog razloga On takođe nije dovoljno dobro tretirao Svog sina, kao što se priča nastavlja. Ali Kriste, mislila sam, ti si bio ovde i mogao si barem da imaš obzira. On je bio ovde i on je znao kako je ovde. Pre svoje dvadesete godine napustila sam takvog arhaičnog Boga, Devicu i zajednicu svetaca. Odbacila sam raj, pakao, anđele i đavole.

Robova religioznost bila je drugačija. Religioznost njegovih roditelja bila je vrsta socijalnog protestantizma prilično zabavno nevi-

nih dogmi. Uglavnom je Bog voleo male dečake i devojčice sa uštkanim suknjama, pristojnog vladanja, ulaštenih cipela, sa očevima koji su dobro zarađivali, a posebno one čije su majke pekle kolače za Roditeljsko-učiteljsko udruženje.

Mi nismo bili ogorčeni zbog ovih očitih božijih nepravdi – nikad nismo Bogu pridavali mnogo pažnje. Ja sam imala svoju poeziju, a Rob koji je umetnik imao je svoje slikarstvo. Osećali smo smisao za kontakt sa prirodom. Bila sam više nego iko iznenađena kada sam počela da govorim u ime nekog koji za sebe tvrdi da je preživeo smrt. Oštro sam grdila sebe katkada, misleći da bi čak i moja baka iz Irske vrlo teško mogla da poveruje u duhove iz moje dnevne sobe – a verovala sam da je *moja baka* praznoverna! Nadala sam se da ću izbeći praznoverje, kao izraz gluposti odraslih, uz pomoć koledža, pameti i priličnoj dozi urođenog buntovništva. Trebalo mi je kratko vreme da otkrijem da su moje predrasude o životu posle smrti bile sa jedne strane, a da su sa druge strane postojale suprotne ideje. Shvatila sam da se moja mentalna fleksibilnost širila samo na ideje koje su bile u skladu sa mojim predrasudama. Međutim, sada znam da ljudska ličnost ima daleko veću realnost od one koju smo obično spremni da joj pripišemo. *Neko* je izdiktirao više od 50 beležnica fascinantnog materijala, međutim čak u mojim najskeptičnijim momentima moram da prihvatim realnost predavanja i materijala. Delokrug kvaliteta i teorije materijala „ispoljavaju” se gotovo istodobno.

Rob i ja smo uvereni da Sethov materijal potiče iz izvora, koji je izvan mogega ja, i da je mnogo manje iskrivljen podesnim konvencionalnim simbolima nego druga paranormalna skripta koju smo čitali. Seth kaže da su ovaj materijal prenosili i drugi u drugim vremenima i na drugim mestima, i da materijal prenosi ponovo, na nov način i za sve buduće generacije kroz vekove. Čitalac treba da donese svoj vlastiti sud, ali ja lično prihvatam Sethove teorije kao nepobitne i značajne.

Osim toga, takva zagonetka kao što je Seth – nazovi je „duhovno posedovanje”, „daemon” (Sokratov naziv) – je interesovala čovečanstvo tokom godina. Fenomen teško da je nov. Kroz svoju vlastitu priču i prikazujući materijal, nadam se da ću više razjasniti prirodu ovih iskustava i da ću pokazati da ljudska ličnost poseduje sposobnosti koje treba da razmotri i ukazati na druge načine primanja znanja, načini koji se razlikuju od onih koje obično primenjujemo.

Sethov materijal je posve izmenio moje ideje o prirodi realnosti i potkrepio smisao mog identiteta. Ne osećam ono što sam osećala ranije, da je čovek rob vremena, bolesti, propadanja i da je prepušten na milost i nemilost ugrađenih destruktivnih tendencija kojima ne može da kontroliše. Osećam, kao nikada do sada, da upravljam svojom vlastitom sudbinom, i da nisam u vlasti struktura, koje su bile podsvesno ugrađene za vreme mog detinjstva.

Ne mislim da sam potpuno oslobođena svake brige i straha, ali sam svesna da smo slobodni da menjamo nas same, kao i naše uslove, kao i da formiramo uslove na koje zatim reagujemo. Verujem da mi formiramo našu vlastitu realnost sada i posle smrti. Svrha ove knjige je da te upozna sa Sethom i Sethovim materijalom. Iako se Seth pojavio samo jednom fizički materijalizovan, Rob ga je video dovoljno jasno da bi mu naslikao portret, koji visi u našoj dnevnoj sobi (pogledaj ilustrovani deo). Mojim posredstvom, Seth je u roku od pet godina izdiktirao kontinuirani rukopis sadržan u 5000 duplih stranica. Znam da mnoge „žive” osobe nisu izdale toliko materijala. Moj vlastiti rad se nastavlja: otkada su počela predavanja, napisala sam dve knjige koje obrađuju nefikciju (ne ubrajajući ovu knjigu), dve knjige poezije i desetinu kratkih priča. Jasno je, da Seth nije „ukrao” ni jednu od mojih vlastitih kreativnih energija za njegove namere.

Prva poglavlja ove knjige imaju za predmet pojavljivanje Sethove ličnosti i uticaj koji je on imao na naše živote kada smo pokušali da shvatimo šta se dešavalo. Bila sam zapanjena imajući iskustva koja sam smatrala gotovo nemoguća. Nikada ranije nismo bili toliko znatiželjni i oprezni, i toliko fascinirani i osujećeni. Ekscerpti sa nekih ranijih predavanja biće takođe uključeni u prvim poglavljima, budući da su nam tada Sethove ideje bile toliko nove i neobične kao i sama predavanja. Ali glavna emfaza biće u samom sadržaju, u opisu prvog spiritualističkog eksperimenta, u opisu događaja koji je zatražio kako Roba tako i mene, odnosno to je događaj kada počinjem da govorim za Seta, kao i u menjanju naših stavova usled razvoja događaja. Takođe ću navesti primere Sethove vidovitosti.

Glavni deo knjige imaće za predmet Sethove koncepcije o raznim pitanjima, kao što su život posle smrti, reinkarnacija, zdravlje, priroda fizičke realnosti, koncept Boga, snovi, vreme, identitet i percepcija. Sigurna sam da će ovi ekscerpti iz samog materijala, kao i

neki primeri reinkarnacijskih tekstova, mnogim čitaocima dati veći uvid u njihove vlastite ličnosti i situacije u kojima se nalaze.

Nadam se da će Sethove teorije o zdravlju koristiti svim mojim čitaocima i da će materijal o ličnosti pomoći svakom čitaocu da otkrije multidimenzijsku realnost, koja je u stvari njegova baština.

Biće razmatrane filozofske i psihološke implikacije medija, fenomen ekstrasenzorne percepcije i moguća porekla Sethovog materijala, zajedno sa nekoliko pitanja koja se odnose na Sethovu nezavisnu realnost. Takođe ću navesti Sethove savete u vezi razvoja psihičkih sposobnosti.

Neko ko je bio upoznat sa psihičkom literaturom i paranormalnim iskustvima, bio bi bolje pripremljen za ove događaje nego ja, ali koje ne bi propustila za ceo svet.

I POGLAVLJE

Susret sa Sethom

Uslovi koji su uslovili susret sa Sethom, još me iznenađuju. Nisam bila prepuštena mislima, tražeći smisao života, na primer. Moj prvi roman je upravo bio izdat u džepnom izdanju i sva moja energija bila je usmerena u pravcu da postanem dobar romanopisac i pesnik. Smatram da je područje novinarstva nefikcija, i da su novinari nekretni pisci. Mislila sam da sam isplanirala svoj život i rad, i da je moj životni tok određen. Pa ipak, ja sam ovde i pišem moju treću knjigu o nefikciji. Godina 1963. bila je loša za nas. Rob je imao ozbiljan problem sa kičmom i jedva bi se osećao dovoljno dobro da slika kada bi došao kući sa posla. Imala sam problem oko sređivanja ideja za moju drugu knjigu. Naš stari ljubimac – pas Mischa, uginuo je. Možda sam zbog ovih događaja bila svesnija ljudske ranjivosti. Međutim, mnogo ljudi je imalo slične godine, i ovi događaji nisu kod njih uslovili pojavu psihičkih fenomena. Možda sam nesvesno upala u krizu i na taj način uslovlila da se moje psihičke sposobnosti probude usled unutrašnje potrebe.

Svakako su takvi događaji bili daleko od mojih misli. Koliko je meni bilo poznato, nikada pre nisam imala psihička iskustva u svom

životu, niti sam znala nekog ko ih ima. Ništa me nije pripremilo za večer, 9. septembra 1963, koje me je zapanjilo. Ipak, sigurna sam da je sledeći događaj inicirao susret sa Sethom.

Bilo je lepo jesenje večer. Posle večere sela sam za svoj stari sto u dnevnoj sobi, kao što sam inače običavala, da bih radila na svojoj poeziji. Rob je slikao u ateljeu, koga od dnevne sobe razdvajaju tri sobe. Uzela sam pero i papir i počela sam da radim, uz devetu ili desetu kafu i cigarete. Willie, naš mačak dremuckao je na plavom tepihu.

Ono što se zatim dogodilo, nalikuje na „izlet” bez posredstva droge. Da mi je neko neopazice bio ubrizgao drogu LSD, iskustvo bi bilo bizarnije. U roku nekoliko minuta, fantastična lavina radikalnih, novih ideja izbila je u moju glavu strahovitom snagom, kao da je moja lobanja neka vrsta privatne stanice i pretvorila se u nesnosan obujam. Nisu samo ideje izbile, nego su se intezivirale i pulsirale senzacije. Okretala sam se, usled jednog neverovatnog izvora energije. Nisam čak imala vremena da pozovem Roba. Činilo mi se da je psihički svet zaista papirnati tanak papir, koji skriva beskrajne dimenzije realnosti, i ja sam iznenada bila zavatlana i bačena kroz tanak papir uz propratni dernjav zvuk. Moje je telo sedelo za stolom, moje su ruke užurbano zapisivale reči i ideje koje su navirale u mojoj glavi. Ipak, činilo mi se da sam negde drugde, u isto vreme, putujući kroz stvari. Padala sam kroz tanak list papira da bih otkrila ceo otvoren univerzum i zatim odlazila u nove perspektive.

Osećala sam kao da znanje biva usađeno u svaku ćeliju mog tela, tako da – snagu znanja, biološku spiritualnost – nisam mogla zaboraviti. To je bilo i osećanje i znanje, pre nego intelektualno znanje. U isto vreme, setila sam se da sam noć ranije imala san koji sam zaboravila, i u kojem se ova ista vrsta iskustva dešavala. Znala sam da su ova iskustva u vezi.

Kada sam se osvestila, našla sam sebe kako zapisujem ono što je očito bio naslov: *Fizički univerzum kao ideja konstrukcije*. Kasnije će Sethov materijal razraditi ove ideje, međutim to nisam tada znala. Na jednom ranijem predavanju Seth je rekao da je ovaj događaj bio njegov prvi pokušaj da me kontaktira. Znam samo da bih se strašno uplašila, da sam te noći počela da govorim za Setha.

Nisam znala šta se desilo, ipak već tada imala sam osećaj da se moj život iznenada promenio. Reč „otkrivanje” došla mi je do uma i ja sam pokušala da je se otarasim, međutim nisam uspela. Bila sam

jednostavno uplašena termina i njegove mistične implikacije. Bile su mi poznate moje inspiracije u mom vlastitom poslu, ali ovo je bilo tako različito od uobičajene inspiracije – kao nebo i zemlja.

Ideje, koje sam „primala” bile su upravo zapanjujuće. One su preokrenule sve moje ideje o realnosti naglavce. Sve do tada, bila sam sigurna u jednu stvar: ti možeš verovati u fizičku realnost. Ona se tebi možda neće svidati uvek, ali ti možeš zavisiti od nje. Možeš promeniti svoje ideje, ako to želiš, međutim to neće ni na koji način promeniti ono što realnost jeste... Sada ne razmišljam više tako. Za vreme tog iskustva znala sam da mi formiramo fizičku materiju, a ne obratno, da nam naša čula pokazuju samo jednu trodimenzionalnu realnost, i da postoji neograničena dimenzionalnost koju mi ne možemo uobičajeno opažati, i da možemo verovati čulima samo dotle dokle postavljamo ona pitanja koja su unutar njihovog ograničenog delokruga znanja.

Nisam znala, na primer, da je sve imalo svoju vlastitu svest. Sada iznenada *osećam* fantastičnu vitalnost prisutnu čak u stvarima koje sam ranije smatrala bez života. Čavao je bio zaboden u dasku prozora i u trenutku sam doživela svest atoma i molekula koje ga sastavljaju. Uprkos svim mojim ranijim koncepcijama i zdravom razumu, znala sam da vreme nije niz momenata, koji su poput štipaljki pričvršćeni za konop, već da sva iskustva postoje u jednoj vrsti večne sadašnjosti. Sve sam zapisivala vrlo brzo – još čuvam taj rukopis. I sada kada ga čitam, imam osećaj razotkrivanja i otkrića.

Navešću nekoliko citata iz tog rukopisa:

„Mi smo individualizirani delovi energije, materijalizirani unutar fizičke egzistencije u cilju da naučimo da formiramo ideje iz energije i učinimo ih fizičkim (to je ideja konstrukcije). Projektujemo ideje unutar jednog objekta tako da bismo mogli da se služimo sa njime. Ali, objekt je materijalizovana misao. Ovo fizičko prikazivanje ideje dopušta nam da uvidimo razliku između „ja” koji misli i mišljenja. Ideja konstrukcije uči „ja” što je ja, pokazujući tome ja njegove vlastite produkte na fizički način. Drugim rečima, učimo gledajući naše vlastite kreacije. Saznajemo snagu i efekte ideja menjajući ih u fizičke realnosti, i učimo da budemo odgovorni u korišćenju kreativne energije...”

„Suština je osnovno ja, besmrtna, nefizička. Suština komuniciranja na jednom energetskom nivou sa drugim suštinama i ima gotovo neiscrpiv izvor energije u njenom raspolaganju. Individua je dio

celog ja, kojeg mi uspevamo da izrazimo na fizički način...". „Okolo projektuje i usmerava pažnju unutrašnje slike (ideja) na fizički svet, na isti način na koji pokretne slike kamere prenose jednu sliku na ekran. Usta kreiraju reči. Uši kreiraju zvuk. Teškoća u razumevanju ovog principa prouzrokovana je činjenicom da smo mi ovaj princip prihvatili zdravo za gotovo. Čula su u stvari izvori kreacije na osnovu kojih se ideja projektuje u materijalan izraz". „Čula su razvijena u cilju da prihvate svesnost o jednom već egzistencirajućem materijalnom svetu, već u cilju da taj svet kreiraju...". Ove su ideje bile samo kamen kušnje za ono što će doći kasnije. Rukopis je konačno bio sastavljen, brojao je oko sto stranica, uključujući i nove definicije starih termina. Na primer: „Podsvest je prag idejne pojave u svesnom individuu. To povezuje suštinu i individuu... Fizičko telo je materijalna konstrukcija suštine ideja svoga ja, pod svojom materijom... Instinkt je minimalna sposobnost za ideju konstrukcije i potreban je za fizičko preživljavanje... Sadašnjost je očita tačka svake idejne pojave u fizičkoj materiji".

Mislim da su ova iskustva i rukopis *ekstenzije* kreativnih potsvesnih procesa koji su iza svakog kreativnog delovanja: normalna kreativnost iznenada se „pretvorila" ili se „približila" jednom gotovo neverovatnom nivou. Te večeri bilo je proizvedeno dovoljno energije, kojom sam mogla da promenim pravac mog života i života mog supruga. Zbog tog razloga verujem da su takva iskustva od velike važnosti, u psihološkom smislu. Sigurna sam da je događaj potakao pojavljivanje mojih vlastitih neosumnjivih „psihičkih" sposobnosti i da je reagovao kao okidač u cilju primanja Sethovog materijala.

Po svemu sudeći, bila sam dostigla tačku u kojoj su sve sposobnosti bile spremne da se pojave, i tako su se i pokazale. Kada bih radila kao pisac one su se pojavljivale kroz reči, pre nego kroz, rekla bih, vizije i na način koji me ne bi uplašio.

Takođe bih volela da pomenem da verujem da je sama psihička sposobnost jedno izbijanje ili ekstenzija kreativne sposobnosti, koja je inherentna u svakom od nas, i zbog toga ona je normalna, pre nego što je nadnormalna. Međutim, kao što ćeš ti videti kasnije, mislim da su ove sposobnosti atributi drugog dela naših ličnosti, koje u relativnom smislu ne poznajemo. Mislim, dakle, da nas normalne kreativne sposobnosti dovode u sklad sa drugim dimenzijama realnosti.

Posle ove epizode, moja čak uobičajena subjektivna iskustva počela su da se menjaju. Vrlo brzo posle toga, počela sam da se

sećam svojih snova, iznenada i iz jasnog razloga. Osećala sam da otkrivam drugi život. U naredna dva meseca imala sam dva predskazujuća sna. Do tada nisam nikad imala predskazujuće sne. U najmanju ruku, porasla je naša znatiželja. U prodavnici novina primetili smo knjigu o ekstrasenzornoj percepciji, koja je na korice imala ispisan naslov „Vidoviti snovi", i odmah je kupili. Tada sam takođe tražila ideju za svoju novu knjigu, i Rob je dao predlog, koji nas je zatim odveo sve dalje i dalje od životnog puta kojeg smo poznavali. Džepna knjiga, koju smo upravo kupili bila je na stolu za kafu, između nas, kada smo seli da razgovaramo. „Imam ideju za tri romana, ali ni jedna od njih mi se u stvari ne sviđa", rekla sam.

Rob je uzeo knjigu i rekao u šali, „Zašto ne napišeš knjigu o ekstrasenzornoj percepciji"?

„Rob ti si van pameti. Ne znam ništa o ekstrasenzornoj percepciji, i zato ne želim da pišem. Osim toga, to je nefikcija. Nikada do sada nisam pisala nešto što nije fikcija ili poezija". „Znam", rekao je Rob. „Ti se međutim zanimaš za snove i naročito posle ovih neobičnih snova koje si doživela. Kako objašnjavaš iskustvo koje si doživela prošlog meseca? Osim toga knjige koje smo videli, imale su za predmet samo glasovite medije. Šta je sa običnim ljudima? Što ako svako poseduje te sposobnosti"? Slušala sam ga raširenih očiju. Zatim, rekao je gotovo ozbiljno „Zašto ne izradiš seriju eksperimenata i ne pokušaš da ih proveriš. Koristi sebe kao pokusnog kunića".

Robova ideja postavljana na taj način imala je smisla. Mogla sam da istražujem problem koji me je intrigirao, i u isto vreme napisati knjigu.

Počela sam sa radom, odmah sledećeg dana. U toku sedmice izradila sam grupu eksperimenata, u cilju da otkrijem da li obični ljudi mogu razvijati ekstrasenzorne aktivnosti. Napisala sam sadržaj za knjigu i poslala je svom izdavaču. Na moje iznenađenje, on je brzo odgovorio i bio je pun entuzijazma. Hteo je tri ili četiri primerka poglavlja knjige. Rob i ja bili smo oduševljeni, ali u isto vreme nekako prestravljeni. Naslovi poglavlja za knjigu bili su sledeći: „Uradi sam seansu", „Telepatija – činjenica ili fikcija?", „Kako sprovesti spiritualističku seansu?". „Hajde, lati se posla!", rekao je Rob smejući se.

„Ti i tvoje sugestije", uzvratila sam. Do tada sam zaista imala druge misli po glavi. Nismo nikada bili medij. Nismo nikada imali

telepatska iskustva, niti smo ikada videli ploču za spiritualnu seansu. Sa druge strane, mislila sam, nemam ništa da izgubim.

Tako smo počeli. Prvo smo proučili simbolične znake na ploči koja se koristi za dobijanje poruka duhova u spiritualističkim seansama. To nam se učinilo najmanje komplikovano. Naša vlasnica stana našla je ovu ploču u potkrovlju, pa smo je pozajmili od nje. Bili smo oboje malo zbunjeni prvih nekoliko puta, prilikom isprobavanje ploče. Moj je stav bio, „Hajde, sklonimo ovo s puta, pa ćemo moći nastaviti sa onim pitanjima koja nas najviše interesuju – telepatija i vidovitost”. Naši prvi pokušaji sa pločom bili su neuspešni.

Pošto smo po treći put pokušali da pokrenemo pokazivač na ploči, pokazivač je konačno počeo da se pokreće ispod naših vrškova prstiju. Spelovala sam poruke koje je navodno saopštavao Frank Withers (nije pravo ime), koji je živio u Elnira i umro 1940-tih godina. Evo nekoliko primera. Rob je postavljao pitanja, a pokazivač je spelirao odgovore.

„Da li nam možeš reći godinu tvoje smrti”?

1942.

„Da li si nas ranije poznavao”?

NE

„Da li si bio oženjen”?

DA

„Da li je tvoja supruga živa, ili mrtva”?

MRTVA

„Koje je bilo njeno ime”?

URSULA

„Koje je bilo njeno prezime”?

ALTERI

„Koja je bila tvoja nacionalnost”?

ENGLESKA

„Koja je bila njena nacionalnost”?

ITALIJANSKA

„Kada si rođen”?

1885.

Bili smo iznenađeni, kada se pokazivač na ploči pokrenuo. Mislila sam da se radi o uzbudljivoj igri dvoje odraslih ljudi. Pošto ni jedno od nas dvoje nije posebno verovalo u život posle smrti, ploču sa pokazivačem nismo prihvatili isuviše ozbiljno. Kasnije smo ustanovili da je Frank Withers doista živio u Elmira i umro 1940 – što

me je malo uplašilo. Mnogo više bili smo zainteresovani da pronademo razlog zbog kojeg se pokazivač pokreće, nego što smo bili zainteresovani za same poruke koje smo dobijali.

Nekoliko dana zatim, seli smo ponovo pred ploču sa pokazivačem. Frank Withers je rekao da je bio vojnik u Turskoj za vreme trajanja jednog njegovog života i insistirao (putem pokazivača na ploči) da nas uveri da je poznavao Roba i mene u gradu zvanom Triev, Danska, za vreme njegovog drugog života. Na osnovu datog podatka izvršili smo proveru i ustanovili da Triev više ne postoji.

Zatim, 8. decembra 1963. seli smo pred ploču, pitajući se da li će se pokazivač pokrenuti. Bilo je prijatno veče, bilo je toplo u sobi. Sneg je napolju padao. Zatim, odjednom, pokazivač je počeo da se pokreće tako brzo da smo jedva mogli da ga sledimo. Rob je postavljao pitanja, i odmah zatim ispisivao odgovore koje je pokazivač spelovao. Frank Withers je u ranijim seansama davao jednostavne jedno ili dvosložne odgovore. Sada su odgovori postali duži i činilo se da se i njihov karakter izmenio. Atmosfera u sobi bila je nekako drugačija.

„Da li imaš poruku za nas?”, pitao je Rob.

SVEST JE NALIK NA CVET SA MNOGO LATICA, odgovorio je pokazivač.

U prvih nekoliko poruka, Frank Withers je insistirao na važnosti postojanja reinkarnacije, pa ga je Rob upitao – „Šta ti misliš o tvojim raznim reinkarnacijama?”

ONE SU ŠTA JA JESAM, ALI JA ĆU BITI VIŠE. IGRA REČI: SVE JE ZBROJ SRCA.

Po prvi put pokazivač je spelovao čitavu rečenicu. Nasmejala sam se. „Da li sve ovo govori Janeina podsvest?”, pitao je Rob.

PODSVEST JE HODNIK. DA LI JE VAŽNO KROZ KOJA ĆEŠ VRATA PUTOVATI?

„Možda to govori tvoja podsvest?”, rekla sam Robu, ali on je već postavljao novo pitanje.

„Frank Withers–u, možemo li se vratiti na raniji razgovor, i postaviti ti bilo koje pitanje o budućnosti”?

DA, RADIJE VOLIM DA ME ZOVU FRANK WITHERS. TA JE LIČNOST PRILIČNO BEZBOJNA.

Rob i ja smo slegnuli ramenima: bilo je zaista uzbudljivo i pokazivač se pokretao brže i brže. Rob je sačekao momenat, zatim je pitao: „Kako bi ti želeo da se zoveš”?

BOG. SVA IMENA SU NJEGOVA IMENA, spelovao je pokazatelj.

Sada je Withers bio religiozan. Prevrnula sam očima i pretvarala se da buljim kroz prozor.

„Ali mi još uvek treba neko ime da ga koristimo kada razgovaramo sa tobom”, rekao je Rob.

MOŽETE MENA ZVATI KAKO GOD ŽELITE. JA ĆU SEBE ZVATI SETH. TO IME ODGOVARA MOME JA – MOJOJ LIČNOSTI, JER JASNIJE IZRAŽAVA MOJE CELO JA, KOJE JA JESAM ILI JA POKUŠAVAM DA BUDEM. JOSEPH JE TVOJE CELO JA, MANJE ILI VIŠE ZBROJ RAZNIH LIČNOSTI IZ PROŠLOSTI I BUDUĆNOSTI.

Sve je bilo spelovano tako brzo, da smo jedva uspevali da držimo ruke na pokazivaču. Nagnuo sam se bliže. Stražnji deo mog vrata me je zboleo. „Možeš li nam reći više?”, pitao je Rob. „Ako mene zoveš Joseph, kako ćeš zvati Jane?”

RUBURT

Pogledali smo jedno drugo i napravili grimasu. „Da li bi nam bolje razjasnio?”, pitao je Rob.

ŠTA IMA DA SE RAZJASNI? odgovorio je pokazivač.

„Čini nam se da su imena čudna. Mislim da se ni Janei ne svidaju”.

ČUDNO ČUDNOM

Napravili smo pauzu. Nismo znali šta da pitamo ili kako da nastavimo.

Konačno, Rob je pitao, „Da li mi možeš reći, zašto sam imao sve one probleme sa kičmom tokom ove godine?”

PRVI KRALJEŠAK NIJE SPROVODIO VITALNU SNAGU DUŽ ORGANIZMA. BIO JE OGRANIČEN BOLOM PRIGNJEČENIH NERAVA. EKSPANZIVNOST DUHA DOPUŠTA FIZIČKOM ORGANIZMU DA SE ŠIRI I OSLOBODI PRITISKA.

Ovo je samo nekoliko ekscerpta sa prvih Sethovih predavanja. (Nekoliko sedmica kasnije, Rob je otišao kod hiro-practor-a, zbog problema koje je imao sa kičmom. Hiro-practor mu je rekao da je njegov prvi kralješak van mesta), Spiritualistička seansa trajala je do posle ponoći, a kasnije po završetku, smo ostali da razgovaramo.

„Možda je on bio spoj obeju naših podsvesti, na jedan nama nerazumljiv način”, rekla sam.

„Možda”, rekao je Rob, i zatim smešeći se dodao: „Možda je on u stvari neko ko je preživeo smrt?”.

„Oh, Rob”, rekla sam nezadovoljno, „Osim toga, koju bi on imao svrhu? Ako postoje duhovi, oni mora da imaju važnija posla od pomeranja pokazivača na ploči”.

„Šta si rekao Ruburte?” pitao je Rob. Razbesnela sam se.

U redu, Sethova svrha bila je ta da nam saopšti materijal, na predavanjima koja smo imali dva puta sedmično. Međutim, tada, nismo mogli znati da je to bila njegova svrha. Naredne dve seanse bile su gotovo iste, osim zapanjujućeg elementa: Počela sam da anticipiram odgovore pokazivača sa ploče. To me je beskrajno mučilo i bila sam uzrujana zbog toga. Na sledećoj seansi mogla sam da čujem reči u svojoj glavi, i ne samo rečenice već i cele paragrafe, pre nego što su bili spelovani. Sledeća seansa započela je kao i ostale. Svako poslepodne radila sam u umetničkoj galeriji, i kada bi oprala sude i kada bi Rob bio gotov sa slikanjem za taj dan, mi bismo seli pred ploču i gledali u pokazivač. „Zašto je Jane prilično rezervisana u kontaktu sa tobom?” pitao je Rob.

„Mislim da nije suviše oduševljena”, dodao je Rob.

ONA JE ZABRINUTA JER PIMA MOJE PORUKE PRE NEGO ŠTO SU SPELOVANE. TO BI I TEBE ZABRINULO.

„Ali zašto je to razlog za zabrinutost?”, pitao je Rob.

TO JE PRILIČNO ZABRINJUJUĆE.

„Zašto?”, bio je uporan Rob.

PLOČA JE NEUTRALNA. PORUKE UMA NISU.

U međuvremenu, rekli smo našem prijatelju Billu Macdonellu za naše seanse. Bill nam je ispričao o jednom liku kojeg je video nekoliko godina ranije, kada je bio student umetnosti. Nikada, ranije, ne bi ispričao ovaj događaj. Rob je sada upitao, šta je Bill tada video.

FRAGMENT NJEGOVE VLASTITE SUŠTINE. PROŠLU LIČNOST KOJA JE DOBILA NATRAG MOMENTALNU NEZAVISNOST NA VIZUELNOM PLANU.

„Da li je lik bio svestan Billove prisutnosti?”

Jedva sam čula Roba da postavlja pitanje. Za vreme cele seanse, slušala sam reči koje su navirale u moju glavu pre nego što bi odgovori bili spelovani. U sebi sam osećala impuls da ih progovorim. Sada su impulsi postajali sve snažniji, a ja sam bivala odlučnija da to

u sebi pobedim. Ipak, bila sam strašno radoznala. Šta bi u stvari moglo da se desi? Nisam znala, i to je podsticalo moju radoznalost.

Pokazivač je počeo da speluje odgovor na Robovo pitanje.

NA NEKI NEJASAN NAČIN, SVI FRAGMENTI LIČNOSTI EGZISTIRAJU UNUTAR JEDNE SUŠTINE, SA NJIHOVIM VLASTITIM INDIVIDUALNIM SVESTIMA.

Pokazivač je zastao. Osećala sam kao da stojim i drhtim na vrhu visoke daske za skakanje u vodu, i pokušavam da nateram sebe da skočim, dok razni ljudi nestrpljivo čekaju iza mene. U stvari, reči su bile te koje su me gurale, i činilo mi se kao da jure kroz moju glavu. U nekom čudnom obliku osećala sam kao da će me hrpe imenica i glagola srušiti ako ih ne izgovorim. I ne znajući zaista, kako i zašto, otvorila sam svoja usta i pustila da reči izadu. Po prvi put počela sam da govorim za Setha, nastavljajući rečenice koje bi pokazivač spelovao.

„Kada je Bill video lik i prepoznao njegovu prisutnost, izgledalo je kao da sam fragment sanja. Suština deluje na svoje fragmente, u tvojim terminima, na podsvestan način, to jest bez svesne kontrole. Suština daje fragmentu nezavisan život, a zatim suština manje ili više zaboravlja fragment. Kada se desi momentalni gubitak kontrole, dolazi do suočavanja suštine i fragmenta. Suštini je toliko nemoguće da kontroliše fragmentske ličnosti, koliko je nemoguće svesnom umu da kontroliše telesno kucanje srca”.

Iznenada, prestala sam da govorim za Setha. Buljila sam u Roba. „Da li si mogla da čuješ sebe?”, pitao me je Rob.

Klimnula sam glavom, zbunjeno. „Nejasno, kao da se radio program emituje u mojoj glavi iz neke druge stanice”. Stavila sam, zatim svoje ruke nazad na pokazivač, nadajući se da se prethodno iskustvo neće ponoviti.

„Seth, da li bi proverio Janeinu poruku?”, pitao je Rob.

DA. TO ĆU UČINITI DA SE ONA OSEĆA BOLJE.

Bila sam se opustila. Pokazivač je počeo da preuzima poruke ponovo.

Međutim, Rob je postavio drugo pitanje.

„Znači, moguće je šetati ulicom i sresti fragmente svoje ličnosti?”

Pokazivač je počeo da speluje.

SVAKAKO POKUŠAĆU DA MISLIM O DOBROJ ANALOGIJI DA BIH BIO JASNIJI. ČAK SU I MISLI, NA PRIMER, FRAGMENTI, IAKO NA RAZLIČITOM PLANU.,,

Ponovo je bujica reči navirala u moju glavu, a mali pokazivač spelovao lagano i metodički. Sećam se da sam odjednom bila strašno nestrpljiva, i tada sam završila poruku, izrekavši glasno: „Oni treba da su prevedeni u fizičku realnost. Fragmenti neke druge vrste, nazvani fragmenti ličnosti, deluju nezavisno, iako pod okriljem suštine”. Odjednom sam prestala da govorim. Ovog puta sam čvrsto odlučila da ne dozvolim isto iskustvo. Dok sam imala vremena da promislim, rekla sam Robu, kako smo se bili dogovorili da proverimo moju poruku sa pokazivačem na ploči.

„Da li je Janein odgovor ispravan, Seth?”, pitao je Rob.

DA, odgovorio je pokazivač, **ONA NE TREBA DA ČEKA ODGOVORE POKAZIVAČA.** „Sretan sam, da neko misli kao ja”, rekla sam Robu, ali sada kada je poruka bila proverena, moja znatiželja je bila veća. Rekla sam Robu da pita, da li bi jedan od nas dvoje mogao sam da upravlja pokazivačem i pokazivač je spelovao da pokušamo. Rob je stavio ruke na pokazivač i postavio pitanje, međutim pokazivač se jedva pomerio.

Zatim smo oboje stavili ruke na pokazivač. „Šta ti misliš o ovome, Sethe?”, pitao je Rob.

NE MISLIM NAJBOLJE. SVAKI KONTAKT NA TVOM DELU ĆE VEROVATNO IMATI UNUTRAŠNJU VIZUELNU ČINJENICU. JANE ĆE VEROVATNO BITI SPOSOBNA DA ME KONTAKTIRA DIREKTNO. U OBA SLUČAJA, KONTAKT NIJE MOGUĆ U SVAKO DOBA. VAS ĆE OVO VIŠE ZBUNITI NEGO MENE.

„Hmm”, promrmljao je Rob. Nasmejali smo se i zaključili seansu. Ne znam šta bi Rob mislio, da je tada shvatio šta je za Setha značila „unutrašnja vizuelna činjenica”. Dok pišem ovo poglavlje, setila sam se da je Rob bio prilično iznenađen sa njegovim prvim unutrašnjim vizijama. Opisacu ih kasnije. To veče, bili smo pre svega zainteresovani za moje prenošenje poruka. Da sam znala kako će se događaji razviti, na sledećoj seansi ne bih bila jako nervozna.

U stvari, sledećeg meseca imali smo mnogo zapanjujućih događaja, te smo u jednom momentu mislili da ceo naš rad obustavimo. Međutim, istovremeno osećali smo se bezbrižno. Ako je postojalo više svetova i više realnosti, nego od onog što smo slutili, svakako smo bili znatiželjni da to otkrijemo. I dalje otkrivamo, jer se konstantno pojavljuju novi elementi na našim predavanjima. Sethov

materijal se nastavlja i mi imamo još bezbrojna pitanja na koja želimo odgovor.

8. decembra Seth se predstavio, a 15. decembra govorila sam po prvi put za njega. Uskoro, oslobođena posredovanja pokazivača sa ploče, njegova ličnost je počela da se izražava sa mnogo većom slobodom. Ceo proces se fascinantno odvijao. Zbog toga ću posvetiti malo prostora ranijim predavanjima, kako bi mogao upoznati materijal onim redom kojim ga je Seth saopštavao, i videti Setha kako izrasta u ličnost svojim vlastitim pravom.

II POGLAVLJE

York Beach likovi „Fragmentne” ličnosti

Bila sam vrlo nervozna pred naredno predavanje. Imala sam izrazito naporan dan u galeriji, i Rob je bio umoran takode. Ipak, Rob se vrlo brzo koncentrisao na hvatanje beleški. Govorila sam za Setha više od dva sata. Ovo predavanje bilo je neobično zbog jednog drugog razloga takode informacije koje smo dobili bile su vrlo neobične, a moj način govora takode.

Reči su mi navirale u glavu, međutim insistirala sam da pratimo pokazivač na ploči. Pokazivač se sam pokrenuo, pre nego što je bilo ko od nas nešto pitao. DOBRO VEĆE.

Rob je zevao, a pokazivač je spelovao: NADAM SE DA NE ZEVAŠ ZBOG MENE. Rob se nasmejao i pitao: „Sethe, da li su biljke i drveće fragmenti?” Pokazatelj je počeo da se brzo okreće po ploči: DA, U ODREĐENOM SMISLU. DONEKLE BI SVE STVARI MOGLE DA BUDU FRAGMENTI..., u isto vreme reči su se nagomilavale u mojoj glavi, i imala sam osećaj da sam zaronila u nepoznato, kada sam počela da govorim za Setha: „Postoje različite vrste fragmenata. Fragmenti ličnosti razlikuju se od drugih jer oni mogu potaći druge fragmente da se formiraju iz njih samih...”

Rob je rekao da sam govorila kao da čitam iz neke nevidljive sveske. Kada sam govorila za Setha, koračala sam po sobi konstantno, i jedva sam bila svesna toga. Rob je hvatao zabeleške što je brže mogao. Nije znao stenografiju ili brzo pisanje, tako da je sve zapisivao običnim pismom i zatim je beleške prekucavao sledećeg dana. Uskoro je Rob razvio svoj vlastiti sistem simbola i kratica.

„Prisutna individua u svakom datom životu može se nazvati fragmentom njegove cele suštine, jer ima sva svojstva originalne suštine, iako su ta svojstva latentna i neiskorišćena. Lik koji je tvoj prijatelj video bila je fragmentna ličnost njegovog ja. Fragment ličnosti sadrži sve sposobnosti tvog prijatelja, bilo latentne ili ne. Ovaj tip fragmentne ličnosti ima drugo poreklo, u odnosu na poreklo tvog prijatelja, koji je sam fragment njegove vlastite suštine. Takav tip, zovemo odeljena ličnost fragmenta ili fragmentni lik ličnosti. Obično ovaj lik može delovati na svim nivoima tvog fizičkog nivoa.”

„Jedna individua može poslati lik fragmentne ličnosti u potpuno drugi nivo egzistencije, čak bez njegovog vlastitog svesnog znanja. Ovaj lik može primiti dragocenu informaciju o ovom drugom nivou i zatim se vratiti. Katkada individua nije sposobna da asimilira ovo znanje, ili da prepozna vraćanje lika ličnosti. Vrsta fragmenta koju je tvoj prijatelj video bila je ovog tipa, međutim vrlo nevezana za tvog prijatelja. Lik je vrlo nesvesno poslat na putovanje, pa je informacija koju je lik primio verovatno direktno ušla u suštinu koju tvoj prijatelj predstavlja...”

Kasnije mi je Rob rekao da je imao mnoga pitanja, međutim nije želeo da me prekida. Osim toga bio je umoran hvatajući beleške. Sve vreme dok sam govorila koračala sam po sobi, polu otvorenih očiju. Sethov monolog prenosila sam bez traga zapinjanja u govoru.

„Povećana koncentracija svesnog individue je trend. Fragmentne ličnosti ili likovi mogu se ispitivati bez naprezanja ega, jer, da se izrazim u tvojim terminima, podsvest vrši taj zadatak, mada ne isuviše dobro, jer ne usmerava jasno pažnju. Svest će se širiti unutar tvog nivoa. Delokrug svesti biće toliko proširen, da će svest bez napora usmeriti pažnju na sve fragmentne ličnosti, odeljene likove ličnosti i individualne fragmente u budućim inkarnacijama. Svrha evolucije je da proširi svest, mada će se to sporo odvijati”.

Predavanje je počelo u 9,00, a Rob je imao piščev grč u 9,50. Diktirala sam cele ekserpte. Oboje smo bili zapanjeni što govorim

tako dugo i prenosim vrlo zamršene rečenice bez korigovanja ili zapinjanja. Zatim, deset minuta kasnije, dok smo se odmarali, Rob me je pitao da li smo ikada videli takve „fragmentne ličnosti”. Odjednom reči su mi navrle ponovo u glavu i počela sam da govorim. Dok sam govorila nisam imala pojma o značenju smisla reči. Tek sam na našoj sledećoj pauzi znala što je Seth govorio. Sledeći dodaj nas je vrlo uznemirio. „Čovek i žena u York Beachu u plesnoj dvorani... bili su fragmenti vaših suština, odbacili su materijalne forme vaših vlastitih negativnih ili agresivnih osećanja... likovi su bili formirani kulminirajućom energijom vaših ondašnjih destruktivnih energija. Dok ih vi niste prepoznali svesno podsvesno ste ih znali vrlo dobro. Nesvesno ste videli likove vaših destruktivnih tendencija, a likovi su vas podstakli da ih pobedite.” Rob je odmah znao na koju se epizodu Seth poziva, i ne znam kako je uspevao da sedi tako mirno i koncentrisano dok je hvatao beleške.

Na kraju 1963, nekoliko meseci pre nego što su naša predavanja počela, krenuli smo na odmor u York Beach, Maine, nadajući se da će promena okoline povoljno uticati na Robovo zdravlje. Naime, lekar nije znao šta nije u redu sa kičmom i predložio je da Rob ostane na intenzivnoj nezi u bolnici. Umesto toga, odlučili smo da odemo na odmor. Te noći otišli smo u noćni klub, u cilju da se zabavimo u prijatnoj atmosferi. Roba je konstantno bolela kičma, mada se nije žalio, ali nije mogao da sakrije iznenadne grčeve. Odjednom sam primetila stariji par, koji je sedeo preko puta nas. Oni su me strašno preplašili zbog njihove neverovatne sličnosti sa Robom i sa mnom. Da li smo Rob i ja, iako mladi, izgledali kao ovaj par? Nisam mogla da skinem pogled sa njih, i na kraju sam ih pokazala Robu.

Rob je pogledao prema paru i jauknuo zbog grča kojeg je u tom trenutku osetio na kičmi. Zatim se nešto dogodilo što ni Rob ni ja nismo bili u stanju da objasnimo. Na moje veliko čuđenje Rob je ustao, zgrabio moju ruku i insistirao da plešemo. Minutu ranije, Rob je bio jedva sposoban da hoda.

Izenađeno sam ga gledala. Nismo plesali već osam godina, a grupa muzičara svirala je twist, kojeg tada nismo znali da igramo. Međutim, Rob ne bi prihvatio moje odbijanje za igru. Bojala sam se da napravim budalu od sebe, međutim Rob me je ipak izvukao na podij za ples. Plesali smo ceo ostatak večeri. Robovo fizičko stanje se znatno popravilo i njegov pogled na život bio je sada pun optimizma.

Seth je govorio: „Gledajući unazad, možete reći da je efekt bio terapijski, ali ako ste podsvesno prihvatili likove, to će značiti početak ozbiljnog pogoršanja za oboje, u ličnom i u kreativnom smislu. Nadalje, likovi su označavali kreativnu kulminaciju vaših destruktivnih energija. Činjenica da su vaše destruktivne energije bile okrenute prema unutra, iako materijalizovane u fizičku formu, pokazuje da su likovi bili vaši.” „Vaš ples predstavljao je prvo udaljavanje od onoga što su ti likovi značili, i nasilna akcija bila je najbolji način u tim okolnostima... Mogla je nastupiti suptilna transformacija u kojoj bi ti i Jane preneli obujam vaših ličnosti u fragmente koje ste sami kreirali... i iz njihovih očiju gledali sebe po dvorani. U tom slučaju vaše sadašnje dominantne ličnosti ne bi bile više dominantne.”

Za vreme pauze Rob mi je ispričao šta je Seth rekao o likovima. Ranije nismo čuli o takvim oblicima mišljenja i cela mi je stvar zvučala nestvarno. Pa ipak, i psiholozi govore o projekciji i prenosu, na osnovu kojih projektujemo naše strahove prema vani, prema drugoj osobi ili predmetu, i zatim reagujemo na njih.

„Možda Seth misli na simboličnu kreaciju?” pitala sam, dok su reči smesta počele da mi naviru u glavu. Postalo je očito da Seth misli na suštu materijalizaciju.

„Ko je prvi napustio dvoranu za ples, Jane i ja ili likovi?” pitao je Rob? Seth je odgovorio: „Projektovani fragmenti su nestali. Oni su ustali, prošetali se po dvorani i nestali u mnoštvu. Oni nemaju sposobnost da napuste mesto gde su rođeni, osim ako im ti nisi dao tu sposobnost. Upamti, oni su nestali... u dokaz toga tvoj je trijumf potkrepio aspekte zdravlja tvog sadašnjeg ega”.

Bilo je već kasno, ali Seth nije pokazivao znake umora. Neposredno pred ponoć, kada smo imali pauzu, odlučili smo da zaključimo predavanje. (Pauze su bile Sethov predlog. Trajale su 5-10 min i pravili smo ih približno svakih pola sata). Nismo znali da procenimo dobijene informacije. Sethovo objašnjenje događaja iz York Beacha imalo je intuitivan smisao. Svakako, nešto se značajno desilo te noći, ali da li smo mi bili u stvari materijalizovani fizički likovi naših skrivenih strahova? Da li se to ljudima često dešava? Ako je tako, implikacije su velike. Da li je objašnjenje u psihološkom i simboličnom smislu bilo ispravno, dok u praktičnom besmisleno? Treba li da nastavimo sa predavanjima? Bivajući direktno uključena, bila sam neodlučnija od Roba. Međutim, ipak smo odlučili da održimo

bar nekoliko predavanja da bismo videli eventualni razvoj događaja. Rob je imao neka pitanja o fragmentnim ličnostima – šta je Seth mislio kada je rekao da smo mi mogli da se pretvorimo u te slike? Rob je pitanje zapisao kako ga ne bi zaboravio. Posle dve noći, seli smo ponovo pred pokazivač na ploči. Nismo tada znali da li će se predavanja nastaviti, i za svako predavanje mislili smo da je poslednje, bez obzira na našu svesnu odluku. Jer, Seth je mogao da iščezne kao što je i Frank Withers.

Na narednom predavanju govorila sam za Setha duže nego što sam običavala. Seth nam je dao detaljan prikaz o dva prošla života i započeo je reinkarnacijsku istoriju o Robovoj porodici. Materijal je sadržavao nekoliko izvanrednih psiholoških uvida, koji su nam pomogli da se bolje slažemo sa našim rođacima. Međutim, nisam volela to insistiranje na reinkarnaciji ni najmanje.” Psihološki uvidi su značajni”, rekla sam za vreme pauze Robu. „Reinkarnacijski deo je verovatno fantazija”, dodala sam.

„Ti ne mora da odlučiš večeras, zar ne?”, pitao je Rob. „Nema potrebe za žurbu? Sačekaj šta drugo Seth ima da nam kaže. Osim toga, toliko sam naučio o svojoj porodici večeras, koliko nisam za celog mog života?. Zatim kada se predavanje nastavilo, Rob je postavio pitanje koje nam je palo na pamet u trenutku kada je Seth bio pomenuo likove York Beacha „Da smo Jane i ja podsvesno prihvatili te likove, da li bismo bili sposobni da se vratimo kući, da li bi nas prepoznali ljudi? Likovi su bili stariji”.

Smesta sam počela da govorim. Bila sam odsutna, a Seth je držao predavanje: „Likovi su predstavljali kulminaciju mnogogodišnjeg iskustva negativnog trenda. Da ste ih prihvatili, bili biste kopije, jer biste bili premešteni u likove. Kreativnost i konstruktivnost, koju posedujete, ulepšala bi lica, i bili biste prepoznatljiviji prijateljima. Međutim, promene bi bile vidne i moguće bi bile primedbe”.

„Da li smo Jane i ja imali druga slična iskustva?” pitao je Rob. „Bilo je poslepodne, a ti si bio jednogodišnji dečak i sedeo si u parku. Mislio si da si sam. Bilo je oko pet sati, 17. septembra, na dan kada nema nastave. Pojavio se drugi dečak. Mislio si da je stigao putem koji je vijugao oko glazbenog paviljona. Nisi ga primetio kako se približavao i prihvatio si bez razmišljanja njegovu prisutnost. On je imao kamenčiće za igru u ruci. Pogledao si u svaki i hteo si nešto da mu kažeš, međutim u tom trenutku čuo si vevericu kako se penje po obližnjem drvetu”.

„Okrenuo si se da pogledaš, i u tom trenutku dečak je nestao. Neko vreme si se čudio, a zatim si ovaj incident zaboravio. U isto vreme, tvoj brat Loren je gledao kroz prozor očevog dućana (koji se nalazio preko puta parka) i ništa nije video”.

„Da li je dečak bio realan ili ne?”, pitao je Rob.

„On je bio fragmentna ličnost tvoga ja. Želeo si druga za igru i bio si ljubomoran na brata koji je dugo vremena provodio sa vašim ocem. Gotovo ne znajući, materijalizirao si fragmentnu ličnost u druga za igru. Tada nisi mogao da znaš šta se desilo i nisi mogao dati postojanost liku”.

„Povremeno će ličnost zapanjiti svoje ja takvom produkcijom likova. Obično ovaj tip likova iščezava sazrevanjem ličnosti. U detinjstvu, međutim, ovakvi primeri su učestani. Često kada dete plače zbog „bau-bau”, ono što dete tada vidi je takva produkcija lika ili vlaknasta projekcija, koja se formirala usled jake želje na delu podsvesti”.

„Dopada mi se način na koji Seth vezuje fragmentne ličnosti sa podsvesnom motivacijom”, rekla sam kasnije.

Rob se nasmejao: „Da li bi ti više volela da on nije vezao fragmentne ličnosti sa podsvesnom motivacijom?”

„Zar decu koja formiraju fragmentne ličnosti ili bilo šta drugo kao drugove za igru povezuješ sa reinkarnacijom?”, začudila sam se. „Mada, sve je veoma fascinantno i šta ako je sve istinito?”

„Zamisli ljude koje znamo i zamisli da oni iznenada promene izgled i izgledaju nam posve drugačiji nego što obično izgledaju”, rekao je Rob. „Ako je Seth u pravu, oni bi u stvari postali destruktivne slike koje imaju o sebi samima”.

Zadrhtala sam zabrinuto. „Ali zar bi one uvek bile destruktivne?, Zar proces ne bi mogao da funkcioniše na drugi način?”

„Zar si zabrinuta?” pitao je Rob. On me je zadirkivao.

„Ni najmanje”, odgovorila sam ponosno, ali sam u isto vreme mislila na lica onog starijeg para i postavljala niz pitanja na koja nisam znala odgovor. Neke od odgovora dobila sam na narednim predavanjima. Sledeće objašnjenje sa predavanja, koje je održano tri godine kasnije, posebno je interesantno.

„Što se tiče likova iz York Beacha želim reći, da su agresivne i destruktivne energije bile nesvesno projektovane prema vani i oblikovane u pseudo realne i privremene nepobitnosti. Emocionalni naboj stvara strukture i impulse za takve kreacije. U skladu sa

razmerom fizičke realnosti koja treba da se oblikuje, fizičko telo stvaraoća premešta ili menja poredak delova njegove vlastite hemijske strukture. Koriste se proteini, i postoji veliki gubitak karbohidrata”.

„Na isti način na koji telesni proteini i kemikalije mogu biti korišćeni za formiranje različitih vrsta likova, oni se mogu također koristiti u formiranju ulcusa, guše ili mogu delovati na druge promene (u samom telu). Ovde određene emocije nisu priznate i bivaju disocirane. Individua ne želi da ih prihvati kao deo svog ja. Umesto da ih projektuje prema vani, kao što ste vi učinili sa likovima York Beacha, one su upravljene prema specifičnom području tela ili im je u drugim slučajevima dozvoljeno da lutaju kroz fizički sistem tela. Rekao bih da su putujući izazivači nevolja”.

Kada nam je Seth dao ove informacije, nismo imali predznanje da bi ih mogli razumeti. U njegovoj diskusiji o zdravlju, Seth je uvek tvrdio da je bolest često rezultat disociranih i inhibiranih emocija. Psiha pokušava da ih se oslobodi projektujući ih na specifična područja tela. U slučaju ulcusa skrenuta energija uzrokuje stvaranje ulcusa. Ako su zaista inhibirana široka područja pojedinca, može se formirati sekundarna ličnost, koja biva sakupljena oko ovih kvaliteta, koju primarni ego ne priznaje i koja je obično potpuno različita od ega. U drugim primerima inhibirane emocije mogu se projektovati prema vani u drugim osobama ili kao u slučaju likova York Beacha, vrlo represivna energija može projektovati pseudofizičke likove koji predstavljaju ličnost sa fizički materijalizovanim likom njegovih strahova.

Tada nam je sve ovo bilo novo. Znala sam da je Seth sekundarna ličnost i ništa više. Iako su nam Sethova predavanja bila intrigantna, nismo bili uvereni da je Seth bio neko ko je proživio smrt. Mislili smo da je on najverovatnije jasan deo moje vlastite podsvesti. Do tada smo dosta pročitali i nismo bili uzrujani zbog sekundarne ličnosti andela. U materijalu nije bilo dokaza o preteranoj emotivnosti, niti su postojale represivne mržnje, predrasude ili zahtevi. Seth nam nije nikada postavljao pitanja.

U međuvremenu, stigli su božićni praznici. Dve sedmice nismo imali predavanja i pitali smo se šta će se desiti kada – i ako – budemo imali sledeći susret sa Sethom. Sledeća epizoda nas je vrlo uznemirila i dovela u pitanje naše konvencionalne teorije. Gotovo smo hteli da odustanemo od našeg rada. Međutim, nismo. Moj je cilj bio da ulepšamo život u sledećih nekoliko godina i da potaknem na delovanje svoje vlastite psihičke sposobnosti.

III POGLAVLJE

Seth dolazi na seansu „Novi” prsti

Lista eksperimenata za moju knjigu uključivala je eksperimentalnu seansu. Imali smo vrlo nejasnu predodžbu o seansama i nismo prisustvovali nijednoj. Mislili smo da treba više od dvoje ljudi da bude uključeno u seansu, pa smo odlučili da pitamo Billa Mackdonella da nam se pridruži, pošto je on bio jedini koji je znao za naše eksperimente. Bill je 2. januara 1964. uveče navratio kod nas i ja sam odjednom predložila da zajedno sprovedemo eksperimentalnu seansu.

Rezultati su bili iznenađujući. Umesto da parafraziram Robove beleške, citiraću ih tačno onim redom kojim ih je Rob pisao, iz razloga što je Rob bio mnogo objektivniji promatrač od mene. Način na koji su njegove beleške zapisane, pokazuje njegovo stanje uma, njegov oprezan stav i kritički smisao. Bill Mackdonell pročitao je beleške i složio se sa mojim mišljenjem.

„Seansu smo počeli sedeći za malim stolom u našoj dnevnoj sobi. Sto smo prekrili komadom tamnog materijala. Kuhinja ima ulaz iz dnevne sobe, te smo zatvorili obe prostorije i spustili zavese”. „Ne znajući šta da uradimo, uključili smo malu crvenu električnu božićnu

sveću. Naši su zidovi beli, tako da smo mogli prilično jasno videti kada su nam se oči privikle u polumraku”.

„Rekao sam Janei da stavi svoj venčani prsten na sto. Nas troje stavili smo ruke oko njega. Sedeli smo tiho u prigušenom svetlu i buljili u prsten”.

„Tanak tračak svetla pojavio se na ivici prstena. Pokrećući svoju ruku primetio sam da se mala treperava svetlost čas gasi čas pojavljuje. Ova svetlost bila je jednostavno crvena refleksija električne sveće, pa sam sveću premestio iza zavesa, gde se svetlost difuzno raširila. Ponovo smo se zagledali u prsten, ali se ništa nije događalo. Počeo sam glasno, nasumce, da postavljam pitanja, ali ih nisam upućivao Sethu”. „Odjednom Jane je progovorila sigurnim i jasnim glasom: „Gledajte u ruke”. To je bilo naređenje i ja sam znao da je Seth sa nama. Jane je osećala kako njena ruka postaje hladna. Seth je sa velikim užitkom, kroz Janein glas, opisivao svaki novi momenat vrlo detaljno”.

„Seth je započeo rekavši nam da pogledamo u Janein palac. Vrh palca počeo je da dobija crvenu boju. Činilo se kao da krv navire na belu i hladnu površinu mesa. Na palcu nije bilo drugih promena, osim što se menjala bela boja mesa. Dok je ruka bila u senci nije bilo nikakvih promena”.

Užarenost palca širila se po dužini palca do jastučca na njegovoj bazi, tik do dlana. „Gledajte u jastučac”, rekao je Seth, „Gledajte kako se boja menja i kako senke na dlanu iščezavaju”. Ako želite dokaz, bez obzira koliko je luckast, imaćete ga..... A sada ručni zglobovi. Pogledajte kako je nabreknuo i kako je postao beo”.

„Janein ručni zglobovi je nabreknuo. Jane je sedela tako što je ručni zglobovi njene leve ruke pritisnula na površinu stola. Na sebi je imala crnu majicu podvrnutih rukava i hladno belo svetlo širilo se od njenog ručnog zgloba preko njene podlaktice do njene majice”. „Odjednom je ruka počela da menja svoje uobičajene proporcije i ličila je na šapu. Imao sam sablasan osećaj da je njena ruka životinjska šapa. Janeini prsti, inače dugi i graciozni, odjednom su se smanjili i ličili su na zdepaste priveske. Svetlost se raširila po dlanu eliminišući senke, koje su se inače trebale videti, tako da se nije imao utisak da su prsti preklopljani preko dlana”.

„Polako se ruka vratila u svoj normalan oblik. Jane je i dalje imala dlan okrenut prema gore. Odjednom, prsti su počeli da se znatno produžuju i postajali su beli. Zatim su se novi prsti počeli podizati

iznad Janeinih vlastitih prstiju. Jane je mogla vrlo lako da podigne njene vlastite prste u taj položaj, ali nas troje videlo je druge prste kako se dižu i postaju beli. Osim toga, novi prsti su imali nokte na *vrhovima*. Da su to bili Janeini prsti, nokti bi stajali niže i ne bi se videli”.

„S obzirom da je prvi pokušaj, mislim da napredujem odlično”, rekao je Seth. „Šta vi mislite o tome? Pogledajte dobro”. Nekoliko minuta smo promatrali ono što se događalo ispred nas. Extra prsti bili su groteskno savijeni, izgledali su voštani, nekako vlažni, kao tek izmodelirani. Činilo mi se da Jane nije bila uplašena. Zatim su extra prsti postepeno nestali”.

„Ruka se ponovo menja”, rekao je Seth, „Postaje zdepasta i debela. Frank Withers imao je takvu ruku. Frank Withers bio je glupan”, rekao je Seth sa velikim zadovoljstvom, iako je Frank, na osnovu Sethove informacije, bio fragmentna ličnost Sethove vlastite suštine”. „Ruka je uistinu postala zdepasta i debela na momenat, i imala je oblik šape. „Sada”, rekao mi je Seth „vrlo oprezno ispruži svoju ruku i dohvati ovu ruku. Želim da je dohvatiš i osetiš kakva je”. Oprezno sam svojim prstima dotakao Janein dlan. Ruka nalik na šapu bila je vrlo hladna, vlažna i lepljiva, a koža je na dodir bila hrapava, što inače nisam osećao kada bi dodirivao Janeinu ruku”.

„Sada se hladno svetlo u velikoj meri raširilo po Janeinom ručnom zglobovi. Na mestu gde se ruka i ručni zglobovi spajaju, meso je bilo podignuto u jajolik oblik grude. Belo svetlo sporo se širilo po Janeinoj podlaktici do njene majice i nestajalo sa njenih prstiju. Zatim je Seth da bi zaključio ovaj deo eksperimenta, stavio obe Janeine ruke, jednu do druge, na sto, tako da smo jasno mogli videti razliku između dve ruke. Postepeno se ruka vraćala u normalan oblik. Seth nam je zatim predložio pauzu”.

„Posle pauze Seth nam je rekao da zatvorimo vrata koja su vodila u kupatilo. Stranica vrata dnevne sobe ima po celoj dužini ogledalo. Seth nam je rekao da gledamo u ogledalo. Pošto je ogledalo visoko i usko, morali smo da se stisnemo oko stola kako bi videli naše obraze u ogledalu. Jane je sedela u sredini. Njena usta bila su posve blizu mog uha. Mogao sam da osetim kako diše i čujem njene uzdahe. Kada se njen glas pojačao, zaista sam imao utisak da ona govori za nekog drugog (pre nego za podsvesnu ličnost, koja sebe jednostavno naziva Seth).

„Pogledajte sada vaše obraze u ogledalu”, rekao nam je Seth, „Gledajte jer ću zameniti Janein lik sa jednim drugim”. Janein lik zaista je počeo da se menja. Njena glava spustila se niže. U isto vreme promenio se oblik njene lubanje, kosa je postala kraća i slepila se uz lice. Ramena lika u ogledalu su se povila i postala uža. Glava u ogledalu se nagnula i pogledala prema dole, dok je Jane sedela za stolom posve uzdignute glave i gledala pravo u ogledalo”.

„Kasnije je Jane rekla da ju je lik u ogledalu šokirao više od bilo čega. Pogledao sam u nju, a zatim u ogledalo. Istovremeno sam imao osećaj da glava lika visi ispred tela. Glava se smanjivala. Činilo se da ona visi u prostoru između obraza u ogledalu i nas troje za stolom”. „Bilo je očito da lik u ogledalu nije u istoj ravnini sa Jane koja je sedela za stolom. Lik je za nekoliko inča stajao niže. Povremeno bi se misteriozna glava spuštala i zatim bi ostala da visi ispred tela”. Kraj Robovih beleški.

Za vreme seanse nisam bila nimalo nervozna ili uplašena. Jedino sam, međutim, bila šokirana pri kraju, kada sam spoznala razliku između svoje slike u ogledalu i mene. Pomislila sam da zaista izgledam tako. Mislim da je to ipak bila normalna reakcija. Obično kada gledaš u ogledalo ono daje verni odraz, i mislim da nijedna žena ne bi bila zadovoljna kada bi u ogledalu ugledala sablasan lik koji zuri u nju.

Seth je svojim samouverenim govorom otklonio svaku moju sumnju. Imala sam otvorene oči sve vreme i mogla sam da uočavam razlike između mojih ruku, na primer, i da vidim nove prste i belu užarenost koja se širila do ivice zavrnutog rukava mog džempera. Osim lika u ogledalu na kraju, ništa me u toku eksperimenta nije uznemirilo.

Međutim, čim se seansa završila, bila sam prestravljena. Umesto da smo bili ohrabreni Sethovom ulogom u eksperimentu, bili smo uznemireni. Bili smo uvereni u ono što smo videli. Rob je čak bio dotakao extra prste, a Seth nam je za sve vreme seanse davao priliku da proverimo događanja, onim redom kojim su se odvijala. Nismo mogli prihvatiti dokaze naših čula, niti smo mogli poreći tako očite dokaze. Iako smo eksperiment ispitivali za knjigu, mislili smo da su seanse smešne i bezvredne. Nismo želeli da uključimo Setha i odlučili smo da *ne* pitamo za njega.

Moj intelektualni skepticizam je porastao, jednostavno zato jer je eksperiment bio tako uspešan. Rob i ja smo raspravljali neprestano i pitali se da li da eksperiment uključimo u knjigu ili ne. Znali

smo da je bilo nemoguće objasniti sve ono što se desilo. Nemoguće je bilo opisati hrapav kvalitet koji je Rob osetio na mojoj ruci ili nove prste, ali *mogao* je možda objasniti neobičnu sliku u ogledalu. Po prvi put u našim životima suočili smo se sa iskustvom koja nismo mogli objasniti i sa sumnjama u očite dokaze naših čula, što bi za svakog bilo neprijatno. Posle ovih iskustava, nisam imala želje da ponovim ovakvu vrstu seanse bar za tri godine (međutim, kao što ćeš videti, Seth se u obliku prikaze pojavio na 68 predavanju). Od tada pa nadalje mi smo uvek držali upaljena svetla kako bismo lakše uočili bilo koju eventualnu pojavu.

Kasniji rad me je uverio da psihički fenomen se jednostavno ne pojavljuje jer mi to želimo ili kao rezultat samog eksperimenta. Drugi, kasniji događaji desili su se u punoj svetlosti, na primer za vreme nekih mojih časova o ekstrasenzornoj percepciji. Sethov lik se takode pojavio u punoj svetlosti. Isto tako sam znala za slučajeve kada su ljudi uzaludno sedeli u mračnoj sobi, očekujući da se neko pojavi. Mislim da smo Rob i ja bili pomalo ljuti, jer smo vrlo kratko bili pripremani za iskustva i pitanja na koja nismo bili spremni. Sve se događalo brzo. Nije prošlo ni mesec dana od naših spiritualističkih seansi sa pokazivačem na ploči. Nismo znali što da mislimo. Ipak, odlučili smo da održimo i drugo predavanje i vidimo šta Seth još ima da nam kaže o eksperimentu. Međutim, Setha smo jedva mogli okriviti za seansu, s obzirom da smo je mi inicirali. Trebalo je da zapišem rezultate seanse, ali nisam znala kako da započnem.

Naredne noći održali smo predavanje za koje smo mislili da je poslednje. Međutim, to je predavanje označilo novu fazu, odnosno početak Sethovog materijala i završetak preliminarne plana.

Po prvi put Seth je „stigao” zaista kao posve druga ličnost, smejavao se i zbijao šale. Rob nije mogao da veruje da mi Seth govori na tako uobičajen način. Očarali su nas i intrigirali Sethovi dugi monolozi o prirodi realnosti. Tada nismo znali da su njegova predavanja u stvari bila vrlo pojednostavljena objašnjenja i prilagođena našim vlastitim nivoima znanja.

Govorila sam za Setha gotovo tri sata. Dok sam govorila koračala sam gore-dole po sobi, zbijala šale, pravila pauze kako bi Rob stizao da hvata beleške. Verbalni izrazi koje sam koristila, modulacije, gestikulacije i grimase bili su posve drugačiji od mojih. Govorila sam bez zapinjanja u govoru. Dok sam prenosila Sethov materijal osećala sam se kao profesor na seminaru. Predavanja su razvijala našu

intelektualnost i intuitivnu radoznalost. Sva ranija razmišljanja o prekidanju izbili smo iz glave.

„Ako zamisliš mrežu žica, odnosno ceo labirint međusobno spojenih živaca, čija konstrukcija vodi u beskraj, gledajući kroz njih, nećeš moći da vidiš početak ni kraj. Tvoj nivo mogao bi se porediti sa malom pozicijom koja je locirana između četiri vrlo bodljikave žice, a moj bi se nivo mogao porediti sa malom pozicijom u susednim žicama na drugoj strani. Ne samo što smo mi na različitim stranama istih žica, nego smo u isto vreme iznad i ispod, u odnosu na tvoje gledište. Ako promatraš žice kako formiraju kocke, onda bi kocke mogao smestiti jednu unutar druge, a da pri tome ne uznemiriš ni jednog od stanovnika. Ove kocke jesu one same unutar kocki, a ja govorim sada samo o malom delu svemira koji je podignut sa tvog i mog nivoa”.

„Razmisli ponovo u terminima tvog nivoa koji je bodljikavom mrežom žica vezan i mog nivoa na drugoj strani. Ovi nivoi su beskrajno povezani na složen i nedokučiv način sa jedne strane, dok je druga strana transparentna. Ti ne možeš videti, ali dva nivoa se kreću jedan kroz drugi konstantno. Postoji ideja kretanja, jer transparentnost nije sposobnost gledanja nego kretanja”.

„To je za mene 50-ta dimenzija. Ukloni sada strukturu žica i kocki. Stvari se ponašaju kao da žice i kocke postoje, ali to su smao konstrukcije koje su potrebne čak i onima sa mog nivoa..... Konstruišemo likove koji sadrže čula koja mi slučajno imamo. Konstruišemo samo imaginarne linije kako bi hodali po njima”.

„Zidovi tvoje sobe su tako realno konstruisani, da bi se ti smrznuo zimi bez njih, iako ne postoji soba i ne postoje zidovi. Dakle, na sličan način konstruisali smo realne žice koje ne postoje. Zidovi tvoje sobe su transparentni”.

„Iako su ovi zidovi transparentni, kao i žice, zbog praktičnih razloga moramo se ponašati kao da zidovi i žice postoje... Ako ponovo posmatraš labirintске žice, zamisli ih ispunjene sa svim što postoji, sa tvojim i mojim nivoom kao dva gnezda u okviru gnezda jednog ogromnog stabla... „Ako uzmeš u obzir da su ove žice pokretne, da konstantno vibriraju i takođe žive, jer ne samo što nose građu univerzuma nego su i njegove projekcije, uvidećeš koliko je teško sve ovo objasniti. Zato ne želim da te zamaram neobičnim strukturama”.

Na ovom nam je predavanju Seth dao predlog da predavanja održavamo dva puta sedmično, ističući da je plan rada neophodan. Nastavio je:

„Jednom ćemo svi držati takva predavanja na mom nivou. Treba sačekati sve dotle dok se na tvom nivou ne razvije ličnost koja će biti sposobna za takva predavanja. Takođe su psihičke veze između učitelja i učenika neophodne, jer predavanja primamo na osnovu tih veza”.

„Ono što ti zoveš emocija ili osećaj jeste veza između nas. Ta veza vrlo jasno predstavlja životnu snagu na bilo kom nivou i pod bilo kojim uslovima. Uz pomoć te veze utkan je sav materijal tvog i mog sveta”. Kada je Seth završio monolog, poticao nas je da postavljamo pitanja, često je gestikulirao i zastajkiavao pred Robom gledajući ga pravo kroz moje otvorene oči (koje nisu bile moje).

Zatim, na humoristički način, Seth je govorio o pokazivaču sa ploče, koju smo mi još koristili prilikom započinjanja i zaključivanja predavanja. „Ploča predstavlja način formalnog komuniciranja kojim obnavljamo naše kontakte prijateljski. Ja sam uvek sklon formalnosti u određenoj meri. Ploča je način da napravimo pauzu, da kažemo dobar dan ili dobro večer ili da podignemo šesir. Smatram da mali rituali imaju za cilj da istaknu podatak u umu u pozitivnom smislu, kao što dobra *cuisine* predstavlja svoja dobra jela... Na kraju ovog sastanka bilo bi srdačno da dotaknemo ruke na ploči... Sretan si što od tebe ne tražim da obučeš svečano odelo”.

Rob se smejao. Bili smo očarani monologom o 50-toj dimenziji – koji je trajao mnogo duže nego ekscerpt koji sam navela. Sethova je ličnost vrlo impresionirala Roba, tako da je on bio uveren da je Seth posve nezavisna ličnost u odnosu na moju. Rob me je poznao, svakako, jako dobro u gotovo svakom raspoređenju i na taj način bio je u odličnoj poziciji da daje sud o razlikama i sličnostima između moje ličnosti i Sethove.

Pošto je Rob opisao predavanje i pošto smo pročitali zabeleške, osećala sam se zbunjeno. Rob i ja nismo formalisti, takođe naši prijatelji nisu formalisti. Muškarci ne nose šešire i odela, na primer, već farmerke i džempere. Smatrala sam da je Seth zabavan – bilo ko ili bilo šta on bio. Koga smo drugog poznavali iz „stare škole” ko je govorio o dizanju šešira ili je pominjao jelo kao „dobra cuisine?”. U svakom slučaju Seth nije zvučao zastrašujuće, a njegov monolog o 50-toj dimenziji bio je zaista provokativan.

Sve sam više počela da razmišljam o Sethovoj nezavisnoj realnosti, i proučavala svoje vlastito psihološko ponašanje. Otkako sam „postala”, Seth na neki način, nisam nikad u stanju da vidim sebe kao Setha na način na koji to može Rob ili moji studenti sa predavanja, međutim Seth je ostavljao jak utisak na druge. Ko ili šta je on bio?, pitala sam konstantno Roba. Kako sam ja izgledala? Kako je Rob znao da neko drugi govori, a ne ja? Šta je uverilo Roba da Setha sve više prihvati kao odvojenu ličnost, a ne kao deo moje podsvesti?

Prvi susret sa Frank Withersom bio je 2. decembra 1963. Na 14-tom predavanju, 8. januara bila sam spremna da govorim za Setha, dubokim muškim glasom. Tokom meseca smo putovali, i ti su dani bili ispunjeni najintenzivnijom psihološkom aktivnošću, uzbuđenjima i raznim nagađanjima. Tek posle najmanje tri godine i pošto je moja knjiga izašla, počeli smo da shvatamo ono što se desilo.

IV POGLAVLJE

Sethov glas

Sve ovo vreme radila sam svakog poslepodneva u umetničkoj galeriji, a svako jutro zapisivala bih rezultate eksperimenata za svoju knjigu o ekstrasenzornoj percepciji. Nikome još nismo rekli za naše eksperimente, osim našem prijatelju Billu. Mnogi naši prijatelji saznali su za naš rad, tek pošto je izdata moja knjiga. Sada se pitam, zašto smo bili tako tajanstveni, mada mislim da je tako bilo najbolje, jer pored mnogih svojih vlastitih pitanja nismo mogli imati vremena za tuđa.

Imala sam utisak da se Sethova ličnost sve više slobodnije izražava, a posebno nakon 14-og predavanja, koje nas je veoma iznenadilo. Mislim da ovo predavanje Rob neće nikada zaboraviti. Još smo uvek bili zapanjeni samom činjenicom predavanja. Pre svakog predavanja bila bih nervozna i pitala sam se da li će Seth uopšte „stići” ili neće. Bojala sam se da ću upasti u trans, otvoriti usta i da se zatim neće ništa desiti. Osim toga, nisam nikada znala kada je Seth spreman da započne predavanje. Predavanja su počinjala u 9 uveče. Pet minuta pre devet imala bih osećaj da ću skočiti sa visoke odskočne daske u bazen, a pri tom nisam bila sigurna da li znam ili ne znam da plivam.

Predavanje je počelo kao i obično. Nije bilo promena u glasu, koje će se desiti kasnije. Želela bih ovde da pomenem da smo Rob i ja do tada pročitali nekoliko knjiga o ekstrasenzornoj percepciji, ali nismo naišli na bilo šta o komunikaciji glasa. Čitali smo o gđa Curren koja je pisala romane i poeziju pomoću spiritualističke ploče i automatskim pisanjem, ali nismo apsolutno znali za nekog ko govori za drugu ličnost. Nije nam padalo na pamet da bi moj glas mogao da se promeni. Na ovom 14-om predavanju govorila sam za Setha petnaest minuta neprekidno, što je bio najduži period bez pauze do tada. Seth je počeo predavanje savetujući nam da treba da imamo uravnoteženiji socijalni život, da izlazimo vani više i da se družimo sa ljudima – da bismo se suprotstavili intenzivnoj unutrašnjoj aktivnosti psihičkog iskustva. Zatim je započeo svoju prvu raspravu o Unutrašnjim čulima. Tema nam je bila posve nova i trebala je da se razradi u budućnosti.

„Sve na tvom nivou je materijalizacija nečeg što egzistira nezavisno od tvog nivoa. Zbog toga, unutar tvojih čula postoje druga čula koja opažaju prema unutra. Čula unutar prepoznatljivih čula opažaju i kreiraju jedan unutrašnji svet... jednom kada ti egzistiraš na posebnom nivou, moraš bezuvjetno biti usklađen sa njime, dok mnoge druge percepcije ostaju blokirane. Unutrašnji svet je vrsta psihičkog fokusa, koncentracija svesnosti duž određenih linija. Kada tvoja sposobnost raste u skladu sa okolinom, ti si sposoban da opažaš, da koristiš Unutrašnja čula i da proširiš svoj dalekrug aktivnosti. To je normalno. Opstanak na posebnom nivou zavisi od tvoje koncentracije unutar nivoa. Tek kada je opstanak manje ili više zadovoljavajući zbog koncentracije, može da opaža druge realnosti”.

Ovo predavanje nastavilo se u nekoliko stranica. Kao obično, Rob je pisao toliko brzo koliko je mogao da prati predavanje. Predavanje je već trajalo jedan sat. Moj glas je postepeno postajao promukao. Nikad pre ovog predavanja moj glas nije pokazao znake naprezanja. Posle inicijalne diskusije o Unutrašnjim čulima, Seth je rekao: „Nisam imao nameru da te večeras tako zamaram Josephu. Ako tvoja ruka piše tako brzo kao što usta Ruburtova govore, mora da si iscrpljen. Da li bi želeo da se odmoriš ili da završimo predavanje? Uvek mislim o tvojoj udobnosti, kada ne brinem o tvom odgoju?”, dodao je smejući se. Kada je Rob pitao za pauzu, moj glas još nije prestao da govori, predavanje još nije bilo završeno. Znam da

je Rob brinuo za mene, ali je takođe bio veoma zainteresovan za materijal. Osim toga, kao Seth, bila sam vrlo aktivna i pravila smešne primedbe da bih umanjila ozbiljnost monologa. Više nego ikada osećala sam da kroz mene govori druga nezavisna ličnost, te sam odlučila da nastavim predavanje. Bilo je prošlo 10,30. Dok smo razgovarali Rob je pitao naglas o značenju vremena. Kad se predavanje nastavilo Seth je započeo diskusiju na tu temu. „Vreme nema značenje ako nema granica. Ili, vreme nema značenje ako nema potrebu da deluje protiv drugih akcija. Nažalost, verovatno nećeš još biti sposoban da razumeš vreme. Sve zahteva vreme! Ne možeš da pojmiš koliko je teško objasniti vreme nekome, kome je potrebno vreme da shvati objašnjenje”.

„Proučavanjem vremena saznaćeš takođe mnogo o prirodi pedesete dimenzije. Naše imaginarne žice sastavljene od čvrste vitalnosti jesu fluidne, i nadam se da ovo razumeš, iako su one čvrste. Jer čvrstoća je iluzija”. Kao Seth udarila sam nogom po podu i iznenada počela da govorim jačim glasom. Istovremeno promuklost je nestala. Glas je postao dublji formalniji i jači. Kada je Rob pogledao u beleške, shvatio je da se radi o nekoj vrsti verbalne metamorfoze. On je pisao što je brže mogao i povremeno je dizao pogled da bi video šta se dešava. Stajala sam ispred njega, oči koje nisu bile moje, bile su otvorene i zurile u Roba kao da žele da se uvere da je on razumeo ono što se govorilo. „Takođe sam rekao da taj osećaj ili vitalnost – draži mi je termin vitalnost – se kreće i da je deo živuće građe univerzuma. Kao što ove žice prividno prolaze od nivoa do nivoa, one u stvari formiraju granice svakog nivoa i bivaju podvrgnute vremenu unutar tvog posebnog trodimenzionalnog sistema”.

Za vreme poslednjeg prelaza glas je postajao sve glasniji, kao da je želeo da ispuni prilično veliku dvoranu. Čitajući to predavanje dok sam pisala ovo poglavlje, naišla sam na Robove originalne beleške, koje su bile našvrljane između ovog i narednog odlomka. One prilično jasno pokazuju Robovu reakciju:

„Gledajući u Jane i znajući dobro njen prirodni ženski glas, trebao sam dobro da razmislim da bih shvatio da je ovaj drugi, novi glas vrlo snažno i bez imalo naprezanja izlazio upravo iz Jane. Ne znam da li sam bio više iznenađen činjenicom što Jane ne ostavlja utisak da je zbunjena ili činjenicom da je glas toliko dubok i obojen muškim tonom”. Rob je imao malo vremena da bi napisao extra beleške, posebno kada bi Seth govorio bez pauze. „Kretanje privi-

dno čvrste vitalnosti daje iluziju vremena. Reakcija uključena u ovom slučaju je reakcija unutar jezgra same vitalnosti. Način reakcije sličan je reakciji u zatvorenoj mentalnoj ogradi, što smo govorili ranije.... Akcija i reakcija podrazumeva vremensko kretanje. Na nekim drugim nivoima kretanje je simultano i vremenski nepoznato. Po mom mišljenju, tvoje vreme može da se manipuliše, ono je jedno od sredstava kojim mogu stići u tvoju svesnost...” „Da bih pokazao svoju dobronamernost, zaključicu ovo predavanje. Da nemam u vidu tvoje fizičke limite, ja bih ga nastavio. Kada se desi da dođem, volim da imam lepo večer. Nadam se da me zbog toga ne okrivljuješ?... U svakom slučaju reći ću ti laku noć. Treba da znaš da i ja uživam momenat socijalnog razgovora, jer te u protivnom ne bih zadržavao tako dugo. Žao mi je Josephe što si zbog mene bio toliko zaposlen (hvatajući beleške). Laku noć dragi prijatelji”.

Odmah potom moj je glas postao normalan. Promuklost je već odavno bila nestala. Sada je bilo gotovo nemoguće zaključiti predavanje. Bili smo isuviše zaintrigirani. Uprkos Sethovim oproštajnim rečima „osećala” sam da je Seth još uvek prisutan sa puno dobre volje i vitalnosti, oko sebe sam osećala energiju i imala sam utisak da jedan nevidljivi Seth sedi u sobi, smeje se i spremno očekuje da započne prijateljski razgovor.

Čim smo odlučili da nastavimo predavanje, ponovo je dubok glas bučno izašao iz mene, i kao Seth počela sam da se šecem po sobi, da se zaustavljam ispred Roba i da mu se direktno obraćam, ili sam gledala kroz prozor. Imala sam zaista utisak da neko drugi sedi dole unutar mog tela, da je naviknut da ga pokreće i da plamti od zadovoljstva kada to postiže.

„Uživao sam u razgovoru, ili kako bi ti najverovatnije nazvao, slobodnoj komunikaciji sa tobom. Prijatelji ne govore uvek o važnim i ozbiljnim događajima... Ranije smo bili isuviše zaokupljeni drugim događajima i nismo imali vremena za emotivno izmenjivanje. Iako možda Ruburtov glas zvuči dosadno u ovoj prelaznoj fazi, lično sam pun dobre volje, ili kako bi ti rekao, veselog sam raspoloženja. Možeš mi postaviti bilo koje pitanje koje ti padne na pamet”.

Kao Seth zaustavila sam se, smejala se, gledala Roba direktno u oči. Rob je ponovo bio iznenađen zbog dubokog glasa i trebao mu je minut da razmisli o čemu da pita. Osim toga, Rob se još uvek smejao Sethovom veselom načinu, smešnim pokretima i glasovnoj modulaciji koja se veoma razlikovala od moje.

„Uh, da li se ti družiš sa prijateljima na tvom nivou, kao što se mi družimo ovde?”, upitao je Rob.

„Svakako da imam prijatelje. Mojim prijateljima i meni tvoj nivo je veoma privlačno polje, jer su neki od nas još uvek emocionalno vezani za njega. Pokušavamo, vrlo često na nespretan način, da stupimo u kontakt sa starim prijateljima. Kao što ti pišeš prijateljima u stranim zemljama i ne zaboravljaš ih, tako i mi ne zaboravljamo naše prijatelje”. Rob je imao još neka pitanja za Setha, pa su njih dvojica nastavili da čavrljaju još tri-četvrt sata. O glasu Seth je rekao: „Ruburtov glas je jedan eksperiment. Predavanja će postati intenzivnija kada budem više ispoljio svoju ličnost. Mogao bih da govorim na sretan, ili kako bi ti rekao, veseo način satima, ali neću. Nisam stari džentlmen. Stari Frank Withers se povremeno pojavljuje jer je on bio moja poslednja materijalizacija. Nisam ga potpuno usvojio, ali veruj mi da mi je to namera”.

Rob je počeo da se smeje ponovo. Seth nije na maliciozan, nego na veseo način pričao o Franku Withersu. Ton njegovog glasa i srdačan smeh ublažavali su bukvalno značenje reči. Rob je komentarisao Sethov način pa je Seth odgovorio: „Bojim se da nisam naučio biti ponizan. Zatim, ti si me poznavao mnogo ranije nego što sam ja poznavao Franka Withersa. Tada sam bio pun sebe, a bio si i ti, kao žena.

Seth je svakako mislio na neke reinkarnacijske činjenice koje nam je dao ranije. Na kraju smo shvatili da smo Seth, Rob i ja bili delovi jedne drevne suštine, što će se razjasniti u 14-tom i 15-tom poglavlju. Seth će takode reći kasnije da su ova prošla prijateljstva donekle razlog naših sadašnjih komunikacija.

Kako se razgovor između Roba i Setha nastavljao, Rob se navikavao na glas i vrlo se zabavljao. Sada je bez traga sumnje verovao da je Seth bio Seth, ličnost posve nezavisna i različita od moje ličnosti. Na osnovu glasa, pokreta i načina izražavanja, Rob je imao utisak da je Seth jedan energičan i obrazovan džentlmen „stare škole”, star oko 60 godina, neobično inteligentan, ali istovremeno svestan svojih vlastitih mana – čovek sa vrlo razvijenim, iako staromodnim smislom za humor.

Kao Seth dodirnula sam biljku begoniju (jedna od mojih najdražih) i rekao: „Volim Janeinu biljku. Zelene stvari su kriterijumi tvoje egzistencije. Primetio si da sam ranije koristio termin „nivo” umesto termina „planeta”. To sam činio zbog toga, jer sve nije tvoje...”.

„Bojim se da će Janei moj muški glas kojim ona govori zvučati prilično nemelodiozno. Nemam glas anđela, u svakom slučaju, ali niti imam glas bespolnog evnuha. Večeras sam učinio sve što sam mogao kako bi se Janei njen glas svideo... i Ruburte, ako želiš cigaretu, izvoli jednu. Zadnjih deset minuta ona se šetala po sobi i držala šibicu u ruci. Ne sećam se ničeg, iako mi je Rob rekao da sam odmah zatim uzela cigaretu i pijuckala vino. Seth je nastavljao razgovor sa Robom: „Da sam mogao popiti čašu vina sa tobom i uživati u vinu ja bih to uradio. Ako mi želiš nešto reći, bez potrebe da zapisuješ, učini tako. Ja ću svakako trajati toliko dugo, koliko bude Ruburt trajao, i mnogo duže. Ako se nekad noću dok budemo razgovarali promene crte lica tvoje supruge, savetujem ti da joj to ne pominješ sve do kraja predavanja”.

Seth je nastavio razgovor sve do iza ponoći. Napomena u vezi menjanja mojih crta lica bila je zapisana u beleškama. Godinu dana kasnije prisetila sam se ove beleške. Kada se predavanje završilo, moj glas je ponovo postao jasan i živahan. Nisam osećala umor.

Čitajući beleške, Rob i ja smo bili fascinirani materijalom, a posebno kada smo pročitali da će nam Seth objasniti Unutrašnja čula potpunije i da će nas naučiti kako da ih upotrebljavamo. Seth je bio od reči, jer kao što ćeš videti ubrzo, on nam je dao niz instrukcija koje smo trebali da sledimo kako bi doživeli nova iskustva. Tada nismo znali da su te informacije bile prilagođene našim vlastitim nivoima razumevanja i vrlo pojednostavljene u poređenju sa informacijama koje će uslediti.

Nismo odmah shvatili da pojava Sethovog glasa upotpunjuje psihičku strukturu kroz koju ćemo primiti Sethov materijal i kroz koju će Seth izražavati svoju ličnost. Od tog predavanja pa nadalje, dešavale su se uvek neke glasovne promene za vreme predavanja, ali za neko vreme duboki i bučni tonovi bili su pre izuzetak nego pravilo. Ponekad iz glasa postajao bi strašan osećaj snage – što nije karakteristično za moj glas. Seth nam je rekao da ta psihička energija može da se prevede u zvuk, kao što je u ovom slučaju, ili ona može da se koristi u druge svrhe. Kada Seth govori, na primer, o vidovitosti glas je retko kada snažan. Umesto da je energija usmerena na glas, Seth je koristi da bi zaključio činjenice (Kao što ćeš kasnije videti u knjizi, ta energija može takođe biti odskočna daska za druge dimenzije).

Kada je glas bio dubok i bučan, osećala sam se sitna i okružena ogromnom energijom. Na osnovu onog što smo naučili, glas je bio vrsta indukcije zbroja upotrebljivih energija. Osim što je pomoću glasa Seth izražavao svoju ličnost, glas se koristio u mnoge druge svrhe.

Gledajući unazad, izgleda da je pojava Sethovog glasa upotpunila strukturu predavanja. Čak su osnovni principi materijala – blokovi na kojima će se udariti temelj, bili prikazani u vrlo pojednostavljenoj formi.

Govor o psihičkim eksplozijama! Naša prva spiritualistička seansa sa pokazivačem na ploči održala se 2. decembra 1963. Do kraja januara imali smo dvadeset predavanja i oko 230 stranica otkucanog materijala. Znali smo da je glasovna promena vrlo značajna, ali nismo shvatili da je energija iza glasa mnogo važnije pitanje. Videli smo da se predavanja održavaju određenim redom, ali se nismo mogli setiti zašto bi to bilo važno. Struktura predavanja omogućavala je kontinuitet i stabilnost predavanja, i bila je dovoljno fleksibilna da čuva događaje, kojih tada nismo mogli biti svesni. Unutar ove strukture moja uloga medija zauzela je sigurno mesto.

U tom trenutku mogli smo izabrati nekoliko rešenja. Mogli smo držati za sebe sve ono što se događalo, zatim mogli smo stupiti u kontakt sa spiritualističkom grupom ili smo mogli informisati parapsihologe. Čvrsto smo odlučili da bar za neko vreme ne saopštavamo događaje ni jednom od naših prijatelja ili rodacima. Spiritualističke grupe nismo uzimali u obzir, jer su se one, kako sam mislila tada, bavile isključivo religijom. Međutim, sve knjige o ekstrasenzornoj percepciji savetovale su da svako ko ima ta iskustva kontaktira psihologa ili parapsihologa. Uz pomoć Sethovih instrukcija, Rob i ja počeli smo da imamo vidovita iskustva i smatrali smo da treba da pišemo nekom ko zna više od nas o takvim događajima. Osim toga, bili smo zaintrigirani pitanjem: Da li je Seth dio moje podsvesti? Odlučili smo da stupimo u kontakt sa parapsihologom koji poznaje sposobnosti ekstrasenzornih percepcija i psihologiju.

Međutim, nisam još bila sigurna šta ćemo uraditi.

U sledećih nekoliko poglavlja trudili smo se da budemo „naučno odgovorni” i da „testiramo” Sethove ekstrasenzorne sposobnosti. Nismo još definitivno ništa odlučili, ali sam svakako imala stalnu potrebu da svim ovim događajima dam intelektualan i akademski značaj.

V POGLAVLJE

Pismo psihologa me je veoma uznemirilo Sethovo umirivanje

Početkom februara Rob je pisao dr Ian Stevensonu, koji je bio u vezi sa Katedrom za neurologiju i psihologiju na Univerzitetu u Virginiji. Dr Stevenson je bio zainteresovan za reinkarnaciju, i mi smo upravo čitali o rezultatima njegovog rada. Rob mu je takođe poslao kopije sa nekoliko predavanja, zajedno sa nekim informacijama koje smo dobili o našim vlastitim prošlim životima. Na osnovu tih informacija, Rob i ja smo iza nas imali već nekoliko života, uključujući jedan život u Danskoj pre tri veka, u kojem smo Rob i ja bili otac i sin, a Seth nam je bio zajednički prijatelj. Naši zadnji životi događali se se u Bostonu, u devetnaestom veku.

Nisam bila oduševljena reinkarnacijskim materijalom, jednostavno zato što još nisam htela da prihvatim tu koncepciju – koja je bila isuviše avangardna. Nisam ohrabivala Roba da pita Setha da nam proširi ovu informaciju ili da je upotpuni detaljima.

Dr Stevenson nam je poslao pismo, koje bih ja poslala verovatno danas pod istim uslovima nekom drugom. On je smatrao da ekspresivnost materijala podrazumeva podsvesno poreklo, ali je takođe istakao da je takvo objašnjenje u tom trenutku bilo nemoguće

prihvatiti. Takođe je istakao da amaterski medij pod određenim uslovima može proizvesti nervne simptome.

„Oh, divno”, rekla sam Robu. „Da li se ja drugačije ponašam nego obično?” Rob me je uverio da nije bilo promena u mom ponašanju. Mi smo u stvari zajedno tražili znake promene u mom ponašanju. Dr Stevensonova dobronamerna opomena dovela me je u stvari u stanje šoka, mada smo mi već pročitali ista upozorenja u nekim knjigama koje određuju psihi čoveka. Na neki način dr Stevensonovo pismo stiglo je u jednom nezgodnom trenutku. Predavanja se više nisu mogla održavati u apsolutnoj tajnosti. Neki od naših prijatelja navraćali bi ponedeljkom ili sredom i tada bi pred vratima čuli neobičan glas. Tako se dogodilo i sa Phillipom, koji je došao pre no što smo pisali dr Stevensonu. Kasnije je Phillip povremeno dolazio na predavanja. Koristim postojeće ime, koje mu je dao Seth, pošto njegova porodica ne razume njegov interes za psihički fenomen, što nije redak slučaj. Phil ne živi u državi New York, ali putuje poslovno za Elmiru otprilike svakih šest sedmica.

Upravo nekoliko dana pre no što smo primili dr Stevensonovo pismo imali smo neisplanirano predavanje, kojem je prisustvovao Phil. Dali smo mu papir i olovku da zapiše svako pitanje koje mu padne na pamet, ali Phil nije nikad ništa zapisao. Seth je odgovorio na svako njegovo pitanje onim redom kojim ih je Phil postavljao.

Na tom smo predavanju po prvi put imali telepatijska ili vidovita iskustva. Phil je bio preneražen, i ja takođe. Verovala sam Philovim rečima, ali sam istovremeno mislila da se događaj može pripisati slučajnosti. Povratila sam svoje dobro raspoloženje. Ali, kada je za nekoliko dana stiglo dr Stevensonovo pismo, pala sam naglo u depresiju. „Pogledaj da li Seth ima bilo šta da kaže u vezi pisma”, rekao je Rob. Složila sam se sa njime, ali pošto sam bila isuviše napeta da bih mogla da se koncentrišem na predavanja, odlučila sam da preskočimo naredno planirano predavanje. Svoju ravnotežu povratila sam sledećeg ponedeljka.

Seth je imao malo da nam kaže! „Srdačno i ljutito dobro veče”, započeo je Seth. „Kod Ruburta se javila ljutnja, jer je vaš dobar psiholog posve iscrpeo svo samopouzdanje koje sam uspeo da dam Ruburtu na predavanju kojemu je prisustvovao vaš prijatelj Phil. Pokušao sam da ulijem Ruburtu samopouzdanje, koje mu je sada oduzeo neki stranac. Iako su njegove namere bile najbolje, osećam obavezu da razjasnim pitanje mentalne i emocionalne stabilnosti,

kao i svaku eventualnu opasnost koja može dovesti u pitanje psihičku ravnotežu”.

„Što se Ruburta tiče, nema opasnosti da se njegova psihička stabilnost dovede u pitanje, i to iz razloga, jer sam osetljiv, ali discipliniran, pametan, i možda nagao džentlmen. Nijedna moja komunikacija ne vodi ka nestabilnosti. Možda bih se usudio da primetim, da sam stabilniji od tebe ili Ruburta ili vašeg psihologa”.

„Osećam veliku odgovornost prema vama, kao i odgovornost za bilo koji rezultat mojih komunikacija. Bilo šta ili svaki moj lični savet koji sam vam dao, treba da pozitivno deluje na vašu mentalnu i emocionalnu ravnotežu i da rezultira u jačoj povezanosti sa vanjskim svetom...”

Ovisim o Ruburtovoj volji – da li on želi ili ne želi da nastavi predavanje. Nema sumnje da je on ponekad nesvestan njegove okoline za vreme predavanja – na primer kada prihvata predavanje, međutim on bi mogao u svakom trenutku povratiti svesnost opažanja njegove fizičke sredine”. „Ne postoji opasnost da je Ruburta zgrabilo neko crno i besno čudovište i odnelo ga u donje predele histerije, šizofrenije ili ludila. Neprestano sam vam savetovao kontakte sa ljudima i rekao vam da koristite vaše sposobnosti u cilju susretanja vanjskih izaziva. Disocijalizacija ili povlačenje u vrstu skrovišta kako bi se zaštitilo od sveta, može biti opasno, što nije redak slučaj. Međutim, Ruburt ne spada u te slučajeve”.

„Pošto je Ruburtov ego izrazito jak, Ruburt ne može da izgubi svoju psihičku ravnotežu. Njegova intuicija je sredstvo kojim Ruburt smiruje njegov inače tvrdoglav i dominantan ego. U tom trenutku Rob je pogledao i nasmejao se. „Intuitivne kvalitete u stvari nisu frivolne i ličnost je dobro integrisana”. Seth je nastavio da govori o disocijaciji, ističući da sam uvek na predavanjima, u *nekoj* meri bila svesna svoje okoline. „Istina je”, rekao je Seth „da je stanje disocijacije potrebno. Međutim, ako ti otvoriš vrata to ne znači da ih ne možeš i zatvoriti, niti to znači da ne možeš imati dvojna vrata istovremeno otvorena, kao što ih imam ja. Ti *možeš* imati dvojna vrata otvorena istovremeno i ti *možeš* slušati dva kanala istovremeno. U međuvremenu, dok ne naučiš da prilagodiš svoju pažnju na drugi kanal, treba da smanjiš volumen prvog kanala. Taj proces ti nazivaš disocijacija”.

Kada je Seth napravio pauzu, Rob je pitao: „Šta imaš da kažeš o dr Stevensonovom mišljenju da su svi ovi događaji izraz Janeine pod-

svesti?" „O tome smo raspravljali ranije", rekao je Seth „ali znam da ćemo o tome raspravljati još beskrajno mnogo puta. Ako uspem da te uverim u svoju realnost kao zasebnu ličnost postići će uspeh. Trebalo bi da je jasno da moje komunikacije stižu kroz Ruburtovu podsvest. Međutim, kao što riba koja pliva kroz vodu nije voda, tako ni ja nisam Ruburtova podsvest".

„Slab dokaz telepatije kojeg sam dao imao je određenu svrhu. Želeo sam da ti objasnim da je postojala telepatija i želeo sam da objasnim Ruburtu da je mnogo više od njegove podsvesti uključena telepatija, što on zna..... Iako me Ruburt integriše ili dopušta da se integrišem kako bih tebi bio prepoznatljiviji ja svejedno egzistiram u nezavisnom smislu". Kasniji detaljni prikazi gornje izjave dali su nam prilično jasnu koncepciju o unutrašnjim procesima na osnovu kojih Seth i ja možemo ostvariti kontakt. Ta koncepcija podrazumeva konstrukciju „psihološkog mosta", koja će kasnije biti objašnjena u knjizi. Pošto sam kao Seth govorila već četrdeset minuta, Seth je predložio pauzu. Znala sam da zavidim Robu zbog njegove uloge na predavanjima. On je mogao da me vidi i da me čuje kao Setha, dok ja to nisam mogla. Za vreme pauze rekla sam da mrzim da budem zavisna i da čekam da mi neko drugi kaže šta se dešavalo na predavanjima. Međutim, bila sam sigurna da ne bih mogla da budem Jane i Seth istovremeno. Da bih bila Seth trebala sam u sebi da stopiram mentalni otpor.

Posle pauze Seth je rekao: „Nisam Ruburtova podsvest, iako govorim kroz nju. Do tebe dolazim kroz atmosferu, na isti način kao što ptice lete kroz vazduh, to jest atmosferu... Potrebna je određena integracija mogeg „ja", koja se postiže mojim delovanjem i delovanjem tvojih i Ruburtovih spojenih podsvesnih napora. Da li si zadovoljan sa ovim objašnjenjem za sada?"

„Svakako Sethe", odgovorio je Rob.

Zatim je Seth dao neke informacije koje su se odnosile na suštine i na razne ličnosti koje sačinjavaju te suštine. Rob je bio posebno zainteresovan za razlike između suština i ličnosti.

„Individualan život ili život bilo koje trenutne individue, mogao bi se porediti sa snom jedne suštine. Individua uživa svoj određen period godina – koji za suštinu znači samo trenutak. Suština se zanima za ovaj period godina, na isti način kao što se ti zanimaš za tvoje snove. Kao što ti daješ unutrašnju svrhu i organizaciju svojim

snovima, iako oni uključuju samo deo tvog života, tako i suština u nekoj meri upravlja i daje svrhu i organizaciju svojim ličnostima".

„Suštine daju ličnostima beskraj raznolikosti i prilika... Vaši vlastiti snovi su fragmenti, čak iako ste vi u širem smislu fragmenti vaših suština". Seth je takođe rekao da je jedan unutrašnji deo svake ličnosti svestan svoje povezanosti sa svojom suštinom.

Predavanje je trajalo do 11,30. Rob je bio ohrabren Sethovim objašnjenjem moje psihičke ravnoteže. Ja sam takođe bila ohrabrena, mada sam i dalje mislila na pismo dr Stevensona.

Neko vreme sam provela pokušavajući da psihoanaliziram prvo Setha, a zatim sebe. Dobro je biti oprezan, međutim ja sam ponekad preterivala. Seth je rekao da je moj jaki ego važan pozitivan faktor za predavanja, pod uslovom da je opušten, da drži moju celu ličnost u ravnoteži i da mi daje psihološku snagu da upravljam i razvijam svoje sposobnosti.

Jedan mali ali simpatičan incident, koji se desio u vreme ovih prvih meseci predavanja, ilustrovao je moj ondašnji stav, u odnosu na Setha. Rob i ja imamo vrlo lep veliki stan, koji nažalost ima vrlo malu kuhinju. Kada smo se uselili u naš sadašnji stan, kuhinja je imala štednjak i jedan isuviše mali frižider, u kojem nismo mogli da držimo svu našu hranu. Takođe smo imali jedan veći frižider, u koji smo stavljali hranu koju nismo koristili svakog dana. Ovaj veći frižider stavila sam u naše prostrano kupatilo – velika staromodna popločana prostorija, koja je sigurno pet puta veća od kuhinje. Znala sam da je kupatilo neobično mesto za držanje frižidera, ali posle izvesnog vremena privikla sam se na to.

U rano proleće Rob se žalio zbog nekoliko dosadnih prištića na desnim, i jedne večeri pitao je Setha na koji način bi mogao da ih se oslobodi. Seth je odmah započeo prilično veselu diskusiju o nesanitarnim aspektima držanja frižidera u kupatilu. Rekao nam je da smo mi svakako trebali da znamo više o ovim aspektima, i predložio nam je da frižider premestimo u kuhinju, gde ćemo držati svu našu hranu. On je tvrdio da će Robovi prištići na desnim nestati, ako tako budemo uradili.

„Neće mi valjda duh ili bilo ko da je on, reći kako da upravljam svojom kućom", rekla sam. „Ovo je jedan od onih kritičnih momenata, kada ličnost koja aktivira medij počinje da pritiska i dominira normalnu ličnost medija. Seti se šta je rekao dr Stevenson? Osim toga, u kuhinji nema mesta za veliki frižider", govorila sam Robu.

„Uradi kako želiš”, rekao mi je Rob i dodao „Pa šta ako imam prištiće na desnim. Mogu živeti i sa njima”.

„Dobro...”

„Osim toga”, rekao je Rob, „Seth nije naredio da nešto uradiš. Ja sam postavio pitanje i on je smao odgovorio na njega”.

Ne mogu da se naljutim na Roba kada, iako reagujući emocionalno, dobijem razborit odgovor. Zato sam pristala da se frižider premesti. Sledećeg dana premestili smo veliki frižider, a da bih spasila svoj ponos ili povređenu sujetu, stavila sam mali frižider u kupatilo i pretvorila ga u ormar za peškire. Veliki frižider je i dalje u kuhinji. Malog frižidera sam se odavno oslobodila. Oh, da – Robovi prištići na desnim su nestali za dva dana i nikada se posle nisu pojavili. Mislila sam da je Seth varalica, posebno tokom prve godine predavanja, iako se on uvek ponašao inteligentno, dostojanstveno i sa puno smisla za humor. Međutim, čim sam počela da sudim o njemu, imajući u vidu njegove opravdane savete i pozitivno delovanje na nas, prestala sam da razmišljam o njemu kao o varalici. Seth je konačno zadobio moje poverenje.

Seth bi nam davao psihološki opravdan savet, ali nikad ne bi pokušao da nam izdaje naredbe. ponekad bi prihvatili njegove savete, zbog ličnog interesa. U drugim prilikama bismo se samo složili s njime, takođe zbog naših vlastitih interesa. Na primer, 1964. tražili smo kuću. Seth nas je savetovao da kupimo određenu kuću, koja se nama svidala, ali je bila u lošem stanju. Možda je Seth bio u pravu kada je savetovao da se kuća kupi, i mi smo možda trebali da je kupimo, jer bismo bili možda sretniji – međutim mi nismo hteli da rizikujemo.

Pre otprilike godinu dana Seth mi je predlagao da napustim svoj posao u umetničkoj galeriji i da dajem časove o ekstrasenzornoj percepciji. On mi je čak rekao koliko ću studenata imati u roku od tri meseca. Prihvatila sam njegov savet, iako nisam mislila da će časovi pobuditi veliko interesovanje. Seth je bio u pravu. Uživala sam na časovima, naučila mnogo i proširila svoje vlastite sposobnosti na način za koji sam mislila da je nemoguć.

Za vreme otprilike prvih šest meseci predavanja, naš mačak Willie ponašao se vrlo nedruštveno. Siktao bi i besomučno bi pljuvao pred početak predavanja. Jedne večeri nas je uistinu uplašio. Sprema mi smo se da započnemo predavanje, dok je Willie spavao u ormariću u spavaćoj sobi. Iznenada on je izjurio iz ormarića, naglav-

ce, projurio kroz dnevnu sobu i sakrio se iza zaves. U jednom trenutku, dok sam govorila za Setha, ugrizao me je za gležnjeve, a ja sam ga u transu vukla po sobi, dok je on visio na rubu mojih pantalona. Rob ga je morao zatvoriti u svoju radnu sobu. Na kraju je Rob pitao Setha da li je on znao razlog za takvo neobično ponašanje mačka. Seth je odgovorio da je Willie, s obzirom na njegove razvijene instinkte, osetio Sethovo prisustvo pred samo predavanje. Rekao nam je da će se ponašanje mačka promeniti, čim se on bude više prilagodio situaciji predavanja. Nakon otprilike mesec dana, Willie je postao onaj isti mačak kojeg smo znali. On nije više obraćao pažnju na predavanja i ponekad bi samo skočio u moje krilo dok sam bila u transu. U to vreme Rob je imao ponovo problema sa kičmom, iako daleko manje ozbiljno nego ranije. Seth je posvetio nekoliko dugih predavanja analizi Robovog stanja i objasnio razloge postojanja simptoma. Kasnije su ovi simptomi nestali bez potrebe uzimanja lekova, zahvaljujući znanju i savetima koje je Rob dobio na tim predavanjima. Zbog Robove kičme mi smo ranije kupili posebnu stolicu za njihanje. Rob bi običavao da sedi u njoj i hvata beleške i za neko vreme ona je bila njegova najudobnija stolica. Kada je Rob ozdravio ona mu više nije bila potrebna, pa sam ja počela da je koristim. Mnogo kasnije, kada sam konačno prihvatila da sedim za vreme predavanja, ona je postala moja najomiljenija „Sethova” stolica.

Ubrzo smo shvatili da je Seth promatrao fizičke simptome kao vanjske materijalizacije unutrašnje bolesti. Seth je istakao važnost sugestije i opasnost samosažaljenja. Rekao nam je da u slučaju, kada je jedan od nas bolestan, drugi ne treba da ga preterano teši i da na taj način potkrepljuje ideju bolesti. Na kasnijim predavanjima Seth je dao koristan materijal o očuvanju zdravlja, što će biti izneto u 13-om poglavlju. Posvetila sam neko vreme i prostor ranijim Sethovim predavanjima, kako bi se čitalac mogao upoznati sa tim delom materijala. Iako taj materijal izgleda neobrađen, kontinuiran osećaj o otkrivanju znanja i intelektualna radoznalost vodili su nas iz predavanja u predavanje, da bi na kraju bile opovrgnute moje vlastite sumnje.

Tokom narednih meseci desilo se mnogo događaja i nemoguće je izneti sve. Rob i ja smo upravo trebali da počnemo naša prva vantelesna iskustva ili „astralne projekcije”. Naši eksperimenti, koje Seth naziva „Psihološko vreme”, pomogli su nam da razvijemo naše

vlastite psihičke sposobnosti. Kvalitet i delokrug Sethovog materijala postajali su sve bitniji, pa je trebalo da stupimo u kontakt sa parapsiholozima. Uskoro smo otkrili da je Seth bio uistinu vidovit, i da je moj vlastiti trening medija tek započeo.

VI POGLAVLJE

Seth se upoznaje sa psihologom

Moj izdavački urednik bio je veoma iznenađen sa prvih osam poglavlja moje knjige o ekstrasenzornoj percepciji. Pošto smo se poznavali od ranije, on je imao dovoljno razloga da bude lično zainteresovan za knjigu. Njegovo pismo bilo je puno entuzijazma, ali je takode bio veoma zabrinut zbog knjige. On je rekao da, s obzirom da su moja iskustva dokazala da sam sve vreme, ne znajući, bila medij, pitanje je da li će eksperimenti iz knjige uopšte delovati, u nekoj meri, na nekoga, bez obzira na psihičku pozadinu.

„Ali eksperimenti su zaista oslobodili moje sposobnosti”, uveravala sam Roba. „To je poenta, zar ne?, Ranije nisam nikad imala psihička iskustva”, dodala sam.

„Nemoj meni govoriti, reci to svom uredniku”, rekao je Rob, i zatim dodao „Ne mogu nikako razumeti zašto Sethova pojava toliko smeta u knjizi, kada bi u protivnom knjiga bila mnogo lošija”. Kao što se kasnije pokazalo, upravo je Sethova uloga u knjizi mučila mog urednika. Da sam pridala manje značaja Sethovoj ulozi i koncentrisala se na neke druge, takode uspele eksperimente, moja knjiga bi imala daleko više izgleda da bude štampana, rekao mi je urednik.

Drugi eksperimenti su se odnosili na predskazivanja i snove. Naši snovi su nam već bili ukazali na važnost predskazajućih snova.

Rob i ja smo svakog dana po nekoliko minuta testirali naše ekstrasenzorne sposobnosti. Oslobodili bismo se svake objektivne misli i zapisali bilo šta što bi nam palo na pamet, pokušavajući da predvidimo događaje toga dana. Ovi eksperimenti imali su težište u intuitivnoj slobodi, a ne u intelektualizmu. Rezultati su nas iznenadili i uverili nas da mnogi ljudi imaju mnogo više znanja o budućnosti, nego što misle. Takođe smo otkrili, između ostalog, da smo često mogli da predvidimo različite momente jednog događaja.

Sigurna sam da mnogi od nas reaguju mnogo ranije na neke događaje, što ću detaljnije obraditi kasnije u knjizi. Budući da nam je u svim eksperimentima pomagao Seth, dajući nam sugestije i objašnjenja ekstrasenzornih iskustava, nisam nikako mogla umanjiti njegovu važnost, samo zato da bih izdala svoju knjigu o ekstrasenzornoj percepciji.

Na kraju, iako je urednik bio za knjigu, njegov ju je izdavač odbio. Bila sam vrlo razočarana zbog toga. U želji da se knjiga ipak izda, pomišljala sam čak o izdavanju nekih Sethovih koncepcija kao mojih vlastitih, odnosno skrivajući njihovo pravo poreklo. Međutim, to je izgledalo veoma nepošteno, te sam odustala od te pomisli. Osim toga, osećala sam da su sama predavanja u psihološkom smislu fascinirajuća i da obrađuju veoma bitna pitanja. Zbog toga sam svojih osam poglavlja poslala drugom izdavaču, prestala sam godinu dana da radim na knjizi i posvetila sam svoje radno vreme pisanju kratkih priča, koje su izlazile u raznim nacionalnim časopisima.

U međuvremenu smo Rob i ja odlučili da pišemo nekom psihologu. Pošto smo smatrali da bi dr Karlis Osis, član Američkog psihološkog društva, mogao imati iskustva sa slučajevima kao što su bili naši, marta 1964. poslali smo mu pismo. Brzo nam je odgovorio i zatražio nekoliko egzemplarnih predavanja, takođe je dao predlog da Seth dokaže svoju vidovitost time što će opisati njegovu kancelariju u New Yorku. Nisam znala šta sam u stvari očekivala od dr Osisa, ali sam bila apsolutno sigurna da nisam spremna za testiranje Sethove vidovitosti. Seth je hteo da izvedemo eksperiment, međutim ja sam se povukla. Ne znam da li sam se više bojala spoznaje Sethovog uspeha ili njegovog neuspeha.

„Izgleda da je ovo trenutak odluke”, rekla sam Robu u suzama, i dodala „Ako sva ova predavanja nisu puko naklapanje, hajde onda da vidimo tebe ili Setha kako hodate kroz zidove!”

„Ali Seth je pristao na eksperiment”, rekao je Rob.

Nisam mogla čak ni Robu opisati svoje strahove. Pretpostavimo da Seth ne uspe da dokaže svoju vidovitost? Ne bi li to značilo, da su sva ova predavanja neka vrsta podsvesne prevare? Kako je uopšte Seth mogao da pristane na eksperiment, kada je on, ili bilo ko da je on, morao znati da sam se ukočila od straha?

„Ti se bojiš da testiraš Setha”, rekao je Rob, i dodao „Ali to je u ovom trenutku zbivanja sasvim opravdano, mada bih više voleo da ti nisi potakla tu vrstu eksperimenata”.

„Svi mogu pogrešiti”, rekla sam pokušavajući da objasnim. „Ali pretpostavimo da Seth dokaže svoju vidovitost? Pretpostavimo takođe da on pokuša da uradi što se od njega traži i doživi neuspeh?”, dodala sam Robu. „Da li se od Setha očekuje da on bude svemoguć?” pitao je Rob smejući se. „Ne, svakako da ne”, odgovorila sam. „Ali svakako bi bilo veliko olakšanje za nas da je on uistinu svemoguć”. Ubrzo sam pala u depresiju. Nisam još posve bila sigurna da li uopšte verujem u život posle smrti, i pitala sam se, ako Rob i ja nismo preživeli smrt, od koga sam onda u stvari dobijala poruke? Da li iz moje podsvesti? Dok sam ponekad tako razmišljala nisam takođe mogla da verujem da moje kratke priče i poezija mogu biti izraz samo moje podsvesti, bez delovanja drugih karakteristika ličnosti. Možda sekundarnih ličnosti?, razmišljala sam. Međutim, Seth, kao uostalom ni ja, nije se uklapao u nijednu sliku istorijskih slučajeva.

Za vreme moje neodlučnosti u pogledu sprovođenja eksperimenata, Rob je poslao dr Osisu nešto od materijala. Dr Osis nam je odgovorio da nije zainteresovan za sam materijal, s obzirom da je polje njegovog rada empirijska psihologija. Zamolio nas je da mu ne šaljemo više materijal bez prikaza i eksperimenata o ekstrasenzornoj percepciji. Iako je on izrazio interes za „testiranje” Sethovih ekstrasenzornih percepcija i ponovo predložio eksperimente vidovitosti, bila sam zbunjena pismom. Ozlovoljeno sam rekla: Pošto on nije izrazio interes za materijal, za koji smatram da je izvanredan, onda neka nade nekog drugog da mu gleda kroz zidove!

Upamti, to je bio mart 1964. Predavanja su tek počela prošlog decembra, i mi smo sa predavanja imali samo nekoliko primera

ekstrasenzorne percepcije, koji su nas istovremeno intrigirali i plašili.

Po svemu sudeći, nisam jednostavno bila spremna da Setha ili mene podvrgnem bilo kom testiranju. Bojala sam se da Sethova tvrdnja o vidovitosti nije samo podsvesan blef – njegov ili moj – i nisam znala da li u stvari imam dovoljno hrabrosti da rizikujem. Pretpostavimo, međutim, da se ne radi o blefu? Nisam bila spremna da se suočim sa time! Nisam se još nagodila sa svojim iskustvom. O „testiranju” Setha mislila sam na vrlo strog i beskompromisan način. Seth je morao da dokaže svoju vidovitost ili da je opovrgne. Ideja o poredama ili gubicima kod ispitivanja ekstrasenzornih sposobnosti bila mi je nepoznata. Zнала sam posve malo o unutrašnjim mehanizmima medija, i verovatno je ondašnji moj stav u stvari blokirao sve čvrste dokaze.

Bila sam ljuta na dr Osisa zbog njegovog traženja tajnih znakova ili čuda (moja tadašnja interpretacija njegovog pisma). Ipak, znala sam da ću isto to tražiti kada budem imala dovoljno hrabrosti da Setha ili sebe postavim u središte pažnje.

U međuvremenu, dešavale su se promene u mojim stanjima transa. U toku prve godine predavanja, konstantno bi hodala po sobi dok sam govorila za Setha, moje bi oči bile otvorene, a zenice bi bile raširenije i tamnije nego obično. Međutim, na 116 predavanju, decembra 1964. prestala sam da hodam – sela sam i zatvorila svoje oči po prvi put. Rob je pametno reagovao i nije mi rekao ništa sve dok se predavanje nije završilo. Seth nam je kasnije rekao da je to eksperimentalna procedura, koju on ne bi nastavio bez mog potpunog pristanka.

Izgleda smešno, da mi je trebalo 116 predavanja da bih zatvorila oči ili prestala da hodam po sobi. Kada se desila ova prva promena u mojim stanjima transa, imala sam već vantelesna iskustva i, uz pomoć Sethovih instrukcija, iskustva vidovitosti za vreme dnevnih testiranja ekstrasenzornih sposobnosti. Osećala sam da upravljam tim iskustvima, kao što je Seth upravljao predavanjima, što je za mene bilo vrlo važno. Prihvatila sam novu proceduru transa, ali mi je trebalo još neko vreme da nova procedura postane pravilo, odnosno da ne bude samo izuzetak. Trans je, u odnosu na ranije oblike transa, bio dublji, a materijal je tretirao kompliciranija pitanja. Seth je takođe u to vreme počeo da skida moje naočale pre no što bi počeo da govori.

(Januara 1966. nastupile su nove promene u mom ponašanju za vreme transa. Posle godinu dana predavanja, na kojima sam imala zatvorene oči, iznenada sam, iako u dubljem transu, počela da ih otvaram. Postojala je takođe znatna promena mišićne strukture i facijalnih pokreta – jedna totalna promena ličnosti. Izraz u očima ne samo da nije bio Janein, nego je nedvoumno pripadao Sethu. Ova procedura je takođe naša sadašnja procedura i jasno je da ona daje Sethu određenu slobodu izražavanja. On često na primer, gleda direktno u Roba ili u bilo koga kome se obraća).

Ipak, kada smo 1964. pisali dr Osisu, trans nije imao dubinu i ja sam tek počinjala da se privikavam na sedenje za vreme predavanja. Tokom 1965. Sethov materijal konstantno se akumulirao na našim predavanjima, koja smo držali dva puta sedmično. Početkom te godine potpisala sam sa Frederick Fellom ugovor za moju knjigu o ekstrasenzornoj percepciji, kome je uskoro isticao rok.

Testiranja ekstrasenzorne percepcije i dalje su me plašila, međutim osećala sam da su ona neodložna i neophodna.

U proleće 1965, posle otprilike godinu dana pošto smo pisali dr Osisu, Rob je pisao dr Instreamu (to nije njegovo pravo ime), koji je radio na Državnom univerzitetu u severnom delu države New York. Dr Instream bio je jedan od najistaknutijih nacionalnih psihologa u njegovim ranijim godinama, koji je u toku svog dugogodišnjeg rada ispitao mnogo medija. Mislila sam da će on svakako znati da li je Seth sekundarna ličnost. Uz pismo poslali smo mu nekoliko predavanja. U svakom odgovoru dr Instream je izrazio svoj interes i pozvao nas da prisustvujemo Nacionalnom simpozijumu hipnoze, koji je trebalo da se održi u julu 1965.

Tada smo radili neke eksperimente sa hipnozom na polju regresije i reinkarnacije. Ja sam bila hipnotizer, a Rob je bio osoba koju sam podvrgavala hipnozi. Hipnozu nismo nikad koristili da bi izazvali trans na Sethovim predavanjima, niti smo imali iskustva sa hipnozama kada su predavanja počela. Mislila sam da li će dr Instream želeti da me podvrgne hipnozi? Nisam bila posve sigurna da bih pristala. Međutim, pošto sam pročitala o testiranju putem hipnoze, kojemu se podvrgavala gđa Eileen Garrett, poznat medij, znala sam da se nikada neću podvrgnuti hipnozi. (Samo-hipnoza je nešto drugo – koristim je da bih se osećala dobro).

Bili smo presretni zbog predstojećeg susreta sa dr Instreamom, ali, da bi platili put, uključujući članarine za prisustvovanje simpo-

ziju, trebalo je da koristimo naš novac za odmor. Osim toga, Rob je svakog jutra radio u Umetničkom odseku lokalnog društva za čestitke i slikao svako popodne. Trebalo je da iskoristimo odmor za put.

Bio je to najludi odmor, koji nas je međutim takođe vrlo ozlovoljio. Na prvom predavanju dat je prikaz hipnoze. Osim nas i nekoliko studenata, simpozijumu su prisustvovali psiholozi, doktori i stomatolozi. Predavač je bio psiholog, inače veoma poznat za svoj rad na hipnozi. On je rekao da bi mnogi od prisutnih trebali da znaju šta su ogledi samo-hipnoze, s obzirom da je mnogi koriste profesionalno. Sedela sam između Roba i dr Instreama. Odlučila sam da se ne podvrgnem hipnozi, takođe sam spustila svoj pogled da ne bih upadala u oči. Kada je bilo jasno da su se mnogi od prisutnih podvrgnuli hipnozi – podsećali su me na golubove sklopljenih krila – podigla sam oprezno pogled da bih videla šta dr Instream radi. On mi je uzvratio pogled, a Rob se smeškao gledajući nas.

Dr Instream bio je oduševljen simpozijumom. Kasnije smo otišli u Howard Johnsonov restoran, gde sam, dok smo razgovarali, iznenada osetila Seta u blizini. Nismo nikada imali predavanja van kuće. Nervozno sam pokušavala da pogledom obavestim Roba, zatim sam ga udarila nogom, nadajući se da zabunom nisam udarila doktora. Na kraju sam uhvatila Robov pogled, prenela mu poruku, a on je komično slegnuo ramenima. „Uh, ne znam kako da to shvatim”, rekla sam doktoru, „ali, ako vi želite da upoznate Seta, vi to možete, jer je on u blizini”.

Nisam, kao ni dr Instream, imala nameru da držim predavanje u Howard Johnsonovom restoranu. On nas je odveo u njegovu kancelariju i zatvorio vrata.

Pošto se pozdravio sa dr Instreamom, Seth je rekao: „Moje polje interesa je odgoj i obrazovanje, a moj poseban interes je da ove (naizgled paranormalne) sposobnosti ljudske ličnosti budu shvaćene i ispitane, pošto nisu neprirodne, već su inherentne... Takođe sam zaista svestan teškoća koje ćemo susretati”.

„Često sam rekao, da nisam magličasti sablasan duh, koji je materijalizovan usred noći. Ja sam jednostavno jedna inteligentna ličnost, koja više nije ograničena vašim fizičkim zakonima...” Seth je nastavio da govori o testiranju ekstrasenzornih sposobnosti, koje je dr Instream predložio ranije u razgovoru. „Ponekad sam imao teškoća sa Ruburtovim tvrdoglaviim stavom, kojeg moramo uzeti u

obzir... Biću ozbiljan u nastojanju da unutar naših uslova uradim sve što mogu. Možete se uzdati u moju saradnju. Nije potrebno da kažem da se ništa ne može stvoriti preko noći, ali važno je da započnemo. Na redovnim predavanjima diskutovaću o tome šta se sve može učiniti. Možemo učiniti mnogo. Takođe, mnogo ne možemo učiniti. Ali, kada budemo razumeli potencijale i limitacije, moći ćemo najbolje iskoristiti ono čime raspolažemo”, rekao je Seth. Mislim da bi možda mogli organizovati neku vrstu natjecanja. Prvo bih ja rekla nešto, zatim doktor Instream, zatim Seth i na kraju Rob, – rekla sam. Seth se u razgovoru dr Instreamu obraćao na ti, i izgledalo je da su njih dvoje stari prijatelji. Bila sam zabrinuta. Dr Instream je bio veoma otmen džentlmen. Rob je grozničavo beležio sve što je stizao. Seth je rekao „Spontanost mora biti dozvoljena. Jedino sa spontanošću mogu se postići dokazi za koje smo zainteresovani. Kada smo isuviše zainteresovani za same efekte, spontanost nestaje. Javlja se ego i mi se više ne znamo orijentisati”.

„Tačno”, rekao je dr Instream, i dodao „Moramo postupati pažljivo i nenametljivo... ali Sethe, poduzimam nešto što premašuje moje sposobnosti. Spontanost je važna, ali”.

„To su naša prolazna vrata”, rekao je Seth, i dodao „Ako bilo koji dokaz treba da se postigne, taj dokaz prolazi kroz ta vrata”. „Da”, rekao je dr Instream, „Ali, ako naše ljudske limitacije... Ako želimo da nas drugi slušaju, moramo uzeti u obzir metodologiju”. Seth je zatim rekao „Na redovnim predavanjima razmotrićemo metodologiju. Uzećemo u obzir limitacije i videti šta možemo postići. Biće od velike koristi ako ti i drugi budete shvatili da limitacije postoje jedino zato jer ih vi prihvatate”.

„Da”, rekao je dr Instream.

Seth je nastavio „Ljudska ličnost nije prirodno limitirana. Budno stanje, kao što sam često rekao, je toliko stanje transa koliko i svako drugo stanje. Na predavanjima usmeravamo svoju pažnju na druge kanale. Promatraj sve vrste svesnosti kao stanja transa. Svest je pravac gledanja pojedinca...”

„Ti i ja imamo mnogo zajedničkih interesa. Ličnost, kao struktura akcije, mora se uvek promatrati na jedan elementaran način. Kada ti pokušavaš da se baviš raznim nivoima, ti ih menjaš. Kada razbijaš jaje da bi otkrio šta ima unutra, ti uništavaš jaje. Postoje drugi načini. Ne treba da uzimamo čekić da bi razbili ljusku jajeta. Ja ne trebam čekić da bih razbio svoju ljusku” – srdačno se nasmejao Seth. „U

vezi s tim, treba da dobijemo neka objašnjenja", rekao je dr Instream i dodao „Ja sam čovek, imam potrebu da učim i imam potrebu za dokazima". Seth je odgovorio „Tvoj stav će ti dozvoliti da dobiješ neke dokaze. U suprotnom, ne bi mogao dobiti nijedan dokaz koji bi te zadovoljio". Dr Instream je nastavio „Imamo neke dokaze koje ne možemo poreći, ali ih moramo metodički ispitati".

„To je jedan od razloga zbog kojeg se nismo okrenuli seansa- ma..." „Ponovo sam zašao preduboko u vodu. Treba mi vremena da razmotrim šta možemo učiniti i kakve su tvoje koncepcije", završio je dr Instream. „Možda će nam trebati vremena, ali smatram da neće biti poteškoća", rekao je Seth.

Dr Instream je posve drugačije postupao sa Sethom, nego sa nama. Nisam bila sasvim sigurna ko ili šta je Seth, i često sam mislila da je doktorov stav samo način da zadobije moje poverenje. Pre nego smo završili posetu, dr Instream nam je neobavezno rekao da Seth ima vrlo razvijen intelekt i da verovatno nije sekundarna ličnost. Takođe me je razveselio, rekavši mi da izgledam u odličnoj emocionalnoj i psihičkoj formi.

Nažalost, razgovarali smo takođe sa još jednim psihologom sa simpozijuma koji je približno bio mojih godina. Sreli smo ga za vreme jednog neformalnog razgovora. Kada je otkrio da nismo lekari po profesiji, pitao nas je zbog čega smo došli na simpozijum. Tako smo započeli razgovor, koji se na kraju završio diskusijom o Sethu. Kasnije, u našoj sobi, Rob mu je pokazao neke naše beleške.

Posle našeg razgovora, koji nije trajao ni sat vremena, psiholog me je uveravao da bolujem od šizofrenije i da koristim predavanja kako bih dominirala nad Robom. Zgrabio je beleške i, unoseći mi ih u lice, približio mi se poput besnog boga, upitavši me „Zar misliš da je neophodno beležiti predavanja?"

„Trebamo beleške. Rob ih beleži", uspevala sam da kažem.

„A-haha", on bi povikao prilično glasno i dodao „To je jedan od glavnih simptoma!"

„Ali Rob je onaj koji hvata beleške...", rekla sam.

Međutim, moj način nije bio dobar. Kad god sam pokušavala da nešto kažem u svoju odbranu, on bi vrištao trijumfalno „Vidi? Vidi? Ti osećaš potrebu da se braniš, zar ne?"

Ovaj susret se desio između našeg prvog i drugog razgovora sa dr Instreamom. U međuvremenu smo otišli na piće u mali bife. Nikad

do tada nisam bila ispunjena tolikim sumnjama. Psiholog je rekao naglas ono čega sam se neprestano bojala.

„Ali on je razgovarao sa nama samo tridesetak minuta" rekao je Rob.

„Ali, pretpostavimo da je u pravu? Najgore je, što ni ti ni ja to ne bismo mogli prihvatiti!"

„Ali onaj ko je emocionalno slab, imao bi te simptome u normalnom dnevnom životu", rekao je Rob.

„Ali predavanja", ja sam plakala, „Zar predavanja koja nude takav prilog... materijal, za koji verujem da nudi uvide u prirodu realnosti! Zar je moguće pretpostaviti da su sva ta predavanja smao simptom mentalnog nereda?"

Vozila sam pored univerzitetskih zgrada. Sve je izgledalo čisto i uredno. Da je bar život tako uredan – mislila sam. Kada smo stigli u kancelariju dr Instreama, Rob je još uvek nastojao da me teši. Da li sam zaista bila jedna od onih pričajljivih dominantnih žena, koje su koristile sve moguće trikove kako bi kontrolisale svoje muževe? Pogledala sam prema Robu, koji je sedeo posve smireno. Obično sam pričljiva. Međutim, ovaj put sam šutala i pustila sam Roba da vodi razgovor – ili sam samo pokušavala da ga pustim.

Dr Instream je rekao da je stav psihologa bio nekompetentan, i ponovio mi više puta da on ne smatra da imam takve tendencije. Za psihologa je još rekao „Čovek nije imao iskustva u praksi, on je samo znao udžbenik slučajeva o ovome ili onome". Doktor nam je takođe rekao da su akademski psiholozi skloni da zauzmu pesimistički stav u odnosu na medij. Mislila sam da je trebalo da prestanem da se mučim. Trebalo je da se smejem mladom psihologu. Trebalo je samo da kažem „U redu, potrebno je vreme da se neko upozna ili tako nešto".

Međutim, i dalje sam bila zabrinuta. Bilo je potrebno neko vreme da ponovo povratim samopouzdanje. Takođe sam osećala potrebu da što pre saznam šta Seth može ili ne može.

Dr Instream je objasnio parapsihološki stav prema testiranju ekstrasenzornih sposobnosti i predložio da se ispita Sethova vidovitost na taj način što bi Seth trebao da govori o nekom predmetu na koji bi doktor bio koncentrisan. Ova testiranja bi se mogla vršiti na svakom predavanju. U 10 p.m. svakog ponedeljka i srede dr Instream bi se koncentrisao, u gradu gde živi, na neki predmet svog izučavanja. U isto vreme Seth bi trebalo da da svoje impresije o tom

predmetu. Ovi rezultati, odnosno Sethove impresije bi se slale dr Insteramu poštom. Ovog puta sam, zajedno sa Sethom, prihvatila predlog.

Zatim, na povratku kući, Rob je imao još jedan predlog. Kako bi bilo da, na isti način, pokušamo nešto sami? Tako smo istovremeno započeli naše testove sa kovertama. Setha bismo pitali za njegove impresije o nekom predmetu, kojeg bi stavili u duplo zapečaćene koverta.

Želela sam da otkrijem da li je Seth mogao da uradi ono što je smatrao da može, dok je dr Instream želeo naučne dokaze o postojanju vidovitosti. Svi smo se nadali dobrim rezultatima. Razdoblje između augusta 1965. i oktobra 1966. Sadržavalo je toliko uspeha i razočarenja, da mi se zavrti u glavi kad na to pomislim. Ova uzbuđujuća i perpleksna godina opisana je u narednim poglavljima.

VII POGLAVLJE

Vantelesne epizode Uskačem u taksi dok moje telo ostaje kod kuće

U augustu 1965. započeli smo Instreamove testove i naše testove sa kovertama. U oktobru je izašla moja prva knjiga i Peg Gallagher, novinski izvestitelj za Elmira Star Gazette, me je intervjuisala. Tada sam je slabo poznavala, međutim kasnije ona, njen muž, Rob i ja postali smo dobri prijatelji. Bill je pomoćni oglašni direktor za Star Gazette. On i Peg su uskoro otišli na odmor u Puero Rico. Odlučili smo da ispitamo jedan eksperiment.

Za vreme njihovog odmora nismo komunicirali putem uobičajenih sredstava. Umesto toga, pitali smo Setha da nas „poveže” sa porodicom Gallaghers. Sve što smo znali bilo je to da su Peg i Bill otišli u San Juan. Osim toga, ni Rob ni ja nismo nikada bili u Puerto Rico.

Naredna epizoda se dešavala za vreme Sethovog predavanja, dok je on davao svoje impresije o putovanju Gallagherovih. Iznenada, dok sam sedela u svojoj najomiljenijoj stolici i govorila za Setha, našla sam se na zadnjem sedištu taksija. Sledećeg momenta taksi je tako naglo zaokrenuo u desno da sam skroz otišla u sam ugao sedišta. Za trenutak sam se jako uplašila. Nisam navikla da čas udobno sedim u stolici u dnevnoj sobi a čas na zadnjem sedištu brzog taksija!

Imala sam dovoljno vremena da vidim vrat taksi-vozača od pozadi – bio je čvrst i kratak. Nisam videla njegovo lice. Dok je ovo iskustvo trajalo, izgubila sam svaki kontakt sa svojim telom u dnevnoj sobi. Osećala sam da sam iznenada bila bačena iz ravnoteže usled naglog skretanja taksija. Za sve vreme trajanja ovog iskustva, moje fizičko telo je sedelo uspravno u stolici i govorilo bez pauze kao Seth:

„Taksi vozi. Naš ljubimac mačaka (Sethov nadimak za Peg koja ne voli mačke) se smeje. Vozarina tri dolara, što izgleda i suviše mnogo. Više star, nego mlad vozač taksija sa kratkim vratom. Destinacija uglavnom u desnom pravcu nakon zaokreta”.

Kada su se Peg i Bill vratili, otkrili smo da su Sethove informacije bile gotovo tačne. Oni su uistinu, za taksi vozarinu od hotela do aerodroma, platili tri dolara. S obzirom da je ista vožnja dve godine ranije stajala manje od dva dolara, Peg je bila veoma ljuta. Njihov je taksi naglo zaokrenuo u desno. Peg i Bill su se vrlo dobro sećali toga, ne samo zbog iznenadnog skretanja, nego i zbog toga što se to dogodilo upravo pošto je vozač prošao semafor. Zaokret je bio tako oštar, da ih je to razljutilo. Međutim, vozač taksija nije bio više star nego mlad”. Vrlo interesantno – rekla je Peg. On je u stvari izgledao star od pozadi, jer je njegov vrat imao izrazito hrapav i prljav izgled, a bio je takode čvrst i kratak.

Bila sam presretna kada smo proverili ceo eksperiment. Bivajući u taksiju psihološki, upravo sam videla ono što sam mogla da očekujem da vidim. Peg i Bill ni u jednom trenutku nisu bili svesni mog prisustva. Incident je imao nekoliko intrigantnih implikacija. Sasvim je sigurno, da sam bila osoba koja je bila „vani”, dok je Seth opisivao ono što sam opažala. Njegov glas i ličnost su upravljali mojim fizičkim sistemom, dok je moja svest bila negde drugde – udaljena čak nekoliko milja. Nisam morala da govorim Sethu šta se dešava – on je odmah sve opisivao. Međutim, on ipak nije pomenuo moje senzacije u momentu kada sam bila bačena u ugao taksija. Da li ih nije pomenuo, jer ih nije osetio, ili ih nije pomenuo, pošto sam bila posve sigurna da ih osećam? Postoji zatim drugo pitanje: Uzmimo da je moja svest, od Elmira do San Juana, putovala u prostoru, kako da objasnim vreme? Predavanje se održavalo u ponedeljak 25. oktobra 1965, a Gallagherovima se incident dogodio *jednu sedmicu ranije*, u ponedeljak 17. oktobra. Moje iskustvo sam doživela isto toliko jasno, kao da se ono zbivalo u tom momentu u Puerto Rico. (Seth je takode dao druge tačne impresije o putu). Naredna epizoda

nije uključivala Setha direktno, odnosno ja sam samo sledila Sethove instrukcije o upotrebi unutrašnjih čula. Odlučila sam da vidim koje bih impresije o Gallagherovima mogla da dam sama. Jedno jutro, te iste sedmice, legla sam, zatvorila oči i nastojala da putem sugestije pronađem Peg i Billa.

Izenada sam se spuštala kroz vazduh da bih se spustila na dugu usku verandu, koja je bila okružena niskom ogradom. Znala sam da je moje telo bilo u krevetu, međutim izgubila sam svaki kontakt sa njime. Bez obzira gde je ono bilo, ja sam bila posve negde drugde. Gledajući okolo, uvidela sam da sam stajala na verandi neobično konstruisanog motela. Zgrada se dizala sa tla na način, koji je bio drugačiji od uobičajenog. Preko ograde bila je vidljiva mala količina vode, a ispod te male količine postojala je mnogo veća količina vode, ocean – mislila sam. Da li je to bio Puerto Rico? – nisam imala pojma.

Vrata na verandi su se otvorila. Pitala sam se da li je to bio motel gde su Gallagherovi odseli. Izenada, znala sam da je to bio upravo njihov motel i da su centralna vrata verande vodila u njihovu sobu. Peg i Bill, međutim, nisu bili na vidiku. Pre početka ovog eksperimenta u 11 a.m., stavila sam sat da zvoni u 11,30. Sada je sat zvonio. Odjednom se moja svest tako brzo povratila u moje telo, da sam u svojoj fizičkoj glavi imala vrtoglavicu. Sedela sam u strahu i pitala se – nisam li mogla otkriti više? Nisam li mogla videti neki znak, ili dobiti jasniju predodžbu o lokaciji?

Nisam znala da li ću uspeti ponovo da imam vantelesno iskustvo. Navila sam ponovo sat da zvoni za trideset minuta, zatim sam legla i ponovo putem sugestije želela da se vratim na isto mesto. Odjednom se kratko, ali jasno putovanje nastavilo. Planine i podneblja promicala su brzo pored mene. Zatim sam lebdela u zraku nad istim motelom. Pošto sam bila isuviše visoko da bih mogla da uočim detalje, želela sam da se pomaknem bliže, odnosno da se spustim dole. Bez imalo poteškoća promenila sam poziciju i spustila se niže, ne sasvim na tle. Jedan je čovek bio upravo ispod mene. Na sebi je imao službeno odelo i šešir, i nosio je torbu za spise. Primetila sam da je sa ulice prešao na pločnik i ušao u veliku zgradu sa druge strane motela. Sećam se da sam razmišljala o tome kako je vrlo čudno što on nosi na sebi službeno odelo, s obzirom da se nalazio u mestu za koje sam smatrala da je stjecište letovanja. Sat je ponovo zazvonio, a meni se činilo da je prošao samo jedan minut. Posegnula sam nazad svom telu.

Bila sam isuviše uzbuđena! Odmah sam nacrtala grafički prikaz motela i okolnog područja. Jedva sam čekala da se Gallagherovi vrata, kako bih mogla proveriti moje i Sethove impresije. Pitala sam Peg da nacrtaj njihov motel i obližnje susedstvo motela. Pegin crtež slagao se sa mojim crtežom! Moj opis motela bio je ispravan, uključujući i centralna vrata koja su vodila u njihovu sobu. Motel je bio na St Thomasu, otok blizu Puerto Rico. Peg i Bill su bili tamo na dan mog eksperimenta i ostali su još sledeći dan.

I ne samo to, čovek kojeg sam videla, bio je čovek kojeg je Bill primetio za vreme njihovog dvodnevnog boravka, posebno zato jer je na sebi nosio službenu odeću. Čovek je takođe bio iz tog mesta, što nisam mogla znati, s obzirom da sam ga videla od pozadi. Zgrada u koju je ušao bila je pošta.

Bila sam oduševljena. U epizodi taksija na Sethovom predavanju, Seth je opisivao sve ono što sam istovremeno opažala. Ovog puta bilo je drugačije, trebalo je da čekam da se vratim mom telu kako bih napisala ono što sam videla i skiciram motel.

Čim sam se koncentrisala, da imam dovoljno dokaza da konstatujem da su obe epizode proverom bile tačne. One su me podstakle na druga vantelesna iskustva. U okviru ovog fenomena još uvek pokušavam da nađem odgovore na mnoga postavljena pitanja. Kasnije nam je Seth dao neke instrukcije. Dok pišem ovu knjigu, Rob i ja upravo počinjemo zajedničku seriju projekcijskih eksperimenata, koje je Seth započeo. Nakon prvih primera ovih eksperimenata, moje poverenje u Sethove, kao i moje, sposobnosti je poraslo.

Vantelesna iskustva su bila daleko zabavnija od Instreamovih testova, koje smo takođe vodili. Čak su i naše vlastite serije testova uz pomoć koverata bile nezanimljivije u poređenju sa vantelesnim eksperimentima. Dr Instreamu smo poslali poštom kopije materijala Gallagherovih. Bila sam veoma uzbuđena zbog ovih eksperimenata i željno sam očekivala odgovor. Mislila sam da će on smatrati da imamo naučni dokaz, pošto smo imali gotovo identične skice motela, a impresije su bile takođe ispravne. „Možda za njega sve neće biti dovoljno stručno”, rekla sam Robu, „ali, on mora, bar malčice, da prizna da vidovitost postoji”.

U periodu između avgusta 1965. i septembra 1966, imali smo 65 Instreamovih testova i 83 testova u koveratima. Kao i mnogi drugi bez iskustva u psihološkom radu, očekivala sam da stvari budu jasne i jednostavne. Ako je Seth bio ono što kaže da jeste, onda bi trebalo

da bude sposoban da gleda u vreme, u prostor i u zatvorena pisma, istom lakoćom kojom ti i ja možemo da gledamo predmete u sobi. Nisam shvatila koliko su eksperimenti zavisili od dubine samog transa i moje želje da Setha oslobodim – trebala sam da naučim da ne „blokiram” informaciju koja je stizala. Nisam shvatila takođe da je malo toga poznato o normalnoj percepciji, a mnogo manje o ekstrasenzornoj percepciji i da se ni od jednog medija ne može očekivati da bude 100% ispravan. Impresije su trebale da dođu kroz mene, a kako stara izreka kaže – ljudski je grešiti.

Uprkos tome, Seth je uspevao da koristi testove da bi dokazao svoje vlastite sposobnosti vidovitosti, da bi proširio moje obrazovanje i da bi mi dao instrukcije u složenim procesima. On je menjao dubinu mojih transeva za vreme testova, kako bismo mogli osetiti različite faze svesti i takođe me naučio kako da njemu dozvolim da koristi moje vlastite personalne asocijacije u cilju dobijanja određenih podataka. On je koristio testove da bi dokazao ekstrasenzorne percepcije, ali osim toga on je konstantno menjao moj subjektivni fokus.

Osim Roba i mene, predavanjima obično nije prisustvovao niko drugi, što ne bi bilo poželjno u naučnom smislu. Međutim, testiranjem pomoću koverata nismo pokušavali da uverimo ni naučnike ni psihologe u bilo šta. Pokušali smo da vidimo šta možemo, a šta ne možemo da očekujemo od predavanja. Želeli smo nešto što ćemo moći da proverimo na licu mesta. Želela sam da saznam kako napredujemo!

Ponekad bi Rob spremao koverte neposredno pred samo predavanje, a ponekad mnogo ranije. On bi koristio različite predmete za sadržaj koverte, neke koje sam videla skoro ili davno u prošlosti ili neke koje nisam uopšte videla. On je, na primer, mogao da koristi pisma koja su stigla dan ranije i koja sam pročitala, ili račun star nekoliko godina, ili neku vest, koju nisam nikad ranije čula, ili neko pismo sastavljeno od prijatelja – u svakom slučaju, sadržaji bi bili nepoznati čak i samom Robu. Delovi papira koje bi on pokupio sa ulice, listovi, podmetači za pivske flaše, snop kose, fotografije, skice, računi – sve se koristilo na testovima. Ponekad bi Rob izabrao predmete, posebno zato jer su imali, u odnosu na njega, jak emocionalni značaj. Drugi put bi namerno koristio neutralne predmete. Želeli smo da vidimo Sethove sposobnosti u odnosu na različite vrste ciljeva.

Predmeti su bili sastavljeni između dva sloja laganog i finog kartona i zapečaćeni u koverat, a zatim bi se ovaj koverat stavio u

drugi koverat, koji bi se takođe zapečatio. Nisam nikada znala kada ćemo imati tu vrstu testova i nisam nikada videla koverat pre predavanja. Rob bi mi pružio koverat u toku predavanja. Uvek bi bila u transu i obično bi imala zatvorene oči. (U svakom slučaju, predmet testa bio bi zatvoren unutar dva kartona i dve koverta i bio bi gotovo neproziran). Ponekad, dok bi pogadala sadržaj koverta, kovertu bi stavila na čelo. Posle predavanja proverili bi rezultate. (Specifične primere opisaću u narednom poglavlju).

Kada bi Seth dobro uradio testove, danima sam se osećala neopтереćena, lagana kao pero. Kada ne bi bila zadovoljna sa proverom rezultata, osećala sam kao da sam teška 450 funti (1000 kg) i da dobijam kilogram svakog sata. Mislila sam da jedino dobri rezultati otklanjaju svaku sumnju u pogledu Sethove nezavisne prirode.

Sve u svemu, naši vlastiti testovi bili su veoma važni, ne samo kao deo mog treninga i kao sredstvo jačanja mog samopouzdanja, nego i priprema za moja druga vantelesna iskustva, koja će uslediti kasnije za vreme kasnijih Sethovih predavanja. Testovi i Sethovi komentari takođe su nam dali uvide u prirodu unutrašnje percepcije, koja inače ne bi mogla biti izvedena na drugi način.

Pošto je Seth menjao dubine transeva, postala sam svesna dveju linija svesti, njegove i moje vlastite i mogla sam da razumem, bar donekle, kada su moje vlastite personalne asocijacije bile pomoćno sredstvo, a kada su bile štetne. U veoma dubokom transu, unutrašnji procesi ne bi bili dostupni čak ni mediju. Kod većine medija, mehanizmi su uglavnom automatski i veoma se malo može naučiti o unutrašnjim psihološkim asocijacijama, koje su uključene u transu. Seth je tvrdio da je u tom pogledu naša situacija povoljna.

Na sastanku bi Seth često pravio razliku između njegovih impresija i svake moje eventualne impresije, povezivao bi moje sa njihovim izvorom u personalnim asocijacijama, i rekao bi nam da li su one bile ispravne ili ne. Često sam „bez svesti” i osećam kao da spavam. Obično znam šta se dešava, mada gotovo smesta mogu zaboraviti šta se desilo. U slučaju potrebe, Seth i ja možemo se menjati u razgovoru, odnosno mogu u sekundi ući ili izaći iz transa. Ponekad izgleda kao da se stapam sa Sethom, osećajući potpuno njegove emocije i reakcije, više nego svoje vlastite. U tom slučaju, Jane je daleko u pozadini, u dremljivom stanju i nejasno svesna. Drugi put, mada rede, ja sam u prvom planu, a Seth me savetuje šta da kažem.

Za vreme naših vlastitih testova, merila sam Sethove i moje impresije, neposredno vršila proveru tačnosti i učila se izoštravanju svog subjektivnog fokusa idući od opšteg ka specifičnom. Svi ovi treninzi bili su toliko važni, koliko i sam Sethov materijal. Seth je često govorio o potrebi distorzije, koja se morala desiti u svakoj takvoj komunikaciji, i veoma se trudio da materijal bude što je moguće manje iskrivljen. Počela sam u jesen 1965, očekujući mnogo, posebno zbog dve vantelesne epizode, koje sam pomenula ranije u ovom poglavlju. Čekala sam da čujem šta dr Instream ima da kaže o svemu. Bila sam sigurna da će on morati da prizna, da su eksperimenti ohrabrujući, čak iako nisu uključivali njegove vlastite eksperimente sa nama. Već smo bili počeli njegovu seriju testova i slali smo mu rezultate svake sedmice. On nam nije pisao, a ja sam željno očekivala da vidim kako napredujemo. Kada bi se testovi pokazali čak upola dobri, u odnosu na vantelesne eksperimente – mislila sam, mnogo bi postigli.

U međuvremenu, napustila sam svoj posao u galeriji i pisala sam sve vreme. Bila sam zainteresovana za jedan od najbolje plaćenih i vrlo popularnih magazina u zemlji. Izdavač je odbijao svaku moju priču, ubeđujući me svaki put, da će mi sledeću priču sigurno izdati drugi put. Živela sam očekujući pismo izdavača i pismo dr Instreama.

Shvatila sam da je godina dana bila isuviše kratka da bih dokazala egzistenciju telepatije i vidovitosti samokvalifikovanom „tvrđoglavom” psihologu, da bih prodala fikcije najboljem časopisu u zemlji i da bih istovremeno vodila testove na Sethovim predavanjima.

VIII POGLAVLJE

Godina testiranja – Seth „gleda u” koverte i daje Robu nekoliko lekcija iz umetnosti

Narednih nekoliko meseci Sethova predavanja uglavnom su imala za predmet različite testove. U 9 p.m. Seth bi obično započinjao sa teorijskim materijalom, za koji smo Rob i ja postajali sve više i više zainteresovani. U 10 p.m. davao bi impresije za dr Instreamove testove, a posle toga u slučaju da smo te večeri imali testove sa kovertama, Rob bi mi pružio koverat. Kada bismo imali testove sa kovertama Rob i ja bismo ostajali iza predavanja i pokušali da procenimo rezultate. Obično bismo ostajali budni do iza ponoći i bili bismo iscrpljeni.

Iako je moje poverenje, s obzirom na dva vantelesna iskustva, poraslo, imala sam osećaj da je svaki teret ispit za Setha i za mene. Nisam nikad znala da li ćemo imati testove sa kovertama ili nećemo. Često bih se bojala predavanja zbog mogućih neuspelih testova. (Nikada, međutim, rezultati testova nisu bili bezvredni, mada date impresije nisu uvek bile specificirane kao što smo želeli). Nisam brinula šta je u kovertama – želela sam da saznam da li Seth može da nam kaže šta je unutra i želela sam da svakog puta bude apsolutno u pravu. Bila sam isključiva u stavu. Pitam se, kako je tada uopšte

Seth mogao nešto da uradi sa mnom, međutim, Seth je uglavnom postizao pozitivne rezultate.

U sledećem primeru Rob je pokušao da testira vidovitost, pre nego telepatiju. Kao i mnogi drugi testovi, ovaj je takođe imao iznenađujuće rezultate. Robove beleške pokazuju proceduru, koju je Rob sledio prilikom izbora predmeta za test:

U mojoj radnoj sobi nalazila se hrpa starih novina. Mnoge od njih bile su dnevna i nedeljna izdanja *The New York Timesa*. Pred početak predavanja pomerio sam nekoliko lokalnih novina iz naslagane hrpe. Zatim, poduprevši se leđima na hrpu, izvukao sam stranicu novina i još uvek ne gledajući, iscepao deo stranice. Zatim sam ovaj isečak savijao iza leđa, sve dotle dok nisam bio posve siguran da će pristajati između regularna dva kartona i dve koverta.

Ne gledajući u isečak koji sam izabrao za predmet testa, zapečatio sam ga u kovertu. Zatim, zatvorenih očiju i tražeći na slepo po podu, podigao sam stranicu sa koje sam iscepao predmet za test, i odložio je na visoku policu za knjige, gde je nisam mogao videti. Na osnovu ove procedure, znao sam samo jednu stvar o predmetu: predmet je bio otcepljeni deo stranice iz *The New York Timesa*, nepoznatog datuma. Kada je eksperiment bio završen, Jane je otvorila kovertu koje su sadržavale predmet testa. Ja sam se vratio u radnu sobu i uzeo skrivenu stranicu sa koje je bio isečak istrnut. Otkrio sam da se radilo o 11. i 12. stranici *Timesa*, koji je bio izašao u nedelju 6. novembra 1966. Seth je dao 39 impresija, koje su uglavnom bile direktno povezane sa predmetom testa. Navodim neke od njih, koje sam, zbog praktičnosti, grupirala zajedno:

„Novinski predmet, hrapava pre nego glatka pozadina” (Predmet je bio isečak iz novina, radilo se o grubom novinskom papiru, pre nego o glatkom papiru koji se koristi za magazine). „Siv prizor” (Delovi ilustracija bili su vidljivi sa obe strane isečka i bili su sivih tonova).

„Slobodna prodaja” (Reči „slobodni popusti” javljaju se u isečku). „Veza sa telefonom ili telefonskim pozivom” (Na jednoj strani isečka pročitali smo „Ne naručuj poštanske i telefonske pozive”, a na drugoj strani „Izvršeni poštanski i telefonski pozivi” i dugi niz telefonski imeničnih brojeva).

„Nešto identično nečem drugom... dvostruk ili dve stvari iste vrste” (Reč „dvostruk” javlja se u isečku i odnosi se na veličinu pokrivača na rasprodaji. Međutim, imala sam jaku subjektivnu im-

presiju da je Sethova impresija bila povezana sa činjenicom da je isečak u koverti takođe bio *deo* sličnog predmeta).

Gornje impresije odnosile su se na sam predmet testa. Međutim, Seth je takođe dao impresije o stranici sa koje je isečak bio istrnut. Seth je rekao sledećim redom: „Metod prodaje... Nešto u narodnom govoru... Gubatorial” (Ovde mislim na reč „gubernatorial” (guvernerski) – Rob je uvek beležio reči onako kako sam ih ja izgovarala u transu). Kada smo pogledali rezultate testa, ovi su nas podaci na momenat zbunili. Rob je pogledao celu stranicu novina.

Oboje smo shvatili. „Wow”, uzviknula sam veselo i dodala „Metod prodaje – to mora biti rasprodaja! Kakav neobičan način izlaganja! „Pogledaj ovo”, rekao je Rob, držeći isečak u jednoj ruci i celu stranicu u drugoj.

„Izborni dan rasprodaje” ili „Vrednosti” – bilo je odštampano u naslovima sa obe strane stranice. Reč guvernerski – koristila se zbog izbora guvernera za Državu New York, koji se održao 9. novembra. Takođe bih rekla da je izraz „Izborni dan rasprodaje” bio napisan u narodnom govoru”.

Obe strane isečka sadržavale su delove obavesti koje su se odnosile na izborni dan, ali reči „Izborni dan” nisu se nalazile na isečku – one su se nalazile na stranici, koja je bila skrivena na visokoj polici za knjige u Robovoj radnoj sobi.

„Ali zašto Seth nije rekao samo „rasprodaja?”, upitala sam ogorčeno. „Slušaj”, rekao je Rob, smejući se i dodao „Mi moramo slediti način na koji podaci stižu i pokušati da ih shvatimo”.

Mislim da je ovo odličan primer načina na koji se ponekad primaju ekstrasenzorne percepcije. Rasprodaje su metod prodaje, iako u verbalnom smislu konačna povezanost nije toliko koncizna kao što bismo mi voleli. Osim ideje konciznosti postoji i drugo: takvi odgovori su neočekivano različiti i navode nas da razmatramo predmete ili koncepcije na nove i podjednako važeće načine. O tome ću više reći kasnije u ovom poglavlju.

U ovom testu bilo je nekoliko drugih iznenađenja. Ne samo što je Seth dao informacije koje su se odnosile na isečak iz novina, nego je dao i druge impresije u vezi cele stranice iz novina, sa koje je isečak bio istrnut. Osim dela o rasprodajama, na stranici su bila još četiri članka. Iako predmet u koverti nije isključivao ove članke, Seth je dao impresije koje su se odnosile na tri članka.

„Misija sa nepredviđenim posledicama... 1943... Illia, i možda F i R... Nešto što se svuda ponavlja, kao komemoracija... Veza sa nečim zelenim, kao livada... dete... Januarius”.

Ova se impresija odnosila na članak, koji je za temu imao dominikanski internat, koji je izgrađen u Aldeia Nova, Portugal, 1943. Verujemo da je reč „Illia” pokušaj da se dobije „Aldeia”. Članak govori dalje o mladom svećeniku Father (otac) fernandesu (F i R – kratica za „Father” je Fr), koji je bio u *misiji* u toj zemlji, kako bi dobio novčana sredstva za modernizaciju internata. On je takođe opisan kako organizuje hodočašće, povodom *komemoracije* u mestu Fatima, udaljenom svega 10 milja od internata. Članak iznosi takođe, da internat uključuje vlastitu farmu, vinograd, povrtnjake i voćnjake. Mislimo da se impresija „zeleno kao livada” odnosi na ove podatke. Reč „Januarius” izgleda da nije dovedena u vezu sa člankom, mada je po meni ova reč vrlo važna, s obzirom da ima jaku religioznu vezu: jedna od mojih najomiljenijih nastavnica bila je opatica, sestra Januarius. Članak govori o troje dece koja su videla pojavu u Fatimi, a Seth je u svojoj impresiji pomenuo dete.

Druge impresije odnose se na članak, koji je imao za naslov „Portugal daje kratak izveštaj o zatvorima”. Članak na specifičan način iznosi potrebu modernizacije „velikih, starih, staromodnih zatvora”, koji su imali „vrlo nizak standard”, i još nekoliko primedbi koje su se odnosile na stopu kriminala u Portugalu. Članak takođe iznosi da Portugal ima najniži dohodak po stanovniku u Evropi. Sethove impresije bile su prilično jasne:

„Veza sa grozotama... kao strahovita građevina... Smetnje... odluka i nepovoljan položaj... neadekvatan postupak”.

Osim impresija, koje su se odnosile na članke, Seth je takođe dao neke druge impresije o stranici sa koje je isečak bio istrnut. „Podaci iznad... Dugmad... neke figure... i daleka veza sa oblicima lobanje... boje, plava i purpurna i zelena... i drugi okrugli oblici”.

Naravno, ovi podaci nalazili su se na vrhu stranice. Mnogo dugmadi jasno je prikazano u paragrafu za odeću koja je na prodaji. Ti isti modeli su figure koje Seth pominje, i kao što možeš videti iz paragrafa, ženska lica, sa kosom vezanom pozadi, daju impresiju lobanja. Boje koje je pomenuo Seth, takođe su navedene u paragrafu.

Međutim, ovaj test potakao je nekoliko pitanja odjednom. Kako je Seth dao informacije o celoj stranici, koda je samo mali deo te

stranice bio u koverti? Da li je neka vrsta projekcije bila uključena na mom delu? Seth nije prvo dao impresije o predmetu iz koverte, da bi zatim ispitao celu stranicu, on je išao amo-tamo, davao je informacije kao da je istovremeno gledao i isečak i stranicu. Zašto nije ograničio svoje podatke samo na predmet iz koverte?

Postavili smo ova pitanja Sethu na kasnijem predavanju i dobili neke vrlo interesantne odgovore: „Deo je uvek povezan sa celinom, čiji je deo”, rekao je. „Na osnovu iskidanog dela bila mi je predočena celina, odnosno stranica. Iz delova celine može se pročitati celina. Uz dovoljno slobode sa jedne strane i treninga sa druge, Ruburt, govoreći za mene, mogao bi ti, na osnovu isečka, predočiti celo izdanje novina *The New York Timesa*”. „Ovaj proces ne uključuje projekciju”.

Bilo je drugih pitanja, koja su se odnosila na Ruburtove vlastite karakteristike. Istina je, govoreći uopšteno, da materijal emocionalne prirode uistinu ima jaču vitalnost i lakše ga je opažati. Osim toga, Ruburt ipak *nema* ljubavi za detalje”. (Seth se nasmejavao).

„On ne bi jednostavno voleo da daje detaljne informacije o malom isečku iz novina. To je prilično automatska tendencija njegovog mentalnog života. Na našim predavanjima koristimo je, nadam se korisno, na druge načine... U testovima smo međutim, pokušali da iskoristimo ovu tendenciju, jer je nismo mogli poreći. Ruburtove sposobnosti su svakako i moje vlastite. Ovu tendenciju koristimo da bi proširili sliku i pribavili detalje, na osnovu kojih ti dobijaš prilično važne podatke... i na način, koji je prilično prirodan Ruburtu”.

O testovima uopšte, Seth je rekao „Ja sam ga učio i imao u vidu njegove prirodne interese i inklinacije. Antagonizam koji on ima u vezi sa testiranjem, ne dolazi toliko iz same koncepcije antagonizma, koliko iz koncepcije usmeravanja pažnje na detalje, radi detalja. U ekstrasenzornoj percepciji – kao i tzv. normalnoj percepciji – unutrašnje inklinacije ličnosti određuju vrstu informacije, koja će biti tražena sa bilo kojeg polja podataka na raspolaganju”.

„Postoje mnoga područja znanja, za koja nijedna individua nije zainteresovana. Ona čak neće koristiti ni normalnu percepciju u cilju sticanja tih znanja. Dao sam Ruburtu mogućnost da proširi svoje polje interesa. Pomagao sam mu da usmeri energiju, koju on koristi u percepcijama, u drugim pravcima, da je okrene prema unutra. Dao sam mu informaciju, koju on zatim koristi, u skladu sa njegovim osnovnim karakteristikama”.

Upravo opisan test, istakao je vidovitost. Jedan raniji test bio je veoma poučan sa različite tačke gledišta, uverivši nas da je originalna ekstrasenzorna percepcija opšta, kao jedan sveobuhvatan pregled širokog područja. Neki unutrašnji proces treba da se desi da bi se iz ovog sveobuhvatnog pregleda dobile detaljnije informacije.

U narednom testu Seth je odlično napredovao sam. Međutim, u jednom trenutku, predao mi je impresiju sa kojom sam morala sama da se suočim. Predmet u koverti bio je Robov račun, datiran 15. jula 1966. Predavanje smo održali 1. avgusta. Ovaj račun (vidi ilustrovani deo) Rob je dobio u skladištu građevinskog materijala, gde smo otišli zajedno.

Rob je kupio dva komada masonita veličine četiri sa osam stopa i valjak. Prodavac, koji nas je uslužio, postao je veoma pričljiv kada je čuo da će Rob koristiti masonit za slikanje. Rekao nam je da su mu evropski umetnici uradili portret dok je bio vojnik u II svetskom ratu. Na humorističan način opisao nam je da su umetnici njegovo lice nacrtali simetrično i bez mana, iako je on u stvari imao gotovo asimetrično lice i nije imao jedno oko. Prodavac je takode nosio naočale.

Navodim neke Sethove impresije: „Četiri kvadratna broja ili četiri sa četiri kvadratna broja” (Mislili smo da je ova impresija sasvim dobra. Rob je imao dva komada masonita, koja su bila isečena na pola, da bi mogla da uđu u kola. Na taj način postojala su četiri komada, svaki komad veličine četiri sa četiri stope).

„Vrlo malo, pisano ili odštampano u nižem levom uglu, držeći predmet horizontalno. Nešto na poledini takode”. (Obe impresije odnosile su se na račun, međutim mali otisak bio je na levoj strani računa, a ne samo u levom uglu).

„1966, željno očekujući 1967.” (Na računu je ispisan datum i 1966 godina, a u donjem delu „Račun plaćen”).

„Veza sa fotografijom ili sa drugim sličnim predmetom” (Verujemo da se ova impresija neosporno odnosila na portret).

„Ovalan oblik ili oblik oka, odnosno jedno oko unutar pravokutnika ili trougla, kojeg ti vidiš” (Na osnovu Robovih beleški, upozorila sam na jedno moje zatvoreno oko. Kao što je ranije napomenuo prodavac, na specifičan način, dok je opisivao njegov portret, rekao da nema jedno oko i da nosi naočale).

„Veza sa transportom i sa vodom” (Prilično neobična impresija, koja se odnosi na vožnju automobilom do Wellsburga (well = izvor),

koji je udaljen deset milja. Ime grada napisano je na računu, a reč „teretni *auto*” na poledini).

„Reč koja počinje sa *m*, i još jedno *M*, ovog puta inicijali imena” (Rob je kupio Masonit, koji nosi ime po pronalazaču, međutim prodavac je umesto masonit na računu napisao „Presovano drvo”. Veliko slovo *M* pojavljuje se u naslovu računa: Glenn M Schuyler).

„Pravokutan predmet sa nešto tamne boje na njemu, možda tamno plava boja” (Račun je pravokutan. Pozadina računa štampana je u crnoj boji).

Sve u svemu, Seth je dao 24 impresije. Svaka od njih odnosila se na račun, mada neke impresije nisu bile na isti način povezane sa računom. Na primer, Seth je rekao: „Veza sa crnim – simbol smrti i sa turnirom – ponovo simbolično – kao križanje mačeva”. Verujemo da se ova impresija odnosila na II svetski rat, kada je prodavac, koji nas je uslužio, kao vojnik pozirao za portret. Drugi primer: „Brojevi... možda 01913”. Račun je imao brojeve u serijama koje su počinjale sa 0, ali ne u redosledu koji je dao Seth (što nam je izgledalo neobično). Jedna serija počinjala je sa 09 (ne 019), a poslednja dva broja, 1 i 3 javljaju se na prednjem delu računa.

Sve do tada, impresije su stizale bez posredovanja na mom delu. Bila sam u dubokom transu. Zatim je Seth rekao: „Osećaj nečeg tamnog što visi iznad, preti ili strši, na gornjoj polovici predmeta”. Kada sam izgovorila ove reči za Setha, učinilo mi se kao da sam posumnjala u interpretaciju informacije. Zнала sam da je Seth želeo da sama shvatim impresiju, što je bio deo mog treninga.

Imala sam osećaj da nešto vrlo teško visi iznad mene. Da li je to trebalo povezati sa jednim sličnim predmetom, na primer, sa krovom iznad moje glave ili sa emocionalnim osećanjem, koje je „visilo iznad mene”? Nisam znala da shvatim impresiju, odnosno nisam znala da je ispravno, na specifičan način, povežem sa predmetom. Seth mi je predao drugu impresiju: „Nešto bleštavo i malo, ispod toga što visi iznad ili preti”. Seth je korektnom ali dvosmislenom impresijom („osećaj nečeg tamnog što visi iznad, preti ili strši, na gornjoj polovici predmeta”) želeo da me dovede do reči „grada za pokrivanje krova”, koja je bila napisana u naslovu, na gornjoj polovici računa.

Druga impresija, koju sam trebala da rešim („nešto bleštavo i malo, ispod toga što visi iznad ili preti”), trebalo je da me odvede do reči „valjak”, koja je napisana na računu ispod reči „grada za pokrivanje krova”.

Sethove impresije bile su gotovo doslovne, izgledalo je kao da su reči bile predmeti, a ne reči koje su *opisivale* predmete. Kasnije sam neke Sethove impresije morala da povežem bolje sa predmetom. Mislim da je ova vrsta treninga bila neobično važna. Čak iako nisam uvek dolazila do ispravnih podataka, Rob i ja smo naučili nešto o prirodi percepcije, što je bila Sethova namera. Ranije smo mislili da su sve ekstrasenzorne i normalne impresije na početku neverbalne i nevizuelne, slične čistom osećanju i da se kasnije prevode u termine koji imaju smisla. U kovertu smo stavljali različite predmete. U *The New York Times* testu, Rob uistinu nije znao šta je pisalo na isečku. Međutim, Rob nije uvek znao šta je predmet testa, a ponekad čak nije znao da li će se test uopšte sprovesti! Na primer, ponekad bi naši prijatelji došli nenajavljeni na predavanje i sa sobom doneli svoje vlastite kovertu za testiranje. One bi se uručivale meni usred predavanja, bez prethodnog obaveštenja. Ponekad bi mi Rob uručio kovertu odmah, a ponekad bi je čuvao za buduće predavanje.

Činjenica da Rob nije uvek znao šta sadrži koverat, čini mi se, nije uticala na rezultate testova. Jedno veće Nora Stevens (nije njeno pravo ime) došla je nenajavljeno. Ona je bila prijateljica mog prijatelja i bila je prisutna na dva moja predavanja. Rob i ja smo inače, u periodu testiranja, hrabрили ljude da dolaze i donesu kovertu, međutim malo ih je došlo. (Pre i posle perioda testiranja, voleli smo više da predavanja držimo nasamo).

Znali smo da je Nora sekretarica u bolničkoj službi, koja je bila nadležna za nabavku lekova i drugih zaliha, odnosno znali smo da ona nema veze sa pacijentima, njihovim registrima ili lečničkim procedurama. Nisam znala da će ona doneti koverat. Kada je došla, predavanje je već počelo i ona je brzo predala koverat Robu.

Seth je rekao: „Veza sa porodičnim registrom, kao stranica, na primer, iz knjige... povezan takođe sa uznemirujućim događajem ili sa neprijatnošću... četiri broja u nizu i drugi brojevi, inicijalno slovo M, povezanost sa drugim gradom”.

Posle predavanja, otvorili smo koverat. Sadržavao je pacijentov registarski list, koji je Nora podigla iz korpe za smeće u nekoj drugoj kancelariji. Na krajnjem uglu lista bila su četiri broja u nizu sa drugim brojevima, na vrhu blizu pacijentovog imena – Margaret. Njeno rodno mesto je takođe počinjao sa slovom M, ona je živela van grada. Biti u bolnici je svakako neprijatno, često puta uznemirujuće. Seth

je takođe dao druge impresije, koje su se odnosile na ženinu prošlost, međutim, nismo ih mogli proveriti.

Ipak ponekad, čak i pored dobrih rezultata, znala sam da budem malodušna. Bila sam oduševljena rezultatima 37-og testa, kojeg smo imali na 237-om predavanju, 2. marta 1966. Predmet testa bio je Robov otisak ruke, koji je Rob uzeo sedmicu dana ranije, kada smo čitali neke knjige o hiromantiji. Sethove impresije bile su veoma koncizne. Bila sam danima raspoložena, misleći na rezultate tog testa.

Odjednom dok sam prala sudove, osetila sam bol u ledima. Rob je bio u dnevnoj sobi. Ušla sam polako i rekla „Kladim se da dr Instream ne bi uzeo u obzir rezultate tog testa, s obzirom da smo čitali o hiromantiji sedmicu ranije”.

„Možda”, priznao je Rob i dodao „Međutim, činjenica je da smo tada primili puno pisama, koje sam mogao upotrebiti za predmet testa. Takođe, smo tada vršili analize rukopisa. Mogao sam iskoristiti jedan od tih primera. Mogao sam upotrebiti *bilo šta*. Bez obzira što mi koristimo za predmet, Seth mora da opiše određeni detalj. U testu koji je za predmet imao otisak ruke, Sethove impresije nisu bile uopštene, one su se mogle odnositi samo na taj specifičan predmet”. Složila sam se sa Robom. Posle toga, Rob je često sastavljao nekoliko koverata odjednom, pomešao bi ih i zatim izabrao jednu neposredno pre predavanja.

Šta se dešavalo sa dr Instreamovim testovima? Pre svega, ja sam očekivala da čujem šta dr Instream misli o rezultatima mojih vantelesnih epizoda. Međutim, *on ih jednostavno nije nikada pomenuo*. Veoma sam bila razočarana zbog toga. Rezultati su bili ispravni, bez obzira što su mogli, ili se nisu mogli smatrati naučnim dokazima. Ako ga ovi rezultati nisu uverili da se nešto dešavalo, nisam znala šta bi ga drugo moglo uveriti! Celokupni rezultati naših testova bili su ohrabrujući, pa smo se nadali da je Seth takođe dobro napredovao na regularnim Instreamovim testovima koje smo prihvatili sa puno entuzijazma i energije.

U toku jedne godine, Seth je dvaput sedmično davao svoje impresije, koje su se odnosile na dr Instreamove testove. Dr Instreamovi testovi uključivali su specifična pitanja – imena, inicijale, datume, mesta. Neke Sethove impresije mogli smo lako proveriti. Dr Instream je želeo da se Seth koncentriše na određeni predmet, na koji bi on bio koncentrisan u udaljenom gradu, u kojem je živio. Postalo nam je jasno, da su emocionalni elementi bili mnogo važniji.

Impresije o predmetu emocionalne prirode bile su jasnije od impresija, koje su se odnosile na neutralne predmete. Iako je Seth davao impresije koje su se odnosile na neutralne predmete, bio je veštiji u davanju specifičnih informacija o dr Instreamovom dnevnom životu.

U toku cele godine, stalno smo se pitali kada ćemo dobiti pismo od dr Instreama. Mesecima nismo dobijali njegovo pismo. Možda, mislila sam, on ne želi da nas izvesti o eksperimentima, dok se oni ne završe. Ako je tako, mislila sam – zašto nam to jednostavno nije rekao? Kada na kraju nisam mogla više da podnesem neizvesnost, napisala sam mu: da li smo postigli neki uspeh ili nismo? Kada je dr Instream odgovorio, on nas je uveravao u njegov kontinuirani interes, rekao nam da nastavimo sa testovima i takođe saopštio da još nema dovoljno jak dokaz, kojim bi mogao da „uveri tvrdoglave psihologe”, i to je bilo sve. On nam ništa nije napisao o Sethovim impresijama. Pitala sam se – da li su podaci bili pogrešni? Da li su bili delimično ispravni? Nikada to nismo znali.

On nam nije nikada to rekao.

Bila sam uznemirena, znajući da je dr Instream zainteresovan za svako predavanje. Čak kada smo Rob i ja bili sami, osećala sam da predavanja nisu više samo naša – nevidljivi dr Instream bio je stalno prisutan. Pre Instreamovih testova retko smo izostavljali predavanja. Međutim, sada sam razmišljala da iz prkosa izostavimo predavanja, da izademo na pivo i ostavimo psihologa da zuri u njegovu staru vazu ili mrlju mastila ili bilo šta, što je on izabrao za test određene večeri.

Na početku testova se nisam tako osećala, ali sada sam bila zaista besna, što ne saopštava rezultate testova. Činilo mi se da se svi sati predavanja gube na rasipan i neoprezan način. Jedne noći, kada smo bili veoma ljuti zbog njegovog nejavljanja, Rob i ja smo uistinu otišli u obližnji bife i vratili se pred kraj predavanja!

Iako nisam znala rezultate testova, nisam mogla da se ne brinem. Testovima se trošilo dragoceno vreme, reducirali su količinu teorijskog materijala, kojeg smo mogli dobiti. Još sam jednom napisala pismo doktoru, sugerišući mu da ne čuva moja osećanja, u slučaju da su podaci neispravni. Ako je tako – napisala sam – trošimo i rasipamo njegovo i naše vlastito vreme.

On je ponovo odgovorio i uveravao nas u njegov kontinuiran interes i sugerisao nam da nastavimo sa testovima. Međutim, on nije

napomenuo da li je naš rad bio dobar ili loš i nije dao izveštaje o mnogim datim specifičnim podacima.

On je bio opsednut statističkim dokazom o postojanju telepatije i vidovitosti i nadao se da mu mi možemo pomoći. Na početku sam bila uzbuđena zbog udela u takvom pokušaju. Međutim, kada smo saznali za druge činjenice svo naše uzbuđenje pretvorilo se u zbunjenoost. Egzistencija telepatije i vidovitosti bila je ponovo dokazana od strane dr JB Rhinea sa Duke University, kao i od strane drugih. Prof. Wilem Tenjaeff sa univerziteta Utrech u Holandiji, radeći sa Croiseetom, takođe je dokazao telepatiju i vidovitost. Rad Harolda Shermana i drugih osoba koje su osetljive na nadnaturalne snage doprineo je dokazivanju ovog fenomena.

Da li je Instream odbacivao sve ove rezultate, kao i bezbroj drugih dokaza, koji su bili postignuti u parapsihološkim laboratorijama širom sveta?

Po svemu sudeći on je sve ove rezultate odbacivao. Naši vlastiti rezultati su zadavali poteškoće. Dr Instream nam je priznao da on nije znao da ih proceni statistički. Svaki uspeo rezultat, da bi se mogao priznati, trebao je da se dokaže na osnovu pobijanja. Bilo je gotovo nemoguće pobiti svaku posebnu izjavu koju bi Seth dao.

Seth je rekao dr Instreamu da će biti premešten na Midwestern univerzitet do kraja godine, na primer. Nisam znala da li je dr Instream bio o tome obavešten, ali on je zaista premešten, kako je Seth rekao.

Nikad nismo saznali broj ispravnih impresija, čak ni onih koje su bile proverene.

Sve testove o ekstrasenzornoj percepciji započeli smo pre nego što su naši prijatelji Gallaghersovi otišli na odmor 1965. U međuvremenu oni su otišli na drugo putovanje, i mi smo odlučili da pokušamo istu vrstu eksperimenata, koju smo uradili ranije.

Ovaj put Peg i Bill su otišli u Nassau. Ni Rob ni ja nismo nikada bili tamo. Isto tako nismo razmenjivali karte, pisma ili komunikacije bilo koje vrste. Ali, na moju sreću, Seth je svakako znao gde su Gallaghersovi odseli. U nizu impresija, Seth je jedne noći (17. oktobra 1966) ispravno opisao njihov hotel:

„Zgrada sa dugim uskim delom, krov poduprt stubovima. Krov je takođe dug i uzak. Pod je od kamena ili cementa boje peska. Veranda na kojoj su njihova vrata i velika vedrica napunjena peskom. Postoje stene ispod verande, a ispod toga postoji ocean ili zaliv.

Pravo na obali, dole i ispred, postoji kružna razvedenost obale. Na određenom delu razvedene obale nema plaža, iako postoje prilično dugačke plaže sa leve i desne strane”.

Svaka Sethova izjava bila je ispravna. Pregledali smo materijal sa Gallaghersovima kada su se vratili. Međutim, ima više da se kaže. Seth je ispravno opisao noćni bar, koji su oni posetili, i takođe rekao da je u baru bilo „neprilika”. Bill i Peg su potvrdili tačnost informacije. Oni su se ljutili, kao i ostali, zbog glasnih engleskih turista, koji su uporno pratili muzičare zviždukom. Seth je takođe rekao da je ispred noćnog kluba bilo 18 grmova. Bill je rekao da je postojalo grmlje ispred noćnog bara, ali da ga on nije brojao.

Izgleda da je Seth shvatao situacije koje su imale posebno emocionalno značenje za Peg i Billa. Na primer, Seth je pored drugih impresija, naveo: „komemoracija ubistva... statua...”. Gallaghersovi su u stvari prošli pored statue, koja je bila podignuta u spomen Sir Harry Oakesa, koji je ubijen – što je privuklo veliku pažnju javnosti 1943. Peg je bila veoma zainteresovana za ovaj događaj i pitala je čak taksistu da li on nešto zna o tom ubistvu.

Zatim je Seth dao veoma detaljan opis mesta, kojeg su Peg i Bill posetili, međutim sa jednom distorzijom, verovatno usled načina izražavanja. „Vodoskok sa stepenicama koje vode gore do njega, kružna formacija okružena cvećem, sa zatvorenim, prenatrpanim, starim dvospratnim strukturama sa leve strane ulice i vrlo blizu nje, u nizovima”. Impresije su bile ispravne. Međutim, radilo se o vodenom tornju, a ne o vodoskoku. Seth je dao ukupno 40 ispravnih impresija u toku tri predavanja, dok su Peg i Bill bili na putu u Nassau. „Godina testiranja” je u stvari započela sa Gallaghersovim putovanjem u Puerto Rico, a završila se sa njihovim putovanjem u Nassau. Što se nas tiče, Seth je dokazao svoje sposobnosti. Posle godinu dana rada, pisali smo dr Instreamu, obavestili ga da zaključujemo rad sa testovima i naveli naše razloge. Takođe smo uskoro zaključili rad sa kovertama.

U stvari, nije mi žao što smo toliko vremena utrošili na testovima, ali sam takođe bila vrlo zadovoljna kada smo ih završili. Nisam volela testove u emocionalnom smislu, ali sam smatrala da su oni neophodni u intelektualnom smislu. Čini mi se da Seth nije posebno uzimao u obzir testove, međutim, ja sam forsirala, jer sam mislila da tako treba. Činjenica je da su se na našim predavanjima najbolji primeri ekstrasenzorne percepcije desili spontano ili kao odgovor na nečiju

potrebu, a ne kada smo pokušavali da nešto dokažemo. Bila sam razočarana što od dr Instreama ne dobijam neku vrstu „priznanja”. Međutim, nismo tražili nikakvo priznanje – bili smo isuviše besni nemajući izveštaje o rezultatima.

Konačno, mogli smo da se koncentrišemo na Sethov materijal. Predavanja, koja su bila oslobođena struktura testova, trebala su da počnu. Očekivali smo mnogo iznenađenja. Da sam imala više poverenja u Sethove sposobnosti i moje vlastite, mogla sam izbeći mnogo problema. U stvari, čak dok smo vodili testove ekstrasenzorne percepcije, druge stvari su se dešavale i ne samo na predavanjima.

Uskoro pošto su predavanja počela, Rob je počeo da ima vizije ili slike. Neke su bile subjektivne, dok su druge vizije bile objektivizirane – trodimenzionalne ili slične. Neke su se odnosile na ljude, i Rob je počeo da ih koristi kao modele za njegovo slikanje. Sada je naša dnevna soba puna portreta ljudi, koje ne „znamo”. Seth je rekao da neki likovi sa slika prikazuju Roba i mene u prošlim životima. Jedna slika (vidi ilustrovani deo) je portret Setha, u obliku u kojem je Seth izabrao da izgleda Robu. (Jedan student i jedan naš prijatelj videli su Setha onakvog, kao što on izgleda na tom portretu).

Rob ima veliku vizuelnu memoriju. Kad jednom vidi neku sliku, on je može pamtit i povratiti u pamćenje kada zaželi. Za razliku od Robove, moja vizuelna memorija je slaba, kao i moj vid (nemam dubinu percepcije). Rob je profesionalni umetnik, odličan crtač i tehničar. Na predavanju je Seth, ipak, dao Robu odlične savete i informacije u vezi tehnike i filozofije umetnosti. Ja crtam iz hobija, unatoč nedostatku dobre percepcije. Rob je običavao da mi daje časove o percepciji, ali uzalud. Nisam nikada studirala umetnost i moje slike su prilično detinjaste u izvođenju i naslikane su u nerazvijenim bojama. Seth je objasnio Robu kako da meša i koristi određene tonove, što je Rob prihvatio. Seth je za sebe rekao da on takođe nema umetničkih sposobnosti, ali da proučava umetnike koji su ušli u njegovo vlastito polje realnosti. Na jednom predavanju Seth je dao korisne savete, koje je Rob odmah primenio na jednoj slici. Ta slika je jedna od naših najomiljenijih slika i spada u Robovu „seriju ljudi” – portreti ljudi, koje nismo nikada upoznali. Inspiraciju za ovu sliku Rob je dobio iznenađeno, nekoliko dana posle tog predavanja. Rob je na toj slici koristio tehniku koju mu je Seth dao.

Navodim nekoliko ekscerpta sa tog predavanja: „Na portretu”, Seth je rekao „uradi istu vežbu, koju sam ti pokazao ranije: (to jest)

zamisli individuu kao da je centar celokupnog života. Na taj način, kada je slika završena, ona automatski sugerise ceo univerzum, čiji je deo individua. Ništa ne egzistira u izolaciji – to je tajna koju su stari majstori znali jako dobro”.

„U najmanjem detalju oni su uspevali da sugerisu realnost spiritualnog univerzuma, od kojeg taj detalj je bio deo i kroz koji se energija univerzuma širila. Upotrebi tvoje talente, koji su izraziti, u tom cilju. Ti možeš raditi ne manje...”

„Uljanе boje sugerisu zemlju. Ostavi taj medij za fizičke pojave trajanja bilo kog predmeta, odnosno za fizički kontinuitet bilo koje ljudske forme na slici. Dopusti transparentnim uljanim bojama da prikažu konstantno obnavljanje energije, koja uvek izmiče formi”.

„Moj portret koji si ti naslikao, sviđa mi se posebno, jer on automatski sugerise jedan nevidljiv auditorij, pred kojim govorim. To nije formalni auditorij, već nevidljivi slušaoci koji predstavljaju humanost u širem smislu. Nevidljivo se vidi. Figura uspeva da sugerise univerzum ljudi i sveta”.

Usledila je informacija jednog umetnika, koji na slici koristi posebnu tehniku izgradnje boja. Prema Sethu, umetnik je bio Danac ili Norvežanin i živeo je u 14 veku. Bio je poznat po svojim slikama, koje su za sadržaj imale domaće teme i mrtvu prirodu. Seth nam je takođe rekao da će umetnikovo ime saopštiti na narednim predavanjima, zajedno sa drugim informacijama o umetnosti.

Seth nam je rekao, da Robova slika, na kojoj je Rob koristio tehniku izgradnje boja, predstavlja portret tog umetnika (vidi ilustrovani deo). Seth je rekao Robu, da će on takođe napraviti druge slike, koje će za sadržaj imati lik istog umetnika, njegovu sredinu i atelje.

U prošlosti, koliko mi znamo, Robovi portreti su predstavljali ličnosti, koje su bile povezane sa nama lično kroz asocijaciju ili prošle životne veze. Neke od njih treba još da identifikujemo. Kasnije, međutim, serija ličnosti se proširila. Rob je, na primer, nedavno uradio portret mladog čoveka (vidi ilustrovani deo). Rob nije imao pojma koga slika predstavlja. Kasnije, jedan od mojih studenata, George, rekao je da slika predstavlja Begu – ličnost sa kojom George komunicira kroz automatsko pisanje. Seth je potvrdio Georgovu tvrdnju, i rekao da je Bega jedan od njegovih vlastitih studenata na drugom nivou realnosti.

Kako su se predavanja nastavljala, Rob i ja smo sticali nova iskustva. Robove vizije su se na neki način takođe razvijale iz Sethovog materijala. U narednom poglavlju, Seth je trebalo da me pošalje za Kaliforniju za vreme predavanja, dok su on i Rob pričali u dnevnoj sobi u našem stanu u Elmira, New York. Ovo iskustvo bilo je daleko zabavnije od pokušaja da se pogodi sadržaj u zapečaćenim kovertama! Takođe, ono je uključilo nepoznata lica i zadovoljilo moju stalnu potragu za dokazima.

IX POGLAVLJE

Psiholog i Seth govore o egzistenciji Još jedna vantelesna epizoda

Jednog dana, dok smo radili testove, pročitala sam članak Associated Pressa, koji me je vrlo iznenadio. Dr Eugene Bernard, tada psiholog na North Carolina State univerzitetu, dao je izjavu kojom je favorizovao astralnu projekciju. Članak je takode iznosio podatke, koji su se odnosili na njegovo akademsko istraživanje na polju parapsihologije.

Bila sam vrlo uzbuđena, misleći da će psiholog napraviti vlastiti eksperiment sa projekcijom. Napisala sam mu pismo. Kratko smo se dopisivali, a zatim su u novembru 1966, Gene i njegova žena došli da nas posete. Divno smo se slagali. On nije nikada u meni stvorio osećaj, da moram da dokažem nešto, što je u stvari bilo vrlo lukavo od njega, pošto je želeo da zadovolji sebe, u pogledu autentičnosti Sethovih predavanja. Jedne noći, imali smo fascinirajuće predavanje, koje je trajalo nekoliko sati. Sve dok god predavanje nije bilo gotovo, nisam shvatila šta je Gene nameravao – to je u stvari dobar psiholog! Gene je postavljao Sethu pitanja na, kako bi ti rekao, „profesionalnom filozofskom žargonu”, neprestano se pozivajući na ezoterične Easternove teorije, koje nisam poznavala. Gene je imao

svoju titulu PhD, koju je stekao na univerzitetu u Leedsu, Engleska u eksperimentalnoj psihologiji, i takode predavao na univerzitetu u Cambridgeu. On je odlično poznao Easternovu filozofiju i religiju. Seth je, na jedan meni još nerazumljiv način, koristio Geneijevu vlastitu terminologiju i žargon, uz humor i eleganciju, da bi ga pretekao u njegovoj vlastitoj igri.

Ovo predavanje bilo je otkucano na 14 strana. Navodim delove drugog dela predavanja. Dok su tokom predavanja Seth i Gene diskutovali o realnosti, Gene je komentarisao da je egzistencija „vrsta sjajne kolosalne šale”. Seth je odgovorio „Egzistencija nije šala. Egzistencija je sredstvo, kojim Celina upoznaje sebe”.

Seth je dalje rekao: „Šala je vrlo relevantna. Ako prihvatiš da je tvoj fizički svet iluzija, nećeš doživeti smisla fizičkog sveta”. „Zar ne mogu doživeti iluziju, koju sam kreirao za sebe?”. „Možeš doživeti iluziju, ali kada iluziju doživljavaš kao iluziju, ti je više ne doživljavaš. Ti trčiš ispred samoga sebe”.

„Ali nema gde da se ode”, rekao je Gene.

„Ti to ne znaš. Ti to misliš. Ti nećeš biti gde jesi”.

„Da li se može biti negde drugde?”

„Ne i da”, rekao je Seth.

„Da li se može biti negde drugde, a da to nije iluzija?”

„Tebi ću reći: Da”.

„Kako ću znati razliku? Da li postoji neki način, osim kreacije mog vlastitog uma, na osnovu kojeg se pravi razlika između realnosti i iluzije?”

„Ti ne znaš to sada. Kada to budeš shvatio, bićeš sposoban da doživiš svaku „realnost... iluziju”, kada budeš zaželeo, ali pojedinac koji doživljava „realnosti... iluzije” spoznaće sebe samog kao realnost.

Ne postoji mesto gde da se ode, jer je on jedina realnost, koja će kreirati svoju vlastitu sredinu”.

„Ali to je diskusija o meni, ovde i u ovom trenutku”.

„U tvojim terminima”, rekao je Seth.

„U tvojim takode”.

„U tvojim terminima”, Seth je odgovorio.

„U tvojim takode”.

„Obrati pažnju na poslednju izjavu”.

„Napravili smo pun krug. Ja sam onaj, koji kreira realnost.

„Nema gde da se ode”, rekao je Gene.

„Ti moraš ipak biti sposoban da doživiš bilo koju od ovih iluzija, pod uslovom da znaš da su one iluzorne, odnosno da znaš njihovu prirodu, i takode treba da znaš da si ti osnovna realnost. Ne postoji mesto gde da se ode, jer si ti mesto – i sva mesta – u tim terminima. Ali „šala” je relevantna. Najvažniju stvar koju sam rekao večeras je ta da je šala relevantna. Pre nego što napustiš svoj sistem, moraš biti dovoljno slobodan da istražiš prirodu i iskustvo svake žive stvari unutar tog sistema. Ta iskustva moraju biti direktna”.

„Ali ja ne mogu ostaviti sistem, pošto sam u svim sistemima simultano”.

„Govorim u tvojim tizičkim terminima... ali čak i u tim terminima ti imaš veze sa drugim sistemima”.

„Nemam izbora”.

„Koristim termin kontinuiteta, jednostavno zbog objašnjenja. Prvo mora postojati period, a kada on prođe ti kompletno ulaziš u dat sistem, kao da drugi ne egzistiraju. To ne znači da ti nisi simultano u drugim sistemima”.

„Iluzija mora biti temeljito ispitana u njenoj dubini”.

„Ne postoji dubina”, rekao je Gene.

„Ti kreiraš dubinu”.

„Tačno, međutim ne postoji nešto što bi se temeljito ispitalo”.

„Temeljito ispitivanje je neophodno. Neke igre su neophodne”.

„Nije li stvar u tome da se igra... a ne da se kreira i ispituje?”

„Ti si tebi samom igra, u tim terminima”.

„U svim ostalim terminima, takode”.

„Ti kreiraš svoje vlastite limitacije”, rekao je Seth.

„Da li postoje i druga gledišta?”

„Da. Ti ne prihvataš različitost, koja egzistira”.

„Želeo bih da prihvatim raznolikost formi iste stvari... naime, ti i ja. Isto...”

„Ne postoji samoizdaja”, rekao je Seth.

„Tačno, niti bilo koja izdaja drugih”.

„Ali ideja o samoizdaji, može dovesti do distorzije”.

„Ali ove distorzije su delovi igre, koju Shiva igra”.

„Više bih voleo to da nazovem naporom”.

„Svakako”, rekao je Gene. „Pomisli na klasične statue Shive, koje stoje na mrtvom detetu – percepcija u iluziji tragedije. Čak u iluziji samozablude”.

„Ti pokušavaš da skloniš mnoge stepenice”.

„Ali, stepenice ne postoje, zar ne?”

„Za tebe, sada, postoje stepenice”.

„Nisu li one iluzorne?”

„One uistinu jesu”, rekao je Seth.

„Ako su one umetne zapreke, koje sam sam kreirao na mom vlastitom putu, onda ih svakako mogu pomaći”.

„Teorijski je uistinu tako. Praktički, ti bi trebao da gledaš svoj put”.

„Da. Mislio si na Siddarthu”.

„Ti ne možeš učiniti manje”, rekao je Seth. „Ti možeš jedva učiniti više”.

„To podrazumeva da imaš samo jedno oko otvoreno i da vidiš samo jednu nisku stepenicu”.

„Ti se igraš”, Seth je upozorio.

„Svakako. I ti se igraš. Rekli smo da se Shiva takoder igra”.

„Ti se zaista igraš sa samim sobom, ali igra nije relevantna, ona može biti irelevantna. Bolje da igraš igru sa puno poštovanja”.

„Sa poštovanjem za koga?”

„Sa poštovanjem prema pojedincu”.

„U redu. Mi ne govorimo jedan protiv drugog”.

„Postoji sveto poštovanje i promenljivo poštovanje. Kada se igraš ona su jedno. Treba da si siguran da to znaš”.

Dr Barnard je bio dovoljno ljubazan da napiše pismo izdavačima ove knjige, dajući svoje mišljenje i navodeći to predavanje (303). (Osim toga, on mi je dozvolio da koristim njegovo pravo ime, odnosno nije hteo da se krije iza pseudonima). U tom pismu on je napisao: Na predavanju „izabrao sam teme za konverzaciju, od tolerantnog interesa za Setha i od značajnog interesa za mene, za koje sam tada smatrao da su strane Janei”.

„Ono što mogu ukratko reći za to veče, je to da sam vodio prijatnu konverzaciju sa ličnošću ili inteligencijom čija su pamet, intelekt i rezervoar znanja daleko nadmašili moju vlastitu... Na osnovu onog što kao psiholog zapadne naučne tendencije mogu razumeti, ne verujem da su Jane Robert i Seth iste ličnosti ili različite facete iste ličnosti...” Rob i ja i Barnardovi smo osim o predavanju, diskutovali o vantelesnim iskustvima.

Ubrzo nakon njihove posete, moja knjiga *Kako razviti ekstrasenzorne sposobnosti* se konačno pojavila u knjižarama. Počela sam da

primam mnogo pisama. Jedno od tih pisama potaklo je moje naredno vantelesno putovanje, za vreme Sethovog predavanja.

3. maja 1967, Peg i Bill Gallagher došli su na naše redovno predavanje ponedeljkom. Kada smo započeli razgovor, rekla sam im da sam primila pismo, koje me je, istovremeno zabavilo i u prvom momentu ozlovoljilo.

„Pismo je bilo preporučeno i trebala sam da potpišem prijem”, rekla sam.

„Ali zamislite! Pismo mi pišu dva brata, koja žive negde u Kaliforniji. Žele saznati šta Seth može da kaže o njima na toj udaljenosti”.

„Da li ćeš odgovoriti na njega?”, pitala je Peg.

„Napisaću im kratko pismo, zahvaliti im se na njihovom interesu ili sl. Seth može učiniti šta želi, međutim sumnjam da će on učiniti nešto”. Ali kako se često dešavalo, čim sam pokušala da kritikujem Setha, pokazalo bi se da nisam u pravu. Naše 339-to predavanje ubrzo je započelo i gotovo sam odmah osetila da napuštam svoje telo. Taj osećaj napuštanja mogla sam jedva da osetim. Lebdela sam u vazduhu i gledala prema dole u određenu lokaciju, koja je očito bila negde u Južnoj Kaliforniji. U dnevnoj sobi, Seth je opisivao ono što sam opažala, a ja sam na velikoj distanci bila svesna njegovog glasa. Sethov glas mi je izgledao vrlo nejasan, kao dalek i slab distanciran telefonski poziv.

Nisam imala pojma kako bih rekla Robu da sam van svoga tela, dok je Seth kao i obično nastavljao predavanje. Znala sam da će moje telo biti oživljeno, pošto je Seth govorio. U jednom trenutku, nasmejala sam se samoj sebi i pomislila: Moraću da mu pošaljem telegram. U međuvremenu sam lebdela u vazduhu, vrlo visoko, gledala prema dole na lokaciju, koju je Seth opisivao. Bila sam sposobna da se krećem okolo i menjam svoju poziciju, kako bih imala bolji pogled. Nisam uopšte imala veze sa mojim telom, koje je sedelo u dnevnoj sobi. Seth je govorio:

„Postoji malo dvorište za braću, sa limunovima, roza štukom obložena kuća, dve spavaće sobe sa stražnje strane, kuća nije nova.

Oni su koristili spiritualističku ploču sa pokazivačem. Oni se nalaze blizu desnog ugla bloka, ali ne na samom uglu. Nisu daleko od vode. Postoji visoka trava i zatim neki drveni stubovi i žice”.

U tom momentu, Rob se, zbog specifičnosti materijala, počeo pitati da li se radilo o projekciji. „Da li se ti nalaziš u toj lokaciji sada?”

„Donekle. Postoje peskovite dine uz more. U tom trenutku sam promenila svoju poziciju. Gledala sam u pravcu kuće. Pravci gledanja su se nekako pomerili usled moje pozicije. Na desnoj strani nalazi se struktura, koja nalikuje na garažu, a iza ove strukture druge strukture, koje vode ka vodi. Ispod, područje peskovitih dina i plaža. Plima je”.

Promenila sam ponovo *moju* poziciju u vazduhu. Koliko mogu da proračunam, ja sam bila ta osoba, koja je bila u toj lokaciji, a ne Seth.

„Koliko je sati?”, pitao je Rob. (Bilo je prošlo 9 p.m. u Elmiri).

„Rano večer. Postoje prilično tanki drveni stubovi, nisu obli, pravokutni su na vrhu, možda su bez zabata”. Seth je gestikulirao Robu, kako bi pokazao oblik i veličinu stubova. U isto vreme, ja sam lebdela iznad stubova i bila zbunjena, pošto nisam mogla da shvatim zašto su se oni koristili.

Takođe su mi bili tajanstveni njihovi pravougaoni vrhovi”.

„Zatim, postoji zaliv na levoj strani. Obala postoji, ali nije ravna”.

Obala pravi zavoje i strši. Seth je ponovo gestikulirao, da bi predočio oblik morske obale. Seth je takođe rekao da je porodica imala jake veze u inostranstvu, iako samo porodično ime nije bilo posebno strano, i detaljno opisao historiju porodice i njene članove.

Rob je kopiju predavanja poslao braći. Poslali su nam traku, u kojoj su veoma cenili primljene informacije. Kasnije su potpisali izjave, koje se nalaze u našim fasciklama. Sethove informacije o njihovoj kući bile su ispravne u svakom detalju, kao i podaci o lokaciji i obliku morske obale. Braća su živela u Chula Vista, mesto koje ja nisam nikada posetila. Živeli su u roza štukiranoj kući sa dve spavaće sobe u stražnjem delu. Njihova kuća nije bila na samom uglu i sa desne strane nalazile su se dve kuće. Takođe, kuća je bila udaljena pola milje od zaliva San Diego Bay. Mnogobrojne peskovite dine su se nalazile u blizini, kao i drveni stubovi, koji su tačno kako je opisano, bili razbacani duž dina.

Porodica je došla iz Australije, nadajući se da će se vratiti. Neko-liko drugih impresija, koje nisam pomenula, bile su takođe tačne, a neke su bile pogrešne. Na primer, Seth je rekao da je majka mrtva. Ona je bila živa. Međutim, njena ju je porodica emocionalno odbacila i ona u stvari nije živela uvek kod kuće.

Ovo iskustvo poteklo je sva moguća pitanja koja su se odnosila na Sethovu i moju povezanost u vantelesnoj epizodi. Po svemu sudeći, Seth je ostajao u mom telu, kada bi ga ja napustila, međutim,

sigurna sam da je ovo objašnjenje vrlo pojednostavljeno. I dalje akumuliram informacije vezane za takva pitanja, kako kroz predavanja, tako kroz naš samostalan rad.

Posle ove epizode, počela sam da se opuštam. Bila sam van svog tela i ponovo su informacije bile tačne. Kako mi je Seth pomogao da to izvedem? Kako je on mogao da snimi moje percepcije, kada je moja svest bila preko kontinenta? Seth je bio prilično lukav – šaljući me „van”, bez mog prethodnog svesnog znanja o tome šta je planirao. Na taj način radim bolje, jer nemam osećaj da me neko testira i nemam vremena da se ozlovoljujem zbog rezultata. (*On je* takođe dobar psiholog!).

Na osnovu ovog iskustva i mog poverenja, razvijali su se drugi događaji. Primila sam pisma drugih nepoznatih ljudi, koji su tražili razne vrste pomoći. Nekima je Seth davao odlične savete i ispravne vidovite impresije o njihovoj okolini.

Naša predavanja ponedeljkom i sredom, na kojima Seth obrađuje teorijski materijal, su i dalje privatna, iako tu i tamo mogu da navrate gosti. Seth ponekad drži predavanja za moje studente i na času on obrađuje praktičnu primenu materijala.

U stvari, jedina osoba koja je prisustvovala našim predavanjima bez ikakve regularnosti, bila je Phillip. Seth mu je dao ispravne informacije, koje su se odnosile na njegov posao, predvidevši ponašanje određenih grupa i drugo. Neka proricanja su obuhvatala period od nekoliko godina, ali Seth je bio u pravu u pogledu velikog broja podataka, koje je Phill bio u stanju da proveri. Seth ne daje stalno savete, pošto mu to nije navika: on insistira da ljudi donose sami svoje odluke.

Pošto zaista nikada ne znamo šta će se desiti na predavanju, jedne noći Seth nas je veoma iznenadio. Te noći došao je Phill, nenajavljeno kao i uvek. Rekao nam je da je dobio povišicu. Sa komičnim sleganjem ramena on je podigao novac u vazduh. Kada je predavanje počelo, Seth je rekao tačan iznos povišice i srdačno se nasmejao. Zatim je Phill pitao Seta da li je on znao bilo šta o glasu, kojeg je on čuo u lokalnom bifeu.

„Glas je bio muški, zar ne?”, pitao je Seth.

„Da”, Phill je odgovorio.

„I ti ga nisi prepoznao? Onda ti neću ništa reći. Baš neću”.

„Da li je to bio tvoj glas? To se desilo tako brzo, da nisam imao vremena da mislim”, rekao je Phill. Kao Seth ja sam klimnula glavom na komičan način.

Za vreme naše prve pauze Phill je objasnio: Mesec dana ranije, dok je govorio sa mladom ženom u lokalnom bifeu, on je čuo jasan i glasan muški glas kako izgovara na vrlo odrešit način „Ne, ne”. Izgledalo je kao da glas dolazi iz Phillove glave. Phillu se ništa slično nije desilo ranije, tako da se on strašno uplašio, izmislio brzo izvinjenje ženi i napustio bife.

Seth je priznao da je on bio taj, koji je govorio Phillu. Posle sata pauze, on je rekao: „Žena je veoma gramzljiva, u odnosu na ljude sa kojima dolazi u kontakt”. On je dodao: „Žena je želela da te iskoristi, radi materijalnih ciljeva, postavivši te između nje i drugog muškarca i uveličavajući svaki tvoj najpovršniji interes. Doživio bi vrlo neprijatnu situaciju međutim pošto si me poslušao, moguća budućnost se promenila”.

Zatim je Seth dao detaljne informacije o ženi, rekavši da je žena imala jedno dete i da je bila u vezi sa drugim muškarcem. „Muškarac u vezi sa njom ima neke veze sa mehanikom”. On je takođe rekao da je žena bila katolkinja i da je njen problem bio pravne prirode.

Posle toga, Seth je rekao Phillu gde ona živi, mada nije specificirao adresu. „Ona živi u... treća ili četvrta kuća usred slepe ulice u severoistočnom delu grada ili zapadno od zgrade u kojoj si je ti sreo...” Phill se vrlo zainteresovao za ove informacije, pošto nije imao pojma gde je ona živela i nije znao ništa o njoj, osim njenog imena i možda godina. Pošto je Phill narednog dana trebao da dođe u grad, on se vratio u bife i počeo da se raspituje o ženi. U bifeu je od pivotoče saznao ženinu adresu. Odvezao se kolima do te ulice, da bi otkrio da li je Seth bio u pravu. Ona je živela u trećoj kući od kraja slepe ulice, u severoistočnom delu grada i zapadno od bifea. Bila je katolkinja i imala je dete i prijatelja, koji je bio prodavac automobila, iako nije bio mehaničar.

Posle toga, Phill se nije nikada vratio u taj bife!

Rob i ja nismo znali šta da mislimo o ovom događaju. Svakako je on podrazumevao neku vrstu dokaza o Sethovoj nezavisnoj prirodi, pod uslovom da Phill nije imao halucinaciju glasa i da Seth nije to iskoristio. Čak, ako je tako (što sumnjam), Seth je imao informacije o ženi i o poslu, koje Phill nije imao.

Jasno je, da prema Sethu, možemo menjati našu budućnost. On je takođe rekao Phillu: „Događaji nisu nikada unapred određeni. Sa svakim momentom ti se menjaš i svaka akcija menja svaku drugu akciju. Ja sam sposoban da gledam sa različite perspektive, međutim, još uvek vidim smao mogućnosti. Te večeri video sam mogućnost, koja nije bila lepa. Ti i ja smo je promenili”.

U sledećoj epizodi, jedan naš prijatelj tvrdio je da je video Setha i to pod čudnim okolnostima. Jedne večeri, kada sam legla u krevet, imala sam spontano iskustvo, u kojem je izgledalo da se nalazim u prenatrpanoj sobi i da za trenutak govorim sa Billom Macdonnelom (naš prijatelj, koji je umetnik). Prodrmla sam njegova leđa bez imalo nežnosti i zatim posegnula nazad mom telu. Nisam ostala u krevetu ni deset minuta, odmah sam ustala, napisala šta sam doživela i rekla sve Robu. Tačno sedam dana kasnije, Bill nas je pozvao. Izgledao je veoma uznemiren preko telefona. Rekao mi je da mu se nešto vrlo neobično desilo i da je strašno uznemiren zbog toga. Takođe je rekao da bi voleo sa mnom da prodiskutuje o tome. Istog trenutka sam se setila mog vlastitog iskustva i rekla Billu da sačeka, dok je u međuvremenu Rob doneo moje beleške. Na taj način mogla sam da ih proverim, dok je Bill govorio. Bill mi je rekao da ga je tačno sedam dana ranije nešto iznenada probudilo. Seth je stajao bilizu njegovog kreveta, potpuno u trodimenziji i izgledao upravo kao njegov portret, kojeg je Rob naslikao. On je prodrmao Billova leđa i nestao. Bill je ovaj događaj ispričao majci za vreme doručka sledećeg jutra i napisao izveštaj za nas.

Incident je uzrujao njegovu majku, koja je napravila nekoliko šaljivih komentara, rekavši da bi ona želela da Seth i ja ostanemo kod kuće. Međutim, mislim da se ona nije šalila. Bill nas nije ranije zvao, jer je bio toliko uzrujan, a ja nisam želela da ga zovem prva. Pre svega, u mom vantelesnom iskustvu, mislila sam da sam u natrpanoj sobi, a Bill je očito bio u svojoj sobi, sam. Zatim, on je video Setha kako puši, a činjenica je da ja pušim. Da li je Bill imao halucinaciju Sethovog trodimenzionalnog portreta, kojeg je nacrtao Rob? Ako je tako, on je to doživio u isto vreme, kada sam i ja osetila da sam sa njime. Bill je osetio Setha kako mu je prodrmao leđa, dok sam ih ja u mom iskustvu takoder prodrmla.

Nekolicina ljudi mi je rekla da je Seth komunicirao sa njima kroz automatsko pisanje, međutim Seth poriče svaki takav kontakt, objašnjavajući mi da su njegove komunikacije limitirane na njegov posao

sa mnom, u cilju očuvanja integriteta Sethovog materijala. Međutim, prema njegovim izjavama, on je ponekad znao da „poseti” nekog mog prijatelja.

Jednog dana, sreća sam gđu Brian, moja prijašnja studentica, koja je ostavila predavanja zbog bolesti. Rekla mi je da je pročitala novinski članak o mojoj knjizi. Članak je sadržavao nekoliko ekscerpta iz Sethovog materijala i reprodukciju Robove slike na kojoj je nacrtan Seth. Dok je čitala taj članak, gđa Brian imala je strašnu glavobolju. Iznenada, ona je pomislila da je osetila Sethovu prisutnost. Jedan unutrašnji glas, po svemu sudeći Sethov, rekao joj je da ona samu sebe žali, da mora odmah prestati da se podaje teškim mislima o njenoj bolesti i da treba da izađe u šetnju. Glas joj je takođe rekao, da ako tako bude uradila, njeno zdravlje će se odmah poboljšati.

Prilično uplašena, ona je uradila onako, kako joj je bilo rečeno. I u tom trenutku njena glavobolja je nestala. Do sledećeg dana ona se osećala mnogo bolje. Počela je da izlazi u šetnju i osećala se podmlađenom. Kada mi je ovo ispričala, klimnula sam samo glavom i nasmejala se. Nisam znala šta drugo da uradim.

Pitali smo Seta o incidentu. Seth nam je rekao da je gđa Brian iskoristila kao simbol njenog unutrašnjeg ja ili njene nadsvesti, kako bi joj pružio pomoć i izleo je od glavobolja. Iskustvo je pomoglo ženi da koristi njene vlastite sposobnosti, a ideja o Sethu omogućila joj je da aktivira svoje vlastite snage ozdravljenja. Seth mi je rekao da ne uzimam sebe u obzir. Po svemu sudeći, on je presretan da inspiriše druge na taj način i bude poticaj za njihove vlastite kreativne energije. On apsolutno nije dozvoljavao da ga koriste kao potporu – to važi i za mene – i tvrdi da sam Sethov materijal osigurava sredstva, kojima ljudi mogu bolje razumeti sebe, procenjivati njihovu realnost i menjati je. Unatoč predavanjima, koja su se katkada održavala da bi pomogla određenim osobama i unatoč epizodama ekstrasenzornih percepcija, predavanja su prvenstveno bila koncentrisana na materijal.

Uvek smo daleko više bili zainteresovani za Sethov materijal, nego za dokazivanje ekstrasenzornih percepcija. Mislimo da Sethov materijal daje odlična objašnjenja i za ekstrasenzorne percepcije i za bilo koje druge percepcije. Takođe smo prihvatili Sethove izjave, kao značajna i bitna objašnjenja za prirodu realnosti i poziciju čovečanstva unutar te realnosti. Sethove teorije, koje se odnose na

multidimenzionalne ličnosti nisu samo intelektualno provokativne, nego su i emocionalno izazovne. One nude svakoj individui priliku da proširi svoj vlastiti smisao identiteta i svrhe.

Dokazivanja ekstrasenzornih percepcija, imala su uvek određenu svrhu: da povećaju moje poverenje, da podstaknu moje sposobnosti, da ilustruju određeno pitanje iz materijala, ili da ponude informaciju nekom kome je ona bila potrebna. Lako mi je da zaboravim osećanja, koja sam imala kada je Seth trebao sebe da dokaže i lako mi je da zaboravim da sam takođe insistirala na mojim „čudenjima” i da sam u nekoliko prilika čak poricala dokaze mojih vlastitih čula. Mogu reći, međutim, da sam uvek cenila Sethov materijal i priznavala delokrug rada i smionost nekih koncepta koje on sadrži.

Pošto smo pročitali vrlo malo literature, koja se bavi psihom čoveka predavanja su nam bila neobična i nova. Tek smo kasnije otkrili, da su se neki Sethovi koncepti pojavili u ezoteričnim rukopisima, koji su stari nekoliko hiljada godina. Međutim, kada smo proširili naše vlastito znanje, otkrili smo da se u nekim kritičnim delovima Sethove ideje odvajaju od onih ideja, koje su uglavnom bile prihvaćene u spiritualističkoj i metafizičkoj literaturi.

Seth nije prihvatio egzistenciju jednog istorijskog Krista, mada je prihvatio zakonitost Kristovog duha – što ćeš videti kasnije u knjizi. Dok Seth promatra reinkarnaciju kao činjenicu, stavlja je u posve različite vremenske kontekste, i teoriju o reinkarnaciji dovodi u sklad sa koncepcijom „simultanog” vremena. On opisuje reinkarnaciju kao mali deo našeg celokupnog razvoja. Druge podjednako bitne egzistencije javljaju se u drugim nefizičkim dimenzijama.

Sethov materijal podrazumeva ličnost kao akciju. Sethov opis triju kreativnih teorija, u kojima razvija koncepciju identiteta, je misaono provokativan i originalan. Njegove koncepcije o Bogu su prirodne i fascinirajuće ekstenzije tih teorija.

Koliko je nama poznato, invertirana teorija o vremenu i sistem verovatnosti se po prvi puta javljaju u Sethovom materijalu. Sethova koncepcija o prirodi bola, takođe se odeljuje od aktualnog metafizičkog mišljenja. On jednostavno promatra patnju kao atribut svesti i kao indicaciju vitalnosti, koja je alarmantna samo za ona područja identiteta, koja se još plaše smrti kao jednog kraja.

Volela bih da zaključim ovo predavanje sa ekscerptom sa 329-og predavanja, koje je snimljeno marta 1967. za mog prijatelja, koji je

nastavnik u srednjoj školi. Iako se Seth obraća mladićima i devojkama između 13 i 19 godine, poruka je značajna za svakog.

„Ti kreiraš svoju realnost prema tvojim verovanjima i očekivanjima, koje zbog toga treba da ispitaš pažljivo. Ako ti se ne svida tvoj svet, treba da ispitaš svoja vlastita očekivanja. Svaku misao ti konstruišeš, na neki način, u fizičke termine”.

„Tvoj svet je verna replika tvojih vlastitih misli..... Egzistiraju određeni telepatijski uslovi, koje nazivamo korenskim pretpostavkama, a kojih je svaka individua podsvesno svesna. Koristeći ih, ti formiraš fizikalnu okolinu, koja je dovoljno koheziona da postoji generalni sklad između predmeta, njihovog mesta i dimenzije. U određenom smislu sve je halucinacija, ali ona je ipak tvoja realnost, unutar koje moraš manipulirati. Svet u kojem tvoji roditelji žive, egzistirao je prvo u mislima. Zatim je egzistirao u snovima, da bi na osnovu njih proširili njihov univerzum, iz kojeg su stvorili svoj svet.”

Ako sebe potcenjuješ, reći ćeš: „Ja sam fizički organizam i živim unutar granica prostora i vremena. Na milosti sam svoje okoline. Međutim, ako sebe ne potcenjuješ, reći ćeš: „Ja sam individua. Ja formiram svoju fizičku okolinu. Ja menjam i konstruišem svoj svet. Ne ovisim o prostoru ni vremenu. Ja sam deo svega onoga što postoji. *Ne postoji mesto unutar mene, koje ne sadrži kreativnost.*

X POGLAVLJE

Priroda fizičke realnosti

Šta misliš da je ovaj fizički univerzum? Možda nisi svesno razmišljao o ovom pitanju, ali svako ima neko mišljenje, na osnovu kojeg, bez obzira da li ga realizuje ili ne, kreira svoje akcije u svakodnevnom životu. Pod fizičkim univerzumom sva fizička iskustva, odnosno sve ono sa čime, na bilo koji način, dolazimo u kontakt – zvezde, stolice, događaji, stene, cveće. U velikoj meri tvoje je ponašanje posledica onoga što misliš o tim stvarima. U skladu sa tvojim ličnim gledištem realnosti, osećaćeš se zaštićen ili u paničnom strahu, sretan ili shrvan tugom, siguran ili nesiguran.

Neki ljudi misle da smo upali u fizičku realnost, kao muve na lepljiv papir ili kao žrtve u živ pesak i da na osnovu toga svaka naša kretanja samo pogoršava naš neugodan položaj i pospešuje našu ekstinkciju. Drugi vide univerzum kao vrstu pozorišta, u koje smo gurnuti u trenutku rođenja i iz kojeg zauvek odlazimo u trenutku smrti. U pozadini njihovih umora, ljudi će, bez obzira na stav, svakog dana videti ugrađenu pretnju, čak će i radost biti osumnjičena, jer i ona mora nestati u telesnoj eventualnoj smrti.

Ranije sam i ja razmišljala na taj način. Kada sam se zaljubila u Roba, radost mi je služila samo da udvostručim osećaj tragedije.

Osećala sam da se svakim danom približavam sve više totalnoj ekstinkciji, koju sam jedva mogla da zamislim, ali koju sam osećala sa sve jačom žestinom. Mnogi ljudi, međutim, osećaju da je smrt nov početak, ali mnogi još uvek misle da smo formirani i vezani za naša fizička tela i okolinu. Mnogi koji veruju u život posle smrti misle da se događaji ne dešavaju na osnovu nekog kriterijuma. Drugi veruju da su prijatni ili neprijatni događaji, nagrade ili kazne. Međutim, većina ljudi prihvata događaje bez razmišljanja, i smatra da je uglavnom na milosti i nemilosti ovih događaja odnosno smatra da ih ne može staviti pod svoju kontrolu.

Razmatram pitanje prirode fizičke realnosti, pošto je ono osnov za razumevanje bilo koje Sethove teorije. Seth kaže da fizički univerzum formiramo nesvesno, odnosno na isti način kao što nesvesno dišemo. Nadalje, on kaže da fizički univerzum ne treba posmatrati kao zatvor, iz kojeg ćemo jednog dana pobeći ili kao egzekucijsku sobu iz koje je nemoguće pobeći. Treba da znamo da materiju formiramo u cilju delovanja u trodimenzionalnoj realnosti, razvijanja svojih sposobnosti i u cilju pomaganja drugima. Fizička materija je poput plastike, koju kreiramo i modeliramo na osnovu naših vlastitih želja, a nije beton u koji sipamo našu svest. Nesvesno projektujemo naše ideje prema vani u cilju formiranja fizičke realnosti. Svi smo, dakle kreatori, a ovaj svet je naša zajednička kreacija. Navodim Sethove ideje na što je moguće jednostavniji način. Nismo na milosti ili nemilosti događaja. Mi sami formiramo događaje na koje zatim reagujemo. Uzmi sebe za primer: Ukoliko ne veruješ da jesi, ti nisi na milosti i nemilosti tvog detinjstva ili prošlosti.

Ova jednostavna izjava, pomogla je Robu i meni da se oslobodimo svih vrsta predrasuda, koje su otežavale našu svakodnevicu.

Seth kaže da mi ne formiramo našu vlastitu realnost samo u ovom trenutku, nego da ćemo je nastaviti formirati posle smrti. U vezi s tim, veoma je bitno da razumemo povezanost između misli i realnosti.

Seth tačno objašnjava na koji način prevodimo misli u fizičku realnost. Koliko je nama poznato, ovo tumačenje se prvi put pojavljuju u Sethovom materijalu.

Sethova postavka, na osnovu koje mi kreiramo materiju, potakla je niz pitanja, koja smo s vremena na vreme Rob i ja razmatrali. Da li Seth misli da mi kreiramo stolove i stolice isto tako, kao i događaje? Kada smo bolesni, da li mi kreiramo naše vlastite bolesti? Ako kreiramo realnost, da li je možemo menjati?

Seth je odgovorio na mnoga takva pitanja, kao i na druga koja nismo razmatrali. Predavanje je bilo fascinirajuće, međutim nisam očekivala Sethovu demonstraciju usred naše dnevne sobe. Reč je o 68 predavanju održanom 6. jula 1964. Kada se događaj desio, Seth je opisivao Billu Macdonnelu esencijalnu vezu između iščekivanja i percepcije, odnosno onoga što vidimo i opažamo. Mislim da ovo predavanje neće niko od nas zaboraviti. Pre nego što opišem tu epizodu, navešću nekoliko Sethovih escerpta, koji se odnose na prethodni materijal.

„Kada kažem da ti kreiraš fizičku materiju, koristeći unutrašnju vitalnost univerzuma, na isti način na koji formiraš strukture na plohi stakla dok dišeš, ne mislim da kažem da si ti kreator univerzuma. Ti si, kao što znaš, kreator fizičkog sveta”.

„Same kemikalije neće pospešiti tvoju svest ili život. Tvoji naučnici treba da se suoče sa činjenicom da prvo dolazi svest i da ona razvija svoje vlastite forme... Sve ćelije u telu imaju svoje pojedinačne svesti. Postoji svesna kooperacija između ćelija u svim organima i između samih organa...”

„Molekuli i atomi, kao i manje čestice imaju kondenziranu svest. One se formiraju u ćelijama, gde formiraju individualnu celularnu svest. Na taj način, svest je sposobna za mnogo više iskustva i delovanja, što inače ne bi bilo moguće postići sa izoliranim atomom ili izoliranim molekulom. Taj se proces nastavlja u beskraj... da bi se formirao fizički telesni mehanizam. Čak i najniža čestica zadržava svoju individualnost i njene sposobnosti (na osnovu kooperacije) se umnožavaju milion puta”.

„Materija je medij za manipulaciju i transformaciju psihičke energije u aspekte, koji se zatim mogu koristiti kao blokovi gradnje... Materija je jedino dovoljno kohezivna da dà izgled ili relativnu postojanost ćulima, koja to opažaju”.

„Materija se kontinualno kreira, ali nijedan sam pojedinačan objekt nije kontinualan. Na primer, ne postoji fizički objekt koji se deterioriše sa godinama. Umesto toga, postoje kontinualne kreacije psihičke energije u fizičkoj strukturi, koja se javlja da bi više ili manje zadržala kohezivni izgled”.

„Nijedan pojedinačan objekt ne „egzistira dovoljno dugo”, kao nerazdvojni krut ili identičan predmet. Energija iza njega oslabljuje. Zbog toga se fizička struktura menja. Sa tvog gledišta, u određenom momentu, svaka nova kreacija nije više perfektna. Nakon više takvih

ponovnih kreacija, koje ti ne zaplaš, ti primećuješ razliku i zaključuješ da je nastupila... promena. Stvarni materijal, koji izgleda da stvara objekat, je potpuno nestajao više puta, a struktura je bila ponovo potpuno ispunjena novom materijom...”

„Fizička materija podrazumeva efektivnost svesti unutar trodimenzijske realnosti. Kada se individualizirana energija približi tvom određenom području, ona se ispoljava unutar njega, na najbolje mogući način. Kada se energija približi, ona pre svega kreira materiju na jedan gotovo plastičan način. Kreacija je kontinualna i može se porediti sa svetlosnim zrakama – prvo slaba, kada su zrake udaljene, onda jača, zatim ponovo slaba kada zrake nestaju”.

Za vreme 68-og predavanja, svi prozori su bili otvoreni, pošto je noć bila vrlo topla. Pili smo ledenu kavu. Kada je predavanje počelo, moje su naočale stajale na drvenom stolu. Tada sam još hodala po sobi dok sam govorila za Setha, moje oči bile su otvorene, a zenice su bile tamne i raširene. Kao obično, Seth nam se obraćao sa našim suštinskim imenima, odnoseći se prema meni i Robu, kao prema Ruburtu i Josephu. Billa Macdonnela, Seth je nazvao Mark. (Kao što sam ranije rekla, ova imena su se odnosila na suštinske ličnosti. Naše sadašnje ličnosti bile su samo delovi tih suštinskih ličnosti).

Ubrzo pošto je predavanje počelo, podigla sam ostavljene naočale i digla ih u vazduh, da bi ih pokazala Robu i Billu. U isto vreme Sethov glas je postajao dublji, jači i dobijalo je muške tonove. Zatim je Seth počeo da koristi naočale kao predmet oko kojeg će graditi svoju diskusiju. „Niko od vas ne vidi naočale, koje drugi vide... Svaki od vas troje kreira svoje vlastite naočale u svojoj vlastitoj personalnoj perspektivi. Zbog toga, vi ovde imate tri različite fizičke naočale, ali svake naočale pojedinačno egzistiraju u jednom posve različitom prostornom kontinuumu”.

U tom je momentu Sethov glas istutnjao van. Bill je sedeo u stolici za ljujanje u sred sobe. Pokrenuo je stolicu bliže da bi video bolje. Rob je zapisivao verbalne beleške, kao obično i pogledao bi u vis kada bi mogao.

„Mark, ti ne možeš videti Josephove naočale, niti on može videti tvoje”, rekao je Seth. „To se može dokazati matematički i naučnici već rade na tom problemu, mada oni ne shvataju princip koji stoji iza toga. Postoji jedna infinitezimalna tačka, u kojoj se Markove i Ruburtove percepcije delimično preklapaju. Teorijski, kada bi mogli videti tu tačku, svaki od vas dvoje bi u stvari video dve fizičke

naočale”. „Fizički objekti ne mogu egzistirati, osim ako oni ne egzistiraju u određenoj perspektivi i prostornom kontinuumu. Ali svaka individua kreira njegov vlastit prostorni kontinuum... Svaka individua u stvari kreira jedan posve različit objekat, koji njegova vlastita fizička čula zatim opažaju”.

„Pošto večeras imamo tako elegantnog i dobrodošlog gosta”, Seth se nasmejao, „Hajde da ga gledamo. Neka on bude naš pokusni kunić”. Tada niko od nas nije obratio posebnu pažnju na Sethovu zadnju rečenicu. Rob je bio veoma zaposlen hvatajući beleške i nije obraćao pažnju na ono što se govorilo. Koliko se sećam, ja nisam čak bila svesna šta govorim.

Citiraću dodatne beleške, koje je Rob napisao odmah posle predavanja. Janeino predavanje nije bilo prekidano, dok je ona koračala po sobi prilično brzim korakom. Njen glas je bio jak i dubok, mnogo dublji nego obično, međutim, govorila je bez naprezanja. Sa mog pisaćeg stola, koji se nalazi desno od ulaza u naše kupatilo, mogao sam lako da gledam u Billa, koji je sedeo u našoj stolici za ljujanje i gledao prema samom ulazu u kupatilo... Kada je Seth rekao da će Bill biti pokusni kunić, mislio sam da će Bill biti glavni predmet konverzacije.

U međuvremenu, predavanje se nastavilo.

„Ti, Josepho gledaj Marka, koji sedi u stolici”, Seth je rekao. „On sedi u njegovoj vlastitoj stolici, koju je on konstruisao u njegovom vlastitom prostornom kontinuumu i personalnoj perspektivi”.

„Ti i Ruburt vidite Marka, ali još ni jedan od vas ne vidi *Markovog* Marka. Sedeći u stolici, on konstantno kreira njegovu vlastitu fizičku sliku, koristeći njegovu vlastitu psihičku energiju i koristeći pojedinačne atome i molekule za konstrukciju njegovog tela. Dosada mi ovde imamo jednog Marka, kojeg je sam Mark konstruisao, ali pre nego što veče prođe, bićete začuđeni kada čujete sa koliko Marka ćemo zaključiti predavanje”. „Predlažem pauzu. Poslušaj me Mark: Ti si više od onoga što znaš da jesi. Želeo bih da posebnu pažnju obratite na ovo predavanje, pošto će materijal biti veoma značajan”.

Na pauzi je Bill odmah rekao kako je video jedan lik na vratima kupatila. Zbog toga je on zurio sve vreme u pravcu kupatila. Zatražio je komad papira i odmah se dao na posao da skicira ono što je video. On je umetnik i nastavnik u školi.

Na početku predavanja Jane se nije osećala dobro, međutim ona je sada rekla da se oseća sasvim dobro. Seth ju je „brzo sredio”, rekla

je. Naš mačak Willie postao je nesnosan. Počeo je da se prišuljava po stanu maukajući. Ponašao se zastrašujuće, besno je gledao svuda okolo, iako nije nigde bilo kukaca ili neobičnih zvukova, koji su ga mogli uzrujati. Čim je Bill rekao da je video lik, Jane i ja smo svakako, odmah pogledali u vrata kupatila. Međutim, nismo videli ništa. Bill nam je rekao da je lik iščezao za vreme pauze. Jane je počela da diktira ponovo sa istim jakim i vrlo dubokim glasom. Bill je nastavio da radi na svom crtežu, ali pošto nije bio zadovoljan sa crtežom, rekao je da će pokušati nov crtež.

Predavanje se nastavilo.

„Imaću nešto ukratko da kažem o liku. Pre svega želeo bih da primetite da je Ruburtov glas dublji, a zatim sa vašim dopuštenjem, nastaviću predavanje”.

„Dok Mark kreira svoju vlastitu fizičku sliku, vi je ne vidite. Tada u ovoj sobi postoje tri posve drugačija Marka”. U tom trenutku Jane kao Seth pokazala je u Billa, koji je sedeo u stolici i crtao svoj drugi crtež. Zatim se okrenula prema meni. U međuvremenu Bill je nastavio da zuri u otvorena vrata. Međutim, kao i pre, nisam ništa mogao da vidim zbog svoje pozicije za stolom. Otvorena vrata su posve blokirala moj pogled. Pošto sam morao da nastavim sa hvatanjem beleški, nisam hteo da menjam poziciju.

„Postoji Mark, stvarna fizička konstrukcija, kojeg je kreirao Mark. Zatim, postoji još jedan, kojeg si ti kreirao Josephe. Postoje još dva fizička Marka, jedan kojeg je Ruburt kreirao, i jedan kojeg je kreirao vaš mačak. Kada bi još jedna osoba ušla u sobu, postojao bi još jedan fizički Mark”.

„U ovoj sobi, dakle, postoje četiri fizička Ruburta, četiri fizička Josepha i četiri fizičke mačke. Postoje uistinu četiri osobe”. Iz moje radne sobe, u stražnjem delu stana, dopiralo je Willievo mjaukanje. On se i dalje prišunjavao.

„Vaš prijatelj Mark je dobar svedok, na određen način, jer je osetljiv na konstrukcije koje se iz drugih nivoa pojavljuju unutar fizičke sfere. Vreme trajanja njegove pažnje je kratko. Ja sam zlasta stajao u vratima samo časak, mada...”

Jane se tada zuastavila blizu Billa i podigla njegov prvi crtež, koji je trebao da predoči lik kojeg je Bill video u vratima.

„... Veseliji sam od mog lika na tvom crtežu. Ispustio si određenu liniju duž kostiju obraza. Kada bi pažljivije gledao lik, možda bih mogao da ga pojasnim”.

Jane je Billu vratila nazad crtež, a Bill je nastavio da zuri u vrata.

„To je prvi put da sam, na taj način, pokušao da se približim za vreme predavanja. Zadovoljan sam da me je neko primetio. Ja sam takode gledao vas sa mog vlastitog povoljnog mesta. Lik u vratima je zaista moj lik, iako u Markovoj percepciji mora da postoji distorzija. On me opaža kroz Unutrašnja čula i taj podatak zatim pokušava da transformiše u informaciju, koja se može fizički opažati”.

Jane je u tom trenutku stajala iza Billa i gledala preko njegovih leđa kako crta.

„Prilično sam zadovoljan sa crtežom. Postoji određena samodopadnost oko ustiju, što je jako dobro. Ja sam sâm kreirao konstrukciju. Svaka konstrukcija, koja se pojavi unutar tvog nivoa, bilo da je ti opažaš ili ne, mora da je sastavljena od atoma i molekula”. „U odnosu na regularne konstrukcije, kod ovih konstrukcija menja se kretanje i brzina. U tom konkretnom momentu, dok sam govorio kroz Ruburta ja sam takode stajao u konstrukciji i gledao kako on govori. Kasnije ću možda biti sposoban da govorim iz moje vlastite konstrukcije”. Jane je uzela drugi crtež iz Billove ruke. Dok je koračala po sobi i govorila, ona je ispitivala pogledom crtež. Kada je ona crtežom zamahnula u mom pravcu, na trenutak sam mogao da vidim crtež. Sve to vreme Bill je zurio u vrata.

„Istina je da, na neki način, u vašim terminima, nisam lep. Međutim, morate priznati da nisam sasvim ružan. Dopustiću vam da imate pauzu. Želim da se zahvalim Marku. Kada sam rekao da će mi se pridružiti u demonstraciji, to sam i mislio”.

Seth-Jane završio je monolog, smejući se prijateljski Billu. Pitala sam Billa šta je tačno video. Rekao mi je da su tamna otvorena vrata kupatila postala magličasto bela. Zatim je video Sethov lik kako stoji ispred svetle pozadine. Lik je bio u obliku silhouette, rekao je Bill, bez jakih detalja. Bill je rekao da je za vreme prvog monologa, mogao videti dobro lice. Lik je ličio na fotografski negativ. Dodao je da je lice prikaze bilo oko šest stopa iznad nivoa poda. Kopija Billovog crteža je uključena u beleške (vidi ilustrovani deo). Robove ruke bile su umorne od hvatanja beleški. Bila sam pomalo zbunjena. Bill se neprestano zaklinjao da je u lik gledao približno jedan sat. Lik nije bio tako čvrst, kao što je svako obično telo, ali nije bio posve transparentan. Seth je dao mnogobrojne komentare u vezi toga. Međutim, ja nisam videla ništa. Rob, koji nije mogao da promeni svoju poziciju, jer je hvatao beleške, takode nije video ništa. Sva

svetla u stanu bila su upaljena. Jednostavno, nisam mogla nikako da prihvatim ideju prikaze.

„Bille, kladim se da nisi video belu mačku”, rekla sam. „Ti samo želiš da nas nateráš da kažemo da smo videli nešto, a onda ćeš prasnuti u smeh i reći da si sve izmislio”.

„Preteruješ”, Bill mi je odgovorio ljutito. U istom trenutku bilo mi je žao što sam napravila takvu primedbu.

„Da li se radi o tvojoj imaginaciji?”, upitala sam tiho.

„Moja imaginacija je dobra, kao i bilo koja druga, međutim, obično ne opažam prikaze.

„Zašto ne veruješ Billu na reč?”, rekao je Rob.

„Oh, u redu”. Iznenada sam se osećala glupo. Ljutito sam pošla prema vratima, zatim sam se nasmejala i rekla: „U redu, Bille, reci tačno gde si video svog čoveka u vratima?” Ponašala sam se poput klovna, mašući rukama po otvorenim vratima. „Ovde? Ili je to bilo ovde?”, pitala sam. Iznenada, videla sam da su se Billove i Robove ekspresije promenile. Dok sam govorila, oni su stajali nasred sobe i smejali se. Međutim, sada je Rob odjednom pobelio. Billu je nestao smeh sa lica. „Šta nije u redu?” pitala sam.

„Nemoj da se pomeraš”, Rob je rekao vrlo brzo.

Osetila sam uzbuđenje, ali nisam videla ništa. Robovoj i Billovoj reakciji, znala sam da se nešto čudno dešava. Ostala sam da stojim mirno, kako mi je bilo rečeno. Prestala sam, takođe, da se smejem. Ponovo ću citirati Robove beleške:

U isto vreme Bill i ja smo primetili da su se Janeine živahne crte na licu promenile. Dok nam je govorila, njena čeljust poprimila je oblik četverougla. Njen se nos produžio. Njena usta postala su tanja. Njen je vrat, takođe postao tanji. Ni Bill ni ja nismo primetili bilo koju promenu u njenim očima ili na njenom čelu.

Na našu molbu, Jane je ostala da stoji na mestu. Nismo sumnjali u ono što smo videli. Ceo efekt trajao je možda minutu ili dve. Soba je bila dobro osvetljena. Izgledalo je da su se promene na Janeinim crtama lica dešavale za oko inču ispred Janeinih stvarnih fizičkih crta lica. Nova grupa crta lica, mogla je možda da se obesi na neko čisto platno.

Kada sam ih gledao, video sam ili sam osećao da iza njih – ili kroz njih – Janeine realne crte lica.

Posle toga, Rob me je pitao da se pomerim nekoliko inči napred. Pomerila sam se. Tada je efekat oslabio i potom nestao.

Bill nam je rekao da je on još uvek osećao prvu prikazu i dodao takođe da je taj osećaj ponekad bio izrazito jak. Napravio je dva crteža na kojima je i dalje vršio korekcije.

Pošto je predavanje počelo u 9 i trajalo je do ponoći, neću pokušati da ga obuhvatim celog.

Kada se predavanje ponovo nastavilo, kao Seth, podigla sam drugi crtež i rekla: „Ova slika predstavlja jednu vanjsku transformaciju, u trenutku kada je Mark pokušao da konstruiše tačnu repliku materijala, kojeg je osećao sa Unutrašnjim čulima, i kao takva predstavlja moju rekonstrukciju”.

„Ona predstavlja lik, koji poprimaju moje sposobnosti kada su bliže vezane za fizički novo. To neophodno ne znači da na svim nivoima imam isti lik. Ovaj lik je moje prvo predstavljanje, u tom obliku, i mogu reći da sam vrlo zadovoljan sa njime”.

„Ne bih bio iznenađen da se pitaš o ulozi, koju bi možda, u takvoj demonstraciji, mogla imati sugestija... Uopšteno govoreći, nijedan fizički objekt ne može biti konstruisan i nijedna akcija se ne može desiti bez sugestije. Nijedna akcija ili materijalan objekt ne mogu se opažati, ako ne postoji unutrašnje dopuštenje i želja. Iza svake akcije i svake konstrukcije nalazi se uistinu sugestija”.

„Sugestija je, ni više ni manje, jedna unutrašnja volja, odnosno dopuštenje da se određena akcija desi. Ovo dopuštenje je okidač, koji pokreće podsvesne mehanizme, na osnovu kojih ti možeš da konstruišeš unutrašnji podatak u fizičku realnost”.

„Neću pogrešiti ako kažem da je moj lik u vratima nastao na osnovu sugestije ili ako kažem da je ova soba i sve u njoj nastalo na osnovu sugestije... Shvatićeš da je pogrešno razmišljati u terminima jednog fizičkog univerzuma. U ovom momentu ti egzistiraš u četiri različita fizička univerzuma...”

Seth je objasnio, da je lik, koji se pojavio u vratima, ipak doživeo distorziju, usled Billovih vlastitih koncepcija. Na primer, visoko čelo lika predstavljalo je Billovu interpretaciju o veoma razvijenoj inteligenciji. Bill je svaki dostupan podatak interpretirao na svoj vlastiti način, odnosno, lik u vratima je bio Seth, kojeg je Bill video, bez obzira na Sethov vlastit izgled”.

Seth je zatim nastavio na prilično zabavan način da saopštava „vidovite informacije”, koje su se odnosile na Billovo putovanje, na koje je Bill imao nameru da krene sledeće sedmice. Seth je opisivao

ljude i događaje sa tog putovanja. Kada se Bill vratio izvršena je provera, na osnovu koje su sve Sethove informacije bile ispravne.

U to vreme Rob i ja smo razmišljali da kupimo kuću, koju sam ranije pomenula u knjizi. Tog istog dana otišli smo da je vidimo još jednom i bili smo veoma iznenađeni kada smo stražnja vrata našli širom otvorena. Seth nam je rekao da smo sami otvorili vrata, koristeći psihičku energiju, i dodao da je naš primer, primer delovanja uma na materiju.

Nisam znala šta da mislim. Kada je Seth završio sa diskusijom, počeo je na veoma duhovit i vitalan način da se šali sa Robom i Billom. Rob je imao muke sa hvatanjem beleški, pošto se svo vreme srdačno smejao.

Predavanje me je jednostavno zapanjilo. Imali smo niz pitanja i nismo znali od kojeg da počnemo. *Kako* formiramo događaje iz mentalne energije? *Kako* formiramo objekte? *Kako* se međusobno usaglašujemo sa onim što vidimo? Navodim nekoliko ekscerpta, koji objašnjavaju način na koji projektujemo sopstvene ideje u događaje i objekte. Navela bih da je Seth, takođe, napomenuo da telepatija deluje konstantno, omogućujući unutrašnje komunikacije, na osnovu kojih se podstiču unutrašnji podaci.

Ekscerpti su sa 302 predavanja, koje je održano 21. novembra 1966:

„Objektivan svet je krajnji rezultat unutrašnje akcije. Ti možeš uistinu manipulirati objektivnim svetom iznutra. Na taj način postižeš definiciju ispravne manipulacije”.

„Misli i slike se formiraju u fizičku realnost i postaju fizičke činjenice. One se pokreću kemijskim putem. Misao je energija. Ona počinje da se formira u fizičku realnost u momentu njene koncepcije”. „Mentalni enzimi su povezani sa žlezdom na hrptenom delu mozga. Kao što znaš, telesne kemikalije su fizičke, ali one su pokretači ove misaone energije, koja sadrži sve kodificirane podatke, potrebne za prevođenje bilo koje misli ili slike u fizičku aktualnost. One potiču telo da reproducira unutrašnju sliku. One su, ako mogu da kažem, iskre koje iniciraju transformaciju”.

„Kemikalije se oslobađaju kroz kožu i kroz sistem pora u jednu nevidljivu, ali određenu pseudofizičku transformaciju. Intenzitet misli ili slike uglavnom determiniše neposrednost njegove fizičke materijalizacije. Svaki tvoj objekt si ti kreirao. Sve što postoji u tvojoj vlastitoj fizičkoj slici si ti uradio”.

„Početna misao ili slika egzistira unutar mentalne ograde (kako je objašnjeno na ranijim predavanjima). Ona još nije postala fizička realnost. Na osnovu mentalnih enzima ona se prevodi u fizičku materijalizaciju”. „To je generalna procedura. Međutim, u tvojim terminima, sve ove slike i misli nisu posve materijalizovane. Intenzitet može biti isuviše slab. Kemijska reakcija pokreće određene električne naboje unutar slojeva kože. Zatim, postoje radijacije koje idu kroz kožu prema vanjskom svetu, a koje sadrže kodificirane instrukcije i informacije”.

„Fizička okolina je isto deo tebe, kao što je i tvoje telo. Tvoja kontrola nad njom je veoma efikasna. Ti je kreiraš na način kao što kreiraš svoj vrh prsta... Objekti su sastavljeni od istog pseudomaterijala, koji zrači prema vani iz tvoje vlastite fizičke slike. Kada je ona dovoljno sagrađena, ti je prepoznaješ kao jedan objekt. Na nižem intenzitetu mase ti je ne prepoznaješ”.

„Svaki živac i vlakno unutar tela ima jednu unutrašnju svrhu, koja se ne vidi, a koja služi da poveže unutrašnje „ja” sa fizičkom realnošću i koja dopušta unutrašnjem „ja” da kreira fizičku realnost. Na neki način, telo i fizički objekti izlaze iz unutrašnje jezgre suštinskog „ja” u svim pravcima”.

Ovaj materijal dat je dok smo još imali Instreamove testove. Kasnije, kada smo se oslobodili testova, Seth je imao više vremena da odgovara na naša pitanja. Rob je želeo saznati, da li postoje drugi delovi tela, koji su uključeni u kreaciju materijala. Navodim deo odgovora:

„Nervni impulsi putuju iz tela prema vani, duž svojih nervnih puteva na prilično sličan način na koji oni putuju unutar tela. Putevi su nosači telepatijskih misli, impulsa i želja, koje putuju iz bilo kojeg datog „ja” prema vani i na taj način menjaju naizgled objektivne događaje”. Mislim da je sledeći ekscerpt veoma važan:

„Na vrlo realan način događaji ili objekti su u stvari žareće tačke u kojima su jako nabijeni psihički impulsi transformirani u nešto što se može fizički opažati – prodor u materiju. Kada se tako jaki nabijeni impulsi presecaju ili se podudaraju formira se materija. Realnost, koja postoji iza takve eksplozije je nezavisna od same materije. Jedna identična, ili približno identična struktura može se javljati „u svako doba”, pod uslovom da postoje odgovarajuće koordinate za aktiviranje”.

Kroz vekove mnogi su ljudi spoznali povezanost uma i materije. Sethov materijal na specifičan način obrađuje tu povezanost i određuje načine i sredstva na osnovu kojih se misao prevodi u realnost, koju mi poznajemo. Na primer, Seth objašnjava, kakva je snaga ispod najmanje jedinice materije? Kako dolazi do prodora u materiju? Ta objašnjenja navešću u apendiksu na kraju knjige.

Na pitanje, koja je svrha svega ovog?, Seth odgovara:

„U tvom sistemu realnosti ti se trudiš da saznaš šta je mentalna energija i kako da je koristiš. Trudiš se, na taj način, što konstantno transformišes svoje misli i emocije u fizičku formu. Opažajući vanjsku okolinu, ti treba da dobiješ jasniju sliku svog unutrašnjeg razvoja. Ono što na osnovu tvoje percepcije izgleda jedan objektivni, konkretan i nezavisan događaj u odnosu na tebe, je u stvari materijalizacija tvojih vlastitih unutrašnjih emocija, energije i mentalne sredine”.

Međutim, kao što ćeš videti, mi formiramo našu fizičku realnost ne samo u ovom trenutku i posle smrti, nego takođe kroz najmanje nekoliko života. Mi ne samo što formiramo našu sredinu u ovom trenutku, mi takođe bismo naše roditelje i naše uslove. Možda ćeš, pošto budeš pročitao naredna dva poglavlja, uvideti zašto sam na kraju, iako „oštro napadajući” prihvatila ideju o reinkarnaciji.

XI POGLAVLJE

Reinkarnacija

Da li si već živeo i da li ćeš živeti ponovo? Prema onome što Seth saopštava, svi smo doživeli reinkarnaciju i nastavićemo da egzistiramo u drugim sistemima realnosti, pošto budemo završili čitavu seriju zemaljskih života. U svakom životu doživljavamo one uslove, koje smo prethodno izabrali i one prilike i izazove, koje smo prilagodili našim vlastitim potrebama i razvijamo naše vlastite sposobnosti.

Razmisli o tome: Neki od nas su rođeni kao vrlo talentovani, a neki kao budale, neki sa lepim i elegantnim telima, a drugi bez vitalnih organa ili udova. Neki su od nas rođeni u svetu bogatstva, koji je jedva zamisliv većini ljudi, a drugi stare i umiru u mračnim uglovima siromaštva, koji su podjednako nepojmljivi. Zašto? Jedino reinkarnacija može objasniti ove naizgled desperatne situacije. Prema Sethu, ove situacije nam nisu nametnute, nego smo ih mi sami izabrali.

Zašto bi bilo ko izabrao život pun bolesti i bede? Kako objasniti, zašto deca umiru ili zašto umiru vojnici u ratu? Sva ova pitanja pala su nam na pamet, kada je Seth počeo da govori o reinkarnaciji. Kao što sam ranije pomenula, kada su predavanja počela, nisam verovala

da preživljavamo jednom smrt, a pogotovu nisam mogla da verujem da smrt preživljavamo više puta. Ako smo živeli pre, mislila sam, i ako se ne možemo setiti tih života, koja je onda svrha verovanju? „Osim toga”, rekla sam. „Seth kaže da mi živimo u „Prostornom vremenu”, u kojem ne postoje ni prošlost, ni sadašnjost ni budućnost. Na koji način onda možemo živeti jedan život „pre” drugog?”

Neki od odgovora nametnuli su se na predavanjima, na kojima je Seth objašnjavao specifične slučajeve. Ne dajem predavanja ili časove za javnost (niti naplaćujem članarinu ili prihvatam priloge), odnosno ova predavanja o reinkarnaciji bila su za studente, prijatelje ili za one koji su nas pitali da prisustvuju zbog specifičnog problema.

Zašto umiru deca – posebno ona koja su nadarena i imaju privržene roditelje? Ne verujem da se može dati jednostavan odgovor ili neko zataškano objašnjenje. Imali smo dva predavanja koja su za predmet imala ovo pitanje, i koja su kroz specifične primere dala neka objašnjenja.

Prvi primer govori o bračnom paru, kojeg ću nazvati Jim i Ann Linden. Ann, potpuno nepoznata osoba, pozvala me je jednog jutra telefonom. Pošto je zvala direktno, nisam mogla da znam da li se radi o udaljenom pozivu i mislila sam da zove iz grada, a posebno sam bila uverena u to, kada je rekla da ima rodbinu u Elmiri. Rekla mi je da je njihov sin Peter umro, nekoliko meseci ranije, u trećoj godini života. Rekla mi je takođe, da su ona i njen suprug bili skrahani bolom i da su se obratili njihovom prijatelju Ray Van Overu, parapsihologu iz New Yorka, koji im je predložio da stupe u kontakt sa mnom.

„Samo sam jednom sreća Raya”, rekla sam. „Mora da vam je rekao da ne dajem predavanja za javnost i da smo Rob i ja koncentrisani na naš privatni rad i na Sethova predavanja”.

„Da, on nam je rekao”, rekla je Ann. „Ali, on nam je takođe rekao da ćete možda napraviti iznimku, pošto ste već jednom bili napravili iznimku povodom sličnog događaja”. Razmišljala sam šta da kažem i zatim odgovorila: „U redu, noćas imamo redovno noćno predavanje. Ako želite, dodite”.

„Doći ćemo”, odgovorila je brzo. „Moj suprug je otišao u New York na jedan dan, ali on će se vratiti predveče”.

„Možda će on biti isuviše umoran”.

Ona je insistirala svakako da dođu i rekla da će tuš i lagana večera otkloniti njegov umor. Na kraju smo se dogovorile da ona i Jim dođu

oko osam. Ispričala sam to Robu, međutim on je prilično neoduševljeno rekao da treba da odlučim sama kako ću voditi predavanje. „Seti se šta se desilo prošlog puta, kada si pokušala da kontaktiraš onu pokojnu ženu?”, rekao je.

„U svakom slučaju, savetujem ti da pustiš Setha da upravlja situacijom”.

Klimnula sam glavom i prisetila se događaja na koji je Rob aludirao.

Međutim, dok sam govorila sa Ann Linden, taj sam događaj potpuno smetnula s uma”.

„Ti svakako ne bi volela da se nešto slično desi ponovo, zar ne?” pitao je Rob.

„Uh huh” odgovorila sam i ponovo pomislila na detalje tog događaja.

Događaj se zbio nekoliko meseci ranije. Bilo je sunčano subotnje poslepodne. Bila sam u farmerkama i čistila kuću, u trenutku kada me je pozvala moja studentica. Imala je jedan specifičan problem i tražila je od mene da pokušam da kontaktiram njenu pokojnu svekrvu, koja je živela i umrla u Floridi. Njenu porodicu nisam uopšte poznavala.

Rekla sam joj da dode. Rob je hvatao beleške. Kada sam stupila u kontakt sa pokojnom ženom, osećala sam da sam ja ta žena, koja je ponovo preživljavala jednu prepirku, koju je jednom imala sa svojim mužem. Bivajući ta žena, ja sam udarala šakom po stolu tako jako da se Rob uplašio da ne slomim ruku. Prepirka je bila žestoka. Druga ličnost je posve dominirala situacijom i Rob je bio veoma zabrinut za moje fizičko stanje.

Uspela sam da se „izvučem” bez istegnutog mišića ili slomljenih kostiju – ona je očito bila naviknuta na mnogo šire i jače telo nego što je bilo moje. Od tog događaja, Rob i ja smo postali oprezniji.

Ipak, razmišljajući o tome, počela sam da se smejem. Prema onome što je Rob rekao, spray Dutch Cleansea, koji je stajao pored mog lakta, poletio je u vazduh u momentu kada sam prvog puta lupila šakom po stolu. Studentica je bila uverena da je njena svekrva izrazila sebe kroz mene, s obzirom da sam koristila njene pokrete i njen govor, uključujući i neke njene fraze, koje su bile vrlo neugodne.

Rob je gledao u moje lice. „Tada ti to nije izgledalo tako smešno, zar ne?” Morala sam da priznam da nije. Ipak, mnogi podaci, koje

sam tog dana saopštila, proverom su se pokazali tačni, a posebno jedan podatak, koji je bio nepoznat mojoj studentici i kojeg su kasnije potvrdili njeni rođaci. „Setha nije bilo”, rekla sam. „Da je bio, on bi verovatno dao sve informacije i ja ne bi trebala da prolazim kroz sve to”.

„Možda si ti želela da pokušaš sve sama”, Rob je rekao.

Osmehnula sam se sa malim osećajem krivice. Da li sam odlučila da proverim svoje vlastite sposobnosti?, razmišljala sam.

Iako su uglavnom informacije bile ispravne, cela epizoda mi se nije svidela i nisam želela da mi se nešto slično ponovo desi. Kasnije sam veoma pazila koga ću primiti u kuću, bez obzira da li se radi o živoj ili mrtvoj osobi. Ljudi, koji su bili slični ovoj ženi, svakako nisu mogli biti dobrodošli u mojoj kući.

„Ipak, ne želim da preterujem”, rekla sam.

„Lindensovi samo žele da znaju nešto o njihovom dečaku. Osim toga, dozvoliću Sethu da upravlja situacijom”.

Ipak, znala sam da je Rob u pravu: Treba uvek da se nekako zaštitim.

Osim epizode sa svekrvom, bilo je takođe nekoliko drugih neprijatnih epizoda, koje su uključivale emocionalne situacije, koje bih ja „uzimala” od živih ljudi. Sva ova osećanja bila su smetena s mog uma, kada su Jim i Ann došli.

Usledilo je još jedno iznenađenje. Oko 6 p.m. Ann je ponovo nazvala telefonom i rekla da zove iz Binghamtona, New York, grad koji je udaljen više od sata vožnje od Elмира. Ona nije imala pojma da je Elmira tako daleko od Brooklyna.

„Brooklyn?” gotovo sam ispustila slušalicu. „Mislila sam da je tvoj suprug otišao u New York na jedan dan, ali da ti živiš ovde”.

„Oh, ne”, Ann je rekla. „Pošto Jim dolazi kući predveče, mislila sam da možemo za nekoliko sati stići u Elmiru”.

„Oh, wow”, uzviknula sam, a Rob je ispustio svoj večernji list. „Zar nameravate da vozite dovde samo zbog jednog predavanja? New York je pun odličnih medija”.

„Ali vas su preporučili. Doći ćemo kasno i zbog toga zovem. Neprijatno mi je da pitam, ali da li bi mogli da nas sačekate?”

Zbunjeno sam odgovorila „Da” i spustila slušalicu. Rob se bojao da ću biti opterećena, znajući da će oni napraviti tako dug put ovamo i nazad iste noći, samo da bi prisustvovali predavanju. Međutim, ja sam Ann objasnila da im ne mogu garantovati za ono što će se desiti.

Namerno nisam želela više da mislim o tome i otišla sam da gledam televiziju. Zatim, oko osam sati došao je Phill, koji je rekao da se slučajno nalazio u gradu i da je hteo da prisustvuje predavanju.

Jim i Ann stigli su oko 10 p.m. Robu i meni su se odmah svideli. Imali su oko trideset godina, bili su inteligentni, i kao i mi nisu bili formalisti. Pričajući uz vino, oni su nam rekli o njihovom sinu. „On je bio izuzetno pametan”, rekao je Jim. „On je bio fantastično dete i ne govorim to samo zato što je on bio naše dete. Od početka je bilo natprosečno dete, koje je imalo veoma brze reakcije, tako da smo se, na neki način, bili uplašili. I odjednom, preko noći on je umro od anemije. Niko nije znao koji je bio uzrok bolesti”.

Veoma je teško naći reči za takve situacije. Želela sam da im pomognem. Osećala sam njihovu jaku molbu, ali sam takođe shvatala da je gotovo nemoguće da se *dokaže* život posle smrti. Pretpostavimo da kontaktiram sa dečkom ili sa mislima koje sam imala, mislila sam: Kako bi to pomoglo? Zar ne bi takav događaj samo pogoršao njihovo stanje, odnosno uverilo ih u njegovu odvojenost? Moje vlastite sumnje su rasle: ako se radi o podsvesnoj igri...

Rob mora da je pročitao moje misli. „Relaksiraj se”, rekao mi je. Lindens ovima sam objasnila svoj stav, a Ann se nasmejala. „Ray nam je rekao da si ti jedan od najobjektivnijih medija, kojeg poznaje”.

„Bojim se da sam isuviše objektivna. Ponekad me to sprečava da u potpunosti koristim svoje sposobnosti”.

To je bila poslednja rečenica, koje se ja sećam da sam rekla kao Jane. Sledećeg momenta Sethov dubok glas stigao je kroz mene: „Dečak je bio kratko sa vama, zbog vlastitih razloga. On je trebao da vas pouči, što je i učinio. Vi ste znali njega u vašim prošlim životima. Jednom je on bio ujak njegovog sadašnjeg oca”.

„On nije nameravao da ostane unutar fizičke realnosti. On je samo došao da vam pokaže šta je sve moguće i da vam pomogne da shvatite unutrašnju realnost. On je sam izabrao svoju bolest. Ona mu nije bila nametnuta. On nije stvarao dovoljno krvi, jer nije želeo da bude u fizičkoj realnosti više od onog vremena koje mu je dodeljeno”.

„On se užasavao života mladića i nije želeo da sretne mladu ženu, bude privučen njome i nastavi sa drugim fizičkim životom”.

„On je bio vaša svetlost, a svetlost se ne može ugasiti. Ta svetlost će vas uvesti u znanje, koje vi inače ne biste tražili, čega je on vrlo

svestan. Želeo je da započnete hodočašće, a hodočašće je unutar vas samih". Seth je zurio kroz moje otvorene oči. Moji pokreti su bili njegovi. Gledao je Jima pravo u lice dok je govorio. Ann i Rob su hvatali beleške. Phill je sedeo i slušao.

„On je bio uključen u naučni rad, koji se vodio na Atlantisu i u Egiptu, međutim nije imao želju da nastavi te poslove. Otišao je u drugu realnost. Ti (Jime) si takođe bio sa njime u dva prošla života i to na isti način. Kao svećenici bili ste zainteresovani za unutrašnje delovanje univerzuma". Seth je zatim rekao da je u jednom trenutku Jim posustao na svom putu, zaboravivši ono što je naučio u prošlosti. „On (Peter) nije mogao da te prisili da se setiš, ali on ti je mogao pomoći, što je i uradio u ovoj egzistenciji”.

„Istina je unutar tebe samog. Tvoj sin nije više trogodišnje dete. On je jedna suština starija od tebe, koja je pokušala da ti pokaže put... On nije bio dete, koje je uzeto pre nego što je njegovo vreme isteklo, već ličnost, koja te je ostavila kada su njegove vlastite reinkarnacije bile dovršene. On se neće vratiti, već će nastaviti da egzistira u drugoj realnosti, u kojoj će se njegove sposobnosti moći iskoristiti na najbolji način”.

Prema Sethovim izjavama, Peterove vlastite reinkarnacije su uistinu bile dovršene pre njegovog rođenja u ovoj realnosti. On se vratio da umre kao dete, da bi Jim i Ann bili prisiljeni da postave ova pitanja, koja sada postavljaju.

U jednom momentu Seth se srdačno nasmejavao i rekao: „Ja sam živeo i umro nekoliko puta, i unatoč tome ti možeš osetiti moju vitalnost. Želim da ti kažem da dečakova vitalnost egzistira u istoj takvoj vitalnoj snazi. Da je ostao duže, bila bi to kazna za njega. Ti si mu pomogao „spasio si njegovu dušu” u jednom prošlom životu i on ti je sada uzvratio uslugu. Jednom je on želeo da iskoristi svoj položaj svećenika za lične interese, i tom prilikom ti si ga odvratio od toga”.

Seth je nastavio sa analizom Jimove ličnosti, pošto je ona bila povezana sa drugim događajima iz prošlih života i da bi mu dao neke savete za budućnost. Jim nam je ranije rekao da je bio disc jockey. Seth je rekao: „Niko ti ne može reći koji put da slediš. Ti imaš odgovor unutar sebe. Čuvaj se onih, koji imaju spreman odgovor. Govorim u terminima verovatnoće, jer budućnost je poput plastike”.

Seth je predložio Jimu da ostavi posao disc-jockeya, jer je, u njegovom slučaju, ta vrsta posla unosila konfuziju u prirodu njegovog vlastitog identiteta. Savetovao mu je da nastavi posao na radiju, gde će imati mogućnosti da napreduje.

Seth je zatim dao druge informacije, koje su se odnosile na naše prošle živote. „Ja vam saopštavam one informacije, za koje mislim da su najbitnije za vas, bez obzira da li ih vi možete ili ih ne možete proveriti... Vaše unutrašnje „ja” shvata ono što govorim i to je daleko važnije od svih deset stranica beleški ili podataka, koje vi ne možete proveriti, pošto su se ovi životi zbili vrlo davno u prošlosti”.

Zatim je Seth rekao nešto više o simbolici Peterove bolesti i o Jimovoj prošloj vezi sa Ann. Takođe je rekao da Jim poseduje matematičke sposobnosti koje ne koristi. „One rezultiraju iz tvoja dva svećenička života u kojima si vršio proračune za kretanje planeta”.

Seth je završio razgovor sa bračnim parom sledećim rečima: „Prirodno je da ste u vašoj situaciji zatražili pomoć od drugih. Nadam se, da sam vam, na svoj način, pomogao. Sasvim je drugačije kada ti se nešto kaže, što ti ne znaš ili ti se nešto kaže, što ti već znaš. Znanje dolazi iznutra. Biću sretan, ako sam vam pomogao da tu vrstu znanja nadete, ali niko ne može naći znanje za vas”.

Za vreme pauze sedeli smo, grickali crackerse i pijuckali vino. Iznenada sam imala impresije. Mnoge od njih smo odmah mogli proveriti. Rekla sam Ann, na primer, da je njen brat koristio nekoliko imena i nosio malu periku, što je bilo tačno, kao i mnoge druge impresije. Imala sam takođe impresije o dečakovim simptomima bolesti. Za vreme mojih impresija bila sam opuštena i govorila sve što mi je padalo na pamet. „Radilo se o noktu nožnog prsta i o isuviše tesnim cipelama”, rekla sam. „Usled tesnih cipela vršen je pritisak na desni veliki nožni prst, što je štetno delovalo na arteriju desne noge. U takvim slučajevima uvek se javlja modrica, koja može biti vrlo mala”.

Mnoge podatke smo mogli odmah proveriti. Mada ove impresije nisu imale veze sa reinkarnacijom, njima sam dokazivala Jimu i Ann naše sposobnosti, na osnovu kojih možemo da primamo znanja putem fizičkih čula. Događaje koje sam „podizala”, bili su vrlo često emocionalno važni za Lindensove, a trivijalni za druge. Impresije su takođe uključivale neke informacije, koje su se odnosile na poreklo bolesti, od koje je Peter umro. Uzrok bolesti je nepoznat i nije

potrebno dublje razmatrati objašnjenje. Međutim, moje impresije o karakterističnim simptomima bolesti opisale su tačno Peterovo zdravstveno stanje. Lindensovi se nisu upustili u diskusiju, najverovatnije zbog toga što im je ta tema bila isuviše bolna. Pošto su ove informacije bile ispravne, nema razloga da se pretpostavlja da su impresije, koje su se odnosile na uzroke bolesti bile pogrešne, iako su uzroci bolesti bili nepoznati. Na isti način, nema razloga da se pretpostavlja da je reinkarnacijski materijal bio manje ispravan, iako ga ne možemo proveriti zbog dugih vremenskih razlika. (Neki podaci o reinkarnaciji desili su se u bližoj prošlosti i na neki način, uz dobru volju i napor, mogli su se proveriti. Naišli smo na mali broj svećenika, od kojih ni jedan nije živio na Atlantisu). Seth je zadnji deo predavanja posvetio Phillu. Bilo je jedan sat izjutra kada se predavanje završilo. Jim i Ann bili su uvereni da su život i smrt njihovog sina imali značaj, da su postojali smisao i svrha u njihovim životima, kao i da je njihova naizgled tragična situacija poslužila za veće dobro.

Osećala sam se prilično zadovoljna kada se Sethov razgovor sa bračnim parom završio. Jim i Ann su takođe bili transformisani kada su otišli kući. Pre predavanja bila sam sumnjičava i neodlučna. (Stvar je u tome što, kada svesno mislim na limitiran način, moje unutrašnje intuitivno „ja” javlja se i saopštava mi da je ono daleko bitnije od ega. Mislim da ove komunikacije struje kroz nas kao što vetar struji kroz grane). Ann mi je napisala pismo ubrzo posle toga, rekavši mi da ona i Jim više ne osećaju strahovitu žalost, koja ih je opterećivala ranije. Sve više i više počela sam da uviđam ulogu i smisao reinkarnacije. Bila sam veoma zadovoljna što sam mogla da pomognem Ann i Jimu. To predavanje kao i druga slična predavanja pomogla su mi da shvatim vrednosti onih ideja, koje prvobitno nisam mogla da prihvatim. Isto mogu da kažem za Setha. Iznenadila me je njegova sposobnost da pomaže drugima i njegovo široko razumevanje za tuđe probleme.

Drugi sličan primer, koji uključuje smrt deteta, odnosi se na ženu koja je prisustvovala na nekoliko mojih predavanja. Njen petnaestogodišnji usvojeni sin utopio se nekoliko meseci ranije. Seth je rekao na predavanju da je dečak bio vojnik u nekoliko prošlih života i da je smatrao da je bolje izabrati smrt u vodi nego na zemlji. Dečak je bio povezan sa njegovom pomajkom u drugom životu. Vratio se da bi joj pomogao da postigne unutrašnji razvoj njene ličnosti, koji

joj je bio neophodan. Umro je rano, kako bi njegova smrt potakla u njoj pitanja, odnosno traženje odgovora. Žena umrlog deteta trčala je od medija do medija, pokušavajući da kontaktira sa dečakom. Seth joj je savetovao da prestane sa tom praksom i da se umesto toga posveti svom unutrašnjem razvoju.

Prema Sethovim izjavama, mi smo oni koji izabiremo naše bolesti, kao i okolnosti našeg rođenja i smrti. To se odnosi na svaku bolest, bilo da se radi o slomljenoj nozi u udesu ili ulceru. To ne znači, međutim, da mi *svesno* pravimo izbor, na način na koji smo navikli da to radimo, odnosno mi ne kažemo sebi: „Mislim da ću imati slomljenu nogu ovog poslepodneva i tri sata ispred Randovog drug stora”. Neki deo u nama je uznemiren i izabire jednu bolest ili nesreću da bi izrazio svoje unutrašnje stanje, što će biti objašnjeno u poglavlju o zdravlju.

Ali šta o ozbiljnim bolestima – na koji način je reinkarnacija povezana sa tim bolestima? Seth nije koristio reč „kazna”. Mi nismo „kažnjeni” ni u jednom životu zbog „transgresije” u prošlom životu. Bolest ne izabiremo kao životnu situaciju, već je koristimo kao metod na osnovu kojeg saznajemo važnu istinu ili kao sredstvo na osnovu kojeg razvijamo određene sposobnosti.

Da bih razjasnila proces, navešću jedan specifičan primer. Ponovo se radilo o telefonskom pozivu, međutim ovaj puta me je nazvao muškarac. Muškarac, kojeg ću zvati Jon, javio mi se sa drugog dela zemlje, odmah pošto je izašla moja prva knjiga (pre dve godine). Jon i njegova supruga bili su tek navršili dvadeset godina. Njegovu suprugu zvaću Sally. Sally je болоvala od multipli skleroze i na osnovu lekarskih predviđanja, imala je još godinu dana života. Jon je želeo da pita Setha da li bi on mogao na neki način da joj pomogne.

Ponovo sam imala jaku želju da pomognem, ali sam isto tako ponovo sumnjala u svoje sposobnosti. Pretpostavimo, na primer, da Seth održi predavanje i predloži Sally one lekove, koje je uzimala i koje su joj pogoršale zdravstveno stanje. Ja sam bila Jane Roberts, a ne Edgar Cayce. Kako je mogao neki stranac da ima toliko poverenja u Setha i u moje sposobnosti, kada sam ja toliko sumnjala u njih?

„Siguran sam da Seth može pomoći”, rekao je Jon. „Čim sam pročitao vašu knjigu, znao sam da mi on može pomoći. Čak i u slučaju da se Sally ne može izlečiti, možda bi Seth mogao da nam objasni njenu bolest, odnosno da da smisao njenoj bolesti. Zašto baš Sally? Ona nije nikad nikog povredila”.

Shvatila sam Jona i želela sam jako da mu pomognem. Setila sam se da je moje unutrašnje „ja” mnogo jače od Janeinog „ja” i da Seth zna daleko više od bilo koga. Na kraju sam prihvatila da dodu. U toku dve godine, održali smo nekoliko predavanja za Jona i Sally. Na prvom predavanju Seth je dao Jonu i Sally korisne savete, koje, međutim, u slučaju bolesti, mogu svi koristiti. Pre nego što je Seth počeo da govori o reinkarnacijskoj pozadini, koja je bila veoma važna u ovom slučaju, on je istakao važnost sugestije i telepatije u bolesničkoj sobi. Navodim delove sa tog predavanja.

„Mentalni stav svakog onog koji se brine za bolesnika, treba da je pun optimizma. Žena se oporavlja i reaguje na negativne misli onih, koji veruju da je njeno ozdravljenje nemoguće”.

„Bolest se ne može izlečiti na fizički način. Fizičko poboljšanje biće rezultat spiritualne promene. Svi oni koji ženu okružuju moraju se obuzdavati od beznadežnih stavova ili negativnih sugestija, bilo u mislima ili u iskazu... Beznadežan stav ili negativna sugestija, na neki način, onespособljuje ženu da se oporavi”.

„Suprug treba tri puta dnevno, ujutro, uveče i noću, da uradi sledeće: Treba da zamisli kako energija i vitalnost univerzuma ispunjava formu njegove supruge sa zdravljem. Nije reč o pobožnoj želji nego o naporu supruge da shvati da je forma njegove žene sastavljena od te energije. Na taj način on će joj pomoći da koristi tu energiju u cilju ozdravljenja. Ako je moguće, treba da je dodiruje”.

„Nemoj graditi prazno i neiskreno samopouzdanje, nego na pošten i ustrajan način podsećaj sebe da je fizička materija lika tvoje žene ispunjena i formirana energijom univerzuma. Bolest je sprečava da koristi tu energiju. Možeš joj pomoći svojim optimističkim stavom. Ako se budeš pridržavao mojih saveta, ubrzo će nastupiti poboljšanje, odnosno njena bolest neće biti u progresivi”.

„Međutim, ako se ne budu koristili saveti, koji se odnose na korisne promene u njenoj mentalnoj okolini, nijedan drugi savet ili lek joj neće biti od pomoći...”

Seth je takođe predložio da Sally ode kod jednog akreditovanog hipnotizera, koji bi joj, na osnovu pozitivnih sugestija, razvio želju da živi. Seth je takođe preporučio da se Sallyni udovi istriljaju uljem od kikirikija i da njena dijeta bude bogata gvoždem. Rekao je da će ona biti sretnija u drugoj sobi. Rekao je Jonu: „Verujem da imaš vrlo malu sunčanu sobu. Ta soba ima korisne konotacije za nju. Pusti je da se kreće u toj sobi”. Zatim je Seth dao nekoliko informacija o

Sallynom sadašnjem životu. Jon je neke informacije potvrdio u njegovom narednom pismu, ali je takođe istakao da jednu informaciju nije znao sve dok mu je Seth nije rekao. Naime Seth je rekao da je Sally radila sa jednom prijateljicom u jednoj prodavnici i nadovezao da bi poseta te prijateljice bila korisna za Sallyno ozdravljenje. Jon nije znao da je Sally radila u prodavnici, međutim, njena majka se toga sećala.

Pomenuti Sethovi saveti bili su za supruga i za sve one koji su se brinuli za pacijenta, a ne za samog pacijenta. Na kraju prvog predavanja Seth je rekao: „Postoje prošle životne veze, koje su vrlo bitne, međutim u ovom trenutku nije toliko važno da ih znaš. Treba prvo da preduzmeš korake koje sam ti savetovao”.

Između dva predavanja, Jon nam je napisao pismo i saopštio da su se neka poboljšanja već primećivala i da će nastaviti da sledi Sethove instrukcije. Takođe nam je napisao da ima sobu, koju je Seth pomenio i da je Sally premeštena u nju.

Drugo predavanje za Jona imalo je za predmet reinkarnacijsko delovanje, odnosno na tom je predavanju objašnjen način na koji reinkarnacija može delovati na strukture zdravlja. Predavanje je takođe sadržalo neke generalne savete i dogovore na neka specifična pitanja, koja su se odnosila na povezanost koja postoji između prošlih života i sadašnjeg zdravlja. Seth je započeo, rekavši da Karma ne uključuje kažnjavanje. „Karma podrazumeva odličnu priliku za razvoj. Ona podstiče individuu da raširi razumevanje misaonog iskustva, da ispuni jaz neznanja, da uradi što treba da se uradi. Slobodna želja je uvek prisutna”.

Priča o Sallynom prošlom životu je fascinirajuća. Međutim, treba da primetiš da se ne radi o životu, koji je *odmah* postao prošli, već je reč o ranijem životu, u kojem su problemi ostali nerešeni sve do ovog iskustva. „Žena je bila muškarac, Italijan i živela negde u selu na brdima. On je izgubio svoju suprugu i bio ostavljen sa sakatom ćerkom o kojoj se brinuo mnogo godina. Kao muškarac, Sally se zvala Nicolo Vanguardi (Robova fonetička interpretacija) a ćerka se zvala Rosalina. Ljutio se na ćerku i nije se brinuo o njoj sa ljubavlju”.

„On je želeo da se ponovo oženi, ali niko ga nije hteo zbog ćerke. Ona je bila lepa mlada žena, sakata, ali nije bila deformisana. Kada je imala 30 godina izgledala je mlađe od mnogih drugih žena, koje su bile mnogo mlađe od nje i koje su morale da rade u polju. Imali

su malu farmu i primali su socijalnu pomoć. Udovac bez dece došao je iz obližnjeg sela da pomogne na farmi. Zaljubio se u nju i uprkos njenom stanju, odveo je u njegovo selo”.

„Otac (Sally u prošlom životu) bio je jako ogorčen. Čerka je otišla isuviše kasno, sada je bio isuviše star i niko ga nije hteo. Nije imao nikog sa kime bi mogao bar da porazgovara. On je veoma mrzeo svoju ćerku i zamerio joj što ga je ostavila na cedilu u njegovoj starosti, pošto se on toliko godina brinuo o njoj”.

Seth je nastavio i rekao da se Sally u njenom sledećem životu ponovo rodila kao žena, koja je bila veoma cenjena za njene umećničke zasluge i imala veoma uspešan život, takode u Italiji. Imala je dva sina. „Ličnost se rodila samo 50 milja daleko od mesta njenog ranijeg života i bila supruga bogatog zemljoposjednika. Često je odlazila na onaj isti posed, gde se nalazila mala kuća sa farmom (iz njenog ranijeg života). Ubrzo, za vreme drugog svetskog rata posed je bio bombardovan”.

Posle tog života, Sallyna ličnost je odlučila da se prihvati nerešenih problema razvoja. „Ovog puta pažnja je usmerena na ličnost, a ne na brigu za ličnost zbog fizičke zavisnosti. Ličnost u ranijoj egzistenciji nije htela i nije mogla biti sposobna da pokuša da shvati uslove i poziciju sakate ćerke. Međutim, u momentu kada se ličnost stavila u istu situaciju ona je mogla da sagleda unutrašnju realnost”.

„Ovog puta Sally ima ulogu te ličnosti. Jon je bio čovek sa kojim je ćerka otišla u prošlom životu. Sada Sally voli njega i naučila je da spozna dobre strane njegove ličnosti”.

„Kroz promenu uloga, Sally dobija uvide u prošle greške i takođe podstiče njenog sadašnjeg supruga na razmišljanje, odnosno na traženje onih odgovora, koje inače on ne bi tražio. Ona dopunjuje njegov razvoj i istovremeno razmatra ozbiljne pogreške, koje su egzistirale u njenoj vlastitoj ličnosti”.

Seth je nastavio da bi rekao da je ime originalnog italijanskog grada bilo nešto kao Ventura i da je grad bio lociran u severoistočnoj Italiji. S tim u vezi, dao je informaciju da se posle 1930-tih godina na tom području desila teška saobraćajna nesreća, u kojoj je došlo do sudara vozova. „Dok ličnost izabire takve situacije, kao što je Sallyna bolest, individua treba da reši problem. Potpuno ozdravljenje, bolest ili rana smrt nisu unapred određeni na delu suštine (ili celoga „ja”). Generalna situacija je odgovor dubokih unutrašnjih zamršenih situacija”.

„Problem je izazov, koji je postavila suština za jednu od svojih ličnosti, o čijem rezultatu, međutim, odlučuje predmetna ličnost. Ta situacija bila je poslednji kamen smutnje za ovu ličnost... Čovek ne izabire bolest za sebe kao životnu situaciju. U tom slučaju, ličnost da bi jasnije sagledala svoje prošle aktivnosti, osetila je u jednom trenutku da mora razviti poziciju kompletne zavisnosti”.

Seth je zatim rekao da čak u takvim naizgled tragičnim uslovima ličnost nije napuštena. Unutrašnje „ja” svesno je situacije i nalazi olakšanja u frekventnim komunikacijama, u kojima se ponovo prisećaju i doživljavaju uspesi. Stanja sna postaju veoma bitna, jer uveravaju ličnost u širinu njene prirode. Ličnost zna da je ona više od njenog ega, kojeg ima za određeno vreme.

Sally je bila u veoma teškom fizičkom stanju: bila je slepa, nesposobna da govori ili da se kreće svojom voljom. Zašto? pisao je Jon. Nije li ona mogla izabrati lakšu bolest? Zar nije mogla biti lakše bolesna, na primer u tri života, umesto da je osakaćena takvom smrtonosnom bolešću u ovom životu?

Seth je odgovorio. „To je karakteristika te suštine. Suština je zbog nestrpljivosti i drskosti situacije bila izazvana da sve slabije tačke intenzivira, i otuda ozbiljnost fizičke situacije. Suština je više želela težu situaciju nego niz lakših problema”.

Seth je istakao da je u zadnjem prošlom životu Sally uzela odmor, kako bi se odmorila od problema iz ranijeg života. Uživala je u odličnim životnim uslovima i ostvarila svoje kreativne sposobnosti.

„Takva situacija bolesti dopušta ličnosti da teleskopira iskustvo, koje je potrebno u jednoj životnoj situaciji, da analizira i da se suočava sa problemima, koji bi joj u protivnom mogli uzeti nekoliko života. Jedino smiona i hrabra ličnost će ići tim putem”.

Dve godine kasnije Sally je bila i dalje živa, ali u lošem stanju. Seth je rekao da je ona rešila sve probleme, koje je postavila i želela da ih reši, međutim Seth je rekao da je ona u tom naporu oštetila do te mere svoje fizičko telo, da je odlučila da ga odbaci. Dok ovo pišem, ona je u komi. Jon je hteo da zna šta joj se dešava u tom stanju. „Da li je ona svesna? Ili samo sanja? Šta se dešava posle smrti?”. Na skorašnjem predavanju Seth je odgovorio na ova pitanja. S obzirom da se mnogi od tih odgovora odnose uglavnom na smrt, navešću nekoliko ekscerpta sa ovog predavanja u narednom poglavlju, i takođe temeljnije obraditi Sethovu koncepciju reinkarnacije.

XII POGLAVLJE

Više o reinkarnaciji Posle smrti i između života

Prošle sedmice zvao je Jon ponovo. Sally je bila u bolnici zbog srčanog napada. Jon je bio rascepan između molitve za njeno ozdravljenje i molitve za njeno oslobođenje putem smrti. Pitao je da li bi mogli održati predavanje na tu temu.

Seth nam je često puta rekao da kada mi završavamo sa našim životima u ovoj realnosti, mi u stvari željno očekujemo da napustimo ovu egzistenciju. Kada je telo iscrpljeno, mi zaista želimo da ga se oslobodimo. Instinkt o životu posle smrti je veoma jak. Unutrašnje „ja” zna da ono živi i posle smrti. Ipak, nisam želela da o tome razgovaram sa Jonom preko telefona. Teorijski je sve zvučalo lepo, međutim, bilo mi je isto tako jasno da je Jon želeo da Sally živi. Znala sam da se on nada nekom čudu – bar polovičnom ozdravljenju ili odgađanju smrti.

Obećala sam da ću održati Sethovo predavanje za njega i bila sam kasnije veoma sretna što sam tako odlučila. Ne samo da je predavanje pomoglo Jonu nego je ono takođe sadržalo neke bitne informacije o tome šta se sve dešava dok je osoba navodno nesvesna, odnosno u komi i šta doživljavamo neposredno pre i posle smrti.

U vreme predavanja Sally je bila u dobroj komi i već godinu dana nije bila sposobna da govori. Seth je prvo dao otprilike stranicu impresija, koje su sadržale imena, inicijale, događaje, smetene memorije, misli i ideje, za koje je Seth rekao da „potiču iz određenog dela devojčine podsvesti”.

„Njena cela realnost je daleko veća. Ona se trudi da svoje memorije stavi na njihovo mesto, na isti način kao što ti raspoređuješ nameštaj u novom stanu. Ona ne doživljava vreme na način na koji ga ti doživljavaš. Dva različita vremenska iskustva mogao bi porediti na sledeći način: „U tvojoj dimenziji svoje vreme doživljavaš, odnosno događaje kojih se sećaš, kao komadiće nameštaja koji su poređani u sobi. Živeći u toj sobi lako nalaziš svoj put između različitih komadića nameštaja”.

„Zatim seliš u različitu vrstu sobe, u kojoj nameštaj takođe može da se do mile volje namešta, razmeštava i ponovo namešta na različite načine. Takođe možeš stvarati različite kombinacije i nameštaj koristiti u različite svrhe. Na isti način Sally ponovo namešta nameštaj u svom umu. I kao što ti možeš da obideš novi stan i preseliš u njega nešto od tvojih stvari još pre nego što je stan službeno tvoje vlasništvo, tako i ona ispituje nove okolnosti. Ona je u procesu svog transfera u novoj lokaciji”.

„Postoje vodiči, koji joj pomažu. Ona će jedva primetiti da se preselila u nov stan, jer će se u novom stanu osećati kao kod kuće. U njenom slučaju ona se priseća slika njenog detinjstva, odnosno dana pre njene fizičke bolesti i ulazi u te formirane slike. Ona saznaje da događaji, koji su izgledali da su prošli, u stvari mogu da se ponovo kreiraju”.

„To ne znači da ona misli da je dete. Ona uživa slobodu u ponovnom doživljavanju tih događaja. U njenom slučaju, radi se o vrsti spiritualne terapije, odnosno ona gubi identifikaciju sa bolešću i ne nosi je sa sobom”.

„Ubrzo će započeti periodi treninga. Tada će na nju biti red da pomogne drugima i da bude njihov izvor snage. Ona je već započela nov život (svakako Seth ovde ne misli na drugi fizički život), u kojem će za kratko vreme njeno iskustvo ipak biti donekle pod nadzorom vodiča”.

„Ona vidi sebe kako je vode konvencionalne religijske figure iz Biblije. Ove ličnosti će joj objasniti prirodu realnosti, na način koji će za nju imati smisla. Ona je rešila probleme, koje je sebi bila

postavila i takođe potakla njenog supruga na sažaljenje i razumevanje, odnosno na one kvalitete, koji su veoma neophodni za njegov vlastiti razvoj”.

„Ja sam njoj izgledao kao John – jedan od Kristovih apostola, koji ju je tešio. Nije reč o varanju, nego je reč o metodi pomaganja, koju ona može prihvatiti. Nije neuobičajeno da oni, koji pokušavaju da pomognu, često poprimaju takve forme i takve likove”.

(Mislili smo da je ova poslednja izjava bila ekstremno provokativna i da se odnosila na one slučajeve, u kojima se javljaju vizije religijskih figura. Nadamo se da će Seth ovu svoju izjavu temeljnije obraditi u budućnosti).

Za vreme pauze, Rob je pomenuo nekoliko pitanja, za koja je mislio da mogu biti interesantna za Jona. Jedno se odnosilo na vrstu tela, koje je sada imala na raspolaganju. Seth je rekao „Telo je novo, ali svakako ne radi se o posve novom telu, ono jednostavno nije fizičko telo, u tvojim terminima, to je telo koje ti koristiš u astralnim projekcijama, odnosno to je ono telo koje daje vitalnost i snagu fizičkom telu, kojeg ti znaš”. „Tvoje meso je usađeno u njemu sada. Kad ti napuštaš fizičko telo, drugo telo je tebi gotovo realno i izgleda ti kao fizičko, iako ima mnogo više slobode... Sally je presretna sa tim telom, posebno ako ga poredi sa njenim fizičkim telom, bilo da je ono živo ili mrtvo u tvojim terminima „Jon treba da joj kaže da ona može otići i da je istovremeno radostan što joj daje tu slobodu. Na taj način, ona neće, čak ni posle smrti, osećati da mora da bude blizu njega. Ona zna da će oni biti ponovo zajedno... mada shvata da on nije toga toliko svestan koliko je ona”. Nekoliko dana posle tog predavanja, posetili su nas svećenik u penziji i njegova supruga. Svećenika ću zvati velečasni Lowe. On izdaje nacionalne okružnice sa novostima, koje imaju za temu psihičke elemente kršćanstva. Dopisivali smo se nekoliko godina, ali se pre ovog susreta nismo videli. Rekla sam mu o Jonovim predavanjima i on je bio veoma zainteresovan za ono što je Seth imao da kaže o Sallynom iskustvu za vreme kome. Velečasni Lowe i njegova supruga došli su na moje noćno predavanje, na koje sam ih pozvala da prisustvuju. Moja predavanja su bila održavana na najviše mogući neformalan način. Medusobno smo se oslovljavali na ti i svi smo nosili neobaveznu odeću, odnosno onu u kojoj smo se najudobnije i najprirodnije osećali. U slučaju kada bi navratio neko u službenom odelu i družio se sa nama u hippie odeći, bili bismo uvek gostoprivimi i ponudili

bismo vino onima koji ga vole. Priznajem da sam se pitala šta će velečasni Lowe pomisliti kada nas bude video i nadala sam se da od predavanja neće očekivati vrstu molitve, iako smo na određen, mada vrlo kreativan, nestrukturan i nekonvencionalan način koristili molitvu. Odnosno, pod molitvom podrazumevam to što smo ponekad plesali rock”n” roll i čitali pesme.

Nisam imala pojma da li će Seth stići te noći ili neće. Na veoma neformalan način, dok je svirao rock, upoznala sam svećenika sa prisutnima, kako bi se svi osećali prijatnije. Razgovor se u sobi stišao i neko je rekao da je to zbog prisustva svećenika.

Iznenada stigao je Seth i rekao „Mislio sam da se pristojno ponašate, jer sam ja ovde! Moraću da naučim da budem velečasni rock bubnjar i da naučim da održavam takt sa vama”. Posle toga Seth je govorio sa prisutnima i zatim pozvao velečasnog Lowe i rekao mu da mu postavi bilo koje pitanje „Kada napuštamo fizičko telo, gde odlazimo?” upitao je svećenik. Ostali su sedeli, pijuckali vino i slušali.

„Ti odlaziš tamo gde želiš da odeš,” rekao je Seth. „Kada je tvoj, obično budan i svestan um uspavan u stanju sna, ti putuješ u druge dimenzije. Tada ti već imaš doživljaje iz tih drugih dimenzija. Ti pripremaš svoj vlastiti put. Kada ti umreš, ti odlaziš na te puteve, koje si sam sagradio. Postoje različiti periodi treninga, koji su vrlo u skladu sa samom prirodom individue”.

„Ti moraš razumeti prirodu realnosti kako bi mogao pravilno manipulirati unutar nje. U fizičkoj realnosti ti učiš da tvoje misli imaju realnost i da ti kreiraš realnost, koju znaš. Kada ti napustiš ovu dimenziju, onda se ti koncentrišeš na ono znanje, koje si sam stekao. Međutim, ako ti još ne shvataš da ti sam kreiraš svoju vlastitu realnost, onda se vrati i ponovo nauči da manipulišeš i neprestano proveravaj rezultate tvoje vlastite unutrašnje realnosti, odnosno, objektiviziranu unutrašnju realnost. Nauči samog sebe dobro ovu lekciju, a zatim počni da učiš kako da upravljaš sa tvojom svesti na inteligentan i pravilan način. Tada ti možeš formirati likove, koji će služiti drugima, voditi ih i pomagati im. Takođe konstantno širi područje tvog razumevanja”.

„Ko određuje vreme unutar reinkarnacija?” pitao je svećenik.

„Ti. Ako si ti vrlo umoran, onda se odmori. Ako si ti mudar, nađi vremena da ispitaš svoje znanje i planiraj svoj sledeći život, na način kao što pisac planira njegovu sledeću knjigu. U slučaju ako imaš isuviše puno veza sa ovom realnošću ili ako si isuviše nestrpljiv ili

ako nisi dovoljno naučio, možeš se takođe vratiti. O svemu uvek odlučuje individua. Ne postoje predispozicije. Odgovori su unutar tebe tada, kao što su odgovori unutar tebe sada”.

Velečasni Lowe postavio je druga pitanja, koja se međutim nisu odnosila na reinkarnaciju. Izgledalo je da se on i Seth odlično slažu. Kasnije, za vreme pauze, dok su drugi pričali imala sam nekoliko impresija o prošlom životu gde Lowe. Odjednom sam gđu Lowe prvo videla u Francuskoj za vreme 14 veka kako stoji pored škole za jahanje, a zatim sam je videla u Grčkoj, zajedno sa velečasnim Lowe, koji je bio njen brat blizanac i orator, dok je ona bila vojnik. Dala sam i druge podatke, međutim najzanimljivije je bilo to što mi je gđa Lowe kasnije rekla da je ona zaista bila luda za konjima i da su Grčka i Francuska bile jedine zemlje koje su je privlačile.

Seth retko daje reinkarnacijske podatke, i jedino onda kada su oni u direktnoj vezi sa celokupnim razvojem sadašnjeg života individue. Takođe, odbija da daje istorije prošlih života, na primer onima, za koje misli da ne veruju u reinkarnaciju. Međutim, on je ipak jednom dao reinkarnacijske podatke za vreme predavanja trima devojkama sa koledža. One nisu verovala u reinkarnaciju i tek su počele da dolaze na moja predavanja o ekstrasezornim percepcijama. Bile su zainteresovane za ekstrasenzornu percepciju, međutim pokazivale su vrlo slab interes za Sethove teorije o reinkarnaciji – pre ovog predavanja.

Devojke su bile inteligentne, pametne, vešte – i oprezne. One nisu slepo verovala u postojanje bajki. Istovremeno su bile veoma zainteresovane za Sethove ideje, na osnovu kojih se svest mogla sigurno širiti bez korišćenja droge. Lydia, devojka iz grupe, bila je najviše protiv reinkarnacije. „Ti ćeš doživeti reinkarnaciju, verovala to ili ne”, započeo je Seth, smejući se. „Vrlo je jednostavno kada se tvoje ideje podudaraju sa realnošću, međutim, ako se one ne podudaraju, ti ne možeš uticati na prirodu reinkarnacije”. Zatim je Lydiju prilično detaljno informisao o njenom prošlom životu iz 1832, koji se odvijao u području Bangora, Maine, u kojem je ona bila muškarac. To je bilo prvo Sethovo predavanje za Lydiju. Sedela je, ljuljajući se nervozno u stolici, dok je Seth saopštavao imena, datume i posebne epizode iz njenog prošlog života.

Kada je završio, ona je rekla: „Ne znam što da kažem. Ja sam zaista provela svoje detinjstvo u Bangogu, Maine, i iako je već dugo da smo se preselili u državu New York, osećam da je moja domovina

Bangog. Uvek sam osećala da pripadam tamo, a ne ovde". Zatim je uzbuđeno počela da čita svoje beleške: „Seth je rekao da se Miranda Charbeau iz moje porodice (koja je u prošlom životu živela u Francuskoj) venčala za Franklina Bacona iz Bostona, što je iznenađujuće, s obzirom da je moja porodica u ovom momentu zaista u srodstvu sa porodicom Rogera Bacona iz Bostona".

Nije bilo vremena za diskusiju, pošto je Seth želao da razgovara i sa druge dve devojke iz grupe. Obratio se Jeani, devojci koja je bila veoma psihički nadarena.

„Ona je živela u Mezopotamiji, pre nego što je ta zemlja bila poznata pod tim imenom. Postoje sposobnosti, koje se međutim ignorišu i zloupotrebljavaju kroz više života, rekao bih, postoji jedan klasičan primer „progresu" kojeg slede mnogi psihički nadareni pojedinci, ali koji je pod slabom kontrolom svojih ličnosti i sposobnosti".

„Kina i Egipat. Životi sa različitim religijskim koncepcijama, koje ne uključuju neophodan osećaj za odgovornost i koje podrazumevaju zloupotrebu vladajućeg položaja tokom godina. Iz tog razloga sposobnosti se nisu razvile. Konačno, u sadašnjoj egzistenciji postoji određeno razumevanje i osećaj odgovornosti. Pošto su se u prošlosti psihičke sposobnosti koristile u pogrešne svrhe, one se nisu potpuno razvile, odnosno ličnost je ostala u mrtvoj tački".

„Postojala je smrt usled vatre, u dve prilike" Seth je ovu izjavu upotrebio detaljima iz jednog irskog života, kojeg je Jean živela 1524. Zatim je nastavio da bi dao veoma interesantne informacije, koje će preneti doslovno, onako kako smo ih primali, iako je Sethovo izlaganje možda na početku bilo konfuzno.

„Mali grad 25 metara od Charterous – najbliži grad. Charterous ili Charteris (Chartres?). Poslednje ime bilo je Manupelt. Ili Man Aupault. A. Curia. Postoje neke veze sa prvom istorijskom ličnošću, na koju smo slučajno naišli: veoma distancirana veza sa Jeanne d'Arc, sa mistične očeve strane. To ime se javlja u nekim izveštajima.... u jednoj staroj katedrali. Porodično ime, ime grada i ime katedrale je isto".

Kada je Seth završio Jean je ćutala, da bi zatim pocrvenela i rekla da se ona uvek bojala vatre i da je njen nadimak u srednjoj školi bio Jeanne d'Arc ili Veštica.

Seth još nije bio gotov sa predavanjem. Usledio je reinkarnacijski materijal za treću devojku – Connie. Seth je detaljno opisao njen prošli život u Danskoj, u kojem je ona umrla kao mali dečak od

difterije. Kad je Seth završio, Connie je sve iznenadila svojom izjavom, a posebno njene kolegice. Naime, Connie je rekla da još od malena, ne znajući zašto, strahuje da se ne razboli od difterije.

„Ko se danas boji difterije?", rekla je ona.

„Mogla bih razumeti da se ti bojiš da se ne razboliš od cancera", rekla je Lydija.

„I meni je to neobično", rekla je Connie. „Nisam nikad mogla da shvatim smisao mog strahovanja. U mojoj porodici nije niko umro od difterije". Opisujući reinkarnacijske istorije, Seth je svakoj devojci saopštio određene podatke, koji su bili vrlo značajni samo za njih, odnosno bili su nebitni za ostale na predavanju. Saznavši ove podatke, devojke su postale vrlo zainteresovane za reinkarnaciju i želele su odjednom da saznaju sve.

„Seth je ranije rekao da celokupno vreme egzistira istovremeno", rekla je Jean. „Zašto on onda priča o reinkarnacijskim životima ili nizu života, kao da se dešavaju jedan iza drugog? Nema se dojam da se ti životi dešavaju istovremeno".

Seth je odmah odgovorio:

„Tvoja koncepcija vremena je neispravna. Vreme, koje ti doživljavaš, je iluzija, koja je uzrokovana tvojim fizičkim čulima. Fizička čula te podstiču da opažaš događaje u određenim terminima, međutim, priroda događaja je sasvim drugačija. Fizička čula mogu istovremeno, samo za kratko vreme, opažati realnost, odnosno, zbog toga imaš osećaj da jedan momenat egzistira i zatim zauvek nestaje i da svi naredni momenti dolaze i kao i prethodni zatim nestaju".

„Međutim sve u univerzumu egzistira istovremeno, odnosno simultano. Prva reč, koja je izgovorena još odjekuje kroz univerzum i zadnja reč, u tvojim terminima, koja je bila izgovorena, bila je već izgovorena, jer ne postoji početak. Radi se samo o tvojoj limitiranoj percepciji". „Ne postoji ni prošlost, ni sadašnjost, ni budućnost. Ti vremenski periodi postoje samo za one, koji egzistiraju unutar trodimenzionalne realnosti. Pošto ja nisam više u njoj, ja mogu opažati ono, što ti ne možeš. Postoji deo tebe međutim, koji nije zatvoren unutar fizičke realnosti i koji zna da postoji samo Večni sadašnji momenat". Deo tebe koji to zna je suštinsko „ja".

„Kada ti kažem podatak, na primer, da si živeo u 1836, taj podatak ti saopštavam na taj način, samo zato da bi me ti mogao razumeti. Ti živiš sve svoje reinkarnacije odjednom, međutim veoma je teško da to shvatiš unutar konteksta trodimenzionalne realnosti".

„Zamisli da ti sanjaš nekoliko snova i da si svestan da sanjaš. Unutar svakog tvog sna može proći stotina zemaljskih godina, dok međutim, tvoje vreme dok sanjaš ne prolazi. Dok sanjaš ti si oslobođen dimenzije u kojoj egzistira vreme. Vreme, koje tebi izgleda da provodiš unutar sna ili unutar svakog života, samo je iluzija. Unutrašnjem „ja” vreme ne prolazi, jer vreme ne postoji”.

Seth se koristio analogijama da bi objasnio reinkarnacijska iskustva. Na 3600-toj stranici naših predavanja, našla sam sledeće: „Različite reinkarnacijske ličnosti mogu se *površno* sagledavati kao slagalice, s obzirom da su sve one delovi celine, koje mogu ipak egzistirati odvojeno”.

Na 256-tom predavanju Seth je rekao, „Pošto si opsednut koncepcijom prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, prisiljen si da misliš o reinkarnacijama kao o životima, koji su nanizani jedan ispred drugog. Mi govorimo o prošlim životima, s obzirom na tvoju koncepciju vremenskog toka. Međutim, ono što ti u stvari doživljavaš je nešto nalik na događaje iz priče *Three Faces of Eve*. Ti imaš dominantne egoe, koji su svi delovi jednog unutrašnjeg identiteta, koji dominira u različitim egzistencijama. Sve odvojene egzistencije egzistiraju simultano. Jedino tvoj ego pravi vremensku distinkciju. 145 godina pre Krista, 145 godina za vreme Krista, hiljadu godina u tvojoj prošlosti i hiljadu godina u tvojoj budućnosti – sve egzistira sada”.

Seth je održao tri ili četiri predavanja na kojima je poredio slučajeve „rasutih” ličnosti sa reinkarnacijskim ličnostima. Zaključio je rečima: „Interesantno je da su se ličnosti (u *Three Faces of Eve*) u stvari redale naizmenice, dok su u stvari egzistirale istovremeno, iako, rekao bih, samo je jedna ličnost bila dominantna u svakom datom vremenu. Na isti način, takozvane prošle ličnosti su prisutne u tebi sada, ali nisu dominantne”.

Koliko nam je poznato, Seth prvi pominje usklađivanje reinkarnacijskog i simultanog vremena. Mnoge druge teorije o reinkarnaciji prihvataju vremenski sled bez razmišljanja. Jedno od prvih pitanja koje smo postavili Sethu na ovom predavanju, bilo je: Kako objasniti uzrok i posledicu? Sethov stav u odnosu na uzrok i posledicu biće razjašnjen kasnije u njegovim kasnijim objašnjenjima o istinskoj prirodi „vremena”.

Sada je Seth na ovo pitanje odgovorio na sledeći način:

„Pošto se svi događaji dešavaju istovremeno u stvarnosti, ne mogu reći da prošli događaji uzrokuju sadašnje događaje. Prošlo

iskustvo *ne* uzrokuje sadašnje iskustvo. Ti formiraš prošlost, sadašnjost i budućnost – simultano. Međutim, pošto se tebi događaji prikazuju u nizu, veoma je teško objasniti simultanost događaja”.

„Kada se kaže da određene karakteristike iz prošlog života utiču na ili uzrokuju sadašnje strukture ponašanja, takve izjave – koje sam takode dao sam – jesu vrlo pojednostavljene da bi se razjasnila određena pitanja”.

„Celo „ja” je svesno *svih* iskustava svih njegovih egoa. Nadalje, s obzirom da jedan identitet formira sve egoe, između egoa mora da postoje sličnosti i razlike. Materijal koji sam ti saopštio o reinkarnaciji, je smao simplificirana verzija onoga što se u stvari događa”. Seth često objašnjava sadašnje životne probleme kao rezultate teškoća u prošlom životu, samo kako bi drugi mogli razumeti da životi zaista egzistiraju simultano, na isti način kao što tri ličnosti mogu egzistirati u jednom telu istovremeno. Međutim, svi problemi nisu rezultat takvih uticaja „prošlog života”. U narednim primerima nerešeni problemi vodili su poreklo u sadašnjem i prošlom životu.

Doris je imala sve moguće probleme, prvenstveno zbog toga što je bila zaljubljena u muškarce, koji nisu, pod nikakvim uslovima, želeli da je venčaju. U ovim vezama, ona je bila agresor. Muškarci u svakom slučaju, bili su muškarci, koji se nisu socijalno vezivali i koji su bili isuviše vezani za svoje roditelje, ili muškarci, koji iz bilo kog razloga nisu imali uobičajenu vezu sa ženama.

Doris je bila dovoljno pametna da to shvati, međutim, svakog puta u svojoj novoj vezi ona se ipak nadala da će je nov muškarac prihvatiti. U međuvremenu ona bi bila strašno usamljena, jer nije prihvatala sastanke sa „običnim” muškarcima, jer su joj ti muškarci izgledali inferiorni u poređenju sa novim idolom.

Posle prekida jedne takve veze, ona je pitala za Sethovo predavanje. S obzirom da ona poznaje i Roba i mene, bila sam vrlo začuđena njenim ponašanjem pred predavanje. Bila je tako nervozna da je meni bilo teško da doživim trans. Sedela je i ćutala, posve bleđa u licu, nenasmejana i izgledala je prilično zastrašeno.

Seth joj se nežno obratio: „Tvoja osećanja prema meni su povezana sa drugim stavovima, koji su duboko ukorenjeni unutar tebe. Ti si bila uplašena od oca od ranog detinjstva. Ti misliš o meni kao o jednom starom ali mudrom, veoma snažnom odraslom muškarcu, odnosno, misliš ono što si mislila o svom ocu, kada si bila dete. Taj

stav je stalno prisutan u svakoj tvojoj vezi sa muškarcima sa kojima dolaziš u kontakt”.

„Ti vidiš muškarca kroz tvoje detinjstvo. Ti si znala da tvoj otac ima vrline. Sada ove vrline pokušavaš da projektuješ na muškarce sa kojima si u vezi. Zbog toga doživljavaš razočaranja, međutim, ona su ti takođe neophodna. Naime, dok ti gledaš muškarca kao boga, ti ga takođe doživljavaš kao čoveka koji kažnjava, i to na nerazuman i okrutan način. Ti se bojiš da dodeš „u njegove ruke” ili pod njegovu dominaciju. Nadalje, pošto si bila muškarac u prošlim životima, zameraš mu još više”.

„Zbog toga ti neprestano biraš muškarce, u kojima vidiš ženske karakteristike, nadajući se da će te ove nežnije kvalitete zaštititi od onih drugih loših muških crta, koje si ti preuveličala”.

Za svo vreme, prema Robovim rečima, Doris je sedela, bila je pocrvenela u licu i bila je zbunjena. Naš magnetofon bio je uključen. Seth je nastavio navodeći primere iz Dorisinog ranijeg života, o kojem Rob i ja nismo ništa znali. Celo predavanje sa jedne trake, stalo je na devet otkucanih strana. Seth je analizirao Dorisine stavove i osobine, ilustrujući ih sa specifičnim epizodama, koje su do tog momenta bile poznate smao njoj, da bi zaključio predavanje sa nekim korisnim savetima.

Rekao joj je da ona projektuje taj lik na svakog muškarca, kojeg sreće i zatim, reaguje na *lik*, a ne na individuu. Savetovao joj je mentalne vežbe, da bi joj pomogao da ukloni lažnu sliku o muškarcu sa kojim je u vezi. Ona je u momentu zaplakala. Seth se nasmejao i rekao: „Hajde, nemoj da šmrcaš. Ja nisam tvoj otac, koji ti daje aritmetičke zadatke da rešiš. Pružio sam ti ruku da ti pomognem, a za uzvrat dobijam tvoje suze. Obično ljudi ne plaču u mom društvu”.

Doris je uspela da se nasmeši.

„Ti možeš postavljati pitanja”, rekao je Rob.

„U redu, ali zašto Frank (nije njegovo pravo ime) nije prihvatio vezu i imao uobičajenu vezu sa drugim ženama? On je dovoljno muževan”, ona je rekla i zatim sa malo prkosa dodala „On nije feminiziran”. I u ovom slučaju, glavni problem leži u problemima iz „prošlog života”.

„On je bio žena. Njegovi sadašnji roditelji bili su njegova braća za vreme američkog revolucionarnog perioda i živeli na istom geografskom području gde žive i sada. Njegova braća bili su špijuni. Tvoj Frank, kao njihova sestra, otkrio je njihovo skrovito mesto u podru-

mu ispod jedne stare krčme. Ona je bila uhvaćena, kada je izašla da nabavi hranu, odala je lokaciju i nije mogla opomenuti braću. Ona je osećala da ih je napustila i izdala”.

Seth je zatim rekao, da je Frank izabrao da se vrati u sadašnji život kao sin ta dva brata, koji su u ovom trenutku muž i žena. Frank sada ne želi da napusti kuću. Međutim, braća ga nisu nikada smatrala odgovornim... oni su znali da je devojka bila zastrašena i da je iz straha odala skrovište, a ne sa namerom da ih izda. Kazna nije uključena. U ovom životu Frank je izabrao da bude od koristi braći i da pomaže druge. Njegova šutnja (ima vrlo uske usnice) je posledica ovih prošlih iskustava. S obzirom da je jednom, kada je isuviše govorio izdao braću, on sada ne govori o događajima za koje smatra da su važni”.

Na kraju je Seth ponovo rekao Doris da ona nije izabrala Franka za ono što on jeste, već je u njemu videla projektovanu sliku. Seth je Franku u prošlom životu slučajno dao ime Achman. Mnogo kasnije Doris je saznala da je njegova sadašnja porodica u srodstvu sa porodicom Achman. Na predavanju dato je mnogo psihičkih saveta, koji su veoma pomogli Doris – koja se više nije plašila Setha.

Veoma je pojednostavljeno reći da su *svi* sadašnji problemi *rezultat* teškoća iz prošlog života. Mi nismo „prilepljeni” za naše probleme, bilo da oni dolaze sa ovog ili drugog sveta. Mi ne moramo da ih vučemo sa sobom. Oni se mogu rešiti putem reinkarnacijskog delovanja. Sledeće poglavlje o zdravlju sadržavaće neke od Sethovih metoda za očuvanje mentalne, psihičke i fizičke vitalnosti – kao i perspektive. Mislim da su neki ljudi sposobniji da koriste iskustva iz prošlog života dok se, međutim, drugi povlače u sebe i ne koriste takve uticaje. Neki ljudski životi, na primer, nemaju smisla ukoliko se ne poznaju njihovi raniji životi. Naši 50 ili 60 ili 70-to godišnji životi liče na dobro zamišljene i obrađene kompletne romane.

Ipak, nema sumnje da znanje o reinkarnacijskim uticajima, stavlja u centar pažnje prirodu ličnosti i pomaže nam da spoznamo našu sadašnju ličnost. Naredni ekscerpt o reinkarnaciji, pokazuje kontinuitet i međuveze, koje mogu biti uključene u samom goblenu pojedinca, odnosno ličnosti. Jedan izdavač, kojeg ću zvati Matt, došao je da nas poseti iz New Yorka. Dopisivali smo se, ali se do ovog momenta nismo sreli. On je pročitao moja predavanja i znao je o Sethu. Odmah smo se jedno drugom svideli, mada je susret bio prvenstveno služben. Odjednom sam osetila da je Matt, na neki

način, želeo da „dokažem moje sposobnosti“, međutim ja nisam želela da se osećam pod pritiskom.

Otkrila sam da neki ljudi svašta misle o mediju i osobama koje su osetljive na natprirodna delovanja. Kada sam prvi put to otkrila, sećam se da sam sebe dovodila u iscrpljujuća stanja, samo kako bih dokazala da sam normalna. Sada, međutim, mislim da sam isto toliko normalna ili abnormalna, kao i bilo ko drugi.

Bilo je vrlo zabavno sa Mattom. On se izmorio da bi mi dokazao kako me ne želi ni na šta prisiliti. Za neko vreme naš je razgovor tekao u veselom raspoloženju.

Seth nam je ranije dao neke informacije o Mattu, o njegovoj izdavačkoj kompaniji i o njegovim članovima. Sledeće večeri, kada smo se svi već prisnije osećali, Seth je stigao i održao jedno izvanredno predavanje. Otada je Matt postao naš dobar prijatelj, međutim mi ga uopšte tada nismo poznavali. Psihički uvidi, koji su prikazani na predavanju, bili su zaista zapanjujući i ne verujem da bi najbolji psiholog mogao tačno i tako detaljno opisati karakter, sposobnosti i odgovornosti tog mladog čoveka, kao što je Seth to opisao.

Moje oči su bile uglavnom otvorene za vreme predavanja – moje fizičke oči, pošto su u to vreme one definitivno bile ogledala različite ličnosti. „Postojao je osećaj praznine da se ispuni“, Seth je počeo. „Strah od identiteta, koji beži i trči prema vani. Moj pehar je ispijen i neće ništa ostati za mene! Sa druge strane, prirodno je da se ličnost okreće prema vani na jednostavan i radostan način.

„Postoje dva života, koja se brinu za živote drugih. Međutim, u oba slučaja, ličnost je, u nekoj meri, bila ispunjena nekim unutrašnjim strahom, i zamerala onima, kojima je ona pomagala. Ako je ličnost izašla van da pomogne drugima, ko će se brinuti o dućanu? On se bojao da njegove zalihe ne nestanu“.

„Međutim, u dva druga života, postojao je razvoj unutrašnjih sposobnosti, u cilju isključenja drugih, odnosno zatvaraju se prozori i vrata. On ne bi pogledao prema vani i niko se nije usuđivao da gleda unutra. On bi napravio zastrašujuće lice na prozoru svoje duše da bi zastrašio druge, koji su stajali vani. U ovoj situaciji, unutrašnje sposobnosti su se ipak razvijale. On se priključio svojoj robi“.

„On je počeo da sintetizira te unutrašnje i vanjske uslove. Shvatio je da unutrašnje „ja“ ne treba da se toliko čuva i da njegov identitet neće pobeći iz njega, kao pas koji se ne drži na uzici... Ti vidiš da sam zaista drugar, kao veran pas na čvrstoj uzici“.

Na ove Sethove reči, Rob i Matt su prasnuli u smeh. Zatim je Seth saopštio neke informacije, povezujući sadašnje interese mladog čoveka sa prošlim aktivnostima. On je pomenuo nekoliko prošlih života, ali je posebno istakao jedan, pošto je bio od posebnog značaja. „Ti si bio član monaške grupe koja je klasifikovala i sakupljala razne vrste semenja. Grupa je službeno radila na rukopisima, ali naš prijatelj i nekoliko drugih su krijumčarili semenje, pošto su bili protiv tekućih službenih teorija, odnosno verovali su da se odgovori na pitanja o prirodi mogu dobiti ispitivanjem prirode“. „Oni su istraživali ideje, folklor i službena znanja, koja su se odnosila na botaniku i reprodukciju semenja i napravili su iza manastira njihov zabranjen vrt. Pokušavali su da otkriju tajnu nasledstva unutar života biljke“.

„Manastir se nalazio blizu Bordeauxa. Crkveni red je imao veze sa Svetim Johnom. Postojao je grb, koji je pripadao ili crkvenom redu ili porodici našeg prijatelja: četiri ukrštene grane drveta sa zmijom iznad gornjeg dela grba u prednjem delu, u pozadini ili dvorac ili manastir“.

„Monasi su izbačeni iz crkvenog reda 1400-te godine. Ime monaha iz crkvenog reda bilo je Acrofranz Marie (Robova fonetska interpretacija).“

„Kako sam ja tada umro?“ Matt je pitao.

„Tri seljaka su lovila na manastirskom posedu. Ti si povikao da im kažeš da su ušli u tuđe vlasništvo i spotakao si se na kamen. Pao si u nesvest, i ljudi iz grada su ti pomogli. Došao si na posed noću i lutao si kroz polje, koje je bilo udaljeno od manastira i došao do vode. Kleknuo si, počeo da se moliš i u tom trenutku izgubio si ravnotežu. Zgrabio si granu koja je strčala, međutim voda ju je odnela i ti si se utopio“.

Dok je Seth govorio činilo mi se kao da gledam dole na scenu, koju je on opisivao. Gledala sam monaha iz neke tačke, kako luta kroz polje, koje je bilo udaljeno od manastira. Seth je zatim rekao da su monahovi eksperimenti doprineli postizanju uspeha, koje je kasnije, na istom polju, postigao jedan drugi monah“. Takode je dao neke korisne savete, za koje sam sigurna da mogu koristiti mnogi: „Nemoj koristiti svoj intelekt kao šaren barjak, koji leprša sa tvog prozora. Ti ga koristiš kao lepu igračku, koja pripada tebi. Navijaš ga kao igračku i pri tom paziš u kom pravcu ćeš ga usmeriti. Među-

tim, dozvolio si da te toliko fascinira lepota igračke, da je ne koristiš potpuno kao sredstvo”.

Dajem ekscerpte sa mojih predavanja, izabirući one delove, koji za predmet imaju inkarnaciju. Obično sama predavanja uključuju mnogo više – korisne sugestije, karakterne analize i savete, koji se odnose na specifične probleme zainteresovanog pojedinca.

Matt je, na primer, bio zapanjen analizom karaktera, za koju je rekao da je bila sasvim tačna. Takođe grb, kojeg je Seth pomenuo, bio je vrlo sličan njegovom vlastitom crtežu, kojeg je on skicirao dok je bio za telefonom ili u dokolici. Zatim, postoji još jedna zanimljivost. Naime, nekoliko godina ranije, izdavač je napisao dve drame – jedna prikazuje monaha koji živi na morskoj obali blizu Bordeauxa, a druga drama se takođe zbiva u Francuskoj u 13 veku. Ove su nam činjenice bile posve nepoznate. Znali smo, međutim, da je izdavač bio zainteresovan za botaniku. Seth je povezao njegov interes sa prošlim eksperimentalnim radom na semenju. Pokušala sam da kroz ekscerpte, odnosno kroz specifične primere, prikažem Sethovu koncepciju o reinkarnaciji. Međutim, postoji nekoliko važnih pitanja, koja još nismo razmatrali. Na primer: Koliko života mi živimo? Da li postoji neki limit? Odgovor je vrlo jednostavan. Mi živimo toliko mnogo fizičkih egzistencija, koliko osećamo da moramo, odnosno onoliko koliko je potrebno da bismo razvili svoje sposobnosti i sebe pripremili da uđemo u druge realnosti. Ova pitanja će se temeljito obraditi u poglavlju koje ima za predmet prirodu ličnosti.

Unutar ovog razvoja, međutim, postoji minimalna potreba, kaže Seth.

„Po navodnom pravilu suština je rođena da bi doživela tri uloge – ulogu majke, oca i deteta. Bila bi dovoljna dva života za tri uloge, ali, u nekim slučajevima, ličnost nije još zrela. U svakom slučaju je najbitnije potpuno korišćenje potencijala”.

Seth je takođe rekao da se neke ličnosti ne razvijaju dobro u fizičkim okolnostima, već postižu svoj razvoj u drugim realnostima. Drugim rečima, „zadnja” reinkarnacija nije kraj. Postoje druge dimenzije egzistencije u kojima mi imamo čak veću ulogu u cilju održavanja života i svesti. Ove dimenzije, kao i naša uloga u njima, biće objašnjene sa koncepcijom Boga, koncepcijom mogućnosti i koncepcijom vremena. Glavni delovi Sethovih diskusija o reinkar-

naciji su naredni ekscerpti sa 233-eg Sethovog predavanja na kojem je reinkarnacija prikazana u individualnom i istorijskom smislu.

„U materijalizaciji ličnosti kroz razne reinkarnacije, jedino ego i slojevi personalne podsvesti adoptiraju nove karakteristike. Drugi slojevi pojedinca zadržavaju njihova prošla iskustva, identitet i znanje”.

„U stvari ego postiže svoju (relativnu) sigurnost na osnovu njegovog podsvesnog zadržavanja ovih karakteristika”.

„Da nema prošlih iskustava u drugim životima na delu dubljih slojeva pojedinca, egou bi bilo gotovo nemoguće da se poveže sa drugim individuama, odnosno kohezija društva ne bi postojala”.

„Razvoj se, u nekoj meri, u biohemijskom smislu, nadovezuje na gene. Reč je o fizičkoj materijalizaciji unutrašnjeg znanja izvršenog i zadržanog od prošlih života... Humano biće ne... prodire u egzistenciju u trenutku rađanja i marljivo tada počinje njegov prvi pokušaj da dode do iskustva. Da stvari tako stoje, ti bi još bio u kamenom dobu”.

„Postoje talasi energije i talasi reinkarnacijskih struktura jer je postojalo mnogo kamenih razdoblja na našoj planeti, u kojima su novi identiteti počeli njihovo „prvo” iskustvo sa fizičkom egzistencijom i promenili lice zemlje kada su se razvili...”

„Oni su promenili zemlju na njihov vlastit način, ne na tvoj način – ali to ću objasniti dosta kasnije. Ipak, celokupni razvoj se događa u biti unutar jednog treptaja očnog kapka, i to sa određenom svrhom i određenim značenjem i zasniva se takođe na izvršenju i odgovornosti. Svaki deo ličnosti, iako je u velikoj meri nezavistan, takođe je odgovoran prema svakom drugom delu ličnosti, i svako celo „ja” (suština) je odgovorno prema svim drugim suštinama, dok je, međutim, nezavisno što se tiče aktivnosti i odlučivanja”.

„Jer koliko mnogo slojeva ličnosti sačinjava celo „ja” (suština), toliko mnogo ima gestalta, koje formira suština, o kojima znaš relativno malo, međutim, nisam još pripremljen da ti ih objasnim”. (Ovaj se predmet obrađivao mnogo kasnije u toku bloka predavanja, koja su imala za predmet koncepciju Boga).

Mi i dalje održavamo predavanja, koja imaju za predmet reinkarnaciju, mada u potpunom sustavu naših predavanja reinkarnacija igra manju ulogu, s obzirom da je samo jedan aspekt naše realnosti.

Bez obzira da li razumeš i prihvataš tvoju reinkarnacijsku pozadinu, ili je ne razumeš i ne prihvataš, bitno je da živiš zdrav uravnotežen život u *ovom* životu. Mi formiramo našu svakodnevnu realnost. Mi formiramo naše živote i mi formiramo ovaj život. Takođe, rešavajući probleme sada mi možemo olakšati našim „prošlim” i „budućim” ličnostima.

XIII POGLAVLJE

Zdravlje

Kako možeš ostati zdrav? Kako se možeš osloboditi bilo koje bolesti?

Kakva veza postoji između tvog stanja uma i tvog zdravlja? Sethove ideje na tu temu bile su od velike koristi Robu i meni, kao i bilo kome ko je došao u kontakt sa njima. Rob i ja svakodnevno sledimo ove ideje i ponekad se pitamo kako smo ranije, kada nismo znali za postojanje veze između misli, emocija i zdravlja, uspevali da vodimo svakodnevni život.

Pre nekoliko sedmica, čuli smo da je naša bivša podstanarka umrla. Joanie je živela u našem stanu oko godinu dana. Bila je mršava, crvenokosa i veoma temperamentna. Mislim da je ona bila jedna od najduhovitijih ljudi koje sam poznavala. Takođe, ona je bila sjajan mimičar. Međutim, često je svoju duhovitost koristila da bi kritikovala druge. Njena duhovitost bila je vrsta nemilosrdnog humara, čak i onda kada se samoj sebi smejala, što je često običavala.

Bila je već navršila 30 godina. Imala je dobro zaposlenje, međutim svoje kolege sa posla je uvek kritikovala. Njen se brak završio razvodom pre nego što je došla kod nas. Uvek dok bi govorila o

ponovnom venčanju, izražavala bi svoje veliko nepoverenje prema muškarcima. Mislim da ih je ona zaista mrzela. Međutim, nije volela mnogo ni žene. Ona je takođe, povremeno znala biti veoma srdačna. Zavolela je Roba i mene i često smo nas dve čavrljale za ovim stolom, na kojem sada pišem ovu knjigu. Razgovor bi uvek počinjala sa jednom od njenih zabavnih i sarkastičnih priča. Imala je neverovatnu sposobnost da oseti ljudske slabosti i da na osnovu njih zbija šale. Dok nije bila bolesna, bila je puna vitalnosti i ispoljavala bi svoju urođenu pronicljivost. Svidala mi se, međutim, bez obzira na njenu duhovitost, nisam volela da slušam ogovaranja. Ali, najgore je bilo to što je ona zaista bila vrlo duhovita, odnosno, često puta mi je bilo nemoguće da zadržim smeh, čak i onda kada sam znala da ne treba da se smejem. Kada bi, međutim, preterivala sa kritikom, držala bih joj „mini predavanja“, ističući joj da su njeni problemi uglavnom posledica njenog stava, kojeg ima prema ljudima.

Njeni problemi bile su njene bolesti. Ona je konstantno oboleva- vala od svih mogućih bolesti. Bilo je toliko raznih bolesti, da je, verujem, i njoj bilo nemoguće da se priseti od čega je sve болоvala u pojedinoj godini. Neke bolesti su bile ozbiljne i uključivale su operacije. Imala je sve moguće infekcije. Odlazila je od lekara do lekara, gotovo uvek zbog zastrašujuće ozbiljnih fizičkih simptoma. Njena dijeta postajala je sve ograničenija, a njene bolesti bile su sve ozbiljnije. U emocionalnom smislu ona je išla iz krajnosti u krajnost. Mučile su je njene godine. Naime, bila je sigurna da će „njen život prestati kada navrši 40 godina“, odnosno tada je imala još nekoliko godina života. Bili smo svi zapanjeni kada smo čuli za njenu smrt. Čak iako smo shvatili da je ona u stvari želela da bude bolesna, nismo mogli da pretpostavimo da je bila „smrtonosno bolesna“.

Seti se da sam ranije rekla da mi formiramo fizičku realnost na osnovu naših unutrašnjih ideja, odnosno da je naša fizička realnost, u stvari replika tih ideja – što je glavna premisa Sethovog materijala. Joanie nije, osim par iznimaka, volela nikog. Osim toga, osećala je da je drugačija od drugih i da je osoba, koja se ne može voleti. Osećala je takođe da je ljudi konstantno proganjaju. Naime, ljudi su pričali o njoj ili je kritikovali kada nije bila u blizini, jer ih je ona u stvari kritikovala. Osećala je da je njen svakodnevni život ispunjen pretnjama drugih i zbog toga je njen nervni sistem bio u konstantnom stanju stresa. Odbrane njenog tela su oslabile. Bila je umorna od konstantne borbe, a nikada nije uviđala da se rat, u stvari, odvija

samo na jednoj strani i da je nepravedan. Svoje ideje o realnosti projektovala je prema vani i one su je doslovno odvele u destrukciju.

Međutim, ona je ipak bila upozorena. Dve godine ranije, pre njene smrti, pitala je da prisustvuje redovnim Sethovim predavanjima. U razgovoru sa njom Seth je bio veoma ozbiljan i nimalo raspoložen, kao obično za šalu. Tada sam mislila da je on isuviše strog prema njoj, međutim, sada znam da je on samo pokušavao da je impresionira kako bi promenila njene stavove i reakcije. Seth je njegove koncepcije o zdravlju izneo vrlo jasno i direktno, objašnjavajući njihovu praktičnu primenu. Sada dok razmišljam o Joanie, mogu je zamisliti kako sedi ukrštenih nogu i sluša predavanje. Uverena sam da bi ona danas bila živa i zdrava, da je bila sposobna da sledi Sethove savete. Takođe sam sigurna da će svaki čitalac, koji bude razumeo i pratio Sethove ideje o zdravlju, lično napredovati.

„Slike, koje crtaš treba da gledaš sa svojom imaginacijom“, rekao je Seth „s obzirom da dozvoljavaš svojoj imaginaciji da ispuni sliku“. Ako pročitaš naš raniji materijal, videćeš da tvoja okolina i uslovi tvog života u bilo kom datom vremenu, su direktni rezultat tvojih vlastitih unutrašnjih očekivanja. Ti formiraš fizičke materijalizacije ovih realnosti unutar tvog vlastitog uma“.

„Ako ti zamišljaš strašne uslove, bolest ili desperatnu usamljenost, te će misli automatski biti materijalizovane, pošto same misli stvaraju uslove, na osnovu kojih dobijaju svoju realnost u fizičkim terminima. Kao kada se u strahu bojiš da ti se nešto ne desi, tako u zdravlju održavaj svoje zdravlje. Ti kreiraš svoje vlastite probleme. To je pravilo, koje važi za svaku individuu. Fizička realnost je projekcija unutrašnjeg psihološkog stanja, bez obzira na prirodu psihološkog stanja... Pravila vrede za svakog. Jednom kada ih shvatiš, možeš ih koristiti za tvoju vlastitu korist i promeniti tvoje vlastite uslove.“

„Ti ne možeš pobeći od tvojih vlastitih stavova, jer oni će formirati prirodu onoga što ti vidiš. U stvari, ti vidiš šta ti želiš da vidiš, odnosno ti vidiš tvoje vlastite misli i emocionalne stavove materijalizovane u fizičku formu. Ako treba da se dese promene, te promene moraju biti mentalne i psihičke. One će biti reflektirane u tvoju okolinu. Negativni, destruktivni, stavovi puni straha ili degradacijski stavovi prema bilo kome deluju negativno na pojedinca“.

Joan je sedela nervozno ukrštajući nogu. Nije bilo duhovitih primedbi. U to vreme ona se viđala sa čovekom, koji je mnogo pio.

„Njegovo opijanje me iritira i ljuti. „On je moj problem. Zbog njega sam nervozna”.

Rob se smejao, pošto je ona zvučala izveštačeno i želela samo da prenese krivicu na drugog.

„Ti moraš razumeti nešto drugo”, rekao je Seth. „Telepatija deluje konstantno. Ako ti konstantno očekuješ od jedne individue da se ponaša na određen način, onda ti konstantno njemu šalješ telepatijske sugestije da bi se on tako ponašao. Svaka individua reaguje na sugestiju. Prema specifičnim uslovima, koji egzistiraju u vremenu, svaka individua će, u nekoj meri delovati u skladu sa mnoštvom sugestija, koje prima”.

„To mnoštvo sugestija uključuje ne samo one sugestije, koje prima verbalno i telepatijski od strane drugih, nego takode one sugestije, koje je on sebi dao u budnom stanju i u stanju sna. Ako je jedna individua u stanju očaja, to je zato što je ona već postala žrtva negativnih vlastitih sugestija, ili sugestija drugih. Ako ti njega gledaš i misliš da on izgleda bedno” – Seth je oštro pogledao u Joan, – „ili da je neizlečiv alkoholičar, on će ove tvoje sugestije, bez obzira što ih nisi izgovorila, primiti podsvesno. S obzirom na njegovo već oslabljeno stanje, on će ih prihvatiti i one će delovati na njega.”

„Ako, međutim, stopiraš sebe i kažeš sebi – „On će sada početi da se oseća bolje, ili njegovo pijanstvo je samo privremeno, ili zaista postoje nade za njegovo ozdravljenje” – onda ćeš mu pomoći, s obzirom da će sugestije, donekle, biti mala municija u borbi protiv pijanstva”.

„Postoje svakako načini, na osnovu kojih ti modeliraš tvoje vlastite uslove i štitiš samog sebe od svojih vlastitih negativnih sugestija i negativnih sugestija drugih. Moraš naučiti da brišeš negativnu misao ili sliku da bi ovu negativnu misao ili sliku zamenio sa pozitivnom misli ili slikom”.

„Ako ti misliš – „Ja imam glavobolju” – i ako i ne zameniš ovu sugestiju sa jednom pozitivnom sugestijom, onda ti automatski sugerišes telu da izgradi uslove, koji će pospešiti progresivnost bolesti. Biću bolja reklama od tvojih tableta za glavu. Reći ću ti kako ćeš se potpuno osloboditi svojih glavobolja”. Ovo je bio jedini trag humora na celom predavanju. Seth obično na predavanjima, koja su posvećena specifičnoj osobi, nastoji da napravi neki veseo komentar kako bi se osoba osećala udobnije. Imali smo kratak predah, za vreme kojega je Joan nastavila da se žali na njenog prijatelja, kojemu je

navika da pije i isticala kako je on jedini razlog njene nervoze. Gotovo besno počela je da okrivljuje njenog prijatelja za gotovo sve njene probleme. Kada je Seth nastavio, on je bio još ozbiljniji.

„Ti ne govoriš o bitnim problemima”, on je rekao. „Ti moraš da naučiš da čuješ glas unutrašnjeg „ja”. Ne možeš se uplašiti tog glasa. Dopustila si egou da postane varalica i koristiš njegov svet, ne želeći da čuješ prigušen glas, koji je unutar njega.”

„Ispitivala si druge radije nego sebe. Ono što ti vidiš u drugima je materijalizacija – projekcija onoga što ti *misliš* da ti jesi, ali ne neophodno onoga što ti u stvari jesi. Na primer, ako ti drugi izgledaju varalice, to je zato jer ti varaš samu sebe i tu osobinu projektuješ vani na druge”.

„Na primer, ako jedna individua vidi samo zlo i očajnost u fizičkom svetu, to je zato jer je ona opsednuta mislima o zlu i očajnosti i projektuje te misli prema vani. Ako ti želiš da znaš šta ti misliš o sebi, upitaj samu sebe šta ti misliš o drugima. Na taj način znaćeš šta misliš o sebi”.

„Još jedan primer: vrlo marljiva individua misli da je većina ljudi lenja i beskorisna. Niko ne bi pomislio da njega nazove lenjivcem ili nekorisnim čovekom, mada to može biti upravo podsvesna slika samog njega, koju on konstantno projektuje na druge. On to čini ne znajući samoga sebe, odnosno ne uviđajući da on u stvari projektuje vlastitu slabost na druge”.

„Istinito znanje o sebi je neophodno za zdravlje ili vitalnost. Prepoznavanje istine u sebi, podrazumeva da ti moraš prvo otkriti šta ti misliš o samom sebi podsvesno. Ako je to dobra slika, vrši nadgradnju. Ako je to loša slika, prihvati je samo kao jedno mišljenje, koje si suzdržavao o samom sebi, a ne kao apsolutno stanje”.

Zbog svih njenih problema, Joan je često patila od teških glavobolja. Pre zaključenja predavanja, Seth joj je dao savete, koje može svako koristiti.

„Sebi treba često da govoriš: – „Ja ću da reagujem samo na konstruktivne sugestije” – jer ti samo one pružaju određenu projekciju protiv tvojih vlastitih negativnih misli i negativnih misli drugih. Ako se ne izbriše negativno mišljenje, ono će gotovo sigurno, u skladu sa intezitetom misli, rezultirati u negativnom uslovu: momentalna malodušnost ili glavobolja”.

„Ako ti imaš glavobolju, kaži smesta – „Ona je postojala u prošlosti. U ovom momentu, u ovoj novoj sadašnjosti, ja već počim

njem da se osećam bolje. Zatim smesta premesti svoju pažnju sa fizičkog stanja. Koncentriše se na nešto prijatno ili započni drugi zadatak”.

„Na ovaj način ti više ne sugerišiš telu reprodukciju uslova, koji podstiču glavobolju. Vežba se može ponoviti”. Ovaj postupak se međutim ne može primeniti da bi se *ugušila* negativna mišljenja, na primer: strah, ljutnja ili kivnost. Na drugim predavanjima Seth objašnjava da takva mišljenja prvo treba priznati i analizirati, a *zatim* zameniti.

Kada sam spoznala koliko negativne misli mogu biti destruktivne, represija je postala jedna od mojih vlastitih navika. Kada bih uhvatila sebe da mislim nešto ružno o određenoj osobi ili o određenoj situaciji, rekla bih odmah sebi: „Nimalo nije lepo od mene što tako mislim”.

„Ako usmerim neku agresivnu misao prema nekoj osobi, ova je misao može povrediti”, rekla sam Robu. „Ako je zakopam u sebe, ova misao može povrediti mene i razviti se kao vrsta nekog fizičkog simptoma. Da li bi ti molim te pitao Setha na našem sledećem predavanju šta on misli o tome?” Na tom predavanju Seth je objasnio razliku između represije i ispravnog postupka.

„Ruburt treba da se seti da mora da primi k znanju ljutnju, onda kada je oseća i takode mora da zna da se ova ljutnja može oterati. Inicijalno prepoznavanje, odnosno primanje k znanju je neophodno. Zatim, neka zamisli kako čupa korenje ljutnje i kako ih nadomešta pozitivnim osećanjima. Proces čupanja korenja je neophodan”.

„To je razlika između represije i pozitivnog postupka. U represiji se ljutnja potiskuje i ignoriše. Međutim, sa našom metodom ljutnja se prvo uzima k znanju, zatim na imaginaran način, s obzirom da je nepoželjna, vrši se čupanje njenog korenja, da bi se na kraju zamenila pozitivnim mislima i konstruktivnom energijom. (Seth me je, iz straha, često upozorio na represivne agresije. Rob kaže da je njemu gotovo smešno kada Seth, govoreći kroz mene, želi da me, na taj način, ukori. Međutim, njegove su sugestije bile uvek korisne).

Kasnije je Seth ukazao na značajnu situaciju. „Ako tvoja želja za zdravljem podrazumeva isticanje simptoma bolesti, koje treba savladati, bolje je da izbegneš takve misli o zdravlju ili bolesti i da se koncentrišeš u drugom pravcu, na primer, na posao. Takvo isticanje simptoma bolesti može usmeriti tvoju pažnju na zapreke, koje stoje na putu ozdravljenja, što podstiče negativno stanje”.

Seth stalno govori da je čovek snažan i izdržljiv. Svaki od nas ima svoje vlastite mehanizme odbrane protiv negativnih sugestija i s tim u vezi treba da verujemo u naš vlastiti imunitet. Ljudi reaguju na negativne sugestije samo onda kada je njihov vlastiti okvir uma negativan. U tom slučaju ljudi ne reaguju na konstruktivne energije, koje su im potrebne. Nadalje, Seth nam ne sugerise da *potiskujemo* emocije. Pravilo spontanosti važi pre svega. Kada bismo bili iskreno spontani, kaže Seth, mi ne bismo trebali da se brinemo o pozitivnim sugestijama, pošto bi se zdravlje organizma normalno održavalo.

Jedan od mojih studenata, inače poslovan čovek, uvek je zabrinut kada Seth govori o spontanosti. Za njega spontanost znači pomanjkanje discipline. Seth ga na šaljiv način zove „Dekan”, pošto je jedan od mojih najboljih studenata.

Govorili smo o spontanosti na mom noćnom predavanju, kada je iznenada stigao Seth. „Emocije teku kroz vas kao olujni oblaci ili plava nebesa, a vi treba da ih prihvatite i da reagujete na njih”, rekao je Seth. „Vi niste vaše emocije. One teku kroz vas. Vi njih osećate. Zatim one nestaju. Kada pokušavate da ih vratite, razmišljate o njima kao da su planine. Rekao sam našem „Dekanu” da spontanost zna svoju vlastitu disciplinu. Vaš nervni sistem zna kako treba da reaguje. On reaguje spontano kada mu to dozvolite. Jedino onda kada pokušavate da potisnete vaše emocije, one postaju opasne”.

Pošto smo te noći imali novog studenta, neko je napravio primedbu da bi Seth trebao biti ozbiljniji. Seth je odmah na šaljiv način odgovorio:

„Pošto sam bio drastično klevetan večeras, došao sam da pokažem našem novom prijatelju da sam veseo drugar. Međutim, to je bila samo moja inicijalna intencija, s obzirom da imam nameru da vam objasnim da unutrašnje „ja”, delujući spontano, automatski pokazuje disciplinu, koju vi još ne razumete”.

Seth je kroz moje oči zurio po sobi. Neko je podigao moje naočale i stavio ih na stolicu za kafu. (Kao što sam pomenula ranije, kada bi Seth stizao kroz mene, on bi uvek skidao moje naočale i često ih bacao prilično naglašenim pokretom na tepih). Kao i uvek, svetla su bila upaljena. Seth se okrenuo prema grupi i rekao značajno: „Vi niste vaša tela. Vi niste vaše emocije. Vi imate emocije. Vi imate misli kao što imate jaja za doručak, ali vi niste jaja i vi niste vaše emocije. Vi ste toliko nezavisni od svojih misli i emocija koliko ste nezavisni od jaja i slanina. Vi koristite slaninu i jaja u vašoj fizičkoj

kompoziciji i vi koristite vaše misli i emocije u vašoj mentalnoj kompoziciji. Vi se svakako ne identifikujete sa komadom slanine, zar ne? Dakle, nemojte se identifikovati ni sa vašim mislima i emocijama. Kada vi postavljate brane i vrata, onda vi zatvarate emocije unutar vas... kao da nagomilavate tone slanine u vaše frižidere i zatim se pitate zašto više nema mesta za ostalo”.

Seth je pitao „Dekana”: „Zašto je tebi toliko teško da naučiš šta je sloboda?”

„Sloboda je u određenom smislu neodgovornost”.

„To je zaista tvoja interpretacija”, rekao je Seth. „Ti misliš da je sloboda neodgovornost jer sebi postavljaš zahteve. Pitam te: Šta bi cvet postigao kada bi okrenuo svoje latice prema nebu i rekao: „Zahtevam sunce. Trebam kišu i stoga zahtevam kišu. Zahtevam da pčele dođu i pakupe moj pelud. Takođe, zahtevam da sunce sija za određen broj sati i da kiša lije za određen broj sati... i da pčele dođu – pčele A. B. C. D. i E., jer neću prihvatiti druge pčele. Zahtevam da disciplina vlada i da zemlja sluša moju komandu. Međutim, tlu ne dopuštam nikakvu njegovu spontanost. Suncu ne dopuštam nikakvu njegovu spontanost. Takođe ne želim da sunce zna šta ono radi. Zahtevam da svi slede moje ideje o disciplini?”

„Pitam te ko bi cvet slušao? Niko, jer u čudesnoj spontanosti sunca postoji disciplina, koja ti potpuno izmiče i znanje iznad svakog znanja, kojeg mi znamo. I u spontanoj igri pčela, od cveta do cveta, postoji disciplina iznad svake discipline, koju ti znaš, postoje zakoni, koji slede njihovo vlastito znanje i postoji radost, koja je iznad komande. Jer, iskrena disciplina, kao što vidiš, nalazi se samo u spontanosti. Spontanost zna svoj vlastiti red”.

Seth je gledao u „Dekana” i dalje, ali se obratio i drugima iz grupe.

„Šta vidimo u spontanom radu vašeg nervnog sistema? Vidimo glavu „Dekana”, kako se odmara na njegovim ramenima i intelekt, koji zahteva disciplinu. Odnosno, dok se sve odmara, deluje spontan rad unutrašnjeg „ja” i spontan rad nervnog sistema. Intelekt zna vrlo malo o tom delovanju. Bez ove spontane discipline ne bi postojao ego, koji bi mogao da sedi na ramenima i zahteva disciplinu... Pošto sam vam pokazao da imam veselu čud, mislim da možete imati pauzu”.

Svi su se smejali. Posle naše pauze, Seth je ponovo odgovarao na određena pitanja, ali je svoju poslednju diskusiju završio, obraćajući se „Dekanu”: „Godišnja doba se izmenjuju svake godine, na isti

način kao što su se vekovima izmenjivala na tvojoj planeti, odnosno sa veličanstvenom spontanošću i kreativnošću. Međutim, ona se ipak izmenjuju na osnovu vrlo ritualiziranog i discipliniranog rada. Naime, proleće ne dolazi u septembru. Postoji zaista čudesno sjedinjenje spontanosti i discipline, i ne postoji bojazan da se ona neće izmenjivati”.

„Svaki od vas na svoj način doprinosi ovom sjedinjenju. Naime, u nekoj meri, možeš smatrati da su telo zemlje i sve ono što poznaješ... drveće, godišnja doba i nebesa tvoj vlastiti doprinos... kombinaciji spontanosti i discipline, na osnovu koje zemlja radi plodove”.

„Sva priroda deluje spontano. Naša će tela biti zdrava automatski, ako ne projektujemo neistinite ideje u njima”.

Ali, naravno, sve pojave u prirodi ne događaju se na tako jednostavan način. Na predavanju, u direktnom obraćanju studentima, Seth pokušava da objasni materiju na što je moguće jasniji način kako bi oni mogli razumeti što bolje. Na našim samostalnim predavanjima, Seth temeljnije obrađuje svako pitanje. U sledećem ekscerptu, koji je sa našeg privatnog predavanja, Seth objašnjava biološke i psihološke elemente bola i svesti i takođe ističe da je sama bolest ponekad svrsishodna aktivnost.

Čitajući ovaj ekscerpt seti se raznih bolesti, koje si imao i primenjivao Sethova objašnjenja. Seth diskutuje o bolestima u njihovoj povezanosti, ne samo sa površinom ličnosti, nego i sa našim najdubljim biološkim sustavom. Seth je ranije govorio o Sallynoj (Jonova supruga) potrebi da disocira sebe od njenog „bolesnog” identiteta. Na ovom predavanju, Seth je dao detaljniji opis:

„Ličnost svaku bolest momentalno prihvata kao deo njenog „ja”, što u stvari podrazumeva opasnost za nju. Ne radi se samo o simboličnom prihvatanju i ja ne govorim u simboličnim terminima. Jednu akciju koja koči, odnosno bolest, ličnost doslovno prihvata. Kada se to desi dolazi do konflikta. Ličnost ne želi da odustane od svog dela, čak i onda kada ovaj deo može biti bolan ili štetan. Postoje mnogi razlozi zbog kojih se ličnost tako ponaša: „Dok je bol neprijatan, ona je takođe metod bližeg upoznavanja pojedinca na granicama ubrzane svesti. Svaka pojačana senzacija, prijatna ili neprijatna, ima, u nekoj meri, stimulirajući efekat na svest. Čak i onda kada stimulus može biti bolno neprijatan, određeni delovi psihičke strukture prihvataju ga na slepo, s obzirom da on predstavlja veoma živahnu senzaciju”.

Zatim Seth objašnjava veoma važno pitanje iz njegove teorije: „Ovo prepuštanje čak bolnom stimulansu je osnovna uloga prirode svesti. Akcija ne pravi razliku između ugodnih, bolnih ili veselih stimulansa. Ove distinkcije se sprovode kasnije i na drugom nivou. (Seth ovde posmatra ličnost kao akciju ili sastav energije).”

„Akcija prihvata sve stimulanse na potvrđan način. Jedino kada ona postaje odeljena, rekao bih, u vrlo diferenciranoj svesti dolazi do distinkcija. Ne mislim da kažem da se neprijatan stimulans neće osetiti kao neprijatan i da neće reagirati u manje samosvesnim organizmima. Želim reći da će se organizmi radovati, čak u njihovoj automatskoj reakciji, pošto svaki stimulans i reakcija predstavlja senzaciju, a senzacija je metod na osnovu kojeg svest prepoznaje samu sebe”.

„Komplikovana ljudska ličnost je sa njenom fizičkom strukturom razvila, zajedno sa nekim drugim strukturama, vrlo izdiferencirano svesno „ja” (drugim rečima ego), koji pokušava da sačuva prividne granice identiteta. Zbog toga on izabire akcije. Ali ispod tog rafiniranog gestalta, postoje jednostavnije osnove njegovog bića, na osnovu kojih se vrši prihvatanje svih stimulansa, bez kojih bi inače identitet bio nemoguć”. „Bez ovih pokoravanja čak i bolnom stimulansu, struktura ne bi nikad održala samu sebe, pošto atomi i molekuli unutar nje konstantno prihvataju takve stimulanse i radosno trpe čak i svoju vlastitu destrukciju. Bivajući svesni svojih identiteta unutar svih akcija i nemajući komplikovanu „ja” strukturu, atomi i molekuli nemaju razloga zbog kojih bi se bojali destrukcije. Oni su svesni samih sebe kao dela akcije”.

„Ovo je osnovno znanje, na osnovu kojeg možeš razumeti zašto ličnost prihvata čak i onu akciju, koja koči njen razvoj (na primer, bolest) uprkos egoovom odupiranju na bol”.

Seth je zatim izjavio da bolest može biti „zdrava” reakcija, mada ona uvek uključuje probleme ličnosti: „Ličnost treba da shvati da je bolest poteškoća na delu cele strukture...”.

„Ceo fokus ličnosti može se usmeriti sa konstruktivnih područja na koncentraciju glavnih energija u području akcije koja koči ili bolesti. U takvim slučajevima bolest predstavlja nov sjedinjen sistem. Ako je stari sjedinjen sistem ličnosti raspadnut, bolest, kao privremena mera za slučaj opasnosti, može održavati integritet ličnosti neoslabljen, sve dok nov konstruktivni sjedinjeni princip ne nadomesti stari sistem”.

„Sjedinjeni principi jesu grupe akcija oko kojih ličnosti, u bilo kom datom vremenu, formiraju njih same. Oni se obično menjaju na relativno slobodan način, onda kada je akciji dopušteno da struji nesmetano. (Poveži ove principe sa spontanošću i sa represivnošću). Kočenja, odnosno bolesti mogu ponekad dakle sačuvati integritet celog psihičkog sistema, kao i istaći postojanje unutrašnjih psihičkih problema. Bolest je deo akcije od koje je ličnost sastavljena i zbog toga je ona svrsishodna, odnosno ne može se posmatrati kao strana sila, koja napada ličnost izvana...” „Bolest bi mogla da se ne zove akcija koja koči, onda kada ne ostaje dugo u telu pošto se njena svrha ostvari. Čak i onda kada ostaje duže u telu, ne možeš da sudiš o njoj a da pri tome ne znaš sve činjenice... jer bolest može i dalje biti korisna, dajući ličnosti osećaj sigurnosti, pošto podrazumeva privremenu meru za slučaj opasnosti, odnosno u slučaju kada nov sjedinjeni sistem treba propasti”.

„Drugim rečima jedna akcija se ne može smatrati kao akcija koja koči, bez prethodnog temeljnog znanja o svim akcijama, koje se javljaju u strukturi svake date ličnosti. Veoma je bitno izvršiti analizu svih akcija. Ako se to zanemari, rizikovaće se adoptiranje ozbiljnije bolesti”. „Kada se akciji dopusti da teče slobodno, neće doći do neurotičnog odbijanja. Neurotično odbijanje uzrokuje nepotrebnu bolest”. „Jedna bolest je gotovo uvek rezultat druge akcije, koja se ne može slediti. Kada su veze originalne akcije oslobodene i kada su kanali otvoreni bolest nestaje. Međutim, osujećena akcija može imati strašne posledice, koje bolest može sprečiti. Ličnost ima svoju vlastitu logiku”.

Još nam je jednom Seth rekao da su fizički simptomi komunikacije unutrašnjeg „ja” i indikacije na osnovu kojih saznajemo da činimo neke mentalne greške. Nadalje, Seth na jednom predavanju upoređuje telo sa skulpturom, koja u stvari nije nikada dovršena i kojom unutrašnje „ja” pokušava da se izrazi sa različitim tehnikama. Rezultati nisu uvek najbolji, međutim skulptor je nezavistan od svog produkta i zna da će postojati drugi”. Seth takođe daje fascinirajuće komentare o povezanosti raznih vrsta simptoma sa unutrašnjim problemima. „Nemoj zaboraviti da si ti deo unutrašnjeg „ja”. Ono te ne koristi. Ti si onaj deo njega, koji doživljava fizičku realnost. Fizičke bolesti, koje nisu opasne i nevidljive i koje ne uključuju, rekao bih, gubitak udova ili organa, *uglavnom* predstavljaju one probleme, koji su u procesu rešavanja ili su „izneseni na videlo”.

Takve bolesti su zadnji produkt procesa otkrivanja. Unutrašnji problemi su doslovno izneseni na videlo, gde se mogu analizirati, prepoznati i svladati, koristeći simptome kao merila progres. Pokusni i pogrešni sistem je uključen, ali unutrašnji procesi se reflektuju prilično brzo na osnovu fizičkog stanja”.

Kao što je Seth razjasnio na drugim predavanjima, u takvim slučajevima sami simptomi su deo procesa lečenja. U takvim situacijama treba da promenimo naš mentalni stav, da tražimo naše unutrašnje probleme, koje simptomi predstavljaju i da merimo naš progres na osnovu slabljenja simptoma.

„Kada se radi o unutrašnjim simptomima, kao kod ulcusa, onda takva situacija podrazumeva da ličnost nije još spremna da se suoči sa problemom, odnosno, podrazumeva simptom, koji je, u simboličkom smislu, zaštićen od fizičkog pogleda. Relativna vidljivost simptoma predstavlja trag, na osnovu kojeg ličnost otkriva svoj problem”.

„Mnogi problemi nisu nikada materijalizovani. Oni ostaju prazne bele tačke, neobrađena i neproaktivna područja unutar psihe, područja u kojima nema problema, s obzirom da nije dozvoljeno iskustvo... Zatim, postoji mentalni, psihički ili emocionalni nedostatak vida i kompletna blokada. Takva iskustva su daleko štetnija nego specifičan problem pošto postoji nesposobnost na delu ličnosti da izrazi samu sebe u tom području”.

Robov otac se nalazi u bolnici zbog arterioskleroze. On nas ne prepoznaje više. Kada odemo da ga posetimo, okruženi smo starijim ljudima, koji su manje ili više u istom stanju. S tim u vezi zainteresovani smo za probleme u podmaklom dobu.

U skladu sa Sethom, svaki slučaj senilnosti je drugačiji, ali uopšteno govoreći, senilna ličnost premešta vitalne delove svesti u susedno područje vitalnosti i često je potpuno svesna u tom području, odnosno funkcioniše. Postepeno mentalni fokus ličnosti napušta ovaj svet i počinje da deluje potpuno na drugom nivou. Fizička bolest – arterioskleroza – je uzrokovana gradualnim odbijanjem ličnosti da prihvati nove fizičke stimulanse, odnosno, na ovaj način ličnost izbegava fizičko iskustvo (bilo da je ono svrsishodno ili štetno). Ljudi koji su zastrašeni fizičkom smrću, mogu slediti ovaj put, jer kada se fizička smrt desi, svest je već upoznata sa njenom novom okolinom i smrt organizma je relativno beznačajna. U sva-

kom slučaju, unutrašnja odluka individue uzrokuje fizičke simptome – a ne suprotno.

Neki simptomi se čak mogu nastaviti posle smrti. Na primer, gdca C. koja je živela u našem stanu, na kraju je umrla od arterioskleroze. Jedne noći našla sam se, van svog tela, u čudnoj kući – čudnoj, jer dok je bila izrazito staromodna, istovremeno je takođe izgledala nova novcata. Gdca C. je upravo izlazila iz kuće kada sam ja došla. Ona je izgledala vrlo zbunjena. Iznenada „znala” sam da je kuća jedna halucinacija, koju je gdca C. kreirala, odnosno replika njene kuće iz detinjstva. Isto tako sam znala da ona nije shvatila da je umrla. U istom trenutku bilo mi je jasno da joj moram objasniti činjenice. Započele smo razgovor, pažljivo sam je uvela u kuću i rekla: „Gdca C. vi ne treba da se brinete više o umiranju. To se već desilo. Vaš um ne treba više da se opterećuje. Sve je u redu sada. Činilo se da me je razumela. Međutim, kada sam završila, druga osoba je došla da zauzme moje mesto. Čitala sam o takvim primerima, ali moram priznati da sam mislila da su takvi primeri samo imaginarni prikazi. Pošto sam doživela iskustvo sa gđcom C. nisam više tako razmišljala. Gdca C. s obzirom da se bila jako uplašila smrti, nije shvatila da se ona desila. Kada je njeno fizičko telo bilo gotovo mrtvo, ona je bila u njenom astralnom telu. Međutim reagovala je konfuzno i njen um je još bio pomućen, odnosno, ponašala se kao da još boluje od arterioskleroze.

Prema Sethovim izjavama, za vreme naših reinkarnacijskih egzistencija, treba da uvidimo da sami mi projektujemo naše misli i emocije prema vani da bismo formirali realnost. Kada, na primer, uvidiš da je bolest projekcija iskrivljenih ideja, koje iznutra projektuješ prema vani, na telo, treba da ispitaš unutrašnje probleme. Ovaj postupak može lečiti čak one bolesti, koje su vezane za prošle živote. Budući da Seth kaže da se ove egzistencije žive spontano, onda te „paralelne” ličnosti egzistiraju u nama sada, i možemo dopreti do njih putem terapije. Seti se naše prijateljice, koja je nastavljala uporno da se zaljubljuje u muškarce, koje nije mogla imati. Na kraju je postajala sve mrzovoljnija i čak je pokušala samoubistvo nekoliko puta. Jedne noći, kada je bila odsutna, imali smo predavanje za nju. Sethovi saveti uključuju šire implikacije.

„Ti nisi prihvatila život u životnim terminima”, on je rekao. „Ti zahtevaš da se život ponaša na određen način i ide putevima, koje si

ti svesno odredila. Odbijaš da prihvatiš život radosno, kao njegov vlastiti razlog i uzrok unutar tebe”.

„Ideja da *moraš* naći čoveka, koji će te voleti je samo izgovor da sakriješ tvoje odbijanje da prihvatiš život u životnim terminima... Ti kažeš – „Ukoliko egzistencija ne sretne moje termine, ja neću egzistirati” -, međutim, niko nema prava da se tako postavlja protiv sopstvene unutrašnje vitalnosti”.

„Jednom kada sa puno srdačnosti prihvatiš život u životnim terminima, moći ćeš zaista dobiti ono što želiš, ali ne dok insistiraš na životu, kao uslovu za kontinualnu egzistenciju... Tvoja vlastita svrha će svakodnevni život učiniti radosnim, onda kada ne budeš više postavljala uslove. Zaboravljaš šta u stvari imaš – zdravlje i vitalnost. Zaboravljaš tvoj intelekt i intuiciju. Zaboravljaš koja su tvoja bogatstva”. „Ti ne možeš iskrivljavati svoje zdravlje i vitalnost, intelekt i intuiciju, pokušavajući da ih naterаш da služe svrhama, koje si ti izabrala kao uslov egzistencije. Ti moraš živeti u verovanju da tvoja svrha *postoji*, da će biti ispunjena i da se ispunjava. Ti moraš živeti u verovanju da imaš takvu svrhu i značenje, ako želiš živeti ovde”.

„Jedinstvenost, koja je tvoja vlastita ličnost treba da se razveseli. Posebne svrhe tvoje sadašnje ličnosti mogu se samo sresti u sadašnjim uslovima, na način, koji je pre svega najbolji. Istina je takođe, da se izazovi mogu sresti u drugom vremenu i drugom životu. Međutim, određeni ljudi, kojima ti možeš pomoći sada i određena dobra, koja ti možeš činiti sada, ne mogu se nikada više činiti na isti način”.

„Muškarci i žene su radosno cenili veče i zoru i slušali kucanje srca unutar njihovih tela, sa blaženstvom i sa radošću. I mada oni nisu imali ni stoti deo tvog bogatstva, niti trećinu tvojih razloga da očekuju radosno novi dan, oni su ispunili radošću same sebe i doneli radost drugima. Oni su prihvatili život u životnim terminima i prihvatajući ga tako, bili su ispunjeni sa milosrdem... koja dolazi na osnovu davanja svega onoga što imaš”.

Na nedavnom predavanju naš „Dekan” je pitao Setha: „Šta znači biti zdrav?”

„Ti treba da želiš dobro zdravlje, pošto je ono prirodno stanje tvog bića. Treba da imaš poverenja u prirodenu inteligenciju tvog vlastitog bića. Zdravlje je njegovo prirodno stanje. Kroz tvoju fizičku sliku izražava se energija univerzuma. Ti, kao jedna individua, tako svesno individualizirana, deo si ovog univerzuma i ne možeš da izraziš samog sebe u potpunosti, niti možeš ispuniti svoju svrhu kao

identitet, ako nisi zdrav. Jer efekti tela se osećaju u umu, a efekti uma se osećaju u telu”.

„Dekan” je namršio obrve i rekao: „Zar biti zdrav znači biti dobar?”

„Ako si ti u slabom fizičkom obliku, to ne znači da si ti zla osoba. Hajde da to razjasnimo. Kada si bolestan ti imaš blok na određenom području, gde si nesposoban da koristiš energiju konstruktivno... Teorijski, da ti koristiš energiju na način na koji treba da koristiš, ti bi bio u odličnom zdravlju i bio bi ispunjen spiritualnim bogatstvom”. Međutim, „Ne želim da misliš da je zdravlje ili status automatska indikacija spiritualnog bogatstva... Neki deluju dobro na određenim područjima, a blokirani su na drugim. Treba da koristiš sve tvoje sposobnosti u radu, jer ćeš na taj način automatski pomoći drugima i svetu, čiji si deo”. Seth je zatim savetovao da se samohipnoza i stanja laganog transa koriste kao sredstva, uz pomoć kojih se mogu otkriti unutrašnji problemi, usled kojih imamo poteškoća. On je takođe savetovao da jednostavno upitamo naše unutrašnje „ja” da nam dostavi odgovor u svesnu bazu. Ako unutrašnji problemi nisu otkriveni, mi ćemo jednostavno izmeniti jednu grupu simptoma sa drugom grupom. Razna predavanja uključuju specifične korake, koje treba preduzeti u ovim i u drugim područjima. Snovi su veoma važni, kako u otkrivanju problema, tako u pribavljanju rešenja za te probleme. Sledeće poglavlje počecu sa Sethovim sugestijama o korišćenju snova kao telepatija. Instrukcije su jednostavne i može ih svako koristiti.

XIV POGLAVLJE

Snovi – pseudo-demon Tarapeutski snovi

Jedne noći imala sam zastrašujući san, koji je izgledao kao realan. Bila sam u našoj spavaćoj sobi, van svog tela i iznenada shvatila da se neko ili nešto nalazi upravo iznad mene. Sledećeg momenta bila sam gurnuta prema dole u dno kreveta, odatle u vazduh i zatim dole na pod u taman ugao spavaće sobe. Iznad mene bilo je nešto kao velik crni predmet, koji je nalikovao na nabreknutu i nejasnu ljudsku formu, međutim širu i čvršću.

Izgleda smešno, ali bila sam sigurna da se ovaj predmet nalazi iznad mene u cilju da me „zgrabi”. Znala sam da sam izvan svog kreveta i bila sam toliko začuđena, koliko uplašena. Iako sam čitala o ljudima, koje su napadali demoni ili već nešto slično dok bi „projektovani”, nisam mogla da verujem u postojanje demona. Šta se to nalazilo iznad mene? Nisam imala vremena da razmišljam, jer me je u sledećem momentu to ugrizlo nekoliko puta po glavi. Osećala sam neobičan pritisak. Neko ili nešto se trudilo da me izvuče iz mog tela i strpa u ormar spavaće sobe.

U strahu, čula sam Roba kako hrče. Nisam bila u svom fizičkom telu i Rob najverovatnije nije mogao da zna da mi se nešto neobično

dešava. A gde je bio Seth? Gde su bili svi oni „vodiči”, koji navodno treba da ti pomognu kada se nađeš u takvom neugodnom položaju, kao što je bio moj? Sva ova pitanja prolazila su mi kroz glavu, dok sam pokušavala da pobedim taj predmet. Bila sam veoma svesna ogromne težine stvora, kao i njegove namere da me, što je moguće više, muči ili čak smesta ubije.

„Nemoj paničariti”, rekla sam sebi, desperatno pokušavajući da zadržim prividnost mirnoće. U tom momentu predmet me je ponovo gurnuo prema dole i skoro me ponovo ujco.

Rekla sam zatim „Dodavola sa onim što ne bi trebalo da radim – Ne mogu da ne paničarim”, i počela da uzaludno urlam. Znala sam da to nije moja fizička glava, ali sam se nadala da će moj urlik preplašiti stvora ili će privući neku vrstu pomoći.

Zatim se odjednom predmet povukao poput ogromne zastrašene životinje. Umaknula sam i brzo poput rakete ušla u moje telo. Od strašne brzine, zavrtilo mi se u mojoj fizičkoj glavi, međutim nisam se na to obazirala. Moje telo nije nikada bilo toliko dobrodošlo kao tada. Na trenutak bojala sam se da otvorim svoje fizičke oči. „Stvore, ako si još ovde, znaj da sam te pobedila”, mislila sam. Međutim, stvor je nestao. Najverovatnije na drugom nivou egzistencije. Mislila sam da probudim Roba i da mu sve ispričam, ali sam odlučila da ne prekidam njegovo spavanje.

Sada kada je sve prošlo i kada sam se osećala zaštićenom u svom telu pomalo sam se stidela sebe što sam bila takva kukavica, ali svejedno nisam mogla da spokojno nastavim da spavam. Ustala sam, popila čašu mleka i razmislila o svemu šta sam trebala da uradim – trebalo je da kažem hlabro: „Nestani Satano”, ili tako nešto. Trebalo je bar da vratim ujed – mislila sam.

Naredne noći imali smo naše redovno Sethovo predavanje sredom. Pre nego što ispričam ono što je Seth rekao o ovom događaju, želim da opišem moje emotivno stanje pre događaja. Bila sam veoma depresivna. Podavala sam se teškim mislima (iako znam da to ne treba) o negativnim emocijama, koje su me ponekad opsedale. Prepoznala sam u sebi ogorčenost, strah i ljutnju.

Seth je započeo: „Naš prijatelj (misli na mene) pokušao je da izabere prošle noći različito bojno polje. Odlučio je da misli o svim negativnim osećanjima kao svojim neprijateljima i da im da formu na drugom nivou realnosti, na kojem bi se mogao boriti sa njima.

Nije se radilo o jednom astralnom novou, već o jednom nižem nivou”.

„Energija iza njegovog „crnog predmeta” bila je energija skrivenih strahova. Takav predmet mogao bi svako formirati, budući da postoje strahovi u svakom čoveku. Ruburt je pokušao da svoje strahove izolira, da im da formu i da ih odjednom pobedi. Međutim, predmet, koji je bio jedna prilično nezgrapna životinja – izazvan pas neobičnih dimenzija, napao je u stvari njega na dovoljno simboličan način – grizući ga. Svaki „predmet”, koji je na ovaj način kreiran, usled strahova, bio bi preplašen i veoma ljut na svog kreatora. „Predmet” nije mogao ništa drugo da uradi, nego samo da napadne, odnosno, zaštititi svoju realnost, s obzirom da je predmet znao da ga je Ruburt kreirao u cilju da ga, ako je moguće, ubije”.

„Predmet je dakle imao svoju realnost. Ruburt je skočio nazad u sigurnost i normalnu svest. Predmet je zatim nestao (pošto Ruburt više nije bio zainteresovan). Odnosno, kada je Ruburt „pojurio kući”, on je automatski povukao energiju (njegove pažnje) sa predmeta... Ruburt je pokušao, na način kao da je hteo da otkloni zlo iz univerzuma, da odvoji samog sebe od svih onih elemenata, za koje smatra da su negativni i da ih odjednom pobedi”.

„On je pokušao da uništi „životinju zla”, ona ga je za uzvrat ujela. Zlo više ne egzistira u tim terminima. Zatim, bolest ili strah nisu neophodno neprijatelji, već su isto toliko pomoć u cilju razumevanja nas samih i sredstva za postizanje boljih ciljeva...”

Seth je nastavio: „Zlo, koje je Ruburt zamislio, odnosno projektovao prema vani, ne egzistira, ali pošto je on verovao da ono postoji, on je iz njegovih strahova formirao materijalizaciju. „Životinja zla” bila je oblik njegove skorašnje depresije. U širim terminima, zlo ne postoji, jedino se radi o odsutnosti tvoje percepcije, što znam, međutim, da je teško da shvatiš”.

„Međutim, „životinja zla” je Ruburtova zaštita u njegovim vantelesnim iskustvima – bar sve dotle dok se je on seća. Odnosno, kao što je on formirao taj lik, drugi takode formiraju likove, koje bi on mogao sresti. Reči „Neka te mir prati” propustiće ga kroz svaku teškoću u drugim slojevima realnosti. Odnosno, kada likovima zaželiš mir, na neki način ih tešiš, s obzirom da oni uistinu imaju neku vrstu realnosti. Ako ih se plašiš samog sebe stavljaš pod njihovo carstvo realnosti i bivaš nateran da se boriš njihovim sredstvima”.

Seth je zamolio Roba da mi kaže da su se moje sposobnosti usavršavale, što je bila vrsta dvosmislenog komplimenta, odnosno dobro sastavljena misaona forma. Ne predlažem nijednom od mojih čitalaca da pokuša takvu ludu pustolovinu. Ali, želim napomenuti da su možda neki od njih, ne znajući, već doživeli ovakav doživljaj, kojeg su se, probudivši se, sećali samo kao neobično ružnog sna.

Ova epizoda je bila jedno vantelesno iskustvo u stanju sna i kao takva koristi da istakne da je realnost sna toliko važna i realna, koliko i realnost u budnom stanju. Snovi apsolutno deluju na svakodnevni život. Oni mogu poboljšati naše zdravlje ili probuditi naše depresivno raspoloženje. Postoje načini da se snovi upotrebe svrsishodno, odnosno da se njima poboljšava naša egzistencija. Priznajem da moj san u tom smislu nije bio najbolji primer.

Godinama je poznato da nam snovi daju tragove za sve vrste ponašanja. Psihoanalitičari koriste snove da bi u podsvesti našli motivacije, ali malo ljudi zna kako da snove koristi na kreativan način, odnosno da bi se poboljšalo zdravlje, došlo do inspiracije, obnovila vitalnost, rešili problemi i da bi se obogatile porodične veze.

Seth daje neke evokacijske sugestije s obzirom kako snovi mogu da se upotrebe kao direktna terapija. Neke od tih sugestija mogle bi biti od velike pomoći u samo-pomoćnim programima i u psihoterapiji.

Seth je započeo: „Ličnost je sastavljena od gestalts energije. Pošto se ličnost menja usled bilo kog iskustva, ona se takođe menja i u njenim snovima. Nadalje, pošto se jedna individua modelira, u nekoj meri, na osnovu njegove fizičke okoline, tako se on takođe modelira na osnovu sna, kojeg kreira... Pojedinač nema limita. Kada tvoje percepcije dožive neuspeh, tebi se čini da su se pojavile granice. Na primer, tebi se čini da su snovi prestali, onda kada ih više nisi svestan. Međutim, nije tako”.

„Na jednom novou ličnost pokušava da reši probleme kroz konstrukcije snova... i često joj konstrukcije snova daju one slobode, koje se ne mogu adekvatno izraziti unutar granica budnog života. Ako pokušaj ne uspe, onda se problem ili akcija (kao što smo videli ranije) može materijalizirati kao bolest”.

„Zamisli na primer situaciju u kojoj ličnost treba da izrazi ovisnost, međutim smatra da je takva situacija nepodesna. Ako je ona sposobna da formira san u kojem ona igra ovisnu ulogu, onda taj problem može biti rešen unutar stanja sna. Individua se možda

Jane Roberts

Seth je zamolio Roba da mi kaže da su se moje sposobnosti usavršavale, što je bila vrsta dvosmislenog komplimenta, odnosno dobro sastavljena misaona forma. Ne predlažem nijednom od mojih čitalaca da pokuša takvu ludu pustolovinu. Ali, želim napomenuti da su možda neki od njih, ne znajući, već doživeli ovakav doživljaj, kojeg su se, probudivši se, sećali samo kao neobično ružnog sna.

Ova epizoda je bila jedno vantelesno iskustvo u stanju sna i kao takva koristi da istakne da je realnost sna toliko važna i realna, koliko i realnost u budnom stanju. Snovi apsolutno deluju na svakodnevni život. Oni mogu poboljšati naše zdravlje ili probuditi naše depresivno raspoloženje. Postoje načini da se snovi upotrebe svrsishodno, odnosno da se njima poboljšava naša egzistencija. Priznajem da moj san u tom smislu nije bio najbolji primer.

Godinama je poznato da nam snovi daju tragove za sve vrste ponašanja. Psihoanalitičari koriste snove da bi u podsvesti našli motivacije, ali malo ljudi zna kako da snove koristi na kreativan način, odnosno da bi se poboljšalo zdravlje, došlo do inspiracije, obnovila vitalnost, rešili problemi i da bi se obogatile porodične veze.

Seth daje neke evokacijske sugestije s obzirom kako snovi mogu da se upotrebe kao direktna terapija. Neke od tih sugestija mogle bi biti od velike pomoći u samo-pomoćnim programima i u psihoterapiji.

Seth je započeo: „Ličnost je sastavljena od gestalts energije. Pošto se ličnost menja usled bilo kog iskustva, ona se takode menja i u njenim snovima. Nadalje, pošto se jedna individua modelira, u nekoj meri, na osnovu njegove fizičke okoline, tako se on takode modelira na osnovu sna, kojeg kreira... Pojedinač nema limita. Kada tvoje percepcije dožive neuspeh, tebi se čini da su se pojavile granice. Na primer, tebi se čini da su snovi prestali, onda kada ih više nisi svestan. Međutim, nije tako”.

„Na jednom novou ličnost pokušava da reši probleme kroz konstrukcije snova... i često joj konstrukcije snova daju one slobode, koje se ne mogu adekvatno izraziti unutar granica budnog života. Ako pokušaj ne uspe, onda se problem ili akcija (kao što smo videli ranije) može materijalizirati kao bolest”.

„Zamisli na primer situaciju u kojoj ličnost treba da izrazi ovisnost, međutim smatra da je takva situacija nepodesna. Ako je ona sposobna da formira san u kojem ona igra ovisnu ulogu, onda taj problem može biti rešen unutar stanja sna. Individua se možda

Jane Roberts

Sethova predavanja održavaju se u potpuno osvetljenoj Buttsovoj dnevnoj sobi. Janein suprug Rob hvata Sethove reči doslovno koristeći svoj vlastiti sistem stenografije. Iznad: Jane upada u trans i **ona kao Seth** skida naočale i baca ih na kauč

Na ovoj i sledećoj strani: Janeine ekspresije i gesta se u transu dramatično menjaju u Sethove ekspresije i gesta.

„Nisam Ruburtova podsvest, iako govorim kroz nju. Do tebe dolazim kroz atmosferu, na isti način kao što ptice mogu leteti kroz vazduh, to jest atmosferu”.

„Ljudsko biće ne prodire u egzistenciju u trenutku rađanja i zatim marljivo nastoji da doživi iskustvo. Da stvari tako stoje ti bi još bio u Kamenom dobu”.

„Jung je naširoko razložio neke od svojih koncepta neposredno pred svoju smrt. Otada ih je mnogo više izmenio”.

„Ne postoji opravdanje za nasilje, mržnju ili ubistvo. Oni, koji uživaju u nasilju, bez obzira na razlog koji je uslovio njihovu promenu, iskrivili su čistotu sopstvene svrsishodnosti”.

„Karma podrazumeva povoljnu priliku za razvoj. Ona omogućuje individui da proširi inteligenciju kroz iskustvo, da ispunji jazeve neznanja i da uradi ono što treba. Slobodna želja je uvek uključena”.

„Doživćeš reinkarnaciju verovao u to ili ne. Bez obzira da li su tvoje teorije u skladu sa realnošću ili ne, ne možeš promeniti prirodu reinkarnacije”.

„Kada ti kažem da si živeo na primer 1836., kažem ti tako jer to u ovom trenutku ima smisla za tebe. Sve svoje reinkarnacije živiš istovremeno, mada ti je teško da to razumeš”.

„Kada kažem da ti kreiraš fizičku materiju koristeći Unutrašnja čula, ne mislim da si ti kreator univerzuma - ti si, kao što znaš, kreator fizičkog sveta”.

„Pošto sam naterao svog prijatelja Ruburta da čuti za neko vreme, sada iscrpljen mogu zaključiti naše predavanje”.

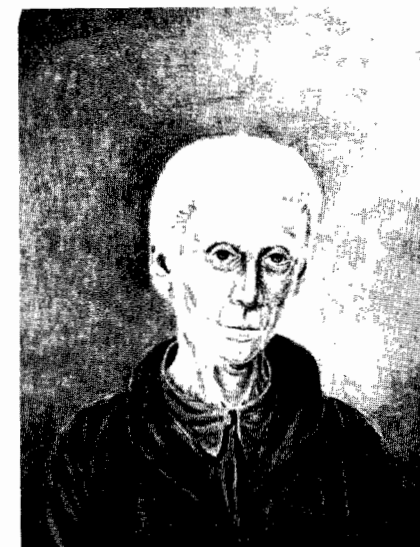

Sethova „prikaza” onakvu kakvu je video i skicirao William Cameron Macdonnel. Originalni crteži urađeni su plavom hemijskom olovkom na odvojenim listovima papira. Da bi se olakšala reprodukcija crteži su prikazani zajedno i u crnoj olovci.

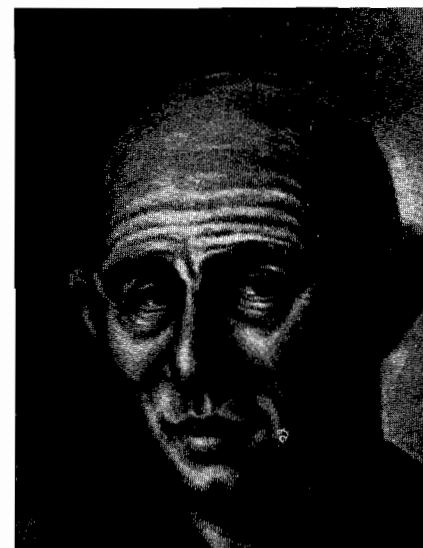
Prvi crtež je u gornjem levom uglu. Zapazi očit napredak u zadnjem crtežu.

Prema Sethu na ovom je portretu Rob naslikao samog sebe u svojoj ranijoj reinkarnaciji, kada je on bio žena i majka petoro dece.

Robova slika umetnika, koji je živio u 14 veku i od kojeg je Seth pokupio savete za slikarske tehnike.

Portret Setha, kojeg je naslikao Robert Butts. Dva Janeina studenta takođe su videla Setha u ovom obliku.

Iznad: Robov dvostruki portret Ruburta i Josepha. Ovaj portret predstavlja Janeine i Robove suštinske „ja“, to jest zbroj njihovih reinkarnacijskih ličnosti. Ispod: Jane i Rob u istoj pozi zbog poređenja.

4646

452nd Session December 2/68 9:17 PM Monday

GOOD EVENING.

Good evening, Seth.

NOW. CHILDREN BUILD HOUSES OF CARDS AND KNOCK THEM DOWN. YOU DO NOT WORRY ABOUT THE CHILD'S DEVELOPMENT, FOR YOU REALIZE THAT HE WILL LEARN BETTER.

YOU MAY EVEN SMILE AT THE CHILD'S UTTER SENSE OF DESOLATION UNTIL HE FINALLY CONNECTS THE MOTION OF HIS OWN HAND WITH THE DESTRUCTION OF THE PAPER, CARDBOARD HOUSE THAT IS NOW GONE, AND IN HIS EYES GONE BEYOND REPAIR.

NOW, MANKIND BUILDS CIVILIZATIONS. HE HAS GONE BEYOND THE CHILD'S GAME. THE TOYS ARE REAL, AND YET BASICALLY THE ANALOGY HOLDS. I AM NOT CONDONING THOSE VIOLENCES THAT OCCUR. THE FACT IS THAT THEY CAN NEVER BE CONDONED, AND YET THEY MUST BE UNDERSTOOD FOR WHAT THEY ARE: MAN LEARNING THROUGH HIS OWN ERRORS. HE ALSO LEARNS BY HIS SUCCESSES, AND THERE ARE TIMES WHEN HE HOLDS HIS HAND, MOMENTS OF DELIBERATION, PERIODS OF CREATIVITY. (Pause.) IDENTITIES ~~M~~ TAKE MANY ROLES IN MANY LIVES.

THERE ARE PERIODS, CYCLES IF YOU PREFER, THROUGH WHICH SUCH IDENTITIES LIVE AND LEARN WITHIN YOUR SYSTEM. TO SOME EXTENT THEY ARE TAUGHT BY OTHERS, PRACTICE TEACHERS IF YOU PREFER. (Amused.)

(Today the newspaper carried the story of the violence attending the Democratic presidential convention in Chicago in 68, telling of the many clashes between police and various groups of demonstrators; and a guilty verdict re police behavior was rendered by an investigative commission. Jane and I had discussed the report at the supper table.)

THE RACE OF MAN IS FAR MORE THAN THE PHYSICAL RACE HOWEVER.

Jane Roberts sa nekoliko, od ukupno 50, fascikla Sethovog materijala.

nikada neće setiti takvog sna, međutim, iskustvo će biti nepobitno, odnosno ovisnost će biti izražena”.

„Mnogo je urađeno da bi se interpretirali snovi, ali vrlo malo da bi se kontrolisao pravac aktivnosti unutar snova. Što se tiče ličnih sugestija, kontrolisanje aktivnosti unutar snova može biti odličan metod terapije. Negativni snovi imaju za cilj da pojačaju negativne aspekte ličnosti, pomažući u formiranju raznih krugova nesretnih komplikacija. Akcije sna *moгу* se okrenuti prema ispunjenju konstruktivnih očekivanja, odnosno uticati na poboljšanje”.

„Mnoge bolesti mogle bi uglavnom biti sprečene putem takvih terapijskih snova. U bezazlenom smislu, agresivne tendencije mogle bi dobiti slobodu unutar stanja sna. Sugestije bi bile date u cilju da individua izrazi agresiju unutar sna. Takođe bi individui bilo sugerisano da nauči da shvati, gledajući samog sebe dok spava, (odnosno, gledajući san, kao što bi gledao pozorišnu predstavu) njegove agresije. Ako sebi mogu priuštiti fantaziju, mislim da bi ti teoretski mogao u terapijskom snu da zamisliš masivan eksperiment, gde bi nacije ratovale spavajući, a ne u budnom stanju”.

Kada sam pročitala predavanje mislila sam da je terapijski san divan način da se oslobodimo represija – snom ih izbacimo van! Ako si ti zaista besan na nekog i ne usuđuješ se da vratiš milo za drago, možeš samom sebi pre sna sugerisati da ćeš se u snu smiriti. Međutim, to nije lako postići.

Seth prilično odlučno kaže: „Postoje druga pitanja, koja se moraju uzeti u obzir. Kada je, na primer, agresivnost problem, preliminarna sugestija sna trebala bi uključiti izjavu, na osnovu koje agresija neće biti usmerena protiv određene osobe. U svim slučajevima problem je neopipljivi element (agresivnost u ovom primeru), a ne osoba protiv koje individua može želeti da se izrazi”.

„Mi ne želimo da jedna individua sebi pred san sugeriše da želi da ozledi drugu. Postoji nekoliko razloga zbog kojih mi to ne želimo, uključujući i telepatske realnosti, koje ti još ne razumeš. Mi ne govorimo o zamenjivanju akcije sna za fizičku akciju. Diskutujemo o određenim problemima, koji zahtevaju tretman”.

Seth ponovo ističe da je san ili imaginarno iskustvo toliko realno koliko i bilo koji doživljaj. Ako ti imaš period depresija, vrlo lako možeš imati period depresivnih snova za vreme istog perioda. Ali Seth sugeriše sledeću vežbu kao terapijski san: pre spavanja sugeriši sebi da ćeš imati prijatan ili radostan san, koji će ti posve povratiti

tvoj dobar duh i vitalnost. Osim ako depresija nije isuviše uvrežena, ona će biti pobedena ili u velikoj meri oslabljena kada se ti probudiš.

Koristila sam ovu metodu često i postizavala odlične rezultate. Ponekad sam se sećala snova, ponekad ne, ali sam se uvek budila sveža i obnovljena, a efekti su bili dugotrajni. Snove, kojih sam se sećala za vreme tog perioda bili su inspirativni i dovoljno jaki da pobede ne samo period depresija, nego su mi takode povratili izrazito dobro raspoloženje. Roba i mene zanima praktična primena sna, međutim mnogo više smo intrigirani Sethovim objašnjenjem realnosti sna. Pošto sam imala mnogo vantelesnih iskustava u stanju sna, bila sam prilično zainteresovana za realnost okoline u kojoj se nalazim za vreme sna. Seth je započeo svoje diskusije o prirodi realnosti sna vrlo brzo pošto su počela naša predavanja, međutim te rasprave još traju. Sve do Setha nisam naučila da „kontrolišem” moje vlastite snove i probudim svoje kritičke sposobnosti, bila sam jednostavno zapanjena nekim njegovim izjavama.

Navodim raniji odlomak sa Sethovog 92 predavanja, za koji sada mislim da je od bitne važnosti: „Svaki san započinje sa psihičkom energijom, koju individua transformiše ne u fizičku materiju nego u realnost, koja je u svakom pogledu toliko funkcionalna koliko i realna. On formira ideju o predmetu ili događaju sna, praveći zapanjuću distinkciju, kako bi predmet sna dobio egzistenciju i egzistirao u brojnim dimenzijama... „Iako sanjar kreira njegove snove za njegovu vlastitu svrhu, selektirajući samo one simbole, koji imaju značaj za njega, on ih projektuje prema vani u nepobitno ispunjenje i psihičku ekspanzivnost. Ekspanzivnost se dešava kada san reaguje prema vani. Kontrakcija se dešava kada je sanjar završio sa događajima sna, ali energija se ne može povratiti nazad”. Ličnosti koje se kreiraju u snu (kao moj „crni predmet”) Seth naziva dual-hibridne konstrukcije. U mom slučaju desila se „ekspanzivnost” o kojoj on govori, zato jer sam je formirala sa svojom vlastitom psihičkom energijom. „Kontrakcija” se desila jer sam povukla glavnu energiju moje pažnje sa predmeta. Međutim, nisam mogla povratiti nazad energiju koju sam dala predmetu i na osnovu koje je ono dobilo njegovu egzistenciju. Stvor je nastavio da egzistira, ali ne u mojoj dimenziji. On je dobio slobodu u njegovoj vlastitoj dimenziji. Govoreći dalje o snovima Seth kaže: „*Energija koja se projektovala u bilo kojoj vrsti konstrukcije – psihičkoj ili fizičkoj, ne može se povratiti nazad, već mora slediti zakone određene forme, u kojoj je za mo-*

menat bila modelirana. Zbog toga, kada sanjar smanjuje svoje multirealne predmete završavajući svoj san, kojeg je on konstruisao, on ga u stvari završava samo za sebe. Odnosno, realnost sna se nastavlja”.

Energija, kako Seth objašnjava, može se transformisati ali ne i uništiti. Seth je govorio na mnoga pitanja, koja je Rob postavljao i koja, verujem, postavljaš takode i ti samom sebi. Zašto nam svakodnevni život izgleda daleko realniji od bilo koje egzistencije sna? Ako je takav univerzum nepobitan, zašto se on još više ne nametne u svakodnevni život? Sve se više ili manje slažemo sa onim što se fizički dešava, međutim snovi su veoma individualni. Da li je moguća saglasnost bilo koga sa bilo kime u vezi onoga što se dešava u snu?

„Pre svega”, rekao je Seth, „sam fizički univerzum je konglomerat raznih individualnih simbola, od kojih ni jedan nema posve isto značenje za bilo koje dve individue, čak ni oni takozvani osnovni simboli kao što su boja i položaj u prostoru. Ti jedino usmeravaš pažnju na sličnosti. Telepatija bi se mogla nazvati lepak, koji drži fizički univerzum u prekarnoj poziciji kako bi ti mogao da se usaglaši sa egzistencijom i svojstvima oblika...”

„Dakle, kada ti zamišljaš da je san svet, tada imaš istu vrstu univerzuma, jedino što je ovaj univerzum konstruisan unutar polja, kojeg ti ne možeš fizički opažati. Ovaj svet međutim ima veći kontinuitet nego svet kojeg poznaješ. Postoje takode zapanjujuće sličnosti unutar njega...”

„Zbog jednog razloga... oni koji sada opažaju egzistenciju na fizičkom nivou, zbog određenih ciklusa, živeli su pre u aproksimativno istim istorijskim periodima. Oni poseduju unutrašnju bliskost, koheziju, koja je pripadala više ili manje specifičnom periodu i ranijim periodima, gde su oni stanovali u istoj vrsti realnosti. Njihova iskustva u snovima dakle, nisu tako različita kao što ti možda pretpostavljaš. Određeni simboli su konstruisani u realnostima sistema sna, odnosno, na veoma sličan način te su ideje konstruisane u materiju u fizičkom sistemu”.

„Ista vrsta psihičkog usaglašavanja postoji u sistemu sna i u fizičkom sistemu. Kada bi čovek mogao da usmeri svoju pažnju na one neprepoznatljive elemente u fizičkom univerzumu, u kojima se ne može dostići usaglašavanje i kada bi on mogao da usmeri svoju pažnju na različitosti pre nego na sličnosti, onda bi se on čudio postojećim usaglašenjima”.

„On bi se pitao koja je kolektivna ludost dopustila čoveku da iz stvarnog beskrajnog kaosa selektira samo pregršt sličnosti i na osnovu njih stvara univerzum. Gledajući prividan kaos realnosti sna, da li se pitaš kako je moguće da realnost sna sadrži koheziju, aktuelnost i komparativnu postojanost”.

Mislim da postoje dva razloga. Katkada nam snovi izgledaju tako kaotični i beznačajni da smo samo u stanju da se setimo njegovih nejasnih fragmenata, odnosno zaboravljamo sjedinjene faktore. Zatim, snovi imaju jednu intuitivnu, asocijacijsku „logiku”, koja treba da se interpretira i u kojoj, kao što znamo, vreme ima malo značaja. Prema Sethu, neki snovi su dovoljno jednostavni s obzirom da imaju za predmet nerešene probleme ili događaje iz sadašnjosti. Međutim, čak i u tim snovima, događaj iz sna može takođe predstavljati događaj iz prošlih života.

Svaki objekt sna je u stvari dvostruko ili trostruko okićen, odnosno on je simbol za drugi, dublji podatak. Na primer san koji uključuje reinkarnacijsku informaciju može nam takođe pomoći da se suočimo sa sadašnjim problemom, podsećajući nas na naše neiskorišćene prirodene sposobnosti u našoj ličnosti. Imala sam dva posebno jasna reinkarnacijska sna. Jedan se desio ubrzo pošto su naša predavanja započela. Vrlo me je zaplašio i bojala sam se da on ne bude predskazujući. Sanjala sam da sam stara žena i da se nalazim u jednoj bednoj bolničkoj sobi. Umirala sam od cencera i iako sam bila toga svesna, nisam bila nimalo zastrašena. Jedan stariji čovek pored mene trebao je takođe da umre. Rekla sam mu da ne brine i da ću mu posle njegove smrti pomoći. Zatim sam umrla, međutim, izgledalo je da moja svest nije prekinuta. Pomagala sam starom čoveku, koji je bio van svog tela i nastavila da mu govorim da je sve u redu.

Pitali smo Setha za značenje sna na narednom predavanju. Seth mi je rekao da se san, kao medij, odnosi na moju smrt u Bostonu u prošlom veku. Seth nam je dao neke informacije o tom životu na ranijim predavanjima. Rekao mi je da neću ponovo umreti od cencera (mada mislim da se radi o greški u njegovoj taktici. Naime, Seth mi je rekao da prestanem da pušim, što nisam uradila. Seth nije nikada pokušao da me tiranizira kako bih ostavila naviku pušenja, već mi je samo govorio da pušenje ne pomaže razvoju mog celokupnog zdravlja).

Drugi san bio je čak kasniji i veoma zabavan. Ne znam da li sam se ikad lepše zabavljala u snu. Na Sethovu sugestiju, pre sna sam sebi

sugerisala da ću usniti san, koji će mi dati druge informacije o mojoj vlastitoj reinkarnacijskoj prošlosti. Tada još nisam verovala u reinkarnaciju i rekla sam Robu: „Nemam ništa da izgubim – Pokušaću san”. Zatim sam nametnula sebi sugestiju i zaspala.

U ovom snu Rob i ja smo bili muškarci i imali smo skoro 30 godina svaki, i bili smo drugari takođe. Vrlo dobro sam znala da ćemo „kasnije” završiti kao Rob i Jane u ovom životu, čak iako u snu nije bilo fizičkih sličnosti. Rob je na primer u snu imao crnu kosu i bio je crnomanjast, a u ovom životu on ima svetlu kosu i svetlu put. Imali smo na sebi široke pantalone, koje smo u turskom stilu vezali na gležnjevima. Ne sećam se naših imena.

Ušli smo u široku dvoranu. Grupa muškaraca bila je odenuta u iste kostime i sedela je na podu, na blještavo obojenim jastucima, u nepravilnom krugu. Poznavala sam sve muškarce iz ranijeg života, u kojem sam bila njihov lider, koji je umro veoma mlad i pre smrti dao obećanje da će se vratiti. Muškarci iz sna su ostareli dok sam ja bila ponovo rođena. Sada sam se vratila nazad da ispunim obećanje. Znala sam da me oni neće prepoznati u ovom telu, u kojem me nisu poznavali. Počela sam da iznosim svoj slučaj a oni su me pažljivo slušali. Njihov predstavnik mi je rekao da im je njihov pokojni lider obećao da će se vratiti i dokazati njegov identitet. On mi je zatim rekao da svojim akcijama dokažem da sam ta ličnost, koja će biti spremna da preuzme odgovornu poziciju. Rob i ja smo se smejali. U centru dvorane nije bilo ničeg osim nekoliko niskih stolova. Rob je pomerio stolove kako bi se dobio prostor za demonstraciju. Tada su me muškarci, sedeći podvinutih nogu na jastucima, primakli bliže. Moj drugar je stajao sa strane. Gotovo ceremonijalno sam napravila nekoliko poskakujućih koraka i zatim sam napustila svoje fizičko telo. Ono je naglo palo dole na pod i moj ga je drugar nežno maknuo sa strane.

Zatim sam u svom astralnom telu letela kroz dvoranu, koja je imala visoko nadsvođenu kupolu. Smejući se zbijala sam šale, tako što sam se spuštala iznad svakog muškarca i redom im skidala turbane. Moj drugar mi je dao pero. On me je mogao jasno videti dok sam manipulisala fizičkim objektima. Mašući s perom kroz vazduh, letela sam neprestano amo tamo a muškarci su me sledili pogledom, gledajući u pero.

Svo to vreme moj drugar se smejao glasno, a ja sam se odlično zabavljala. Na kraju sam se vratila u svoje telo. Usledili su usklici i

povici prepoznavanja. Ostalog se jedva sećam. Znam da su nam prilazile žene, koje smo smejući se odbijali, jer smo želeli prvo da razgovaramo sa našim starim drugovima. Svi smo imali veoma tamnu kožu.

Na ranijim našim predavanjima Seth nam je rekao kako je on jednom imao tursku egzistenciju, međutim nije nam nikad dao informaciju o našim turskim egzistencijama. Rob i ja smo veoma malo znali o našim vlastitim prošlim životima, iz razloga što dugo nisam prihvatila reinkarnaciju i niti sam želela da se Rob raspituje o reinkarnacijskom materijalu. Osim toga, Sethove informacije o reinkarnacijama su me uvek uznemiravale, i odlučila sam da ih za neko vreme ne tražimo.

Koliko do sada znam, turski život bio je jedini uzbudljiv prošli život, kojeg sam imala. Prema onome što mi je Seth rekao, Bostonski život bio je prilično uobičajeni život. Nisam privlačila veliku pažnju kao medij i nisam održavala predavanja u cilju da pomognem drugima, međutim, bila sam vrlo nedisciplinirana i hirovita – mane ličnosti, koje pokušavam da korigujem u ovom životu. Verujem da je ovaj san trebao da me podseti da sam jednom bila u poziciji autoriteta i da sada ne bi trebala da se bojim odgovornosti ili mojih sposobnosti. Seth ističe da mnogi ljudi imaju snove putem kojih dobijaju informacije o prošlim životima, međutim često ih se ne sećaju, s obzirom da jednostavno ne uviđaju važnost snova. Kako objasniti lokaciju, odnosno tursku dvoranu? Koliko je bila realna? Koliko su realna mesta, koja mi mislimo da posećujemo dok spavamo? Seth je rekao: „Ti misliš da si ti svestan samo kada si budan. Ti pretpostavljaš da si nesvestan dok spavaš. Kocka je zaista bačena na stranu budnog uma. Ali, zamisli na momenat da gledaš ovu situaciju sa druge strane. Zamisli da si ti u stanju sna i da si zabrinut za problem budne svesti i egzistencije. Sa te tačke gledišta slika je posve različita, jer ti si uistinu svestan dok spavaš”.

„Lokacije, koje ti posećuješ dok sanjaš su ti toliko realne tada, koliko su ti fizičke lokacije realne sada. Hajde da ne govorimo više o svesnom „ja” ili podsvesnom „ja”. Postoji *jedan* „ja” i on usmerava pažnju na razne dimenzije. U budnom stanju usmerava pažnju na fizičku realnost, a u stanju sna usmerava pažnju unutar različite dimenzije”.

„Ako se slabo sećaš lokacija sna kada si budan, takođe se slabo sećaš „fizičkih” lokacija kada si u stanju sna. Kada fizičko telo leži u krevetu, ono je veoma distancirano od lokacije sna, u kojoj sam san

može boraviti. Međutim, ova distanca ne podrazumeva prostor, jer lokacija sna može egzistirati simultano sa sobom u kojoj telo spava”.

„Lokacije sna nisu, da tako kažem, pridodane na krevet, u ormar ili na stolicu. One egzistiraju sastavljene od posve istih atoma i molekula, koje u budnom stanju ti opažaš kao krevet, ormar ili stolicu. Upamti, predmeti su rezultati tvoje percepcije. Iz energije ti formiraš strukture, koje zatim prepoznaješ i upotrebljavaš kao objekte. Međutim, objekti su nekorisni ukoliko nisu u centru pažnje unutar dimenzije za koju su oni formirani na specifičan način”.

„U nekim stanjima sna ti formiraš iz tih istih atoma i molekula okolinu u kojoj ćeš delovati. Dok sanjaš ti ne možeš naći krevet ili ormar ili stolicu, a kada se probudiš ne možeš naći lokaciju sna, u kojoj si samo momenat ranije bio”.

To ne znači da mi ponekad ne ostavljamo naša tela i ne putujemo u našim snovima ili ne ostavljamo astralna tela da bi putovali u druge fizičke lokacije. Prema onome što kaže Seth mi to vrlo često činimo, bilo da se toga sećamo ili ne. Neki do mojih studenata, na primer, imali su frekventna vantelesna iskustva kako u budnom stanju, tako i u stanju sna, i takođe mislim da smo ih više puta sretali u našoj dnevnoj sobi. Seth nam je rekao da su ta iskustva bila moguća još mnogo ranije nego što sam sama počela da imam takva iskustva ili čitam o njima. Mislim da su Sethove ideje o međuvezama između realnosti u budnom stanju i u stanju sna doista fascinantne.

„Pomenuo sam Kristovo raspeće jednom i rekao da je ono bilo jedna aktuelnost i realnost, iako se ono nije dogodilo u tvom (fizičkom) vremenu. Ono se dogodilo u istoj vrsti vremena u kojoj se desio san i njegova se realnost osetila kroz generacije. Ne bivajući fizička realnost, ono utiče na svest fizičke materije na način na koji ne bi mogao da utiče čisto fizički događaj”.

„Kristovo raspeće bila je jedna od realnosti, koja je, vodeći poreklo iz univerzuma sna, obogatila i iniverzum snova i univerzum materije. Ona je bila glavni doprinos tog sistema tvom vlastitom sistemu i mogla bi se fizički porediti sa nastankom nove planete unutar fizičkog univerzuma”. Seth *ne* misli da je Kristovo raspeće bilo „samo san”. Seth želi reći da, iako se ono nije desilo *istorijski*, ono se desilo unutar druge realnosti i pojavilo u istoriji kao *ideja* pre nego fizički događaj – jedna ideja, koja je promenila civilizaciju. (Prema Sethu, ideja *je* događaj, bilo fizički materijalizovan ili ne).

Seth nastavlja: „Kristovo spasenje nije se desilo u vremenu, koje ti znaš. Ono je takođe doprinos univerzuma snova tvom fizičkom sistemu, prikazujući da je čovek nezavisan od fizičke materije..”

„Mnogo nerešenih koncepta i praktičnih invencija jednostavno stoje nerešeni u sistemu sna, sve dotle dok ih neki čovek ne prihvati kao mogućnosti unutar fizičkog okvira realnosti... Imaginacija potiče vezu čoveka sa sistemom sna. Imaginacija često ponovo obnavlja podatak sna i primenjuje ga na posebne uslove ili probleme unutar svakodnevnog života...”

„Univerzum sna, dakle, poseduje koncepte, koji će jednog dana potpuno transformisati istoriju fizičkog sveta, međutim poricanja takvih koncepta kao mogućih mogućnosti odgađaju ovu transformaciju”.

Neka Sethova predavanja precizno nam objašnjavaju na koji način mi formiramo snove, koje se kemikalije stvaraju za vreme budne svesti i zatim oslobađaju za pravljenje sna i koje su druge kemikalije uključene u elektromagnetsku kompoziciju sna. Mislim da se ovim objašnjenjima želi dokazati „objektivnost” sna.

Seth nam je dao instrukcije kako da se prisetimo sna. U vezi s tim, on nam je objasnio kako da probudimo naše kritičke sposobnosti dok sanjamo. I kako da našu svest, koristeći san kao vrstu podloge za pokretanje, projektujemo van naših tela. Kao i sada, i ranije sam uvek volela da pokušam svaki Sethov eksperiment. Rezultati ličnih iskustava dali su mi subjektivni dokaz o neospornosti mnogih Sethovih konceptata, a osim toga volim da radim sama. Na primer pogledaj ovu projekciju iz stanja sna. Jedno jutro, posle doručka, legla sam da bih pokušala da imam projekciju sna. Ovo jednostavno znači da ponekad mogu da prepoznam kada sanjam, odnosno mogu da donesem moju normalnu „budnu svest” u situaciju sna i zatim da ovu situaciju koristim kako bih projektovala moju svest negde drugde. Tog jutra, bivajući u istoj situaciji, osetila sam da ostavljam svoje telo. Za svo vreme trajanja projekcije sna znala sam da se ono nalazi na sigurnom, odnosno u krevetu, dok su vrata sobe zaključana.

Putovala sam kroz vazduh tako brzo da mi je sve bilo nejasno. Zatim sam se našla u čudnoj gradskoj ulici. Bila sam čvrsto odlučila da otkrijem gde se nalazim. Šetala sam okolo bloka tražeći ulične znakove. Postojali su mnogi hoteli i velike prodavnice. Videla sam imena dveju ulica i zatim odlučila da uđem u hol jednog hotela. Tu sam našla knjižaru i prošetala sam se do polica da razgledam knjige.

Videla sam tri knjige Jane Roberts o ekstrasenzornoj percepciji, dok sam u vreme projekcije sna (1967-e) napisala samo jednu knjigu.

Uplašeno sam gledala naokolo. Sve je izgledalo prilično normalno. Nisam znala gde se nalazim, međutim, znala sam da se radi o fizičkom mestu. Odjednom se nešto desilo i ja sam pogledala prema gore. Mlad čovek je gledao u mene lukavim zadovoljnim smeškom. On je bio jedan od prodavaca u knjižari. U tom momentu takođe sam zapazila da su gotovo svi prodavci bili vrlo mladi i da su me gledali.

Nisam znala šta da uradim ili šta da kažem. Znala sam da mi ne bi verovali kada bih im rekla „Gledajte, ja sam zaista u jednom vantelesnom stanju.

To je jedna astralna projekcija!”. Ali kako da objasnim tri knjige sa mojim imenima i prodavčev lukav osmeh? – mislila sam.

„Nisam videla ove knjige ranije”, rekla sam.

„Mislim da nisi. Tamo gde ti živiš, još ih nisi napisala” mladi čovek je odgovorio. Zatim je počeo da se smeje, ali iskreno i na prijateljski način. Ostali su se pridružili i takođe su počeli prijateljski da se smeju.

„Gde se nalazim?”, pitala sam.

On mi je odgovorio: „Nemoj se truditi da saznaš, ionako se nećeš sećati ničeg”.

„Sećaću se!”

„Ti jednostavno nećeš biti sposobna da se setiš”, rekao mi je jedan od njih. Veoma sam se razljutila. Bilo da sam bila astralni putnik ili nešto drugo, uvidala sam da se ovi ljudi odlično zabavljaju na moj račun.

„Pogledajte”, rekla sam „Ja sam u svom astralnom telu. Moje fizičko telo je kod kuće u krevetu”.

„Znamo to”, odgovorio je mladi čovek. Ponovo sam pogledala u knjige. „Nastavi”, on je rekao „da memorišeš naslove. Međutim, meni je žao što ti to neće pomoći. Ti se nećeš sećati”.

U tom trenutku svi su se smejali nekako samilosnije.

„Ali ja sam već memorisala imena dveju ulica”, rekla sam. „Da li si ti siguran da ću ja napisati ove knjige?”

„Ti si ih ovde već napisala”.

Bez obzira na ono što su drugi govorili, bila sam čvrsto odlučila da upamtim bilo koji specifičan podatak – imena, ulične znakove ili brojeve puta. Na kraju, kada sam rekla da ću sama razgledati lokaciju, prodavac se ponudio da mi bude vodič. Bio je veoma ljubazan.

Vodili smo ugodan razgovor. Pokazivao mi je mesta od interesa u gradu, iako me je opominjao da neću biti sposobna da ih se setim.

Zatim, bez prethodne opomene, odjednom sam osetila da me nešto povlači. Čuo se piskav zvuk i ja sam se ponovo našla u svom telu. Osećala sam da sam prevarena. Obično je veoma teško da se vrati nazad u istu lokaciju, ali pošto sam bila veoma ljuta prisilila sam sebe da se vratim nazad. „Spustila” sam se na isti ugao ulice, ali mladog čoveka nigde nije bilo. Zatim sam odlučila da nadem hotel, međutim, iako sam prešla blok tri puta i prepoznala druge građevine, nisam nikako mogla da ga nadem. Na kraju sam se vratila u moje telo.

Naravno, mi smo pitali Setha da nam objasni ovo iskustvo. On nam je dao generalne informacije o uslovima, koje možemo očekivati u projekcijama iz stanja sna.

„Postoji forma unutar realnosti sna”, on je rekao „ali forma je prvi kvalitet celokupne potencijalne egzistencije unutar psihičke energije. Potencijalna forma egzistira mnogo pre njene fizičke materijalizacije. Kuća u kojoj možda živiš pet godina možda još ne egzistira u tvojim terminima. Možda se ona još nije izgradila i zbog toga je fizički ne možeš opažati. Ipak, takva kuća ima uistinu formu i uistinu egzistira unutar Prostrane sadašnjosti”.

„U određenim nivoima realnosti sna takve forme se mogu opažati. Unutar realnosti sna možeš doći u kontakt sa mnogo vrsta fenomena, sa kojima se obično ne susrećeš. Projekcijskim eksperimentima ove informacije postaju vrlo praktične”.

„Kada manipulišeš unutar fizičke realnosti, vladaju prilično jednostavna pravila. Unutar realnosti sna postoji veća sloboda. Ego nije prisutan. Međutim, budna svest, dragi prijatelju, nije ego. Ego je samo onaj deo budne svesti, koji ima veze sa fizičkom manipulacijom”.

„Budna svest *može* se doneti u stanje sna. Ego se ne može doneti u stanje sna, jer bi on kočio i uzrokovao bi neminovan neuspeh. U tvojim eksperimentima naići ćeš na razne uslove i dok ne naučiš da kontrolišeš ego i svest biće ti teško da ih razlikuješ. Nekim snovima možeš manipulirati, nekima ne možeš. Neke lokacije sna biće ti poznate, a druge će ti biti strane. One će pripadati drugim dimenzijama realnosti, sa kojima možeš doći u kontakt”.

„Vrlo je moguće za sanjara da poseti druge, da se izrazim u tvojim terminima, planetarne sisteme prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti. Takve posete su obično fragmentarne i spontane. Bolje je da one

ostanu takve. Iskoristi ih kada se one dese, ali ne pokušavaj takve eksperimente, s obzirom da uključuju mnoge poteškoće”.

Ceo blok predavanja imao je za predmet metode, koje se koriste i uslove, koji se mogu sresti u projekcijama svesti u stanju sna. Seth je rekao da je lično asistirao u nekim mojim eksperimentima, ali da nisam bila svesna njegove asistencije. Nisam nikada sanjala Setha i njegova primedba mi je bila veoma čudna. Često sam se iznenada budila usred noći posve budna i svesna da održavam vrstu Sethovog predavanja. Mogla sam čuti Sethove reči kako prolaze kroz moju glavu kao signali. Činilo mi se kao da uključujem radio program, koji ne treba da čujem, odnosno kada bi počinjala da slušam, odjednom bi se začuo škljocaj i „stanica” bi se ugasila. Međutim, u dve prilike čula sam dovoljno da zaključim o čemu se radilo i kome je predavanje bilo upućeno. Kasnije, pošto sam kontaktirala predmetne ličnosti, uvidela sam, da su one istih noći kada su se moja iskustva desila, sanjale Setha kako im drži predavanje kroz mene.

Prema Sethu, mi smo uistinu podelili lične, odnosno masovne snove. Oni su u stvari delovali kao stabilizaciona snaga u našim dnevnim životima. Da li su naši snovi lični? Očito ne toliko lični, koliko mi pretpostavljamo. Na 254-tom predavanju Seth je rekao: „U određenim područjima, kolektivno čovečanstvo u masovnim snovima rešava probleme političke i socijalne strukture. Solucije koje se dostignu unutar realnosti sna, nisu uvek iste kao one koje se prihvataju u fizičkom svetu”.

„Bez masovnih snova, na primer, ne bi egzistirale tvoje Ujedinjene nacije... U ovoj fazi tvog razvoja neophodno je vršenje selektivnosti. Da si bio svestan konstantne brane telepatijskih komunikacija, sa kojima se u stvari sudaraš, u ovom momentu bilo bi ti vrlo teško da zadržiš osećaj identiteta. Zatim, masovni snovi su obično vrlo duboko ispod podsvesti... Kada je identitet ojačan kroz iskustvo, on automatski ekspandira samog sebe da bi se pridružio drugim realnostima unutar kojih može manipulirati”.

„Kada sanjaš druge, oni to znaju. Kada oni sanjaju tebe, ti takode to znaš. Međutim, u ovom trenutku, ne može se ništa postići u svesnoj svesnosti ovih uslova”. Na ovom predavanju Seth je takode pomenuo John Kennedyja i dao neke komentare povezujući rasne probleme sa snovima.

„Kao što znaš, mnogi su ljudi sanjali Jack Kennedyjevu smrt pre nego se ona desila. Znanje je na jednom nivou bilo na raspolaganju

samom čoveku. Međutim, to ne znači da je smrt *moralna* da se desi. To je bila intenzivna mogućnost. To je takođe bila jedna od mnogih solucija za neke probleme. Iako nije bila najpogodnija solucija, ona je bila najbliža čoveku u tom određenom vremenu u fizičkoj realnosti...”

Seth je nadalje rekao da emocionalna intenzivnost sna se vrlo retko vraća u pamet u svojoj punoj jačini. Zatim je ukratko objasnio da masovni snovi mogu delovati na istorijske promene.

Oni koji su zabrinuti za sadašnju rasnu situaciju „sanjaju individualno ili kolektivno promenu te situacije. U njihovim snovima oni pronalaze razne načine na osnovu kojih bi se promena mogla desiti. *Ovi snovi u stvari potstiču promenu, koja će se zatim desiti.* Jaka energija i pravac snova pomoći će da se situacija promeni”.

Na osnovu Sethovih predavanja o snovima, mogla bih napisati nekoliko knjiga samo o snovima. Prema Sethovom materijalu, naš celokupni psihički razvoj i rast, procesi i iskustva su uključeni u našem životu sna. U životu sna posećujemo druge nivoe egzistencije i dobijamo čak potrebne sposobnosti. Postoje određene elektromagnetske i kemijske veze, koje ponekad ujedinjuju faze svesnosti.

Putem naših snova mi menjamo fizičku realnost, a naše fizičko dnevno iskustvo menja naše iskustvo sna. Postoji konstantna međukomunikacija. Kada sanjamo naša je svest jednostavno usmerena u različitu vrstu realnosti, odnosno, u realnost koja je isto toliko realna kao i budan život. Mi možemo zaboraviti naše snove, ali oni su uvek deo nas, čak iako možda nismo svesni njihove potpune realnosti.

Prema Sethovim izjavama, postoje mnogi drugi sistemi realnosti u kojima mi delujemo, i koji su nepoznati budnom egou. Ne samo da postoje univerzalni sistemi, koji su sastavljeni od materije i antimaterije, nego i između njih takođe postoji beskrajna raznolikost realnosti. Postoje takođe „moguće realnosti”, u kojima sledimo možda puteve kojima smo krenuli, ali koje ne sledimo u fizičkom životu.

Seth kaže: „Iskustvo sna direktno oseća unutrašnje „ja”. Snovi, kao što sam ti rekao, imaju jednu električnu aktualnost. U toj električnoj aktualnosti oni ne samo da egzistiraju nezavisno od sanjara, nego oni takođe imaju, što bi ti mogao nazvati, određenu formu, mada ne u formi materije koju ti poznaješ”.

Seth nam je više puta rekao da se celokupno iskustvo električnim putem šifruje unutar naših ćelija, ali da ne zavisi od njih. Ovo takođe

vredi za iskustvo sna. Seth kaže: „Čovekove misli i snovi su daleko više uticajni nego što on zna. Oni egzistiraju u više dimenzija i deluju na svetove, kojih on nije svestan. Oni su isto tako konkretni, kao bilo koja građevina. Oni se javljaju na razne načine unutar mnogih sistema i jednom kada su kreirani ne mogu se više uništiti...”

„Električna realnost sna se šifruje unutar naših ćelija, da bi se njegovi efekti doživljavali ne samo putem mozga, nego takođe putem drugih delova tela. Iskustva sna koja su svesno zaboravljena, su zauvek električnim putem sadržana kao šifrovani podaci unutar ćelija fizičkog organizma... Oni egzistiraju unutar ćelija (zajedno sa sveukupnim iskustvom individue). Ćelije se formiraju oko njih. Električno šifrovani podaci formiraju kopije kompletnog iskustva, koje postaju nezavisne od fizičke realnosti”. Drugim rečima, naši snovi postižu svoju određenu vlastitu besmrtnost zajedno sa našim ličnostima. Seth dalje razjašnjava: „Svaka individua od rođenja formira njegove vlastite kopije iz izgrađenih, individualnih, kontinuiranih električnih signala, koji obuhvataju njegove snove, misli, želje i iskustva. U fizičkoj smrti njegova ličnost egzistira odvojena od njegove fizičke forme”.

XV POGLAVLJE

Moguće „ja” i mogući sistemi realnosti

U junu 1969. bili smo veoma uplašeni kada nam je Seth rekao da će Roba možda posetiti jedan od njegovih mogućih „ja”. U vreme predavanja nismo znali šta su mogući „ja”, mada je Seth ovaj termin upotrebio jednom ili dvaput u prošlosti. Šta je moguće „ja”? Prema Sethu, svaki od nas ima repliku u drugim sistemima realnosti, koje nisu identični „ja” ili blizanci, nego su drugi „ja”, koji su deo naše suštine i koji drugačije od nas razvijaju sposobnosti.

Ove moguće ličnosti su udaljenije od nas više od naših reinkarnacijskih ličnosti, a liče na distancirana srodstva, koja sa nama imaju familijarnih sličnosti. Prema dosadašnjim informacijama, neke od njih imaju drugačije metode percipiranja od naših.

U našem sistemu, na primer, Rob je umetnik. Nekoliko godina ranije on je crtao neke slike iz oblasti medicine i bio je zapanjen njegovim poznavanjem lekarskih procedura i medicinske terminologije, s obzirom da je medicinsku oblast poznao vrlo malo kada je počeo sa crtanjem. Svaka od Robovih skica i svaka slika dobile su nagradu. Na ovom 487-om predavanju Seth je rekao Robu da Rob u drugom sistemu realnosti ima moguću ličnost, koja je lekar i koja

slika iz hobbyja. To objašnjava zašto je Rob tako lako zavoleo svoj rad na medicinskim crtežima! (Lekar je svakako Rob moguća ličnost).

Seth nam je te noći rekao vrlo malo o tom „čovjeku”, mada nam je opisao neke od metoda, koje je on koristio u jednom pokušaju da bi kontaktirao ovu realnost. Seth je rekao: „Postoje beskrajne varijante materije, koje egzistiraju u, kako bi ti nazvao, prostornom okviru. Svakako da upotrebljavajući fizička čula ti ne možeš nikad opažati ove druge sisteme. Jedino se treninzima mogu unutrašnja čula usmeriti u takva istraživanja. Tvoj prijatelj (moguća ličnost) je napredniji, i u tom smislu njegov je sistem napredniji”.

„Na isti način na koji se misli mogu slati kroz prostor, tako se i individualna svest može slati kroz sisteme realnosti drugih dimenzija. Kao što seme može leteti kroz vazduh, tako individualna svest može putovati kroz te sisteme, međutim mora biti zaštićena. Određene droge mogu je zaštititi. (Seth opisuje metodu, koju Robova ličnost koristi kada projektuje van svog mogućeg sistema)”.

„Te droge su kao vremenske kapsule, koje redukuju poticaje za određene intervale, odnosno realizuju se uštrcane stimulansi kao destinacijske tačke. Proces je veoma zamršen. Injekcije se uštrcavaju u fizičko biće i deluju na mozak. Svest se projektuje u jednom vantelesnom iskustvu. Fizički mozak se zaštićuje od šoka, s obzirom da u ovom slučaju svest putuje veoma velikom brzinom, odnosno u protivnom bi kontakt između svesti i tela bio prekinut”.

„Određene injekcije, koje su zatim uštrcane u mozak pomažu svesti, koja je van mozga i deluje kao njena hrana. Međutim, ovo je samo jedan metod, koji može da se koristi. Za određene periode droga omogućuje vrlo intenzivnu svesnost, koja deluje na maksimalnim nivoima sa ubrzanim mentalnim sposobnostima. Između tih perioda, međutim, postoje periodi nesvesnosti, koji u stvari imaju zaštitnu funkciju”.

„Za vreme nesvesnih perioda, droge uštrcane u fizički mozak daju pojačanu hranu onim područjima mozga koja su uključena u proces izbacivanja svesti. Zbog toga, čak iako je tvoja moguća ličnost unutar distance, koja se, tako da kažem, može dostići, ona je ponekad u ovim nesvesnim periodima hranjenja”.

„U tvojim vremenskim terminima, periodi visoke svesne aktivnosti delovali bi aproksimativno tri dana, zatim bi, u skladu sa uslovima, usledili periodi neaktivnosti od nan ipo do četiri dana.

Ovaj proces uključuje prenos svesne energije iz tvog kućnog sistema u sistem tude kuće. Takođe se, od sistema do sistema moraju sprovesti određene manje ili više automatske promene, uključujući i upotrebu valova mozga, odnosno određenih struktura, koje su normalne u različitim sistemima”.

„Postoje, na primer, druge strukture mozga koje su otkrili tvoji naučnici. Droge pomažu u promeni tih struktura, onda kada su promene neophodne. Ako te strukture mozga nisu promenjene prilikom dolaženja i napuštanja sistema, teoretski bi svest mogla biti uhvaćena u stupicu unutar bilo kog datog sistema. Ubrzanje ili smanjenje brzine kretanja svesti ti doživljavaš mentalno”.

„Posle predavanja, kada mi je Rob rekao o čemu je Seth govorio, bila sam zapanjena. „Možda ti imaš moguću ličnost”, rekla sam Robu smejući se. „To nije zaista nikakava novost”, rekao je Rob. „Naučnici su postavili teorije o mogućem univerzumu”.

„Iz onoga što mi ti kažeš, Seth govori o beskrajnom univerzumu”, rekla sam.

„Jedna je stvar teoretisati o mogućim ličnostima, a druga misliti da će možda jedna od njih da te kontaktira”.

„Ja sam spreman”, rekao je Rob. On je doista bio spreman. Nekoliko sedmica imao je psihološke vremenske vežbe, koje mu je Seth sugerisao i pokušao je da bude intuitivno sposoban za sve ono što je van uobičajenog. U međuvremenu smo imali drugo predavanje, za koje je Rob imao nekoliko pitanja. Prema onome što nam je Seth rekao, Robova moguća ličnost je dr Pietra. On je stariji čovek u njegovom sistemu realnosti u odnosu na Roba u našem sistemu. Zatim, njegov interes za slikanje, podređen je njegovom lekarskom pozivu.

„On je zainteresovan za primenu slikarstva u terapijskom lečenju”, rekao je Seth. „On ne samo da radi sa pacijentima i koristi umetnost kao terapiju, on takođe zastupa ideju da neke slike u njima samima sadrže efekat lečenja”. Zatim je Seth nastavio: „Određene slike mogu uhvatiti i usmeriti sposobnosti lečenja posmatrača..... Slikareva namera je usadena u njegovom mediju i u njegovoj slici”.

„Da li dr Pietra zna da ja egzistiram”?, pitao je Rob.

„On zna o tvojoj hipotetičkoj egzistenciji”, rekao je Seth. „On veruje da ima moguću ličnost i pokušava da poseti ovaj mogući univerzum. Međutim, on nema pojma da ti možda očekuješ takvu

posetu ili da možda planiraš da ga dočekaš..... On je proučavao lekove zajedno sa dvoje drugih kolega”.

„On će biti sposoban da manipuliše u njegovom vlastitom sistemu dok bude odsutan. Biće obavešten o tvom stanju uma i o tvojoj sposobnosti primanja, što će služiti kao područje miga, kojeg će on prepoznati. Simpatetični aspekti tvojih ličnosti služice da se otvore jasnije kanali između vas. Prolaz, kao što vidiš, svakako nije fizički, mada je ipak, u nekoj meri, uključena molekularna struktura”.

„Ali da li ću ga videti fizički”? Rob je pitao. „Pretpostavimo, da mi uistinu stupimo u neku vrstu kontakta, da li ću to znati svesno”?

„Ti treba da ga vidiš vizuelno – ili posve objektiviziranog ili u jednoj neobično jasnoj unutrašnjoj slici. Trebalo bi takođe da postoji unutra-komunikacija telepatijske prirode između vas. On je takođe vizuelno orijentisan. Možda će biti sposoban da ti pokaže slike iz njegovog vlastitog sistema realnosti. On će možda biti sposoban da te u projekciji odvede u taj sistem, odakle bi trebao da budeš sposoban da gledaš u tvoj vlastiti sistem i u nizu bljesaka da vidiš mnogo jasnije tvoj i Ruburtov život”.

„Ali kada će on biti ovde u našim vremenskim terminima”? Rob je pitao odmah zatim, jer je naše predavanje trebalo da se završi.

„Verujem da će za sedam sati biti unutar tvog sistema, bilo da ga ti opaziš ili ne. Možda će posredstvom droga njegov lik biti obojen i stoga nemoj biti iznenađen ako budeš video žutu ili ljubičastu nijansu boje. Zbog više razloga mi ne možemo više diskutovati večeras. Eksperimente smo imali nekoliko sedmica i nećemo ih ponovo imati sve do tvoje jeseni, s obzirom da uključuju svojstvo sprovođenja ćelijskih struktura i posebnu atmosferu”.

Ovo predavanje je održano 9. juna 1969. Seth je ponovo rekao Robu da bi se kontakt mogao omogućiti psihološkim vremenskim vežbama (Ove vežbe biće obješnjene u poglavlju, koje ima za predmet razvoj psihičkih sposobnosti). Rob je nekoliko sedmica radio ove vežbe, međutim, koliko ja znam, on nije stupio u kontakt sa dr Pietra. 16. juna Seth nas je iznenadio rekavši nam da je blizak kontakt bio ostvaren dva puta.

„Ono što se desilo bilo je momentalno fuzioniranje karakteristika ličnosti na dubljim nivoima od svesnih nivoa”, rekao je Seth. „Nijedan od vas nije znao kako da deluje. Oboje ste se bojali da izgubite vaše vlastite identitete. Međutim, sličnosti su omogućile vaš kontakt”.

„Kada se to desilo”, pitao je Rob.

„U trenutku kada su tvoje misli naglo skrenule sa predmeta razgovora. Verujem da si imao mentalnu sliku unutrašnjeg dela ljudskog tela ili si imao misli, koje su imale veze sa unutrašnjim organima. To se desilo kada si na dubljim nivoima prepoznao prisustvo dr Pietra”.

Pošto je Rob radio na portretima i ljudskim figurama iz medicinske oblasti, taj je podatak za njega imao smisla. Međutim, on se nije sećao nijedne jasne unutrašnje slike unutrašnjosti tela. Ipak, on je rekao da je bio razmišljao o unutrašnjim organima tela. Seth je zatim rekao da je potpuniji kontakt bio i dalje moguć, „iako dr Pietraova usmerena pažnja nije određena i iako se intenzitet njegove prisutnosti menja”.

Seth je takođe više rekao o drogama, koje je dr Pietra koristio u svojim eksperimentima. Korišćenje droga je podrazumevalo da se svest neće vratiti u fizički mozak isuviše brzo. Seth je takođe rekao da su postojale metode” na osnovu kojih relativno ponašanje i uslov putujuće svesti se nadzire na drugom kraju. U slučaju bilo koje ozbiljne opasnosti svest se koči, što je veoma opasno”.

Prema Sethu ovaj mogući sistem realnosti je toliko „realan” koliko i naš sistem realnosti. Mogući sistem je njegovim stanovnicima sastavljen od fizičke materije i jedan je od bezbroj sistema ili univerzuma, koji se nalaze između materije i antimaterije. Ljudi iz Pietraovog sistema veruju u postojanje drugih mogućih univerzuma i Pietra je jedan od prvih istraživača, prvenstveno zbog odličnog poznavanja medicinske oblasti. Takvo putovanje između mogućih sistema, kako je objašnjeno u ekscerptu, postignuto je putem projekcije svesti van tela, ali takođe delovanjem droga i drugih disciplina. U drugim izjavama u prošlosti, Seth nam je isto rekao da će svako daleko prostorno putovanje unutar našeg vlastitog sistema uključiti mentalna pre nego fizička putovanja.

Ali, kako Seth tvrdi, imamo moguće ličnosti i živimo razne egzistencije na ovoj planeti, šta se onda dešava sa konceptom pojedinačnog bića? Navešću ekscerpte sa tri predavanja, na kojima Seth objašnjava razliku između fizičkog i mogućeg događaja, kao i povezanost između našeg i mogućeg sistema realnosti. (Upamti da su Rob i dr Pietra zasebne individue. Seth objašnjava njihovu povezanost kao srodstvo dvaju udaljenih rođaka). Seth je počeo sa detalj-

nim opisom celog „ja” ili celokupnog identiteta, koje je povezano sa ovom egzistencijom i sa drugim egzistencijama.

Sa 231-og predavanja: „ja” i moguće realnosti

„Akcija je akcija, bilo da to opažaš ili ne opažaš i događaj je događaj bilo da to opažaš ili ne opažaš. Misli su takođe događaji, kao što su želje i čestitke događaji. Ljudski sistem reaguje koliko na te događaje, toliko i na fizičke događaje. U snovima se često delovi mogućih događaja doživljavaju na polusvestan način. To vredi za unutrašnje krvarenje, a tvoj kasetofon može da se upotrebi kao analogija”.

„Zamisli celo „ja” kao da je sastavljeno od magnetofonske trake. Tvoj magnetofon ima četiri kanala. Našem magnetofonu daćemo bezbroj kanala. Svaki kanal predstavlja deo celog „ja”, odnosno svaki deo celog „ja” egzistira u različitoj dimenziji, mada su svi zajedno deo celog „ja” (ili trake). Možeš zaključiti da bi bilo smešno reći da je Mono Jedan na tvojoj traci bio više ili manje važan nego što je bio Mono Dva. Mono Jedan mogao bi se porediti sa tvojim unutrašnjim egom”.

„Mi ćemo sada multiplicirati ove ličnosti, s obzirom da ti imaš 3, 4, 5, 6, itd. ličnosti. Na ovom magnetofonu ti imaš umetak za stereo. On ti omogućuje da kombinuješ harmonično elemente raznih kanala – simulativno. Koristim tvoje vremenske termine kako bi tvoj prijem bio što jasniji, s obzirom da često ne koristimo čistu jasnoću stereofonije”.

„Tvoj stereofonijski uređaj može se porediti takozvanim egom. Svako „ja” doživljava vreme na svoj vlastiti način, u skladu sa prirodom njegove percepcije. Kada se uključi stereofonijski kanal ličnosti znaju njihovo jedinstvo. Njihove različite realnosti stapaju se u celokupne percepcije celog „ja”.

„Dok je celo „ja” na ovaj način sposobno da opaža njegove vlastite delove simulativno, ovi naizgled odvojeni delovi sebe same doživljavaju izolirano i samo. Postoji komunikacija između njih, međutim oni nisu svesni tih komunikacija. Traka je element, koji je zajednički svim kanalima. Iako je unutrašnji ego direktor, celo „ja” (ili biće) mora znati samog sebe. Nije dovoljno da unutrašnji ego zna

šta se događa. Na kraju unutrašnji ego mora prouzročiti razumevanje na delovima simultanih ličnosti”.

„Svaki deo celog „ja” mora postati svestan drugih delova. Mi, svakako, ne raspravljamo o nečem što je tako jednostavno kao magnetofon, jer naše se trake (ličnosti) konstantno menjaju.

Razlika između mogućih događaja i fizičkih događaja

„Uzmi, na primer, događaj X. Taj mogući događaj biće doživljen od strane raznih delova ličnosti na njihov vlastiti način. Kada taj događaj doživljava tvoj ego, onda je reč o fizičkom događaju. Kada taj događaj opažaju drugi delovi ličnosti ego to ne zna”.

„Događaj je isti, ali je doživljen različito. Celo „ja” opaža i dolazi pod uticajem mogućnosti, odnosno on opaža te mogućnosti kao akcije, bez obzira da li je ego izabrao da prihvati bilo koji dat događaj kao fizički ili nije. Vremenski tok takođe varira. Prošlost, sadašnjost i budućnost su realnosti samo za tvoj ego”.

„Unutrašnji ego, kao što znaš, egzistira u Prostornoj sadašnjosti. Prostorna sadašnjost je osnovno „vreme” u kojem celo „ja” egzistira, ali *razni delovi ličnosti imaju svoja iskustva u svojim vlastitim vremenskim sistemima*”.

Trebalo bi biti jasno da psihološki okvir mora biti različit onda kada je vremensko iskustvo različito. Ti možeš sam, na primer, videti psihološke varijacije, koje egzistiraju jednostavno između svesti i podsvesti, na primer...”.

„Ego u velikoj meri održava svoju stabilnost gledajući unazad u „prošlost” i nalazeći tamo nešto svoje. Delovi ličnosti, koji trguju sa mogućnostima nemaju iskustvo sa „prošlošću”, koje bi im dalo osećaj identiteta ili kontinuiteta. Trajnost, kao što je ego zamišlja bila bi ovim delovima ličnosti stran koncept, vrlo neprijatan i krut”.

„Fleksibilnost je ovde ključna reč, odnosno dobrovoljno menjanje ličnosti kada joj je dopušteno da istražuje svaku mogućnost. Iskustvo je od plastične prirode. Osnovni smisao identiteta sadržan je u onome što bi ti mogao porediti sa podsvesti, koju ti znaš. Drugim rečima, podsvest je taj deo psihološke strukture koji nosi breme identiteta, odnosno to je ego, čija iskustva liče na snove”.

Sa 232-og predavanja

„Taj sistem mogućnosti je potpuno isto realan kao i fizički sistem i ti egzistiraš u njemu bez obzira da li to uviđaš ili ne uviđaš. Ti jednostavno nisi u fokusu unutar tog sistema mogućnosti. Možeš postati svestan tog sistema mogućnosti (ili jednog od tvojih mogućih ličnosti) ponekad dok si u stanju sna. Rekao sam ti da slike sna imaju određenu realnost. Takođe i mogući događaji imaju svoju realnost. Oni ti jednostavno ne izgledaju konkretni”.

„Možeš sanjati, na primer, da držiš jednu jabuku, koje kada se probudiš nema. To ne znači da jabuka uistinu ne egzistira, ali u budnom stanju ti je ne opažaš. Na isti način ti ne opažaš takođe ni aktuelnost mogućih događaja na svesnoj bazi... Međutim, deo tvog celog „ja” je posve uključen u tim mogućim događajima. „Ja” iz tvojih snova može se opravdano porediti sa ličnošću, koja doživljava moguće događaje. (To „ja” smatrao bi da je potpuno svesno i video bi budnog „ja” kao moguću ličnost)”.

„Hajde da razrešimo sledeće. Jedna individua treba da izabere jednu akciju od mogućih tri. On izabire jednu i doživljava je. Druge dve akcije se takođe doživljavaju, ali od strane unutrašnjeg ego i ne u fizičkoj realnosti... Rezultate zatim proverava unutrašnji ego, koji služi kao pomoć u drugim odlukama. Moguće akcije su međutim definitivno doživljene i takva iskustva nadopunjuju iskustva „mogućih ličnosti”, upravo kao što akcije sna nadopunjuju iskustva sanjara... Postoji konstantna podsvesna međurazmena informacija između svih slojeva celog „ja””.

Sa 227-og predavanja

„Paket iskustva na koji ti možeš usmeriti svoju pažnju je zaista sastavljen od mnogo malih paketa, ali ceo paket realnosti je mnogo širi od toga. Deo ličnosti može i uistinu doživljava događaje na različit način (nego što doživljava ego). Taj deo odlazi na različitu tangentu. Jer kada tvoja svesna ličnost opaža Događaj X, taj drugi deo ličnosti se grana, tako da kažem, u sve druge moguće događaje, koje je možda mogao doživeti ego”.

„Ego mora izabrati jedan događaj zbog njegovih limita. Ali ovaj drugi deo ličnosti može i istražuje ono što bi ti mogao nazvati Događaj X1, X2, X3 itd. Taj drugi deo ličnosti može slediti i doživeti sve alternativne događaje... za isto fizičko vreme, koje je potrebno egou da doživi samo Događaj X”.

„Taj proces nije tako jednostavan kao što može izgledati. Na primer rukovanje možeš opažati kao jednostavnu akciju. Međutim, nisi svestan miliona malih radnji, koje povezuju tu naizgled nebitnu akciju. One ipak egzistiraju. Ti ih opažaš jednu po jednu. Ti ih opažaš u njihovom celokupnom obliku. Ovaj deo ličnosti svesno doživljava ove moguće događaje istom brzinom, kojom ti podsvesno opažaš milion malih akcija koje dopunjuju rukovanje”.

Sa 227-og predavanja: Ličnost i mogućnosti

„Ti delovi ličnosti jednostavno deluju u različitoj dimenziji realnosti sa različitim poljima aktivnosti. U ovom posebnom primeru uporedi različite delove celog „ja” sa raznim članovima porodice. Čovek može raditi u gradu. Žena može raditi u njihovoj kući na selu. Od troje dece, svako dete može pohađati različite škole. Oni su svi članovi iste porodice, i deluju van iste kuće. Ne postoji osnovni razlog, zbog kojeg svako dete ne bi moglo provoditi svoje dane u očevoj kancelariji, ali ono ne bi bilo sposobno da razume događaje ili aktivnosti u kancelariji”. „Pokušavam da razjasnim analogiju. Dete bi se prilagodilo fizički na kancelariju. U fizičkom smislu ne bi bilo prepreke zbog kojih se ono ne bi moglo držati i vani. Čovek bi takođe mogao ući u školu, ali u takvom aranžmanu to ne bi imalo svrhe”.

„Unutar porodice postoji generalna realizacija iskustva njenih članova, ali postoji i druga kazaljka sata, osim kazaljke za one događaje, koje je podelila porodica, kao celina ili kao jedinica. Postoji takođe generalizovano intuitivno znanje o ulogama svakog dela pojedinca u odnosu na iskustva drugih delova”.

„Neki događaji će međutim biti opažani od strane svih slojeva ličnosti. Iako ih svaki sloj doživljava na vlastit način, događaji su doživljeni kao jedinica. Postoji malo tih događaja, ali su oni vrlo jasni i služe i da povezuju porodična iskustva i da pojačaju identitet cele psihološke strukture”.

„Nadalje: mogući događaji su isto tako realni kao i neki događaj, koji je iz njih izabran u cilju da bude fizičko iskustvo. Uzmi ponovo naš Događaj X. On je samo jedan od bezbroj mogućih događaja. Međutim, svesni ego za svoje svrhe izabire Događaj X. Ali dok taj ego doživljava događaj, taj događaj je samo jedan od svih mogućih događaja i ne razlikuje se uopšte od njih. On postaje aktualan u tvojoj realnosti samo onda kada ga doživljava fizička ličnost...”.

„Ti drugi mogući događaji postaju upravo isto toliko realni unutar drugih dimenzija. Kao što postoji sporedna pruga, tako postoje neke interesantne epizode, onda kada ozbiljni psihološki šok ili dubok osećaj uzaludnosti uzrokuje kratak spoj, odnosno, jedan deo ličnosti počinje da doživljava jednu od njenih drugih mogućih realnosti. Posebno mislim na neke slučajeve amnezije, u kojima se žrtva iznenada nalazi u različitom gradu sa drugim imenom, zanimanjem i bez memorije svoje vlastite prošlosti. U nekim slučajevima, takva individua doživljava mogući događaj, međutim, kao što zaključuješ, on ga mora doživeti unutar svog vlastitog vremenskog sistema”. Seth nam je naravno dao mnogo više materijala o mogućim univerzumima i događajima. On je takođe diskutovao o mogućnostima u odnosu na ekstrasenzorne percepcije i vreme. Nismo bili sposobni da ostvarimo bilo koji svesni kontakt sa dr Pietra. Dok ovo pišem, približavamo se jesenskim mesecima, kada će kontakt, kako je rekao Seth, biti ponovo moguć. Pomisao na takav kontakt je veoma intrigantna i stalno se pitamo koji će efekt imati, ne samo na Roba i dr Pietra, nego i na njihove odvojene sisteme realnosti. S obzirom da Seth jamči za kontakt, mi ga uzimamo u obzir, mada osećamo da su šanse male da do njega dođe. Rob i ja osećamo da treba još mnogo informacija da saznamo i da marljivo radimo dok radosno očekujemo dalje eksperimente duž ovih linija.

Kao što možeš videti, mnogi od datih ekscerpta u ovom poglavlju takođe obrađuju prirodu ličnosti. Pošto je ličnost multidimenzionalna ona ne može biti diskutovana samo pod jednim naslovom. Naime, Seth da bi objasnio multidimenzionalnu ličnost koristi multidimenzionalni metod. U tom smislu, sve ono što je do sada rečeno i sve ono što se dešava na predavanju treba uzeti u obzir u obradi ovog pitanja. Uskoro ću opisati skorašnji i vrlo značajan događaj, koji možda daleko bolje nego reči demonstrira multidimenzionalne aspekte ličnosti.

Ko i šta si ti? Da li te zbunjuju ove ideje o suštinama i mogućim ličnostima? Kako se *ti* prilagođavaš? U narednom poglavlju posvećenom Sethovim koncepcijama ličnosti, videćeš da je tvoj identitet, kao što znaš, uvek sačuvan.

XVI POGLAVLJE

Multidimenzionalna ličnost

Nedavno me je mlad profesor psihologije pozvao i pitao da li bi mogla da dodem i održim predavanje u lokalnom koledžu. S obzirom da je njegova psihološka grupa bila vrlo mala i brojala smao 15 studenata, predložila sam da oni dođu kod mene. Stav psihologa bio mi je jasan čim se pojavio na vratima. Nije pridavao važnost medijima, ali s obzirom da su oni uistinu postojali, osećao se dužnim da njegove studente „izloži” fenomenu. Dva i po sata govorila sam o potencijalima ljudske ličnosti, kao i potrebi prepoznavanja, razvijanja i korišćenja tih potencijala. Najbolje što sam mogla objasnila sam im šta su telepatija, vidovitost i predskazanje i navela neke eksperimente, koji su se mogli izvesti da bi se dokazali ovi fenomeni. Na kraju sam predložila jednu vežbu za studente, koju sam inače radila ponekad sa svojim studentima na svojim predavanjima. Svakog dana studenti su trebali da donesu crteže i da ih zalepe sa unutrašnje strane vrata dnevne sobe. Studenti bi zatim pokušavali da „skinu” jednu impresiju sa crteža i da je zatim reprodukuju. Na kraju doznatog vremena profesoru bih slala poštom crteže, koje bi on zatim ocenjivao.

Oprezno sam objasnila da su testovi veoma korisni i s tim u vezi tražila sam od profesora da zauzme objektivan stav. Međutim, kasnije sam od jednog njegovog studenta otkrila da njegov stav nije apsolutno bio objektivan ni profesionalan. Na osnovu profesorovih izjava i generalnog ponašanja studenti su samo mogli zaključiti da takvi testovi nisu vredni pažnje. Međutim, rezultati testova nisu bili nimalo loši, iako je samo, s obzirom na profesorov stav, u eksperimentu bilo uključeno pet devojaka. Predložila sam profesoru da i on pokuša test, na što on nije pristao. Takav je stav obeshrabrio prilično studente, odnosno profesor je kasnije mogao reći da, s obzirom na mali broj učesnika, nije bilo moguće proceniti vrednost rezultata testiranja.

Profesor je bio inteligentan, ugodne vanjštine i ozbiljan. Da smo se upoznali pod drugačijim uslovima, verovatno bi mi se svideo. On u stvari nije hteo da preispita ili proceni svoje predrasude o prirodi ličnosti. Ispustio je priliku da proširi svoje poglede i da možda nađe vrstu dokaza koji bi ga uverio da je ljudska ličnost daleko manje limitirana nego što on pretpostavlja.

Nakon ove i nekoliko sličnih epizoda, postala sam opreznija i čuvala sam se susreta sa takozvanim objektivnim akademikima. Svi psiholozi naravno nisu tako ograničeni i intelektualno kruti. Prošle godine, jedna od mojih studentica išla je na noćna predavanja iz psihologije, koja su se održavala u lokalnom koledžu. Pošto su njenog profesora, za razliku od ranije pomenutog, veoma interesovala Sethova predavanja i naša predavanja o ekstrasenzornoj percepciji ona je konstantno diskutovala sa njime o ovim predavanjima. Ona je želela da održi predavanje o prirodi ličnosti, na osnovu Sethovih objašnjenja. Stoga je pitala da li je Seth mogao da održi specijalno predavanje, koje bi snimila i zatim pustila studentima za vreme časa na koledžu.

Seth je pristao i celo je predavanje posvetio da bi objasnio prirodu ličnosti. Takođe je saopštio neke interesantne informacije o svojoj vlastitoj realnosti. Na predavanju je Seth izneo sažet opis njegovih teorija o ličnosti za sve one koji nemaju prethodno znanje o Sethovom materijalu. U ovom poglavlju korišću ekscerpte sa tog predavanja.

Na predavanju je takođe bilo desetak mojih redovnih studenata. Seth je bio u svom najboljem raspoloženju: smejavao se, i često je prekidao izlaganje ozbiljnog materijala malim šalama ili komentari-

ma. Gotovo svo vreme on se direktno obraćao studentici, koja je zatražila ovo predavanje ili se obraćao ostalima sa koledža, koji nisu bili prisutni, odnosno psihološkoj grupi, koja je brojala šest studenata. Celo predavanje stalo je na približno šest otkucanih strana.

Seth je započeo: „Identitet nije isto što i ličnost. Ličnost predstavlja samo one aspekte identiteta, koje si ti sposoban da aktualiziraš unutar trodimenzionalne egzistencije... Ličnost mogu modelirati uslovi u tvojim terminima, ali identitet *koristi* iskustva i nije modelirano uslovima”.

„Istina je da ličnost nije limitirana, odnosno ti bi mogao reći da se ličnost pruža prema vani kako bi obuhvatila uslove. Tekuće teorije, koje se odnose na prirodu ličnosti ne razmatraju egzistenciju telepatije ili vidovitosti ili reinkarnacijske činjenice. Identitet, međutim, operiše u mnogo dimenzija...”

Zatim se Seth obratio studentima sa koledža, odnosno studentima kojima će se puštati traka sa ovog predavanja. Svi smo mislili da je predavanje na neki način veoma zabavno, s obzirom da se nevidljiva, u našim terminima, ličnost obraćala psihološkoj grupi, koja nije bila prisutna na predavanju, koje je još uz to imalo za temu prirodu ličnosti.

„Ti imaš ovde (na samom predavanju) provokativnu demonstraciju o prirodi ličnosti”, rekao je Seth. „Odnosno, moja ličnost nije Ruburt, niti je njegova ličnost moja. Nisam, na primer, sekundarna ličnost. Ne pokušavam da dominiram Ruburtovim životom niti bih očekivao od njega da mi to dozvoli. Ne predstavljam nikakav represivan deo Ruburtovog vlastitog bića. Kao što svi znaju on uopšte nije represivan tip!” „Pomogao sam mu kako bi njegova vlastita ličnost delovala efikasnije. On je sposoban da potpunije koristi svoje vlastite sposobnosti. Mislim da se ne radi o psihološkom zločinu. Draga psihološka grupo i profesore, činjenica je da ste svi vi više od onoga što znate. Svaki od vas egzistira i u drugim realnostima i drugim dimenzijama i ličnosti, koje vi zovete „ja” su samo mali deo vaših celokupnih identiteta”.

„U snovima ti imaš kontakt sa drugim delovima samog sebe. Ta se komunikacija nastavlja konstantno. Međutim, s obzirom da tvoj ego usmerava pažnju na fizičku realnost i preživljava unutar nje ti ne čuješ unutrašnji glas. Moraš uvideti da ono što si ti ne možeš videti u ogledalu, odnosno ono što ti vidiš u ogledalu je samo nejasna refleksija tvoje prave realnosti”.

„Ti ne vidiš svoj ego u ogledalu. Ti ne vidiš svoju podsvest. Ti ne vidiš unutrašnje „ja” u ogledalu. To su smao termini, kojima se izražava onaj deo, koji se ne može videti ili dotaknuti. Ali unutar ličnosti, koju ti znaš, nalazi se glavni identitet, odnosno celo unutrašnje „ja”. To celo „ja” je živelo mnoge živote. Ono je adoptiralo mnoge ličnosti. Ono je jedna energijska suštinska ličnost, kao što sam na primer ja. Jedina razlika je u tome, što ja nisam materijalizovan unutar fizičke materije. Ti ne dobijaš duh u trenutku smrti. Ti si sada duh”. Zatim, smejući se, Seth je dao druge informacije o njegovoj vlastitoj egzistenciji – i mojoj. Rekao je da me je uvek upozoravao da održim ravnotežu između neaktivnosti i aktivnosti. Zatim se obratio profesoru psihološke grupe:

„Ako želiš, mogao bi me zvati podsvesni proizvod. Posebno ne bih uživao u takvom imenu, jer ono nije ispravno. Međutim, ako me ti ipak nazivaš podsvesna egzistencija Ruburtove ličnosti, onda se moraš složiti s time da je podsvesnost telepatika i vidovita, jer sam ja dokazao telepatike i vidovite sposobnosti. Dakle, mogu li te podsetiti da li sam Ruburt ima... Međutim, ukoliko ne želiš da pripišeš podsvesti ove sposobnosti, koje mnogi od tvojih kolega ne pripisuju podsvesti, onda me ne možeš zvati podsvesni proizvod”.

„Ako ti želiš da pripišeš te sposobnosti podsvesti, imam za tebe druge argumente. Moje memorije nisu memorije mlade žene. Moj um nije um mlade žene. Imao sam mnoga zanimanja, za koja Ruburt ne zna. Ja nisam Ruburtova slika oca, niti sam muška figura, koja je skrivena u pozadini ženskog uma. Takođe, naš prijatelj Ruburt nema homoseksualnih tendencija. Ja sam jednostavno jedna energijska *esencija* ličnosti, koja nije više materijalizovana u fizičkoj formi”.

„Ličnost i identitet ne zavise od fizičke forme. Jedino zato što ti misliš da oni zavise od fizičke forme, nalaziš da je čudna moja izjava... Ti adoptiraš telo kao što svemirski putnik oblači svemirsko odelo i adoptiraš ga takođe iz istog razloga”.

Psihološka grupa bila je toliko zainteresovana za Sethovu realnost koliko i za prirodu ličnosti, što je Seth vrlo dobro znao. Smejući se, on je nastavio: „Ova predavanja imaju svoj raspored i zbog toga se održavaju pod određenim kontrolisanim uslovima. Predavanja nisu ugrožavala Ruburtovu vlastitu ličnost nikad, odnosno njegov je ego bio uvek štićen. Nije bio maknut sa strane. Podučavan je kako da koristi latentne sposobnosti... Ja nisam na umetan način „rođen” putem hipnoze. Nije bilo ugrožavanja karakteristika ličnosti. Nije

bilo histerije. Ruburt mi je dozvolio da koristim nervni sistem pod vrlo kontrolisanim uslovima. Nije mi dat ugovor, na osnovu kojeg kada hoću mogu da držim predavanja, niti bi ja želeo takav aranžman. Ja imam druge stvari da radim”.

Koliko ja mogu da vidim, Sethove aluzije na hipnozu imale su veze sa „treninzima”, kojima su se podvrgavali neki mediji. Hipnoza je korišćena da bi se iniciralo i stabilizovalo stanje transa, odnosno da bi se povremeno ostvarila komunikacija sa ličnostima iz transa. U mom slučaju nije se radilo o hipnozi. Cela stvar bila je spontana. Iako, pošto sam je naučila u prošlih nekoliko godina, znam kako da koristim samohipnozu, nisam je nikada koristila za predavanja.

Seth je završio diskusiju navodeći razne metode, kojima se razvija svesnost unutrašnjeg „ja”, što će biti objašnjeno u kasnijem poglavlju. Studentica je pustila traku za vreme sledećeg časa na koledžu. Međutim, pošto je traka bila isuviše duga i nije mogla da se cela odsluša za vreme časa, profesor psihologije i neki od studenata otišli su kasnije kod nje kući kako bi čuli svu traku i kako bi prodiskutovali o materijalu. S obzirom na modulaciju glasa i drugih konotacija, Sethova ličnost se svakako bolje izražava na traci, nego na štampanoj strani. Na traci smo, takođe, posle predavanja snimili nekoliko momenata konverzacije, kako bi se moj normalan glas mogao porediti sa Sethovim glasom.

Ako pretpostavimo da preživljavamo smrt, koji deo nas preživljava?, normalno smo se pitali, s obzirom da nam je Seth dao više materijala o reinkarnaciji i unutrašnjem „ja”. Ako mojom smrću svoju ličnost Jane Roberts proguta celo „ja”, koje je pretpostavljam veće od moje ličnosti, onda ne znam koji deo mene može da preživi. Odnosno, kako je moguće reći da mala riba preživljava smrt onda kada je pojede veća riba, odnosno kako je moguće reći da ona preživljava smrt postajući deo velike ribe.

Prema Sethovim izjavama individualnost nije nikad izgubljena. Ona uvek egzistira. Stvar je u tome što ličnost nema granica, odnosno mi samo iz neznanja postavljamo granice. Naša individualna svest raste i izvan njenog iskustva ona formira različite „ličnosti” ili fragmente same nje. Ti fragmenti – a Jane Roberts je jedan od njih – su potpuno nezavisni što se tiče akcije i odluke, mada su unutrašnje psihološke komponente konstantno u komunikaciji sa celim „ja”, čiji su deo. Ti „fragmenti” sami rastu, razvijaju se i mogu formirati njihove vlastite suštine ili „gestalts ličnosti” – ili cela bića.

Seth kaže da čak i u ovom životu svaki od nas ima razna ega. Odnosno, mi samo prihvatamo ideju jednog ega kao vrstu stenografskog simbola. Ego je u bilo kom datom vremenu u ovom životu jednostavno deo nas, koji „obrađuje površinu“, odnosno ego je karakteristika koje unutrašnje „ja“ koristi da reši razne probleme. Ego se takođe konstantno menja. Na primer Jane Roberts u ovom trenutku je različita od Jane Roberts od deset godina ranije, iako „ja“ nije bilo svesno nikakvih posebnih promena identiteta. Moja vlastita iskustva ubedila su me da sam više od mog normalnog „ja“, odnosno da sam više od ličnosti Jane Roberts. Dobijajući informacije o vidovitosti, na primer, neki deo mene zna ono šta Janein deo obično ne zna. Ovaj deo mene prenosi znanje Janeinom egu. Verujem da se ove komunikacije ne dešavaju samo u slučaju ekstrasenzornih percepcija, već takođe kod umetničkih inspiracija: mi nameštamo stanicu na inteligentnijem delu naših vlastitih identiteta.

Svakako, ove sposobnosti ne znače mnogo, ako ne naučiš da ih koristiš i doživljavaš za sebe. Ranije na našim predavanjima, Seth je objasnio šta su za njega Unutrašnja čula. Za njega su Unutrašnja čula unutrašnje metode percepcije, koje šire normalnu svest i dozvoljavaju nam da postanemo svesni naše vlastite multidimenzionalne egzistencije. Nedavno smo u potpunosti razumeli ovu definiciju, kao i načine, na osnovu kojih bismo mogli da ih koristimo. I dalje primamo informacije, kako bismo ih koristili što efikasnije.

Kao što je ranije pomenuto, u širem smislu naša su lična iskustva potvrdila Sethove teorije. Kao primer navodim 138-mo predavanje, koje je održano 8. marta 1965.

Te noći Seth je započeo predavanje o ličnosti kao akciji. Ideje koje je on saopštio su baza za njegove teorije o identitetu, a s obzirom da objašnjavaju i neke karakteristike svesti, one su takođe baza za kasniji materijal o konceptu Boga.

U to vreme održavali smo predavanja u spavaćoj sobi, koja je dosta mala i koja ima jedan prozor koji gleda na široko dvorište. Bilo je leto. O predavanjima jedva da je iko znao. Sethov dubok glas bi odjekivao noću i potakao bi pitanja na koja nismo bili spremni da odgovorimo. Rob je uvek za vreme predavanja sedeo i hvatao verbalne beleške. Često bi mu bilo toplo, pošto smo zatvarali prozor za vreme predavanja, jer bi susedi često sedeli u dvorištu. (Meni toplina nikada ne smeta dok sam u transu, inače sam vrlo osetljiva na nju).

Slede ekscerpti, koji će ti više reći o prirodi ličnosti:

„Identitet se može nazvati akcija, koja je svesna same sebe. Zbog svrhe koju ima naša diskusija, terimini „akcija“ i „identitet“ moraju biti odvojeni, ali u biti takva separacija ne egzistira. Identitet je takođe dimenzija iskustva, akcija unutar akcije, razotkrivanje same akcije, odnosno, kroz isprepletenost same akcije, kroz ovu reakciju formira se identitet“.

„Energija akcije, delovanje akcije unutar i iznad nje same formira identitet. Ipak, iako je identitet formiran iz akcije, akcija i identitet ne mogu biti odvojeni. Zatim, identitet je efekt same akcije. Bez identiteta, akcija bi bila beznačajna, jer ne bi bilo ničeg gde bi akcija mogla delovati. Akcija mora svojom vlastitom prirodom i njenim vlastitim delovanjem kreirati identitete, iz najjednostavnijih u najkompleksnije“.

„Još jednom: akcija nije sila izvana, koja deluje na materiju. Akcija je unutrašnja vitalnost unutrašnjeg univerzuma – ona je dilema između želje i impetusa unutrašnje vitalnosti da se potpuno materijalizira i njene nesposobnosti da to ostvari“.

„Prva dilema rezultira u akciji, a iz samog delovanja akcije videli smo da se formirao identitet i da su akcija i identitet nerazdvojni. Zbog toga je akcija deo cele strukture. Akcija je na osnovu same sebe i svoje prirode formirala identitet. Takođe, na osnovu svoje prirode izgledalo bi da ona uništava identitet, s obzirom da akcija mora uključiti promenu, a svaka promena izgleda da preti identitetu“.

„Međutim, pogrešno je misliti da je identitet zavisao od stabilnosti. Identitet će zbog svojih karakteristika kontinuirano tražiti stabilnost, mada je stabilnost nemoguća, odnosno to je naša druga dilema“.

„Ta dilema između konstantnih pokušaja identiteta da održi sigurnost i inherentnog nagona akcije za promenom rezultira u neravnoteži, odnosno, u kreativnom sporednom produktu, to jest svesti svoga „ja“. Jer svest i egzistencija ne rezultiraju toliko mnogo iz delikatnih ravnoteža, koliko iz nedostataka ravnoteža“.

„Imamo niz kreativnih naprezanja. Identitet mora tražiti sigurnost dok akcija mora tražiti promenu. Ipak, identitet ne bi mogao egzistirati bez promene, s obzirom da je on rezultat akcije i deo nje. Identiteti nisu nikada konstantni kao što ni ti sam nisi uvek isto svesno ili nesvesno. Svaka akcija je završetak, kao što smo diskuto-

vali ranije. Odnosno, bez završetka identitet bi prestao da egzistira, jer svest bez akcije bi prestala da bude svest”.

„Svest zbog toga nije „stvar” u samoj sebi. Ona je dimenzija akcije, jedno gotovo čudesno stanje, koje je nastalo usled niza kreativnih dilema”.

„Trebalo bi prilično lako da se zaključi kako se druga dilema razvija iz prve. Rekao sam da je druga dilema rezultirala i konstantno rezultira u *svesti svoga „ja”*. Ona nije svest ega. Svest svoga „ja” je još svest direktno povezana sa akcijom. Ego svest je stanje, koje rezultira iz treće kreativne dileme, koja se događa onda kada svest svoga „ja” pokušava da odvoji sebe od akcije. Pošto je to očito nemoguće, jer svest ili identitet ne može egzistirati bez akcije, mi imamo treću dilemu”. „Nadalje: svest svoga „ja” uključuje svest svoga „ja” unutar – i kao deo – akcije. Ego svest sa druge strane uključuje stanje u kojem svest svoga „ja” pokušava da odvoji sebe od akcije, odnosno, reč je o pokušaju na delu svesti da se akcija opaža kao jedan objekt... i da se akcija, s obzirom da ju je ego inicirao, opaža kao rezultat, pre nego kao uzrok egove vlastite egzistencije”.

„Ove tri dileme predstavljaju tri područja realnosti unutar kojih se unutrašnja vitalnost može doživljavati. Ovde postoji takođe razlog zbog kojeg unutrašnja vitalnost ne može nikad izvršiti potpunu materijalizaciju. Sama akcija, koja je uključena u pokušaj vitalnosti da se materijalizira, pridodaje unutrašnjoj dimenziji vitalnosti samu sebe”. „Akcija (unutrašnja vitalnost) nikada ne može sebe dovršiti. Materijalizirajući se u bilo koju formu, ona odjednom multiplicira mogućnosti dalje materijalizacije. U isto vreme, s obzirom da je unutrašnja vitalnost samostvarajuća dovoljan je samo minut njene frakcije da se oslabi univerzum”.

„U vezi sa izjavom, koja je data ranije, ta akcija neophodno menja ono na što deluje (što je u biti ona sama), odnosno iz toga sledi da uključena akcija na našim predavanjima menja prirodu predavanja. Govorio sam o svesti kao smeru u kojem „ja” usmerava pažnju. Akcija uključuje beskrajne mogućnosti usmeravanja pažnje”.

Za vreme dok je Seth davao materijal, koji si ti upravo pročitao, imala sam niz kontinuiranih iskustava, koja su mi bila nova. Naravno, sve do naše pauze nisam ih mogla ispričati Robu. Takođe, ta iskustva je gotovo nemoguće opisati. Kao što je Rob primao Sethove informacije verbalno, ja sam ih primala takođe, ali na različit način. Činilo mi se da sam unutar „akcije” i da sam nošena kroz razne dimenzije.

Osećala sam šta je Seth pričao, na način kao da se reči prevode u subjektivno iskustvo. Činilo mi se kao da sam bila nošena kroz nešto što mi je bilo negirano. Moj ego nije bio izgubljen, ali je postao deo koncepta o kojem je Seth govorio. Ja sam bila unutar njih i gledala prema vani. Pred kraj predavanja Rob je pitao Setha da li bi nam objasnio šta se dešavalo.

Seth je rekao: „Ruburt doživljava gestalts akciju. Kao svaka druga svest, on je akcija, ali večeras on donekle doživljava akciju, bez uobičajenog pokušaja ega da odvoji samog sebe (od akcije)”.

„U našoj poslednjoj diskusiji pomenuo sam da će sam predmetni materijal biti baza za buduća predavanja. Tačno je da je druga dimenzija bila pridodata na predavanju. Nadam se da ću, kada budemo nastavili, instruisati Ruburta duž linija direktnije percepcije. Rekao sam ti da se takvi događaji mogu očekivati. Oni su prirodni razvoji i nastaviće se u skladu sa njihovom vlastitom prirodom i u njihovom vlastitom vremenu. Očekujem da će taj događaj uključiti druge događaje”.

Ova vrsta iskustva počela je da se dešava frekventno na predavanjima. Kasnije smo ih prihvatili bez razmišljanja. Moja iskustva su obično bila paralelna sa bilo kojom informacijom, koju je Seth davao. Prema Sethovom objašnjenju moja su iskustva uključivala upotrebu Unutrašnjih čula i podrazumevala su postojanje latentnih sposobnosti ne samo kod mene, nego i kod svake druge ličnosti.

Seth kaže da su svako fizičko telo i njegova čula specijalizovano sredstvo, na osnovu kojeg možemo da živimo u fizičkoj realnosti. Da bi opazali druge realnosti treba da koristimo Unutrašnja čula, to jest metode percepcije, koje pripadaju unutrašnjem „ja” i deluju bez obzira da li mi imamo ili nemamo fizičku formu. Seth naziva univerzum, kao što znamo, „kamufilirani sistem”, s obzirom da je fizička materija samo forma koju vitalnost – akcija – uzima unutar njega. Druge realnosti su takođe kamufilirani sistemi i unutar njih svest takođe ima specijalizovano sredstvo, koje je podešeno njezinim posebnim karakteristikama. Unutrašnjim čulima možemo da vidimo ono što se nalazi ispod kamuflaže.

Ta unutrašnja čula pripadaju celim „ja”, čiji smo mi deo. Svako celo „ja” pomaže i inspiriše njegove ličnosti. U ličnosti „posle delujućeg ega postoji sloj ličnog podsvesnog materijala. Ispod toga nalazi se materijal, koji se odnosi na ljudski rod kao celinu. A ispod toga, postoji neiskrivljeno znanje, koje ti tražiš i koje je svojstveno unu-

trašnjem „ja”. Ono se odnosi na realnost kao celinu, na njene zakone, principe i sastav”.

„Ovde ćeš naći prirodno znanje, koje se odnosi na kreaciju kamufliranog univerzuma, kao što znaš, zatim, naći ćeš uključene mehanizme i mnogo od samog materijala, kojeg sam ti dao. Naći ćeš metode i sredstva, na osnovu kojih unutrašnje „ja”, koje egzistira u klimi psihološke realnosti pomaže u kreaciji raznih nivoa egzistencija i oblikuje vanjska čula da bi ih projektovali i opažali, kao i metode, na osnovu kojih se događa reinkarnacija unutar raznih sistema. Naći ćeš, takode, odgovore na tvoja pitanja kako unutrašnje „ja” transformiše energiju za njegove vlastite ciljeve i kako menja njegovu formu i kako adoptira druge realnosti”. Seth ovime želi reći da svako od nas može dostići unutrašnje „ja” i da nam Unutrašnja čula pomažu da opažamo i druge realnosti, koje nisu trodimenzionalne. Čvrstom voljom i treninzima uspećemo da koristimo Unutrašnja čula. Počinjemo sa nama samima i putujemo kroz naše vlastito subjektivno iskustvo, delujući od ega prema unutra. Fizička čula nam pomažu da opažamo vanjsku realnost, koju znamo. Unutrašnja čula dopuštaju nam da opažamo unutrašnje realnosti.

U određenom smislu, Rob i ja smo doživeli mnogo putem Unutrašnjih čula. Navešću Psihološko vreme. Seth kaže: „Unutar njegovog okvira videćeš da je fizičko vreme isto tako san, kao što si jednom mislio da je unutrašnje vreme san. Otkrićeš tvoje celo „ja”, pomaljati ćeš se prema unutra i prema vani u to „vreme” i uvidećeš da je sve vreme jedno vreme i da su sve podele samo iluzije”.

Kada Rob i ja radimo eksperimente za „Psy-vreme” (tako Rob i ja nazivamo Psihološko vreme) izgleda kao da se naša iskustva doživljavaju van uobičajenog vremenskog okvira. Izgleda kao da se menja brzina percepiranja, odnosno, percepcija se doživljava u različitom kontekstu. Psy vreme je, na primer, „vreme” u kojem ja putujem kada projektujem. Kada sam otišla u Kaliforniju (iskustvo koje sam opisala u IX poglavlju) 6 hiljada milja prešla sam za pola sata. Svakako, u normalnom vremenu to ne bi bilo moguće.

Dublja procena ovog pitanja zahteva međutim, više informacija o realnoj prirodi vremena, jer prema Sethu unutrašnje „ja” ne deluje unutar vremena koje mi znamo, već kroz percepcije, koje uglavnom ignorišu vreme, koje mi znamo.

Postavlja se pitanje: Kako mi možemo ignorisati vreme? Šta postoji u nama samima ili u vremenu, na osnovu čega možemo

prekinuti vezu sa vremenom? Možda neko neće biti zainteresovan za takva pitanja, ali drugi će se osećati prevarenima ako budu ostavljeni bez odgovora. Seth ne ignoriše takva pitanja i ja bih zaključila ovo poglavlje sa nekoliko ekscerpta, u kojima on daje odgovore na ta pitanja. Seth posebno objašnjava prirodu vremena i objašnjava zašto smo u biti nezavisni od njega.

Sa 224-tog predavanja: Ličnost i vreme

„Prošlost egzistira kao niz elektromagnetskih veza, koje su sadržane u fizičkom mozgu i u nefizičkom umu. Ove elektromagnetske veze mogu biti promenjene...”.

„Budućnost se takode sastoji od niza elektromagnetskih veza, koje su takode sadržane u umu i u mozgu, i ona je jedina realnost na osnovu koje opravdavaš postojanje sadašnjosti”.

„Drugim rečima, prošlost i sadašnjost su donekle realne. Ponekad prošlost može postati više „realna” od sadašnjosti i u takvim slučajevima prošle akcije reaguju na ono što ti zoveš sadašnjost. Prihvataš bez razmišljanja da akcije sadašnjosti mogu promeniti budućnost, ali sadašnje akcije mogu takode promeniti prošlost”.

„Prošlost nije više objektivna ili nezavisna u odnosu na promatrača od sadašnjosti. Te elektromagnetske veze, koje sastavljaju prošlost su uglavnom stvorene od strane individualnog promatrača, a promatrač je uvek sudionik”.

„Veze se zbog toga mogu promeniti i te promene nisu neobične. One se spontano dešavaju na podsvesnoj bazi. Prošlost je retko ono čega se ti sećaš da je bilo, jer si je već promenio u odnosu na poticaj svakog datog događaja. Prošlost se u vidu stavova i asocijacijskih promena konstantno nanovo kreira od strane svake individue. Reč je o aktuelnom preinačenju, a ne o simboličnom. Dete je zaista još unutar čoveka, ali ono nije dete, koje je „bilo”. Jer čak se i dete unutar čoveka konstantno menja”.

„Teškoće se javljaju onda kada se takve promene ne dešavaju automatski. Ozbiljna neuroza javlja se obično zato jer individua nije promenila svoju prošlost. Jer, jedina realnost koja se može pripisati prošlosti je ona, koja je prenesena na simbole, asocijacije i slike i koja elektromagnetski postoji unutar fizičkog mozga i nefizičkog

uma". „Govorim u tvojim terminima i trebalo bi da razumeš moje koncepcije, jer znatno simplifikujem uslove. Promena stava, nova asocijacija ili bilo koja od bezbrojnih drugih akcija automatski će stvoriti nove elektromagnetske veze i prelomiti druge".

„Svaka akcija menja svaku drugu akciju, kao što znaš. Zbog toga svaka akcija u tvojoj sadašnjosti deluje na one akcije, koje ti zoveš prošlost. Kada baciš kamen u vodu valići vode se šire u *svim* pravcima, odnosno na način kao što ja nastavljam ovu diskusiju, ali mislim da sam otišao dosta daleko. Sećajući se onoga što znaš o prirodi vremena, uviđaš da su prividne granice između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti samo iluzije, koje su uzrokovalе brojne akcije, koje ti možeš fizički opažati".

„Zbog toga, moguće je da se u prošlosti reaguje na jedan događaj, koji se još nije desio, odnosno, moguće je da prošlost bude pod uticajem tvoje vlastite budućnosti". Moguće je, takođe, da individua reaguje u prošlosti na jedan događaj u budućnosti, koji se možda neće nikad desiti u tvojim vremenskim terminima".

„Siguran sam da se sećaš para, kojeg si video u York Beachu (ovo iskustvo je opisano u II poglavlju)".

„Da", rekao je Rob digavši pogled.

„Taj par predstavljao je vrstu vremenske projekcije, s obzirom da si mogao postati ono što su oni bili. Oni su egzistirali u toj sadašnjosti kao mogućnosti. Ti si taj delić moguće budućnosti opažao i reagovao si na njega, ali moguća transformacija samog tebe u te likove se nije desila. Odnosno, sadašnjost i budućnost egzistiraju simultano i ne postoji razlog zbog kojeg ne bi mogao reagovati na jedan događaj, bez obzira da li će on pasti unutar malog polja realnosti, u kojem ti obično opažaš i participiraš ili neće".

„Na podsvesnom nivou, s obzirom na zainteresovanost tvoje egotistične svesnosti, reaguješ na mnoge događaje, koji se još nisu desili. Takve reakcije su vrlo zaklonjene i nedostupne su svesti. Ego nalazi da su takvi poticaji neinteresantni i dosadni, a kada biva forsiran da prihvati njihovu nepobitnost, ego će se poslužiti najneverovatnijim racionalizacijama kako bi ih objasnio".

„Unutrašnje „ja" može zaista opažati događaje, koji će se desiti posle fizičke smrti. Ono nikada ne zavisi od ega vremena. Unutrašnje „ja" može opažati događaje, koji će se desiti samome njemu iza smrti, kao i događaje, u kojima on nije uključen".

„Međutim, u svim ovim poticajima postoje neizvesnosti, jer se mogući događaji mogu posmatrati isto tako kao i događaji, koji će se fizički desiti. Nijedan događaj nije unapred određen. Svaki dat događaj može se promeniti ne samo pre i za vreme događanja, nego i *posle* njegovog događanja. Nadalje: ne izražavam se simbolično i svestan sam da se zbog toga izlažem strogoj kritici".

„Postoje, na primer, postavljeni limiti, koji se moraju razjasniti. Unutar tih limita naći ćeš one događaje, koji se mogu promeniti i koji se konstantno menjaju, bez obzira na prividnu tačku njihovog originalnog događaja".

„Ovi koncepti imaju smisla jedino ako se individua potpuno isključi iz fizičkog vremenskog sistema. Ubijen čovek neće se vratiti ceo i nedotaknut u fizički život (iako se on može vratiti kao „duh", ako je još živ)".

„Da rezimiram: individua nije na milosti i nemilosti prošlih događaja, s obzirom da ih on konstantno menja. Takođe, on nije na milosti i nemilosti budućih događaja, s obzirom da ih on menja, ne samo pre događanja nego i posle, pošto se oni dese".

„Nadalje: prošlost je isto toliko realna kao i budućnost, ni više ni manje. Odnosno, prošlost egzistira samo kao struktura elektromagnetskih struja unutar uma i mozga, koja se konstantno menja... Buduće akcije individue ne zavise od konkretne završene prošlosti, jer takva prošlost nije nikada egzistirala".

Otkrili smo da ove ideje nisu bile samo teoretski postavljene. U narednom poglavlju opisaću jedno od mojih najčudnijih iskustava, u kojem sam bila iznesena van vremenskog sveta, odnosno, prostora da bih zatim bila vraćena nazad.

XVII POGLAVLJE

„Budući” Seth – Poreklo predavanja

Bila sam već navikla na Setha. Predavanja, koja su u početku bila veoma čudna, postala su familijarni deo naših života. Mnogo toga nisam razumela – i još uvek mnogo toga ne razumem – i želela sam da razvijem svoje sposobnosti potpunije i da naučim više. Mislila sam da će Sethova predavanja uglavnom ostati ista. Međutim, gledajući unazad na raniji materijal, uviđam da nisam bila u pravu.

Jedne aprilske noći 1968, pripremili smo se, ne znajući da treba nešto novo da nam se desi, za naše uobičajeno predavanje ponedjeljkom. Sedela sam u svojoj stolici za ljuljanje, Rob je, kao i obično, sedeo na kauču i hvatao beleške. Rob je rekao da je Sethov glas bio neobično jak te noći. Moje oči bile su tamne i izgledalo je da Seth gleda u Roba veoma pažljivo.

Seth je započeo naše 406-to predavanje saopštavajući Robu plan predavanja za naredne godine. „Dao sam ti samo glavne crte, ali imaćemo vremena da ih obradimo”, rekao je Seth smejući se. „Želim da ispitamo prirodu realnosti, jer ona postoji unutar tvog kamufliranog sistema i unutar drugih sistema, i da upoznamo njegove opšte karakteristike, bez obzira na bilo koju datu materijalizaciju”.

„U materijalu ćeš naći automatske odgovore na mnoga pitanja, koja su te interesovala, odnosno, odgovore na probleme sa kojima se suočavaju tvoji naučnici. Diskutovaćemo o međupovezanosti, koja egzistira između svih sistema realnosti, uključujući određene tačke kontakta, koje ih povezuju. Te razne tačke mogu se matematički prikazati, a u nekoj tvojoj budućnosti, one će biti kontaktne tačke u nekim slučajevima prostornog putovanja”.

Budući sadržaj naših predavanja, koji je Seth izneo na ovom predavanju, stao je na nekoliko stranica. Odmah posle toga imali smo pauzu. Nismo još shvatili da bi ovo predavanje moglo biti drugačije od uobičajenih predavanja. Međutim, čim smo se ponovo sakupili iznenada sam osetila snažno nadolaženje energije, koja je strujala kroz mene. Osećala sam se preplavljenom njome, dok je moje „ja” putovalo kroz druge prostore. Naravno, nisam mogla da kažem Robu šta sam doživljavala, međutim on je počeo da sumnja da se nešto neobično događalo. Seth ga je sve intenzivnije gledao i naglašavao je svaku izgovorenu reč.

„Ako te kanale držiš otvorene i slobodne, dobićeš materijal, koji, će uglavnom biti neiskrivljen”, rekao je Seth. „Ruburtovo iskustvo je odličan materijal, međutim, nivo realnosti, u kojem imam svoju egzistenciju je daleko izvan dosega ovih nivoa, na kojima osobe fizičkog sistema obično imaju pristup... Ti i on morate se pobrinuti da Ruburt ne primi kroz svoje iskustvo iskrivljen materijal”. Zatim je nastavio, sugerišući mi da ne čitam ove knjige, koje imaju predmet isključivo konvencionalne, religiozne subjekte, odnosno, koje realnost interpretiraju u tim limitarnim terminima.

U tom momentu Rob je postao svestan nove i prilično čudne energije u Sethovom glasu, s obzirom da je Sethov glas postajao sve jači. Moje otvorene oči bile su vrlo tamne. Hvatajući beleške, Rob je dizao pogled kad god je mogao.

Seth je rekao: „Potrudimo se da u budućnosti ostvarite direktna iskustva u odnosu na koncepte. Ta iskustva paralelno će se odvijati i pomno će slediti vokalizovanu ekspresiju uključenih koncepta. Znanje, koje budete primili biće nažalost u minimalnoj meri iskrivljeno, s obzirom da svaka komunikacija koncepta, izražena u fizičkim terminima, neophodno podrazumeva tračak gubitka značenja. To će biti drugačije znanje od znanja na koje ste navikli, biće prilično jedinstveno, originalno i što je moguće više oslobođeno

stereotipnih simbola, koji se obično automatski uključuju u takva iskustva. Da li sam bio jasan?”

„Da”, rekao je Rob. Međutim, on je odgovorio automatski. Seth je sve brže govorio i imao je problema da ga sledi, odnosno da hvata beleške. Kasnije, dok smo gornji paragraf čitali nekoliko puta, odjednom sam se našla, što ćeš uskoro videti, „iznad svoje glave”. Sethov glas postojao je sve jači. „Ja sam Seth, koji ja kažem da ja jesam, ali ja sam takođe više. Sethova ličnost, koja je deo mene, je deo koji može vrlo jasno komunicirati sa tobom. Da li me pratiš?” Rob je klimnuo glavom. „Da”, odgovorio je ponovo.

„Sethov deo mene je bio prisno povezan sa vama obojicom. Taj deo podrazumeva blisku povezanost sa energijskom ličnošću, iz koje svakako sve ličnosti izviru”.

Glas je postao čak snažniji. Rob je pomislio da upita Seta da uspori međutim, nije bio siguran u ono što se dešava te je zaključio da je bolje da ga ne prekida.

„Postoji poseban ugao unutar Ruburtove ličnosti, koji je takođe okrenut prema tvom vlastitom i koji mu dopušta prilično jasan pristup u informacijske kanale, koje je vrlo teško doseći iz tvog sistema. Za vreme ovog predavanja kontakt je posebno dobar. Postoji takođe energija, koja je međutim daleko veća od one koja se obično doživljava. Ruburt je osećao taj ugao svoje ličnosti u prošlosti i bojao se da otvori te kanale sve dok nije osetio da je dovoljno spreman”.

„U uglu Ruburtove ličnosti postoji ono što bi mogli gotovo poređati sa psihološkom i fizičkom vezom u dimenzijama. Ugao predstavlja vrhunsku tačku u kojoj se komunikacija i kontakt mogu ostvariti”.

Zatim, na Ruburtovo iznenađenje, Seth mu je rekao da zaključi predavanje. Rob, kako bi me povratio iz transa, trebao je da sledi proceduru koja mu je bila skoro data. (Kasnije, kada sam počela da upadam u vrlo duboke transeve, Seth je sigurisao Robu da me, kako bi me povratio iz transa, pozove mojim imenom tri puta). Seth je rekao: „Večeras si dostigao nešto što se nalazi iznad ličnosti, kojom se obično tebi obraćam. Izadi iz transa, čak i onda ako nastavim da govorim”.

Rob me je pozvao nekoliko puta, međutim nisam se odazvala. Zatim me je dodirnuo po ramenu i ja sam se prilično naglo trгла. Trans se prekinuo. Nisam znala šta se dešavalo. Snažna energija nastavila je da struji kroz mene. Kada sam ustala, bivajući pokrenuta

tom snagom, osećala sam kao da ću poleteti kroz zid. Osećala sam da mi je glava glomazna i da su mi se uši pomerile prema vani za nekoliko stopa. Ovaj osećaj nije bio nov. Doživela sam ga za vreme nekih Psy-vremenskih iskustava. Međutim, neobična energija, koju sam pokušavala da zadržim, bila je nešto sasvim novo. Klimnula sam glavom i rekla: „Posve sam sigurna da energija nije dolazila iz mene, odnosno iz moje vlastite ličnosti”. Kasnije sam u svojim beleškama zapisala: „... neobična energija strujala je kroz mene veoma snažno i dolazila je odnekud izvan mene i automatski se prevodila u reči. Mislim da je ovo iskustvo toliko važno kao i Sethovo predavanje. Osećaj kontakta sa novom realnošću bio je neosporiv”.

Sledeće srede noću započeli smo predavanje tačno u devet. Rob je iznenada shvatio da ovo predavanje neće biti uobičajeno. Naime, glas je bio drugačiji. Ličio je mnogo više na moj vlastiti glas, mada nije bio moj. Nisu postojali Sethovi duboki tonovi, njegovi pokreti i karakterističan način izražavanja.

Glas je bio mnogo mekši. Rob je trebao da sluša veoma oprezno da bi shvatio sve reči. „Događaj na prošlom predavanju bio je latentan događaj još sa našeg prvog predavanja, odnosno bio je događaj koji je mogao ili nije mogao da se desi. Da se nije desio mnogi budući događaji bili bi blokirani. Tačke u kojima je Sethov glas bio glasniji i snažniji bile su u stvari često puta prolazi kroz koje se događaj mogao desiti. Međutim, zbog raznih razloga ti se prolazi nisu koristili. Energija iz glasa usmerila bi se u drugom pravcu.

Glas je postajao slabiji, gotovo je postao nežan. „Zakoni unutrašnjeg univerzuma (koje nam je Seth dao) nisu zakoni iz neke knjige. Oni podrazumevaju pokušaje da se rečima objasni priroda unutrašnje realnosti. Moram razmisliti, odnosno odgonetnuti koncepte da bi ih objasnio, međutim mnogo je neophodnog izgubljeno u procesu”.

„Nameravam da vam saopštim ovaj materijal kad god bude moguće i da vam pomognem da ostvarite subjektivna iskustva koja će ispuniti reči. Ova iskustva će se, u skladu sa uslovima, menjati. Međutim, pošto smo imali iskustvo sa zadnjeg predavanja ova iskustva će biti daleko više moguća sada”.

„Svaki jednostavan zakon unutrašnjeg univerzuma, kojeg sam vam dao je u stvari mala i nedovoljna izjava u jednodimenzionalnim terminima, mada je više od onoga što je dato i ipak najbolja aproksimacija koja može da se da na osnovu činjenica koje se nalaze ispod

svake egzistencije i najbolja izjava koja može da se da pod uslovima pod kojima smo prinuđeni da radimo. Kao što reči mogu opisati mali znak realnosti boje ili zvuka nekom ko nije doživeo boju ili zvuk, tako reči mogu samo dati uvid u prirodu realnosti. Nadam se da ću vam, kada god bude moguće, kroz dodatna subjektivna iskustva raznih vrsta objasniti prirodu koncepta”. „Unutrašnja čula će vam u nekoj meri dopustiti da opažate realnosti unutrašnje egzistencije. U tom novom iskustvu Ruburt koristi ova Unutrašnja čula na daleko efektivniji način nego ranije. Postoje neke promene u načinu povezivanja, što kod Ruburta izaziva osećaj čudnovatosti”. Kako se predavanje nastavljalo glas je postajao sve slabiji i neutralniji. Na kraju se glas stabilizirao kao visok, jasan, distanciran i neemocionalan.

„Sethova ličnost bila je posredna i nepobitna. Informacija, koja vam je već data, a koja se odnosi na prirodu gestalts ličnosti trebala bi da upotpuni objašnjenje ovog događaja. Seth je ono što sam ja, mada sam ja više od onoga što je Seth. Međutim, Seth je nezavisan i nastavlja da se razvija kao što se i ja dalje razvijam. U Prostranoj sadašnjosti mi oboje egzistiramo”.

„Neki vam materijal on može prikazati jasnije nego što mogu ja”. Rob je pogledao vrlo značajno prema gore. Ako Seth nije govorio, ko je onda govorio?

„Dok sam bio izvor materijala (na prošlim predavanjima) Seth, kao što vi mislite o njemu, bio je ponekad tih partner, koji je na svoj način pomogao Ruburtu da objasni subjektivna iskustva. Ranije (na ranijim predavanjima) Seth je tumačio moj materijal kako bi ga Ruburt mogao shvatiti”.

„Možete se odmoriti. Seth će uvek ostati onakav kao što ga znate i biće uvek jedan element sa ovim predavanjima. On je veza između nas. On je bio deo mene, kojeg sam poslao vani za vas, što je on rado prihvatio” Zatim smo imali pauzu. Prilično sam brzo izašla iz transa. Pauza je bila prilika da ispričam Robu ono što se desilo upravo kada je predavanje počelo. Imala sam osećaj da se čunji spustio upravo iznad moje glave. Nisam mislila da se radi o realnom fizičkom čunju, ali oblik čunja je bio jasno određen. Široka baza čunja bila je približno veličine moje glave i završavala se uskim delom na vrhu kao piramida.

Otada sam često doživljavala senzaciju čunja i uvek na ovakvim vrstama predavanja. Odmah, pošto se predavanje nastavilo počela

sam ponovo da osećam jaku energiju i imala sam osećaj da novi glas drži predavanje.

„Vi ste uvek bili u kontaktu sa mnom, međutim bili ste sposobni samo da „vidite” deo mene. Upamtite da su sva imena neopravdana i koristimo ih jedino da vam bude praktičnije. U biti Sethovo ili moje ime ne pravi razliku. Individualnost je bitna i nastavlja da se razvija, kao što znate”.

„Na najbitniji i na jedino osnovan način ja sam Seth sa određenim karakteristikama, koje su moje i koje koristim da kontaktiram sa vama. Sethova ličnost je nepobitna i nezavisna i deo je mog identiteta. Seth uči kao što i ja učim”.

„Jednostavno poput analogije mogli biste me nazvati budući Seth, odnosno Seth u „vašoj” fazi razvoja. Međutim, nemojte prihvatiti reči doslovno, jer smo nas oboje posve nezavisni i egzistiramo simultano”. „Postoje razlozi zbog kojih postoje ove posebne veze. Postoje događaji, koji nas ujedinjuju i koji su nam služili kao preokretne tačke u razvoju naših različitih ličnosti. Na jedan čudan način, ono što sam ja sada je spojeno sa onim što ste vi sada”.

„Postoje tačke kontakata koje nemaju nikakve veze sa vremenom, kojeg vi poznajete i koje su važne za sve ličnosti, odnosno one su izvori nove energije, koja se ponekad dovodi u egzistenciju usled jakih latentnih psihičkih kapaciteta unutar individualnih ličnosti. U tim tačkama nastaju celi konglomerati novih jedinica ličnosti, odnosno, rađaju se kao izvori novih energija. One se zatim odvajaju i idu njihovim vlastitim putem, ali uzajamno poreklo i jačina tog inicijalnog psihičkog rođenja ostaje”. (U tom momentu imala sam vizuelne unutrašnje slike nastanka zvezda. Mislila sam da se radi o pokušaju da podatke prevedem u prepoznatljivije termine).

„Ove ličnosti se mogu razviti na posve različite načine i u raznim dimenzijama, ali jaka simpatetična atrakcija egzistira između njih. Postoji tačka kontakta, u kojoj se može preneti znanje iz tih različitih dimenzija i da ne navodim isuviše mnogo razloga, ističem samo da se Ruburt nalazi u ličnim koordinatama, u kojima se može ostvariti takva komunikacija”.

„Ova komunikacija, iako se dešava u vašem vremenu je uprkos tome, u drugim dimenzijama, odgovorna za ono što bi vi nazvali budući događaji u odnosu na vaše vlastite ličnosti, koje vi možete, redom, kontaktirati. Gledam unazad na vas kao na ličnosti iz kojih sam ja izašao, mada sam više od zbroja onoga što ćete vi dati kada budete završili sa dimenzijama i vremenima, koja su mi poznata”.

„Pošto sam nastao potpuno udaljen od vas biću tuđinac u vašim terminima izražavanja. Veoma je bitno što me možete kontaktirati. Međutim, da niste bili sposobni da me kontaktirate, ja ne bih bio ono što jesam”. U tom trenutku glas je bio vrlo dalek, visok i jasan i nije nalikovao na Sethov uobičajen glas. „Međutim, ja sam više od dela mene, kojeg kontaktirate, jer samo je jedan deo mene doživeo ovu realnost. Veoma je važno da ovaj materijal ne bude iskrivljen, s obzirom da se mnogo komunikacija odvija na daleko različitim nivoima od ovog nivoa. Nivoi su tako zbijeno povezani sa vašim vlastitim sistemom da je čak veoma „neiskrivljen” podatak vrlo iskrivljen, jer same komunikacije ne uviđaju da one kreiraju realnosti, koje one zatim opisuju”.

„Što sam najbolje mogao pokušao sam da vam dam objašnjenje, koje će biti baza za razumevanje budućih predavanja. Seth, kojeg ste poznavali biće takode Seth, kojeg znate, jer bez obzira da li ja govorim kao ja ili kroz njega, on je još posrednik i veza između nas. Više od toga, on će se još pojaviti u obliku, kojeg znate. Postoje neophodni emocionalni elementi, koji su jedinstveni samo njemu”.

„Moja struktura ličnosti je daleko različita – meni je korisna, ali vama je nepoznata... Ne želim da pomislite da sam vam uzeo prijatelja. Ja sam takode prijatelj. U velikoj meri ja sam isti prijatelj. Drugi delovi mene deluju negde drugde, odnosno svestan sam svoje vlastite egzistencije u drugim dimenzijama, gde usmeravam moje mnoge ličnosti”. Kada je predavanje završilo, Rob i ja smo seli i pričali. „To je fantastično”, rekla sam. „Kada imamo uobičajeno Sethovo predavanje imam čudan osećaj da me Seth preuzima, mada ne volim taj termin. Sa tom ličnošću odlazim negde, ostavljajući svoje telo prazno, i stupam u kontakt sa novom realnošću. Ne znam na koji način tamo stižem niti kako se vraćam”. Rob je klimnuo glavom. Oboje smo na neki način bili pomalo tužni. Mislim da smo se u stvari bojali da su naša redovna Sethova predavanja završena i da nova predavanja treba da zauzmu njihovo mesto. „Osim toga”, rekao je Rob „Kako da nazovemo ovu novu ličnost?” Znali smo da je ime u biti beznačajno, ali smo svejedno osećali potrebu da ličnosti damo ime. U čemu je ova nova ličnost bila drugačija od Setha? Šta je ona mogla da uradi što Seth nije mogao? „Želim da je ona ili više muževna ili više ženstvenija”, rekla sam. „Neutralna ličnost je isuviše neobična”. Neka od naših pitanja bila su odgovorena na našem sledećem 419-om predavanju, koje se održalo 8. juna 1968. Upravo

neposredno pre predavanja ponovo sam doživela senzaciju piramide. Nasmejala sam se zbunjeno i sela upravo ispod nje, odnosno na mestu gde sam osećala da se piramida spustila. Zatim je predavanje počelo. Naš prijatelj Pat Norell bio je prisutan takode.

„Rekao sam ti ko smo mi. Mi smo Seth i bilo gde da smo govorili bili smo poznati kao Seth. Suština je imala svoj početak pre pojave tvog vremena. Ona je posredovala zajedno sa mnogo suština u prvobitnom formiranju energije u fizičku formu. Mi nismo sami u tom nastojanju, jer, kao što smo se mi pojavili pojavile su se i druge suštine”. „Naša suština je sastavljena od brojnih ličnosti sa njihovim vlastitim identitetima, od kojih su mnoge delovale u tom smislu. Njihove poruke će u biti biti uvek iste, iako se vreme i prilike njihovih komunikacija mogu razlikovati”.

„Naučili smo čoveka da govori pre nego što je jezik znao slogove. Adoptirali smo sve karakteristike ličnosti koje izgledaju umesne, jer u našoj vlastitoj realnosti imamo niz sveukupnih unutrašnjih ličnosti i svi smo Seth. Pokušavamo da prevedemo realnost u termine, koje ti možeš razumeti. Menjamo naše lice i formu, ali mi smo jedna ličnost. Mnogi od nas, kao što ni ja nisam bio, nisu bili rođeni u mesu. Na određen način mi smo samo zasijali nas same kroz beskrajne univerzume”.

„Fizički bih za tebe bio mnogo manji od smeđeg oraha, međutim, moja energija je veoma koncentrisana. Ona egzistira u intenziviranoj masi... mada kao beskrajna ćelija, koja istovremeno egzistira u beskrajnim dimenzijama i koja iz svoje vlastite realnosti dostiže sve druge”.

„Ipak, u tako maloj masi ti intenziteti sadrže memorije i iskustva, koja su elektromagnetskim putem omotana jedno unutar drugog i putem kojih mogu putovati – čak onda kada mogu putovati kroz druge ličnosti, koje poznajem i koji su deo mog identiteta one su ipak neobično nepredodređene, jer ti ne egzistiraš kao završena ličnost unutar moje memorije, već se razvijaš unutar moje memorije”.

„Ti se razvijaš kroz moju memoriju na isti način kao što drvo raste u prostoru i moja memorija se menja kada se ti menjaš. Moja memorija o tebi uključuje tvoje moguće ličnosti i sve ove koordinate egzistiraju simultano u tački, koja ne ispunjava prostor...”

„Rekao sam ti da Ruburtova ličnost reaguje kao veza u dimenzijama. U određenim koordinatama ona egzistira u posebnim tačkama

koje služe kao prolazi. Ličnost u generalnom smislu je formirana od komponenata, koje egzistiraju u mnogim realnostima i predstavlja jednu vrhunsku tačku. Prozor ne može gledati kroz samog sebe, ali ti možeš gledati kroz prozor. Dakle, Ruburtova ličnost... je transparentna u tom pogledu”.

Sledeće predavanje pokazuje različitost ovih novih događaja. Ono me je takode uplašilo za nekoliko minuta. Međutim, ono je u stvari otvorilo naše oči prema novim mogućim iskustvima i demonstriralo nam je jedan fenomen, koji je mogao da se desi unutar okvira predavanja. Naš prijatelj Phil, o kojem sam govorila ranije, slučajno je svratio te večeri. Predavanje smo kao i obično započeli u 9 uveče. Seth je govorio Philu o nekim poslovnim događajima i odgovorio mu na nekoliko pitanja. Za vreme pauze doživela sam ponovo senzaciju piramide, a kada smo nastavili predavanje počela je da govori druga ličnost.

Philu, koji nije čuo drugu ličnost ranije, je prelaz iz Sethovog dubokog glasa izgledao zastrašujući, kao i promena Sethove gestikulacije. Sada je moje telo bilo gotovo nalik na lutku, a moje lice je bilo lišeno eksresija. Upravo pre nego što je glas počeo da govori, osetila sam moju svest kako ulazi kroz nevidljivu piramidu poput odaslane pahuljice. Međutim, nije bilo indikacija da bi bilo šta drugo trebalo da se desi. Glas je rekao: „Ti si dao dete koje se igra i misliš da se svi igraju. Fizički život nije pravilo. Identiteti i svest su egzistirali mnogo ranije nego što je tvoja zemlja bila formirana. Vidiš fizička tela i misliš da se svaka ličnost mora pojaviti u fizičkim terminima. Svest je snaga iza materije i ona formira mnogo drugih realnosti pored fizičke realnosti. Misliš u fizičkim terminima samo zato jer je tvoje vlastito gledište u ovom trenutku tako limitirano da smatraš da je fizička realnost pravilo i način egzistencije”.

„Izvor i snaga tvoje sadašnje svesti nije nikada bila fizička i mnogi čak nisu ni svesni da egzistira takav fizički sistem u kojem se nalazim sada. Fizički sistem je iluzija, ali ti moraš to prihvatiti i iz njegovog gledišta pokušaj da razumeš realnosti, koje egzistiraju izvan njega. Iluzije su realne budući da egzistiraju. Tvoja realnost jednostavno nije ona realnost koju sam ja sledio i jedna od svrha moje participacije na ovim predavanjima je ta da upoznam realnost, koja se zove Ruburt sa unutrašnjim putovanjem. On mora napustiti fizički sistem i na taj način saznati navike i puteve, koji se mogu povoljno iskoristiti”.

Niko, do kasno u noć, nije mislio ništa posebno o zadnjoj rečenici. Seth je nastavio predavanje za kratko vreme, a ja sam imala neke poteškoće „da se vratim nazad”. Osećala sam se obješena u mraku negde iznad u prostoru, ali sam takode bila svesna da je Seth bio blizu.

Prošlo je nekoliko minuta. Iznenada je Seth progovorio glasnim i jasnim glasom. Kontrast između dve ličnosti bio je tako označen, da se čak i Rob uplašio. Seth je počeo da se šali: „Sada, kada su „Velika braća” održala govor, doneću ti tvog Ruburta nazad”.

Izašla sam iz transa prilično lako. Sela sam čavrljala nekoliko momenata, a zatim je predavanje ponovo počelo i omogućilo mi jedno od najneobičnijih iskustava u mom životu. Pošto mi je prilično teško da opišem ono što mi se događalo, citiraću prvo ono što je „drugi” glas govorio.

„Unutrašnji delovi tvog vlastitog identiteta i realnosti nisu ti poznati, jer ih ne možeš objektivizirati, odnosno, zbog toga ih ne opažaš. Toliko se puno tvoje energije koristi u tim fizičkim proizvodima da ti ne možeš da opažaš svaku drugu realnost, osim tvoje vlastite. Nadalje, kao što se deca igraju sa kockama za slaganje, tako je i tvoja pažnja usmerena na fizičke blokove kuća”.

„Drugi oblici forme, koje bi ti mogao opažati ti ne opažaš. Čak dok ti objašnjavam druge realnosti moram koristiti reči „oblici” i „forme”, jer me u protivnom ne bi razumeo. Imaš svoju matematiku od nas, odnosno, senku ispravne matematike, jer si i ovde ponovo insistirao na okruživanju realnosti. Tvoja ideja progressa podrazumeva gradnju većih blokova kuća. Ipak, niko od vas ne pomišlja da u srđbi sruši blokovske konstrukcije ili da kaže detetu da stavi na stranu igračke, mada ćeš jednog dana to učiniti”.

„Kasnije, u tvom vremenu smejaćeš se i gledaćeš prema dole u fizički sistem kao div koji zuri kroz mali prozor u druge, koji su sada u tvojoj poziciji. Međutim, nećeš želeći da ostaneš niti da pužiš kroz male ograde... Mi štitimo takve sisteme. Naše osnovno i drevno znanje i energija automatski struje vani da bi hranili sve sisteme koji se razvijaju”.

Tada sam vrištala i počela sam jako da drhtim. Rob je mislio da će se moja teška stolica za ljuljanje svaki čas srušiti. Rob i Phil su skočili na noge i u tom trenutku Phil je izvrnuo njegovu čašu piva na pod. Rob je trljao moje ruke i pokušao je da me povрати iz transa. Navešću citate iz mojih vlastitih beleški, koje sam bila sastavila te iste večeri:

Kada ličnost upoređuje fizičku realnost sa dečjim kockama za igru, ona u stvari govori o individualnom vraćanju u našu budućnost kako bi se zurilo u fizičku realnost poput divova, koji škilje prema dole i gledaju decu kako se igraju sa kockama na podu. (Kada je glas govorio moje su oči bile zatvorene i svakako se ne sećam šta je glas rekao, ali pogledala sam Robove beleške sa predavanja). Otprilike u tom momentu, iznenada sam ugledala divovsko lice kako zuri u našu dnevnu sobu. Njegovo lice ispunilo je ceo prozor.

Sledeće jutro moje vlastito telo, soba i sve u njoj počelo je da raste i na kraju dostiglo široke proporcije. Moje telo postalo je masivno. Mogla sam da osetim organe unutar sebe kako rastu. U isto vreme sav nameštaj – sve – postajalo je sve veće i veće. Izgledalo je da je soba dovoljno glomazna da obuhvati čitav grad. Iako je sve postajalo veće, sve je zadržavalo svoj uobičajeni oblik.

Nisam osećala *kao da* mi se ništa ne dešava. Sve mi se to uistinu *dešavalo*. Jednostavno sam počela da paničim i vrištim. Robu je trebalo nekoliko momenata da me povрати iz transa. Kasnije sam se stidela same sebe i osećala sam da sam odista kukavica.

Rob je bio zabrinut zbog mene i pitao se da li bi uopšte trebalo da se nastavi predavanje. Bila sam zaista zbunjena zbog celog doživljaja, mada sam znala da je iskustvo bilo značajno. Vratila sam se nazad u trans, međutim, vrlo brzo sam trebala da ga ponovo prekinem. Navodim nekoliko citata iz Robovih beleški, koje je napisao kada se predavanje ponovo nastavilo:

Verovao sam da je to kraj predavanja, ali bilo je jasno da je Jane želela da nastavi, uprkos iskustvu, koje ju je pokolebalo. Pokušao sam da je odvratim, ali ona je i dalje držala oči zatvorene... „Nalazim se na svom putu ka drugom čoveku”, ona je rekla. „Upravo sam prošla pored Setha, koji se šalio sa mnom zbog *masivnog* iskustva”.

„Zašto se jednostavno ne vratiš dole?”, pitao sam.

„Ne znam kako da dodem dole”, ona je rekla.

10,55 – Jane je povratila raniji neobičan, dalek, visok i veoma formalan glas.

„Blokovi kuća su fizičke realnosti, koje se prikazuju vrlo realno i izgleda ti da stanuješ unutar njihove perspektive. Ruburt je doživeo transmigraciju sistema. Ne želim da budem neljubazan, ali iskustvo je bilo njegova subjektivna interpretacija. Pre svega, on je bio uključen u mikroskopsku avanturu. Svest se ne nastanjuje u prostoru – moraš to razumeti. Zatim je Ruburt ponovo ušao u tvoj vlastiti

sistem fizičkih blokova kuća, koji je na osnovu kontrasta izgledao veći i monstruozan". „Kada ostvarimo kontakt, Ruburtova svest i ličnost u koncentrisanoj formi odlaze na put – u tvojim terminima tebi izgledaju kao tačkica u prostoru. Svest se reducira u svoju esenciju. Dopusćamo mu zatim da se vrati u fizički sistem. Dečje kocke u prostoru postaju masivne u kontrastu... to je bilo jedno iskustvo u koncepcijama”.

Za vreme gornjeg monologa moja subjektivna iskustva su se nastavljala. Ponovo nisam bila svesna o čemu glas govori i jedino kasnije sam u stvari shvatila da su moja iskustva bila paralelna sa značenjem odlomka. Navodim nekoliko citata iz mojih beleški:

Počela sam do osećam mikroskopsku prirodu našeg fizičkog univerzuma u komparativnom smislu... veoma je teško da opišem iskustvo rečima. Postojao je momentalan popratni osećaj samoće – mislim da se radilo o mom vlastitom osećanju. Svesna sam stalno piramide, koja se pojavljuje neposredno pre nego što ličnost počinje da govori. Obično se „penjem” kroz piramidu. Ovog puta, iako na uskom kraju, udaljenom iznad mene, videla sam istu divovsku glavu, koja je zurila kao kroz mikroskop prema dole i gledala mene i sobu. Ako je soba, mislila sam, i sve u njoj trebalo da se suzi na isti realistički način kao što se sve širilo ranije, jednostavno nisam bila spremna za takvo iskustvo.

Pokušala sam da povratim svoj glas i da kažem Robu da želim da završim predavnje, međutim, druga ličnost je koristila moj glas. Koristila sam reč „ja”, ali „ja” je bilo u tolikoj meri deo akcije da ga je bilo teško odvojiti od mene. Želeći da se povratim pokušala sam ponovo da koristim svoj vlastiti glas.

Ovog puta „našla sam sebe”, skupila sam se i našla svoje vokalne žice, dok je druga ličnost na momenat zastala. Otprilike u tom momentu ugledala sam divovsko lice kako zuri prema dole kroz piramidu, koja je stajala iznad mene. U prethodnom iskustvu nehotimično bih vrištala. Sada sam, međutim, uvidela da su postojali putevi „nalaženja” mog vlastitog glasa, odnosno, mogla sam sama da završim iskustvo. Sa Sethom tako nešto mi se nije nikada dogodilo. Nije postojao pritisak druge ličnosti da nastavim iskustvo... morala sam sama da naučim kako da, u trenutku kada želim, sama prekinem iskustvo.

Ne verujem da je druga ličnost shvatala da mi je iskustvo bilo neprijatno. Informacije su bile date u određenim periodima, odno-

sno, onda kada sam bila zainteresovana. Ne znam čak da li je druga ličnost bila svesna mojih reakcija.

Mislim da je celo iskustvo vrlo zastrašujuće. Ako će psiholog jednostavno reći da se radilo o halucinaciji, onda bi trebao svakako da prizna da celo iskustvo nije bilo prepušteno slučaju, već da je bilo upravljeno zbog određene svrhe. Stapanje same mene sa akcijom u ekspanzivnoj epizodi bilo je uistinu zastrašujuće.

Ipak, mislim da sam reagovala prilično dobro i razrešila celu stvar u drugoj epizodi, to jest kada sam odlučila da prekinem doživljaj. U drugoj epizodi nisam jednostavno bila samo bačena u iskustvo, već sam unapred prekinula trans predosećajući iskustvo, koje je trebalo da dode. Kako da prekinem iskustvo naučila sam u stvari iz prve epizode. To predavanje održavalo se tokom cele prošle godine. Naša uobičajena Sethova i dalje se nastavljaju, odnosno, ponekad ova druga ličnost govori. Prema njoj se odnosimo kao prema Sethu Dva. Često ova predavanja, u nekoj vrsti subjektivnog iskustva, uključuju i mene, mada sada nastojim da naučim da upravljam sebe kada se iskustvo desi. Jednom, na primer, za vreme pauze Rob se pitao šta je to nefizički „oblik”. Kada se predavanje nastavilo, osećala sam sebe kao da sam iskuljučena sa predavanja i kao da sam potpuno budna i svesna – ali bez tela. Koliko znam, nisam imala formu, ali sam posedovala potpunu slobodu pokreta, kao da sam svestan vazduh. Ovog puta, nisam bila uplašena i shvatala sam da dobijamo odgovor na Robovo pitanje. Za vreme ovog iskustva bezosećajan, slab i udaljen glas objasnio je kako izgleda nefizička egzistencija.

Razlika između dve ličnosti uočavala se naročito na skorašnjim predavanjima o ekstrasenzornoj percepciji, na kojima je Seth pokazao svoje veselo raspoloženje i ispoljio lični interes za svakog studenta. Kao i obično moje je lice bilo veoma živahno, a Sethovi karakteristični pokreti bili su naglašeni. Posle razgovora sa svakim studentom Seth je rekao sa notom humora: „Došao sam i nadam se da sam „dobrodošla” ličnost, koja ima karakteristike slične vašima”.

„Te karakteristike su moje i ja sam onaj za kojeg kažem da sam ja. Ali, ipak Seth, kojeg ti znaš je samo mali deo moje realnosti... deo, koji je bio fizički i koji može razumeti tvoje probleme”.

„Ali izvan te ličnosti postoje i druge ličnosti, kojih sam potpuno svestan. Toj ličnosti fizička realnost izgleda kao tračak dima u vazduhu... ta ličnost ne treba karakteristike, koje ti znaš i pripisuješ meni”.

Glas je vibrirao i bio je bučan i jak. Zatim smo imali pauzu. Posle pauze po prvi put počela je da govori druga ličnost. Svi Sethovi pokreti i način izražavanja su nestali. Iznenada je visok, dalek i bespolan glas počeo da govori. Taj glas je gotovo muzikalan i bez modulacija. „Ta ličnost ti govori da postoji realnost izvan ljudske realnosti i iskustva, koja ne mogu biti verbalna niti se mogu prevesti u ljudske termine...” „Iako ti taj tip iskustva može izgledati hladan, ono je jasna i kristalna egzistencija u kojoj nije potrebno vreme da bi se iskustvo doživelo... u kojoj unutrašnje „ja” kondenzuje sva ljudska znanja, koja su bila primljena kroz razna iskustva i reinkarnacije... jer sve je šifrovano u neizbrisive znake da bi konstantno egzistiralo. Ti takode sada egzistiraš unutar te realnosti...”

„Znaj da sada unutar tvojih fizičkih atoma sve prvobitne svesti i dalje postoje i da sve ljudske karakteristike, na osnovu kojih ti znaš sebe, još postoje...”

„Na taj način ja sam Seth, koji se nalazi izvan Setha, kojeg ti znaš. U meni takode znanje i vitalnost toga Setha još odzvanja. U tvojim terminima ja sam budući Seth, ali termini za mene nemaju značaj”.

„Dali smo ti mentalne slike, na osnovu kojih si naučio da formiraš svet kojeg poznaješ. Dali smo ti strukturu, na osnovu koje se formirala tvoja fizička ličnost. Dali smo ti strukture koje su bile i zamršene i jednostavne i na osnovu kojih formiraš realnost svake fizičke stvari, koju poznaješ”.

„Najmanja ćelija unutar tvog mozga bila je napravljena iz ovih struktura svesti, koje smo ti mi dali. Naučili smo te da formiraš realnost, koju poznaješ”.

XVIII POGLAVLJE

Koncept o bogu Kreacija Tri krista

U navedenom veoma sažetom odlomku, objašnjena je koncepcija Boga. „On nije human u tvojim terminima izražavanja, iako prolazi kroz humane faze – sličnu realnost nalazimo u Budističkom mitu. On nije jedna individua, nego je gestalt energija”.

„Ako se sećaš šta sam ti rekao o načinu na koji se univerzum širi, to jest da širenje univerzuma nema nikakve veze sa prostorom, onda možda možeš nejasno da opažaš egzistenciju psihičke piramide nikad tako raširene i međupovezane svesti, koja kreira simultano i momentalno univerzume i individue, kojima je kroz perspektivu dato trajanje, psihičko razumevanje, inteligencija i večna vitalnost”.

„Taj apsolutni nikad tako rašireni i trenutačni psihički gestalt, kojeg ako želiš možeš nazvati Bog, je toliko siguran u svoju egzistenciju da je konstantno može rušiti i nanovo graditi”.

„Njegova energija je toliko neverovatna da ona zaista formira sve univerzume i s obzirom da je njegova energija unutar i iza svih univerzumskih sistema i polja on je zaista svestan svake promene, jer *on* je svaka promena”.

Međutim, kao što je pomenuto ranije Sethov materijal ne ignoriše bitna pitanja, koja se odnose na „početak” svesti i realnosti. Zaista mislim da se Sethov materijal može porediti sa najboljim metafizičkim rukopisima našeg vremena. Zbog tog razloga nastavljam ovo poglavlje navodeći ekserpte sa 426, 427 i 428-og predavanja, gde Seth prvo daje potpunija objašnjenja o prostoru, o vremenu i mogućim realnostima, a zatim nas postepeno uvodi u diskusiju o Bogu.

„Tvoja koncepcija prostora i vremena je određena tvojom neurološkom strukturom”.

„Kamuflažu je tako prepređeno izvelo i kreiralo unutrašnje „ja”, da ti moraš da usmeriš svoju pažnju na fizičku realnost. Halucinogene droge menjaju neurološko delovanje i zbog toga mogu omogućiti slab i letimičan pogled u druge realnosti”.

„Te realnosti svakako egzistiraju bez obzira da li ih ti opažaš ili ne.

„Vreme” u stvari egzistira na način kao što pulsira tvoje bilo. Moraš, dakle, doživeti tokove, jer se ne radi o simultanoj proceduri. Pojavljuju se prošlost, sadašnjost i budućnost i logički objašnjavaju tok između svakog opažanog iskustva”.

„Takav tok ne postoji u mnogim drugim strukturama ličnosti. Događaji se simultano opažaju. Reakcije su takođe, u tvojim terminima izražavanja gotovo trenutačne. Razvoj i izazov su određeni ne u terminima izvođenja ili razvoja u vremenu, nego u terminima intenziteta. Takva ličnost ne samo što je sposobna da reaguje i da proceni, na primer, Događaj A u tom sadašnjem vremenu, nego je sposobna da iskusi i razume Događaj A u svim njegovim razgranjivanjima i mogućnostima”.

„Očito takve ličnosti trebaju mnogo više nego neurološki sistemi sa kojima si ti sada opremljen. Tvoj vlastiti neurološki sistem je fizički, ali on se bazira na tvojim vlastitim unutrašnjim sposobnostima, kao da su one od „sad”. On je materijalizacija unutrašnjeg psihičkog okvira. Mnogo drugih struktura ličnosti ne treba *materijalizovan* opažajući okvir poput tvojeg, već unutrašnju psihičku organizaciju, koja je uvek prisutna.

„Tvoje vreme – prošlost, sadašnjost i budućnost – onako kako ga ti zamišljaš, mnoge ove ličnosti doživljavale bi potpuno kao sadašnjost. Međutim takođe druge strukture ličnosti bi tvoju prošlost, sadašnjost i budućnost doživljavale potpuno kao prošlost”.

„Zamisli zatim prošlost, sadašnjost i budućnost kao linijski prikaz iskustva u tvojim terminima. Linija bi se međutim nastavljala u beskraj. Druge strukture ličnosti iz drugih dimenzija mogle bi dakle, teorijski, pomno opažati ovaj linijski prikaz iz beskrajno mnogo tačaka. Međutim, postoji mnogo više od toga. Jedinstvena linija (koja predstavlja fizičko iskustvo) je samo površinska nit, duž koje izgleda da ti putuješ. Ti u stvari samo na osnovu niti opažaš, odnosno, kada zamišljaš druge dimenzije ti si prisiljen da u terminima promatrača gledaš preko niti, gledajući je iz bilo koje date tačke”.

„U aktualnosti, sledeći liniju i strogo je uzevši kao analogiju, postojao bi takode beskrajn broj niti iznad i ispod samog tebe, koje bi sve zajedno bile delovi jedne nezamislive čudnovate paučine. Ipak, svaka nit ne bi bila jednodimenzionalna, već bi bilo i mnogo drugih dimenzija, a takođe bi postojala, ako bi znao kako da izvedeš, preskakivanja od jedne niti na drugu. Ti ne bi bio forsiran da na jednolinijski način slediš bilo koju posebnu nit”.

„Postoje ličnosti, koje su dovoljno razvijene da mogu na taj način opažati realnosti. Svaka, tako da kažem, akcija preskakanja formira novu nit. Sledeći našu analogiju, zamisli sebe kao Ličnost A. Pokrenućemo te u fizičku realnost sa Niti A, mada si ti već proputovao preko mnogo drugih niti da bi došao gde si sada”.

„Bez prečica ili čak prosečne progresije, svaka takva Ličnost A bi putovala duž Niti A u beskonačnost. U nekoj tački, međutim, Nit A bi se pretvorila u Nit B. Na isti način Nit B bi se pretvorila u Nit C itd. U nekoj nezamislivoj tački sve niti bi se ukrstile. Na Niti A, Ličnost A ne bi bila svesna u njezinoj sadašnjosti „budućih” ličnosti na drugim nitima. Jedino na osnovu susreta sa jednom od tih drugih ličnosti može Ličnost A postati svesna prirode ove neobične strukture, kroz koju ona putuje”.

„Međutim, postoji ličnost, koja je već putovala kroz ove niti, čije su druge ličnosti samo njegov deo. Ova ličnost u snovima i disociranim uslovima komunicira sa raznim ličnostima „u usponu”. Kada se ova ličnost razvije ona može postati svesna tih putnika na drugim nitima, koji će joj izgledati da su buduće ličnosti”.

„Sve ovo zvuči komplikovano, ali samo zato jer se moramo izražavati rečima. Nadam se da ćeš intuitivno biti sposoban da sve ovo shvatiš. U „međuvremenu” celo „ja” formira nove niti aktivnosti. Sisteme koje ono ostavlja „iza” mogu koristiti drugi”.

„Svrha je gotovo jednostavna: *postojanje* kao suprotnost nepostojanja. Govorim ti ono što znam, odnosno, ima mnogo toga što ne znam. Znam da se mora uzajamno pomagati i da ekstenzija i ekspanzovanost su neophodne za postojanje”.

„Međutim, zvučaće ti kontradiktorno: *Postoji nepostojanje*. To je stanje, koje nije sastavljeno do ništavnosti, nego je stanje u kojem su mogućnosti i verovatnoće poznate i unapred predviđene, ali nisu izražene”. „Nejasno kroz ono što bi ti nazvao istoriju, jako davno postojalo je takvo stanje. To je bilo stanje agonije u kojem su sposobnosti kreativnosti i egzistencije bile poznate, međutim, nisu bili poznati načini na osnovu kojih bi se one izrazile”.

„To je bila lekcija, koju je *Sve što postoji* trebalo da nauči, a koja se nije mogla podučiti. Iz ovog stanja agonije prvobitno je stvorena kreativnost i njena refleksija se još opaža”. Seth koristi reč „Bog” škrtu i obično samo onda kada govori studentima, koji su priviknuti da misle u teološkim terminima. Po pravilu on Boga naziva „Sve što postoji” ili „Primarna gestalts energija”.

„Neke od ovih diskusija mora da su iskrivljene, jer ti dajem objašnjenja, da bi me razumeo, u tvojim terminima vremena. Govoriću ti o jednoj neopisivo udaljenoj prošlosti, u kojoj su se zbili ovi događaji”. „*Sve što postoji* ima memoriju tog stanja i ona je u funkciji konstantnog impetusa u odnosu na oživljenu kreativnost. Svaka ličnost, kao deo *Svega što postoji* ima zbog toga takođe memoriju o tom stanju. Zbog toga je svakog minuta svest nadarena impetusom u cilju preživljavanja, promene razvoja i kreativnosti. Nije dovoljno da samo *Sve što postoji*, kao primarni svesni gestalten, želi dalje postojanje, nego treba svaki deo *Svega što postoji* da bude isto tako determinisan”.

„Ipak, sama agonija se koristila kao sredstvo i sama agonija služila je kao impetus, koji je bio dovoljno jak da je *Sve što postoji* iniciralo unutar samog sebe sredstva postojanja”.

„Da su – što je moguće – svi delovi, osim najmanje poslednje „jedinice” iz *Svega što postoji* bili uništeni, *Sve što postoji* bi nastavilo da postoji, jer unutar najmanjeg dela je prirodjeno znanje celine. Na taj način *Sve što postoji* štiti samog sebe i sve ono što ono ima i sve ono što postoji i sve ono što će biti kreirano”.

„Kada govorim o *Svem*u što postoji moraš razumeti moju poziciju unutar toga. *Sve što postoji* ne zna drugu poziciju. To ne znači da možda ne postoji više od toga da se sazna. Ono ne zna da li drugi

psihički gestali slični njemu mogu egzistirati ili ne. Ono zna da je nešto drugo egzistiralo pre njegove primarne dileme, kada ono nije moglo samog sebe da izrazi”.

„Zatim, nezamislivo je da se ono razvilo, u tvojim terminima izražavanja, veoma davno i da je ono zaboravilo svoje poreklo, koje je ono razvilo iz još jednog Primarnog porekla, koje je ono odavno zaboravilo, novo u tvojim terminima izražavanja. Odnosno, postoje odgovori, koje ti ne mogu dati, jer su oni nepoznati svim sistemima, u kojima mi imamo naša iskustva. Mi u stvari znamo da se unutar ovog našeg sistema, odnosno, *Svega što postoji* kreacija, kao i događaji konstantno razvijaju. Možemo zaključiti da i na drugim slojevima, kojih nismo svesni, postoji ista istina”. „Prva faza agonijskog traženja ekspresije može se predstaviti kao rađanje u mukama *Svega što postoji*, kao što znamo. Zamisli, da si posedovao unutar samog sebe znanje svih svetskih majstorskih dela iz skulpture i umetnosti i da su ona pulsirala kao realnost unutar tebe, ali da nisi imao fizičku aparaturu niti znanje na osnovu kojeg bi ih izrazio i da si zbog toga trpeo bol u želji da ih izraziš. Nadam se da sam bar donekle tebi, kao jednom umetniku (to je bilo svakako upućeno Robu) predočio ideju o agoniji i impetusu, koja se osećala”.

„Žudnja, želja i iščekivanje upravljaju svim akcijama i baza su za sve realnosti. Zbog toga su unutar *Svega što postoji* želja, žudnja i iščekivanje egzistirali pre svih drugih realnosti. Zatim su snaga i vitalnost ovih želja i iščekivanja postali, u tvojim terminima izražavanja, tako jaki da su naterale *Sve što postoji* da nađe sredstva da ih izrazi”.

„Drugim rečima, *Sve što postoji* egzistiralo je u stanju postojanja, ali bez sredstva da nađe ekspresiju za svoje postojanje. To je bilo stanje agonije o kojem sam govorio. Ipak, neizvesno je da li je *Sve što postoji* bez tog „perioda” uskraćenih želja moglo koncentrisati svoju energiju dovoljno dobro da kreira realnosti, koje su egzistirale u mogućoj suspenziji unutar *njega*”.

„Agonija i žudnja za kreiranjem predstavljale su *njegov* dokaz *njegove* vlastite realnosti. Drugim rečima, osećanja su bila dovoljan dokaz za *Sve što postoji* da *ono* postoji”.

„U tvojim terminima izražavanja, prvo su egzistirale moguće realnosti kao mutni snovi unutar svesti *Svega što postoji*. Kasnije je neodređena priroda tih snova postala određenija i vitalnija. Snovi su postali prepoznatljiviji i prikazivali su svesnu pažnju *Svega što postoji*. *Sve što postoji*, podstaknuto znatiželjom i željom, obratilo je više pažnje svojim snovima”.

„Ono je zatim namerno snovima davalo sve više i više detalja, želelo je da budu što različitije i zavolelo je sve to što još nije bilo odvojeno. Ono je dalo svest i imaginaciju ličnostima dok su one još bile unutar njegovih snova. One su žudele da budu aktualne”.

„Potencijalne individue su, u tvojim terminima izražavanja, imale svest pre početka ili bilo kog početka, kao što znaš. One su zahtevale da budu oslobođene, odnosno puštene u aktualnost i *Sve što postoji* je sa neizrecivim suojećanjem tražilo unutar sebe sredstva”. „U njegovoj masivnoj imaginaciji Ono je razumelo kozmičku multiplikaciju svesti, koja je mogla da se ne desi unutar tog okvira. Ako su ove mogućnosti trebale da se rode trebala je aktualnost. Zatim je *Sve što postoji* videlo jedan beskraj mogućih svesnih individua i predvidelo je sve moguće događaje, međutim oni su ostali zaključani unutar njega sve dok Ono nije našlo sredstva”.

„To je, u tvojim terminima izražavanja, bila primarna kozmička dilema i dilema sa kojom se Ono borilo sve dok *Sve što je postojalo* nije bilo posve uključeno i omotano unutar tog kozmičkog problema”. „Da ga Ono još nije rešilo *Sve što postoji* bi se suočilo sa ludilom i realnost bi doslovno postojala bez razloga, a u univerzumu bi vladao nered”.

„Pritisak je dolazio iz dva izvora: iz svesti, ali još uvek samo mogućih individualnih ličnosti, koje su živеле u snovima Boga i iz Boga, koji je želeo da ih oslobodi”.

„Ti bi takođe mogao reći da je pritisak egzistirao jednostavno na delu Boga, s obzirom da je kreacija egzistirala unutar Njegovih snova. Međutim, u takvoj primarnoj piramidi gestalt postoji toliko velika snaga da su čak njegovi snovi nadareni sa vitalnošću i sa realnošću”.

„Ovo je, dakle, dilema bilo koje primarne piramide gestalt. *Sve što postoji* kreira realnost. Ono je takođe prepoznalo unutar svake svesti masivan potencijal, koji je postojao. Ono je, dakle, dobilo sredstva. Ono mora osloboditi kreature i mogućnosti iz Njegovog sna”.

„Ako ih oslobodi, one će dobiti aktualnost. Međutim, njihovo oslobađanje je takođe značilo „gubljenje” dela njegove vlastite svesti, jer one su bile unutar tog dela, u kojem su bile držane u ropstvu... *Sve što postoji* trebalo je da ih pusti. Dok je Ono mislilo o tim individuama kao o Njegovim kreacijama, Ono ih je držalo kao deo sebe i odbijalo im je aktualnost”.

„Pustiti ih da odu podrazumevalo je „gubljenje” tog dela Njega, koji ih je kreirao. Ono je već jedva održalo korak sa mirijadom mogućnosti, koje su počele da izviru iz svake odvojene svesti. Sa ljubavlju i sa čežnjom ono je pustilo da ode taj deo Njega. One su bile oslobođene. Psihička energija eksplodirala je u bljesku kreacije”.

„*Sve što postoji* je „izgubilo” deo Njega u tom kreativnom trudu. *Sve što postoji* voli sve što je Ono kreiralo, jer Ono uviđa visoku cenu i jedinstvenost svake svesti, koja je bila istrgnuta iz takvog stanja i uz takvu cenu. Ono trijumfuje i raduje se svakom događaju svake svesti. S obzirom da ovaj trijumf podrazumeva i pobudu onog prvog stanja, Ono uživa i raduje se najmanjem kreativnom delu svake Njegove ličnosti”. „Ono je iz Njega i iz tog stanja dalo život bezbroju mogućnosti. Iz Njegove agonije Ono je našlo, kroz ekspresiju, put u slobodu i na taj način dalo egzistenciju individualiziranoj svesti. Zbog toga je Ono sa pravom onaj, koji kliče od veselja. Ipak, sve individue se sećaju svog izvora i sada sanjaju o *Svemu što postoji*, kao što je *Sve što postoji* jednom sanjalo o njima. One su željno iščekivale taj ogroman izvor... i želele da ga oslobode i dadu mu aktualnost kroz njihove vlastite kreacije”.

„Motivirajuća snaga je još *Sve što postoji*, ali individualnost nije iluzija. Sada na isti način ti u stvari daješ slobodu fragmentima ličnosti unutar tvojih vlastitih snova i iz istog razloga. I ti kreiraš iz istog razloga i unutar svakog od vas nalazi se memorija te primarne agonije – koja uporno traži da kreira i oslobodi sve moguće svesti u aktualnost”.

„Poslat sam da ti pomognem, kao što su i drugi slati kroz vekove tvog vremena. I ti ćeš biti poslat da pomogneš, kada se razviješ i formiraš nove dimenzije”.

„Ove veze između tebe i *Svega što postoji* ne mogu nikada biti raskinute. Njegova svest je tako delikatna i tako usmerena da *Sve što postoji* sa primarnom kreatorskom ljubavlju zaista usmerava svoju pažnju na svaku svest”.

„Ovo predavanje treba da se pročita više puta, jer postoje implikacije, koje se ne mogu uočiti odmah”.

Drugim rečima, prema Sethu ceo okvir realnosti ne podrazumeva samo reinkarnacije i razvoj unutar fizičkog sistema, kojeg poznajemo. Imamo mnoga predavanja, koja raspravljaju o prirodi realnosti, kao predavanja o „kozmozologiji”, koja, zbog potrebe prostora, ne mogu biti uključena u ovoj knjizi. Mislim da je jedna od najvažnijih

tačaka ta da sam Bog nije statičan. Na Sethovim predavanjima diskutuju se potencijali i sastav svesti u odnosu na manifestacije u molekulima, čoveku i piramidnim energijskim gestaltima.

Sve ovo je tesno povezano sa kozmologičnom mrežom aktivnosti. Ali, kao što kaže Seth „Čak ova cela piramida gestalt nije statična. Mnogi od vaših koncepata o Bogu raspravljaju o statičnom Bogu, što podrazumeva jedan od glavnih teologijskih problema. Svesnost i iskustvo ovih gestalta konstantno se menja i raste. Ne postoji statičan Bog. Kada ti kažem „To je Bog“, tada je Bog već nešto drugo. Koristim termin „Bog“ iz razloga jednostavnosti.

„Svi delovi *Svega što postoji* konstantno se menjaju, razmatravaju i umotavaju. *Sve što postoji* nastoji da upozna samoga sebe i konstantno kreira nove verzije o samom sebi. Zbog tog nastojanja da sazna o sebi više, Ono je kreativna akcija i srž svih akcija”.

„Suštine, pošto su akcije, uvek se premeću i menjaju. Nema ničeg neopravdanog u njegovim granicama. Neke ličnosti mogu biti deo više od jedne suštine. Kao i riba, one mogu plivati u drugim potocima. Unutar njih je znanje svih njihovih veza”.

„Bilo koja ličnost može postati suština za sebe. To uključuje vrlo razvijeno znanje o upotrebi energije i njenih intenziteta. Kao što atom ima mobilnost tako ga imaju i psihološke strukture”. „Svest, nastojeći da sazna o sebi, zna zbog toga tebe. Ti kao svest nastojiš da saznaš o sebi i da postaneš svestan svoga „ja” kao određenog individualnog dela. *Svega što postoji*. Ti ne samo što primaš tu energiju već je, s obzirom da tvoja egzistencija zavisi od Njega, crpiš automatski”.

„Ne postoji personalan individualan Bog u hrišćanskim terminima”, kaže Seth „ali ipak ti imaš uistinu pristup delu *Svega što postoji*, delu koji je veoma uskladen tebi... Postoji deo *Svega što postoji* koji je upravljen i stavljen u centar pažnje unutar svake individue, odnosno taj deo prebiva unutar svake svesti. Svaka svest je zbog toga gajena sa ljubavlju i pojedinačno štićena. Taj deo celokupne svesti je individualiziran unutar tebe”.

„Ličnost Boga, kao što se generalno pojmljuje je jednodimenzionalni koncept baziran na čovekovom malom znanju njegove vlastite psihologije. Međutim, ponovo kažem da je Bog jedna gestalt energija ili svest piramide. On je svestan sebe kao bića, kao na primer tebe Josephe. On je svestan samog sebe kao najmanjeg semena... Taj deo *Svega što postoji*, koji je svestan samog sebe kao tebe i koji

je stavljen u centar pažnje unutar tvoje egzistencije može se pozvati u pomoć kada zatreba”.

„Taj deo je takode svestan sebe kao nečeg što je više od tebe. *Taj deo, koji zna samog sebe kao tebe i kao nešto što je više od tebe je u stvari personalni Bog*. Nadalje: tvoj gestalt, odnosno taj deo *Svega što postoji* zainteresovan je za tvoje interese i mada ne postoji vrsta starog prosedog oca Boga, postoji inicijalna i nikad tako raširena energija, koja formira sve ono što postoji i sve ono od čega je svako ljudsko biće deo”.

„Taj psihički gestalt možda ti može zvučati bezlično, ali, zar je to moguće, s obzirom da Njegova energija formira tvoje biće?” „Međutim, ako više voliš da taj deo nazoveš najviši psihički gestalt, to jest Bog, onda ne smeš pokušati da ga objektiviraš, jer on je nukleus tvojih ćelija i intimniji je od tvog duha”. Na drugom predavanju Seth je objasnio Boga na sledeći način: „Vi ste zajednički kreatori. Ono što ti zoveš Bog je bit svih svesti. Bog je više od biti svih ličnosti a ipak sve ličnosti su ono što je On”.

„Postoji konstantna kreacija. Unutar tebe postoji snaga, koja je znala kako da te razvije iz fetusa da bi izrastao zreo čovek. Ta snaga je deo prirođenog znanja unutar svih svesti i deo je Boga unutar tebe”. „Odgovornost za tvoj život i tvoj svet je uistinu tvoja. Ona ti nije nametnuta od strane nekog vanjskog delovanja. Ti formiraš svoje vlastite snove i ti formiraš tvoju vlastitu fizičku realnost. Svet je ono što si ti. On je fizička materijalizacija unutrašnjih „ja”, koji su ga formirali. Ali, ako Bog ne može biti objektiviziran kako objasniti postojanje Krista? Seth je rekao da Krist nije egzistirao kao jedna istorijska ličnost. Kada je čovek u najdubljem stresu i suočen sa velikim problemima, on će pozvati u pomoć nekog nalik na Krista. Čovek će nastojati da dobije ovu pomoć i iz samog sebe će proizvesti prave ličnosti, koje su neophodne da mu dadu snagu...”

„Postojala su tri čoveka, čiji su životi kroz istoriju postali konfuzni i stopili se i čija je sastavljena istorija postala poznata kao život Krista... Svaki čovek bio je veoma nadaren psihički, znao je svoju ulogu i prihvatio ju je sa puno dobre volje. Tri čoveka bila su deo jedne suštine i imala egzistenciju u jednom vremenu. Međutim, oni nisu rođeni u istom danu. Postoje razlozi zašto suština nije postala jedna osoba. Naime, cela svest jedne suštine bila bi isuviše snažna za jedno fizičko sredstvo. Zatim, suština je želela različite drugačije prilike od onih koje su se u suprotnom mogle odrediti”. „Suština je

rođena jednom kao John The Baptist, a zatim je on rođen u dve druge forme. Jedna od tih formi sadržavala je ličnost, koju su mnoge priče opisale kao Krista... O drugoj ličnosti reći ću ti kasnije. Postojala je konstantna komunikacija između tri dela jedne suštine, iako su delovi bili rođeni i sahranjeni u različite dane. Čovek je sa svoje vlastite psihičke obale, odnosno, iz bazena individualizirane svesti, koji mu je bio na raspolaganju pozvao ove ličnosti”.

Posle atentata Martina Luter Kinga Jr, moji su studenti bili prilično uznemireni i kao mnogi ljudi u celoj zemlji, kao i verovatno u svetu diskutovali su o značenju nasilja. U sred naše konverzacije stigao je Seth:

„Tebi je data slobodna volja. Unutar tebe postoje planovi, na osnovu kojih znaš ono što treba da izvršiš i kao individua i kao deo društva, odnosno, kao deo ljudskog roda. Možeš izabrati da ignorišeš planove. Nadalje: Koristeći tvoju slobodnu volju učinio si fizičku realnost drugačiju od one koja je bila planirana. Dopustio si ego da se isuviše razvije i isuviše specijalizuje. U mnogo čemu ti si u snu. Ti si onaj, koji si sanjao isuviše živ san. Trebao si da rešiš probleme i izazove, međutim, trebao si uvek da budeš svestan tvoje vlastite unutrašnje realnosti i tvoje nefizičke egzistencije. U širem smislu, ti si izgubio kontakt s time. Usmerio si svoju pažnju isuviše jako na fizičku realnost, koja je na taj način postala jedina realnost koju znaš”.

„Kada ubiješ čoveka, ti veruješ da ga ubijaš zauvek. Ubistvo je zbog toga zločin i mora se razrešiti – jer si ga ti kreirao. Smrt ne egzistira u takvim terminima”.

„Na početku fizičke egzistencije, na početku pre nego što je istorija počela ljudi su znali da je smrt samo promena forme. Bog nije kreirao zločin ubistva i Bog nije kreirao žalost i bol... Pošto ti veruješ da možeš ubiti čoveka i završiti njegov život zauvek, ubistvo egzistira unutar tvoje realnosti i mora se razrešiti... Ubica dr Kinga veruje da je on uništio bez traga živu svest za svu večnost. Međutim, tvoje zablude i pogreške srećom nisu dovoljno realne i ne deluju na realnost, jer dr King još živi”.

Moji studenti iako nisu mnogobrojni, različite su starosne dobi. Ima ih od 16 do 60 godina starosti. Jedne večeri diskutovali smo o studentskim neredima. Carl i Sue imaju svaka po 20 godina. One su podržavale ideje nezavisnosti i mira. Pomalo ogorčeni, stariji i zreliji ljudi osuđivali su nered. Sue je zatim sa malo topline rekla: „Ja sam protiv nasilja takođe. Međutim, nasilje je ponekad opravdano”.

Dok je Sue govorila Seth ju je iznenada prekinuo. Svi su se iznenadili. U oštroj diskusiji Seth i ekstrasenzorne percepcije bili su zaboravljeni. Sethov glas je glasno progovorio: „Ne postoji nikad opravdanje za nasilje. ne postoji opravdanje za mržnju. Ne postoji opravdanje za ubistvo. Oni koji uživaju u nasilju, bez obzira na razlog koji je uslovio njihovu promenu, iskrivili su čistotu sopstvene svrshodnosti”.

„Rekao sam ti da treba da promeniš samog sebe ako ti se stanje tvog sveta ne sviđa. To je jedini način da se dođe do promene”. U tom trenutku Seth je pogledao u Carl i rekao: „Ako tvoja generacija ili bilo koja druga generacija uzrokuje promenu, to je jedini način da se promena desi. Ono što vam govorim rečeno je kroz vekove. Na vama je (gledajući u Sue i Carl) da odlučite da li ćete to prihvatiti ili ne”.

„Pogrešno je gaziti cvet i pogrešno je vršiti nasilje na čoveku. Pogrešno je ne ceniti bilo kog čoveka i pogrešno je ismijavati bilo kog čoveka. Ti treba da ceniš samog sebe i da unutar sebe prepoznaš duh večne vitalnosti. Ako tako ne uradiš, onda ćeš sve ono što budeš dotakao uništiti. Takođe, treba da poštuješ svaku drugu individuu, jer je u njoj iskra večne vitalnosti”.

„Kada proklinješ drugog, ti proklinješ samoga sebe i prokletstvo ti se vraća. Kada si nasilnik, nasilje ti se vraća...” „Onda kada svaki mlad čovek bude odbio da ide u rat, imaćeš mir. Sve dokle god se budeš borio za dobit i pohlepu, nećeš imati mir. Sve dokle god jedna ličnost ne počini nasilje iz razloga mira, imaćeš rat. Nažalost teško je zamisliti da će svi mladi ljudi, u svim zemljama, istovremeno odbiti da idu u rat. Zbog toga, moraš da rešiš problem nasilja, kojeg je nasilje stvorilo. Možda će za narednih sto godina takvo vreme mira postojati. Upamti da ti u stvari ne braniš nijednu ideju sa nasiljem”.

„Ne postoji čovek, koji mrzi, već postoji mržnja, koja se reflektuje prema vani i materijalizuje. I ne postoji čovek, koji voli, već postoji ljubav, koja se reflektuje prema vani i materijalizuje”.

XIX POGLAVLJE

Unutrašnja čula – šta su i kako se koriste

Na nedavnom predavanju Seth je rekao: „Kada bi mentalno stavio na stranu ličnosti, koje si prihvatio bez razmišljanja, mogao bi iskusiti vlastitu multidimenzionalnu realnost. To nisu samo lepe reči, koje ne znače ništa. Ne pevam istu pesmu o teoriji jednostavno zato što želim da deklamiram teoriju, nego zato što želim da ove ideje sprovedeš u praksu”.

„Koje korake želiš da mi sledimo?” pitao je jedan student.

„Pre svega moraš da pokušaš da razumeš prirodu realnosti. Samo donekle sam je objasnio u Sethovom materijalu. U pet stotina predavanja i u nekim ekstra predavanjima dali smo u stvari samo glavne crte, međutim, one su dovoljne kao osnova za dalji materijal. Same ideje, koje su sadržane u datom materijalu potaćićete na razmišljanje. Rekao sam ti da postoje Unutrašnja čula kao i Fizička čula. Ona će te osposobiti da opažaš onu realnost, koja egzistira nezavisno od fizičkog sveta. Moraš da naučiš da prepoznaješ, razvijaš i koristiš Unutrašnja čula. Metode su ti date u materijalu. Međutim, ne možeš koristiti materijal sve dok ga ne budeš razumeo. Sam materijal je mudro prikazan, jer u samom pokušaju da ga shvatiš,

koristiš sposobnosti, koje prevazilaze one sposobnosti, koje ti prihvataš bez razmišljanja. Pre svega, treba da prestaneš da se identifikuješ potpuno sa egom i treba da uvidiš da možeš opažati više nego što tvoj ego opaža. Više nego ranije treba da sebi postavljaš pitanja o samome sebi. Materijal nije za one, koji obmanjuju sebe sa zgodnim i praktičnim istinama. Naš materijal traži od tebe da se individualno i intuitivno razviješ”.

Jedna studentica je dovela sa sobom prijateljicu Mary, koja me je zamišljeno upitala: „Zar nećemo postati nesvesni onda kada momentalno budemo stavili naš ego na stranu?”

Nisam imala šanse da joj odgovorim, jer je Seth odmah odgovorio za mene:

„Ti si identitet”, on je rekao. „Zamisli da držiš flash lampu i da je ova lampica svest. Ovo svetlo možeš okretati u mnogo smerova, međutim, pošto si naviknut da ga usmeravaš duž jedne određene staze, zaboravio si da postoje drugi putevi”.

„Ono što treba da uradiš je da usmeriš lampu u druge direkcije. Kada je budeš skrenuo sa staze, u koju si je obično usmeravao, ova će staza postati momentalno mračna, međutim, druge realnosti i slike će ti postati pristupačne, i neće postajati razlog, koji će te sprečavati da usmeriš lampu nazad u raniju poziciju”.

Seth je koristio druge analogije. Na sledećem predavanju on je rekao:

„Ti nemaš samo jedan svesni um. Mi želimo da promeniš kanale svoje svesnosti... Ako zamisliš da svesni um, kojeg ti obično koristiš predstavlja vrata, onda ti stojiš na pragu ovog uma i gledaš prema vani na fizički svet. Međutim, postoje i druga vrata... imaš i druge svesne „ja”.

„Zbog toga ne treba da misliš da ćeš postati nesvestan. Kada blokiraš svoj uobičajen svesni um, postoji samo tama. Istina je takođe, da u momentu kada zatvaraš jedan svesni um – vrata – može uslediti momenat dizorijentacije pre nego što otvoriš druga vrata”.

„Zatim treba možda da naučiš metode, kojima ćeš moći opažati druge realnosti, jednostavno zato jer nisi priviknut da manipulišeš u drugim svesnim delovima samoga sebe. Ali ovi delovi su isto toliko kritički – čak isto toliko intelektualni – kao – što je nepobitna i realna svest, sa kojom si obično upoznat”.

Seth je insistirao na tome da postoji samo jedan način da se nauči šta je svest, odnosno, učeći i istražujući našu vlastitu svesnost,

usmeravajući našu pažnju u različite smerove i upotrebljavajući našu vlastitu svest na što je moguće više načina. Seth kaže: „Kada gledaš unutar sebe, kroz sam napor širiš limite tvoje svesnosti, širiš svest i dopuštaš egotističnom „ja” da koristi one sposobnosti, koje obično ne uvida da poseduje”.

Unutrašnja čula nisu važna jer oslobađaju vidovite ili telepatske sposobnosti, nego zato što nam otkrivaju našu vlastitu nezavisnost od fizičke materije i dopuštaju nam da prepoznamo naš jedini individualni multidimenzionalni identitet. Ispravno korišćena, ona nam takođe razjašnjaju čudo fizičke egzistencije i naše mesto u njoj. Počinjemo da živimo mudrije, produktivnije i sretnije jer počinjemo da shvatamo zašto smo ovde kao individue i kao ljudi.

Unutrašnja čula nam pomažu, na primer, da upotrebimo telepatske sposobnosti. Međutim, to ne znači da ćemo uvek biti sposobni da „čitamo umove”. To znači da ćemo u familijarnim, poslovnim ili socijalnim kontaktima biti intuitivno svesni onoga što nam druga osoba govori, odnosno, znaćemo šta se nalazi iza reči. Takođe ćemo bolje moći da koristimo reči u opisivanju naših unutrašnjih osećanja, pošto ćemo znati koja su to osećanja. Nećemo ih se bojati ili osećati potrebu da ih sakrijemo. Katkada možemo „čitati umove” – mada je to doista nejasan, iako popularan termin. Unutrašnja čula treba da se koriste ispravno i često puta zajedno. Često puta je, na primer, teško odrediti da li mi primamo vidovitu ili telepatsku informaciju. Koristeći Unutrašnja čula mi jednostavno proširujemo naše celokupno područje percepcija.

Dok ovo pišem primam sve vrste informacija o svojoj okolini, mada sam jedva svesna toga. Jasno je da ako ne prestanem da mislim o tome, ja svesno ne odeljujem vizuelni i auditivni podatak, iako znam da primam informaciju kroz različita čula. Sva fizička čula, koja deluju odjednom daju nam našu sliku realnosti. Unutrašnja čula koristimo na isti način i daleko izvan uobičajenog svesnog opažanja. Da bi se ona razjasnila treba da se opišu odvojeno, mada osećamo da deluju zajedno. Seth je počeo da ih navodi i da ih objašnjava još ranije na našim predavanjima, još u februaru 1964, međutim, i dalje učimo kako da ih koristimo. Navešću ih onim redom, kojim ih je on objašnjavao i daću nekoliko ekscerpata iz tih objašnjenja.

Unutrašnji vibracijski dodir

„Zamisli Unutrašnja čula kao staze, koje te vode u unutrašnju realnost. Prvi osećaj uključuje percepciju direktne prirode – trenutno saznanje kroz, rekao bih, unutrašnji vibracijski dodir. Zamisli čoveka, koji stoji na tipičnoj ulici, koja sa svake strane ima kuće, travu i stabla. Unutrašnji vibracijski dodir će mu dozvoliti da ima osnovne senzacije, koje svako drvo ima o njemu. Njegova svest će se proširiti da bi dobila saznanje onoga što treba da bude drvo – pojedinačno drvo ili svo drveće. Imaće saznanje o postojanju svega onoga što bude izabrao unutar njegovog polja opažanja: ljude, insekte, vlati trave itd. On neće izgubiti svest o samome sebi, nego će doživljavati senzacije na sličan način na koji ti sada osećaš toplinu i hladnoću”.

Osećaj vibracijskog dodira je vrlo nalik na emfazu, ali daleko je više vitalniji. (Seth je rekao da u ovom trenutku mi ne možemo doživeti ova Unutrašnja čula u njihovom potpunom intenzitetu, jer naši nervni sistemi ne mogu delovati sa toliko mnogo stimulansa). Teško je izvršiti kategorizaciju takvih iskustava, međutim, mislim da koristim unutrašnji vibracijski dodir u sledećem iskustvu:

Jedne noći dok su Bill i Peg Gallagher bili kod nas, posetila nas je takode suseda. Polly je bila prilično emocionalna mlada žena i upitala me je da li bih mogla da „skinem” bilo koju impresiju sa nje. Odbila sam rekavši da sam umorna. U stvari osećala sam da je ona „veoma opterećena” problemima i nisam želela da budem uključena. Međutim, moja je znatiželja pobedila. Priključila sam se na moja Unutrašnja čula kako bih otkrila šta nije bilo u redu – međutim, nisam bila svesna da ih koristim. (Prilikom korišćenja Unutrašnjih čula pre svega treba da naučimo diskriminaciju i diskreciju).

Gotovo istog trenutka videla sam mladu ženu u 1950, kada je bila devojka u njenim tinajdžerskim godinama. Ležala je u bolničkom krevetu i imala je strašne porodijske trudove. Osećala sam ove trudove u svojoj dnevnoj sobi. Doživljaj je bio neobično intenzivan, bolovi su bili gotovo realni. Zatim sam videla stariju ženu i mladog muškarca u istoj bolničkoj sobi i mogla sam da ih opišem. Polly je identifikovala ove ljude kao njenog ranijeg supruga i kao njenu majku, ali je poricala da ima dete, iako je rekla da je njena prijateljica te iste godine rodila vanbračno dete.

Bolovi su me toliko uplašili da sam odmah ispričala sve ono što se dešavalo. Nisam želela da zbunim Polly. Kasnije sam bila ljuta na sebe, pitajući se da li je bolna epizoda bila vrsta podsvesne dramati-zacije. Dve godine kasnije Polly je napustila grad. Pre nego što je otišla, svratila je da mi kaže da su moje informacije bile ispravne. Dete je bilo njeno vlastito, a diskrecija moje sobe podudarala se sa diskrecijom bolesničke sobe. Sasvim je prirodno da ona nije želela da nekome zna za dete, koje je došlo na svet da bi bilo usvojeno. (U svakom slučaju to nije bila moja stvar). Ono veče kada nas je posetila prepustila se teškim mislima o porodu pošto je tada bila primila, prvi put posle mnogo godina, vest od oca deteta. Verovatno je to bio razlog zbog kojeg sam bila usmerila svoju pažnju na tu epizodu. U ovom slučaju koristila sam unutrašnji vibracijski dodir da bih postala svesna njenih osećanja.

Uglavnom, ovo prvo unutrašnje čulo može biti od ekstremnog značaja omogućujući ekspanziju iskustva, bolje razumevanje i samilost zadruga. Koristeći ga u praksi možeš osetiti životni emocionalni element bilo koje živuće stvari i biti radostan u njenoj vitalnosti. To čulo ne smanjuje individualnost i ne povlači za sobom psihičku invaziju. Mi ne treba da budemo psihički voajeri, već treba da koristimo te sposobnosti samo kako bismo pomogli drugima. Bitna je namera, mada ne verujem da ti ova čula *možeš* koristiti pogrešno. Naime, ako nisi sposoban da ih koristiš ispravno, tvoja vlastita ličnost će se pobrinuti da ih svesno ne koristiš.

Psihiloško vreme

„Psihološko vreme je prirodan način, koji podrazumeva lak pristup vanjskom svetu iz unutrašnjeg sveta, kao i obratno, mada ga ti ne koristiš. Prvobitno je čovek stvorio psihološko vreme kako bi sa relativnom lakoćom živeo u unutrašnjem i vanjskom svetu... Kada budeš razvio njegovu upotrebu bićeš sposoban da se odmaraš unutar njegovog okvira dok si svesno budan. Ono podrazumeva trajanje tvog normalnog vremena. Iz njegovog okvira doživljavaš fizičko vreme kao san, kao što si jednom doživljavao unutrašnje vreme kao san. Otkrićeš celo „ja” provirujući prema unutra i prema vani simultano i uvidećeš da su sve podele iluzije”. U stvari, u praksi Psihološko

vreme podrazumeva razvoj drugih Unutrašnjih čula. U Psy-vremenu, kao što ga mi zovemo, ti jednostavno usmeravaš svoju pažnju prema unutra. Sedi ili legni mirno, budi sam i zatvori oči. Zamisli da postoji unutrašnji svet toliko jasan i realan kao i fizički svet. Isključi tvoja fizička čula. Ako želiš, zamisli da tvoja fizička čula imaju brojčanik i da ih okrećeš jedno po jedno. Zatim, zamisli da Unutrašnja čula imaju jedan drugi brojčanik i imaginarno ga okreći.

Zatim, umesto da okrećeš brojčanik možeš samo da ležiš mirno i da budeš koncentrisan na tamno platno sve dok se slike ili svetlo ne pojave na njemu. Nemoj se koncentrisati na brige ili životnu svakodnevicu. Ako takve misli zauzmu istaknuto mesto tvoje pažnje, znači da nisi spreman da nastaviš vežbu. Prvo ih se moraš osloboditi. Pošto se mi ne možemo potpuno koncentrisati na dve stvari odjednom, pokušaj ponovo da koncentrišeš svoju pažnju na platno ili na bilo koju zamišljenu sliku – to će prognati dosadne brige, koje smetaju. Ili, takođe, možeš zamisliti da same brige imaju svoje slike i zatim „gledaj” kako one nestaju.

U određenom trenutku osećaćeš budnost i svesnost vrlo slabo. Unutar tvog uma moći ćeš videti blješteća svetla. Moći ćeš čuti zvukove ili glasove. Možda će biti reč o telepatskim ili vidovitim porukama, a možda će biti reč samo o podsv. snim slikama. Postepeno, sa praksom, naučićeš da razlikuješ jedno od drugog.

Za vreme vežbe, postepeno dok budeš napredovao osećaćeš se odvojen od vremena, kojeg znamo. Moći ćeš imati razne vrste subjektivnih iskustava, od ekstrasenzornih epizoda do jednostavnih perioda inspiracija i direkcija. Na primer, nekad imam vantelesna iskustva za vreme Psy-vremena. Ovo čulo stvara osećaj svežine, relaksa i mira. Psy-vreme se može koristiti na mnoge načine i za različite svrhe. Mnogi moji studenti koriste ovo čulo prilično dobro i prvenstveno kao preliminarno iskustvo za druga iskustva.

Percepcija prošlosti, sadašnjosti i budućnosti

„Ako se setiš našeg izmišljenog čoveka kako stoji na ulici, setićeš se takođe da govorim, koristeći prvo Unutrašnje čulo, o njegovim osećanjima jedinstvenih esencija svake živuće stvari unutar njegovog područja. Koristeći ovo treće čulo pomenuto iskustvo se širi. Ako ga taj čovek koristi on će takođe osećati prošlu i buduću esenciju svake živuće stvari unutar njegovog područja”. Upamti da prema Sethu ovo Unutrašnje čulo konstantno koristi celo „ja”. Pošto prošlost, sadašnjost i budućnost nemaju osnovnu realnost ovo

čulo nam dopušta da gledamo kroz prividne vremenske ograde. Gledamo stvari i vidimo ih onakve kao što one uistinu jesu. Svako predskazujuće iskustvo nameće upotrebu ovog Unutrašnjeg čula. On se često koristi spontano kada se praktikuje Psy-vreme.

Pojmovno čulo

„Često unutrašnje čulo uključuje direktno znanje koncepta i više nego intelektualnim terminima. Ono uključuje iskustvo koncepta u potpunom smislu. Koncepti imaju takozvanu električnu i kemijsku kompoziciju (kao i misli). Molekuli i joni svesti menjaju se u molekule i jone koncepta, koji se zatim direktno doživljava. Ti ne možeš potpuno razumeti ili ceniti bilo koju živuću stvar dok ne *postaneš* ta stvar”.

Približnu ocenu jedne ideje najbolje možeš postići koristeći Psihološko vreme (kao preliminarno iskustvo). Sedni u tihoj sobi. Kada ti neka ideja padne na pamet nemoj da se sa njom igraš intelektualno, već je doživi intuitivno. Nemoj da se bojiš neobičnih fizičkih senzacija. Sa praksom ćeš u određenoj meri uvideti da možeš „postati” ideja. Bićeš unutar ideje gledajući prema vani, a ne prema unutra”.

„Koncepti o kojima govorim treba da se dožive izvan tvojih ideja vremena i prostora. Ako budeš dobro naučio da koristiš treće unutrašnje čulo (percepcija prošlosti, sadašnjosti i budućnosti) moći ćeš slobodnije upotrebiti pojmovo čulo. Svaki istinit koncept ima svoja porekla izvan tvog kamufliranog sistema i takođe nastavlja da se razvija izvan njega. Sve dokle god ne budeš koristio Unutrašnja čula na ovaj način imaćeš samo letimičan uvid u koncepte bez obzira na njegovu jednostavnost”. Verujem da sam koristila ovo čulo u iskustvu, koje sam opisala u XVII poglavlju, kada sam doživela koncept, koji se ne bi mogao adekvatno izraziti u rečima, odnosno, kada je sve u sobi raslo i poprimalo ogromne proporcije.

Spoznaja obrazovane esencije

„Upamti da ova Unutrašnja čula deluju kao celina, delujući nesmetano zajedno i da se, donekle, njihovo razdvajanje pripisuje mojoj slobodnoj volji. Ovo peto čulo razlikuje se od četvrtog (pojmovnog čula) u tome što ono ne uključuje saznanje o konceptu. Slično je četvrtom čulu u tome što je oslobođeno prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i što uključuje beskrajna nastojanja ili transformacije ličnosti u nešto drugo.

„Teško ga je objasniti. Ti pokušavaš da razumeš prijatelja koristeći tvoja fizička čula. Upotreba ovog petog čula bi ti omogućila da udeš unutar tvog prijatelja. U njegovom najpunijem smislu ono nije na raspolaganju unutar tvog sistema. Ono ne podrazumeva da jedna suština može kontrolisati drugu suštinu. Ono uključuje direktnu trenutačnu spoznaju esencije živućeg „tkiva“. Korisim reč „tkivo“ sa oprezom i tražim od tebe da je ne povezuješ sa terminom mesa“.

„Sve suštine su u nekom smislu obuhvaćene unutar samih njih, ali su takođe povezane sa drugim suštinama. Upotrebom ovog čula, ti ulaziš kroz kapsulu, koja okružuje ličnost. Ovo Unutrašnje čulo, kao i sva druga čula koristi konstantno unutrašnje „ja“, međutim, vrlo malo primljenih podataka prodire kroz podsvest ili kroz ego. Bez upotrebe ovog čula nijedan čovek ne bi nikad mogao da razume drugog čoveka. Ovo čulo je intenzivnija verzija unutrašnjeg vibracijskog dodira“.

Urođeno znanje osnovne realnosti

„Ovo je jedno ekstremno rudimentarno čulo. Ono je povezano sa urođenim znanjem suštine osnovne vitalnosti univerzuma, bez kojeg manipulacija vitalnosti ne bi bila moguća – jer, na primer, ti ne bi mogao da stojiš uspravno bez urođenog čula ravnoteže“.

„Bez ovog šestog čula i njegove konstantne upotrebe od strane unutrašnjeg „ja“, ne bi mogao konstruisati fizički kamuflirani univerzum. Kada misliš o njemu, ovo šesto čulo možeš uporediti sa instinktom, mada se ono odnosi na urođeno znanje čitavog univerzuma. Posebni podaci o specifičnim područjima realnosti dati su živućem organizmu da bi manipulirao unutar tog mogućeg područja.

Unutrašnje „ja“ ima pod svojom kontrolom kompletno znanje, međutim, organizam koristi samo delove tog znanja. Pauk koji plete mrežu koristi ovo čulo u gotovo najpotpunijoj formi. Pauk nema intelekt ili ego i njegove aktivnosti su čisto spontane upotrebe Unutrašnjih čula, koja su u velikoj meri slobodna i nekamufilirana. Ali, urođeno u pauku, kao i u čoveku nalazi se potpuno znanje univerzuma kao celine“.

Seth stalno tvrdi da odgovori na naša pitanja o realnosti leže unutar nas samih. Oni nam se otkrivaju onda kada skrećemo našu pažnju od fizičkih podataka i počinjemo da gledamo prema unutra, odnosno kada koristimo šesto čulo.

Ono se takođe koristi u inspiracijama i u epizodama spontanog „znanja“. Svakako da je ovo čulo iznenada počelo da deluje za vreme mog iskustva sa „kozmičkom svesti“ i bilo je parcijalno odgovorno za moju „ideju konstrukcije“ rukopisa. Ovo čulo potiče mnoga iskustva u cilju otkrivanja znanja. Problem je u tome što treba nekako da prevedemo podatak u one termine koje možemo razumeti, odnosno, verbalno ili u slikama, što neminovno dovodi do iskrivljenja. Neka takva iskustva ne mogu se opisati na fizički način, iako je dotična individua uverena u njihovu vitalnost.

Ekspanzija ili kontrakcija kapsule tkiva

„Ovo čulo deluje na dva načina. Ono može biti ekspanzija ili proširenje ličnosti, odnosno, širenje njezinih granica i njezinog svešnjog shvatanja. Ono može osposobiti ličnost da uđe u druge sisteme realnosti. Ova kapsula tkiva okružuje svaku svest i u stvari je energijsko polje granice, jer zadržava energiju unutrašnjeg „ja“ da ne probije napolje“. „Ni u jednom sistemu ne postoji svest bez ove kapsule, koja je okružuje. Te kapsule su takođe nazvane astralna tela. Sedmo Unutrašnje čulo odnosi se na ekspanziju ili kontrakciju ove kapsule tkiva“. Rob i ja smo imali neka iskustva koristeći ovo Unutrašnje čulo. Takođe je i nekoliko mojih studenata koristilo ovo čulo. U Psy-vremenu korišćenje ovog čula rezultira u čudnom „slo-novskom“ osećanju: Osećam kao da se širim i istovremeno postajem sve laganija u težini. Slična senzacija može se takođe pojaviti neposredno pre jednog vantelesnog iskustva. Slična iskustva, mada kon-

trakcijskog karaktera, imala sam na nekoliko predavanja sa drugom ličnošću, Sethom Dva.

Razmršenje iz kamuflaže

„Potpuno razmršenje iz kamuflaže dolazi retko unutar tvog sistema, iako ga je moguće izvesti, a posebno ako se koristi Psihološko vreme. Kada se koristi Psihološko vreme u najpotpunijoj meri, onda se kamuflaža smanjuje na zaprepašćujući stupanj. Sa razmršenjem, unutrašnje „ja” se oslobađa određene kamuflaže pre nego što adoptira drugu ili se potpuno oslobodi kamuflaže. Razmršenje iz kamuflaže je izvedeno kroz takozvanu promenu frekvencija ili vibracija. Ono podrazumeva transformaciju vitalnosti iz jedne posebne strukture ili aspekta u drugu strukturu ili aspekt. Na neki način tvoj svet snova omogućuje ti bliže iskustvo sa osnovnom unutrašnjom realnošću, nego što ti to omogućuje budan svet, u kojem su Unutrašnja čula vrlo zakrivena od tvoje svesnosti”.

Imali smo vrlo malo svesnog iskustva sa ovim Unutrašnjim čulom. Ako sam se ikada približila upotrebi ovog čula, mislim da je to bilo u jednom kratkom iskustvu, kojeg sam pomenula ranije i u kojem sam se bez tela i bez forme osećala kao svestan vazduh.

Difuzija energijske ličnosti

„Jedna energijska ličnost, koja želi da postane deo tvog sistema, korišćić ovo čulo. Energijska ličnost prvo se rasprostire u mnogo delova. Budući da ulaz u tvoj nivo ili sistem ne može biti učinjen na drugi način, mora se koristiti difuzija – u tom pogledu sperma predstavlja ulaz. Energijska ličnost mora zatim biti ponovo sjedinjena”. Ono što Seth želi da kaže je to da unutrašnje „ja” koristi ovo čulo kako bi iniciralo rođenje jedne od njegovih ličnosti u fizički život. Ovo čulo takode može imati udela u nekim medijskim aktivnostima, u odnosu na ličnost iz transa, koja želi da komunicira i zatim, ono može biti korišćeno u vantelesnim iskustvima, koja ne uključuju fizičke realnosti. Koji je smisao upotrebe Unutrašnjih čula? Seth je govorio o nekim prednostima ovih čula na snimljenom

predavanju, kojeg je održao za psihološku grupu na koledžu. On je rekao: „Neće te progutati subjektivnost. Naučićeš šta je realnost... Ono što se nije razumelo je to da samoistraživanje inicira stanja one svesti, koju ti obično ne poznaješ. Ta stanja mogu biti korišćena kao istraživačko oruđe”.

„U vrsti istraživanja o kojem govorim, ličnost pokušava da uđe unutar same sebe i nađe svoj put, kroz veo adoptiranih karakteristika, do njenog vlastitog unutrašnjeg identiteta... Unutrašnja srž ličnosti ima telepatske i vidovite sposobnosti, koje deluju na familijarnu povezanost i na tvoju civilizaciju. Ova čula ne koristiš efektivno. Međutim, ona su upravo one sposobnosti, koje ti u ovom momentu trebaju. Ako treba da postoji bilo koja nada za svetsku komunikaciju, onda svako od vas treba da razume gde se nalaze vaši potencijali kao individualne subjektivne kreature”.

„Iz knjiga ne možete to naučiti. Čak ako i otkrijete, kroz psihoanalizu, gde vaša neuroza leži, još ne znate gotovo ništa. Ti još uvek istražuješ najviše nivoe tvoje ličnosti i nemaš koristi od tih izmenjenih stanja svesti, koja se dešavaju kada gledaš unutar samoga sebe na onaj način koji sam odredio”.

„Postoji stanje svesti, koje je svesnije od bilo kojeg stanja svesti, koje si ti ikada znao – to je stanje u kojem si ti simultano svestan tvog vlastitog „ja” iz snova. Možeš biti potpuno budan dok telo spava. Možeš proširiti sadašnje limite tvoje svesnosti”.

Ono na što Seth aludira je to da iskustvo Psy-vremena rasteže normalnu svest. Odnosno, sve vrste ranije inhibiranih inspiracija, predosećaji i pomoćne ekstrasenzorne informacije dolaze u svesnu svesnost. Kada ti primenjuješ Psy-vreme redovno, postaješ pripravan na podatak koji dolazi kroz Unutrašnja čula. Reaguješ na podatke i učiš da upravljaš širim brojem stimulansa. Ta intuitivna opreznost prenosi se dalje u dnevni život i u stanje spavanja. Sledeći instrukcije, koje je dao Seth, naučila sam da budem potpuno budna dok sanjam. U ovom stanju prepoznaješ tvoje snove kao snove i možeš manipulirati njima manje ili više kada zaželiš. Zatim, spavajući dok projektuješ svest možeš ostaviti na sigurnom tvoje telo. Sva ova iskustva uključuju puno truda – barem što se mene tiče. Moraš naučiti, kroz iskustvo, da zadržiš vlastiti nivo svesti, mada uvek postoji mogućnost vraćanja u obično stanje sna.

Ovi nivoi svesti su samo preliminarni nivoi za druga stanja, koja sam dostizala, mada retko. U tom stanju tvoj intelekt, intuicija i

čitavo biće deluje na nivou, koji je uistinu nadnormalan. Tvoja čula su gotovo neverovatno snažna. Ovo stanje može se desiti bilo da si normalno budan, „budan” u stanju spavanja ili se nalaziš u transu. Takode osećaš kao da se tvoj život odvija u snu i da si u ovom trenutku budan. Mentalno ti si svestan tvoje multidimenzionalne realnosti. Jednom kada doživiš ovo iskustvo nikad ga ne zaboravljaš.

Ta iskustva počinju sa jednostavnom primenom Psy-vremena. Ona počinju kada dnevno nekoliko minuta skrećeš svoju pažnju od fizičke realnosti. Svaka osoba će doživeti Unutrašnja čula na različiti način, jer percepcija bilo koje vrste je vrlo individualna. Međutim, vrlo je teško da se koriste Unutrašnja čula bez prethodne upotrebe Psy-vremena. U stvari, neki od mojih studenata „uključili su” spontano Unutrašnja čula dok su vežbali Psy-vreme. Neki su studenti koristili Psy-vreme da bi dobili informaciju o njihovim prošlim životima. U tom slučaju oni su koristili mnoga Unutrašnja čula zajedno.

Na kraju mogli bismo reći da će Unutrašnja čula dati svakoj individui sliku realnosti onakvu kako ona egzistira nezavisno od fizičke materije i sliku unutrašnjeg identiteta, koji je njihov vlastiti. Ona će automatski pojačati koncentraciju i osloboditi sposobnosti, koje će dnevnom životu dati dopunsko značenje – vitalnost i svrhu.

XX POGLAVLJE

Lične procene Ko ili šta je Seth?

Kao ljudska bića živimo u neizvesnosti između života i smrti. Ovaj status delimo sa životinjama. on je ustav naše egzistencije. Međutim, koliko znamo, životnje ne očekuju njihovu vlastitu smrt, niti se pitaju o njihovom statusu pre rođenja. Njihova sadašnjost je trenutak. Mi smo svesni prošlosti, sadašnjosti i budućnosti kao niza momenata, koji su nanizani jedan pre drugog. Ali, šta ako je taj niz samo deo šire sadašnjosti, odnosno prostranijeg „momenta”, kojeg nismo svesni? Egzistirali bi u toj drugoj dimenziji vremena bez obzira da li bi to znali ili ne, upravo na isti način kao što naš mačak egzistira u 4 sata poslepodne bez spoznaje šta je sat. Na neki način, mačak je daleko više u pravu nego što sam ja, jer vreme sata je umetno sredstvo i on neće da ima posla sa njime. Pretpostavimo da su, kao što tvrdi Seth, prošlost, sadašnjost i budućnost takode umetna sredstva, odnosno, podele, koje su postavljene u prostranom momentu u kojem su sve akcije simultane.

Fizički mi ne možemo upravljati istodobno sa mnogo podataka, jer, u tom pogledu, zavisimo od naše neurolozijske strukture. Svaka senzacija, koju smo primili od našeg rođenja je još nedirnuta u

podsvesti. Takve detalje guramo „nazad” kako bismo mogli da upravljamo sadašnjosti. Usmeravamo svoju pažnju na određene grupe događaja – „sadašnje” događaje – i zatim ih spuštamo u podsvest, gde naizgled propadaju i postaju daleki. Kada bismo mogli da zadržimo našu pažnju na sve prošle događaje i da budemo i dalje koncentrisani na sadašnje događaje simultano, tada bi naš osećaj sadašnjosti bio neizmerno proširen.

Kako da objasnimo budućnost? Možda se ona sastoji od događaja, koji već egzistiraju u ovoj prostranoj sadašnjosti, odnosno, od događaja, koje smo zbog praktičnosti odlučili da udaljimo „za sada”. Prema Sethu događaji, u svakom slučaju, nisu konkretni, nego su plastični i inicijalno su uvek mentalni. Neke događaje formiramo u fizičkoj realnosti, u kojoj sledimo događaje u procesu kojeg sam gore pomenula. Drugim događajima ne upravljamo u ovoj dimenziji. Oni čak nikada ne ulaze u našu prošlost, sadašnjost ili budućnost.

Da li smo biološki nesposobni da opažamo bilo koji od ovih događaja ili imamo psihološka slepa mesta kao mehanizme odbrane da bi se zaštitili da nas realnost ne nadjača? Istina je da nam naši nervni sistemi dopuštaju da opažamo samo toliko, međutim, pretpostavljam da izvan tih limita neki psihološki element uzrokuje blokiranje mnogih informacija, koje bismo u protivnom mogli opažati.

Kada bismo mogli otkloniti ova slepa mesta i proširiti našu pažnju, mislim da bismo postali svesni ovih drugih događaja i da bi telepatija i vidovitost bile normalne, to jest praktične metode dobijanja informacija. Drugim rečima, mislim da su ekstrasenzorne sposobnosti prirodne sposobnosti, kojih se odričemo, jer izgleda da dovode u kontradikciju naše ideje o realnosti.

Mogu smesta čuti emocionalno prigovaranje „Bolje da se ne koriste ove sposobnosti, jer kada bismo mogli da ih koristimo znali bismo kada ćemo umreti!”. Šta ako pretpostavimo da smo, na naše iznenađenje, videli izvan tačke smrti i otkrili da smo i dalje svesni ne samo samih nas kakvi smo „bili” već i drugih naših delova, kojih nismo bili svesni? Šta ako je Seth u pravu kad kaže da mi jedino ispunjavamo meso egzistirajući unutar njega i da ne zavisimo od njega?

Mi se identifikujemo sa našim telima, kao što nam u stvari psiholozi govore da treba. Međutim, ta identifikacija je bazirana na ideji da bez tela nema ličnosti. Ona takođe pretpostavlja da nam sva

znanja dolaze kroz fizička čula. Očito je da prema toj ideji, kada bismo bili izvan naših tela, ne bismo mogli opažati ništa drugo. U stvari ne bi postojalo „ja”, koje bi izašlo i opažalo, budući da bi naša svest bila rezultat našeg telesnog mehanizma. Ovo je ortodoksno gledište mnogih naučnika i psihologa.

Organizovana religija izjavljuje da zastupa suprotnu ideju, odnosno, da je čovekov identitet nezavisan od fizičke materije – posle smrti. Međutim, ova se ideja često promatra sa nepoverenjem, jer je prilikom svakog ispitivanja ustanovljeno da čovek možda koristi ovu nezavisnost *sada*. Naime, dok ona propoveda o preživljavanju bića ona je na sumnjiv način nezainteresovana za proučavanje slučajeva u kojima izgleda da postoji komunikacija između čoveka i „mrtvih”.

Ipak, zaista verujem da su činjenice jasne svakom dovoljno tolerantnom čoveku, koji ih analizira na polju parapsihologije ili svakom dovoljno smionom čoveku, koji sprovodi vlastite eksperimente prirode svesti. Činjenice bi trebale da budu jasne svakoj osobi, koja je iskusila valjan predskazujući san, vidovit događaj ili telepatsku komunikaciju.

Na osnovu mog iskustva – kao i tuđih – mogu zaključiti sledeće: Mi smo u nekoj meri slobodni u odnosu na naša fizička tela. Možemo opažati delove budućnosti. U stvari imamo pristup informacijama, koje ne dolaze kroz fizička čula. Nauci možda treba još sto godina da bi prihvatila ove činjenice. U međuvremenu, činjenice uvek postoje. Halucinacija nije uključena, osim ako ja ne haluciniram sada dok, pijuckajući svoju kafu, pišem ovu stranu i osećam iskrenu ogorčenost zbog onih koji limitiraju naše sposobnosti da bi zaštitili limitirane koncepte. Zašto treba da prihvatimo ove koncepte kao tačne ako su u kontradikciji sa našim iskustvom?

Pre izdavanja moje prve knjige o ekstrasenzornoj percepciji mnogi ljudi su mi pisali o njihovim vlastitim primerima telepatije, vodovitosti, predskazanja ili projekcije. Takođe su mi pisali o poverljivim iskustvima, koja su čuvali za njihovu najbližu rodbinu. Mislili su da takve stvari nisu *trebale* da se dese i bojali su se da jedan ekstrasenzorni događaj ne poljulja njihovu vlastitu mentalnu ili emocionalnu stabilnost. U to vreme stalno sam postavljala pitanja o svojim iskustvima, što i dalje činim. Nisam dozvolila zastarelim konceptima da propisuju koje delove mojih vlastitih iskustava mogu prihvatiti kao realne, a koje delove moram odbaciti. Pošto nisam bila

pod delovanjem takvih ideja mogla sam prihvatiti moja inicijalna iskustva slobodnije i ispitivati ih sa puno dobre volje. Međutim, posebno u početku, bila sam toliko uplašena koliko i sretna zbog svakog novog događaja. Ova iskustva su me podučila sledeće: Mi smo u ovom trenutku multidimenzionalne ličnosti – ti i ja i bilo ko drugi. Mislim da se svest sakuplja kao atomi i molekuli, odnosno da postoje skupine svesti kao što postoje skupine materije i mislim da smo mi deo ovih skupina bez obzira da li to znamo ili ne. Znamo malo o našoj vlastitoj psihologiji i još manje o prirodi svesti. Da bismo saznali više moramo želiti da ispitamo individualno našu vlastitu svest. Na taj način, uverena sam, da ćemo otkriti veću individualnost, jedinstvenost i smisao identiteta. Zbijeni tako blizu granica egotistične fizički orijentisane svesnosti možda zaklanjamo same sebe od odgovora na naša najbitnija pitanja, to jest znanja, koje nam može pomoći da živimo inteligentnije u fizičkom životu. Moj vlastiti rad podrazumeva takvo istraživanje. Smatram da su moja psihička iskustva, Sethova predavanja i moja celokupna veza sa Sethom poučna avantura – koja se nastavlja. Mislim da Sethov materijal sadrži neophodne uvide i informacije u odnosu na prirodu realnosti. Teorije razvijaju značaj individualnosti i predstavljaju izazov što se tiče prihvatanja šire ličnosti, koju su i nauka i religija odbacile i u tom smislu nas podučavale.

Pre svega, sigurna sam da je Seth moj kanal do otkrivenog znanja i to onog znanja, koje je otkriveno intuitivnim delovima ličnosti, odnosno, nije otkriveno na osnovu dokazanih sposobnosti. Verujem da su, u nekoj meri, ova znanja dostupna svakom od nas. To znanje podrazumeva aspiracije i postignuća našeg života. Mislim da otkrivena znanja dolaze prvo u formi intuicija, u formi snova, predosećaja ili kroz iskustva kao što su moja, a da zatim intelekt koristi dobijenu informaciju. Intelekt je podjednako važan kao i informacija.

Što se tiče Setha – ko ili šta je on?, mislim da je njegov termin „energijska esencija ličnosti” najbolji odgovor. Ne verujem da je Seth deo onoga što psiholozi nazivaju podsvest ili da je sekundarna ličnost. Uistinu verujem da mi imamo nadsvest, koja je isto toliko „iznad”, koliko je podsvest „ispod” normalne ličnosti, mada Seth tvrdi da ne postoje realni nivoi ličnosti. Naime, koristim termine samo kako bih pojednostavila objašnjenje. Ovu nadsvest pripisujem ekstrasenzornim sposobnostima i mislim da ona ima pristup informacijama, koje se odnose na prirodu realnosti i koje normalno nisu

dostupne egotističnim delovima ličnosti. Možda je zbog toga Seth u stvari psihologijska personifikacija nadsvesne ekstenzije mog normalnog „ja”.

Ako je tako, na koji način bi Seth bio nezavisan? Na ovo pitanje nije lako odgovoriti. Jasno je da u tom slučaju on ne bi trebao da je prisutan unutar moje strukture ličnosti. Ne verujem, na primer, da bi njegovo iskustvo bilo otkriveno bilo kojim psihološkim testiranjem moje vlastite ličnosti.

Postavlja se pitanje Sethove polnosti. Po mom mišljenju intuitivni delovi mnogih ličnosti izgleda da imaju ženske pre nego muške osobine. Da je Seth samo moje više intuitivno „ja”, očekivala bih od njega da bude žensko ili da bude pseudomuževan tip ili muški karakter, kojeg vrlo često kreiraju žene pisci. Dok Seth nije „eklatantno” muškarac on je u svojim akcijama i govoru više muškarac nego što je ženski tip muškarca. Takođe, bivajući učitelj, on nije u biti stereotipan „spiritualni vodič”. On je jednostavno on sam, odnosno simbol njegove vlastite nezavisne egzistencije.

Njegovo delovanje na druge je neposredno. Jasno je da ima značajno „prisustvo”. On reaguje na druge i uspostavlja odnose mnogo bolje nego što ja to činim sa ljudima u mom životu. Ekscerpti, koje je on pojednostavio, što je ujedno karakteristika po kojoj ga znamo, predstavljaju samo deo njegove ličnosti i one delove, koje on nalazi da su najkorisniji za nas.

Rob je jednom pitao Setha da li je on uvek raspoložen za predavanja. Sethov odgovor jasno pokazuje da je on više od jednostavne uzajamne veze. Verujem u odgovore koje smo primili i mislim da su oni poštene izjave o vrlo komplikovanoj psihološkoj povezanosti.

Sa 458-og predavanja, koje je održano 20. januara 1969

„Što se tiče moje raspoloživosti u odnosu na naša predavanja, ti si sposoban da unutar uslova, koje smo uspostavili i uz moju pomoć pozoveš elemente moje ličnosti, koje poznaješ. Vrsta vitalnog kvadridentimenzionalnog pisma ili komunikacija u kojoj je, ne zameriti mi na terminu, medij poruka”.

„Na neki način Ruburt je pretvoren u vitalni telegram. Kada ti šalješ komunikaciju ili telegram, šalješ samo reči. Ja šaljem svoje

delove. Moja celokupna esencija ne treba uvek da je uključena. Drugim rečima, ne treba da sam posve u fokusu tvoje dimenzije da bih zadovoljio naša predavanja. Međutim, psihološki most o kojem sam govorio je takođe potreban kako sa Ruburtove tako i sa moje strane”.

„Određeni deo moje realnosti ti je zbog toga dostupan za vreme utvrđenih sati, kao i van tog perioda. Koristeći most Ruburt može da me pozove u drugim prilikama. Koristeći most ja mogu pozvati takođe vas. To neophodno ne znači da će svaki poziv uvek naići na pozitivan odgovor sa obe strane ili da će se kontakt ostvariti”.

„Ovaj” psihološki most” podrazumeva dva dela, odnosno, nalik je na preklopni most za dizanje, odnosno, u slučaju kontakta ova se dva dela moraju sresti. (Ranije je Seth objasnio da su obe strane konstruisale ovaj „psihološki most”). Kada želiš da stupiš u kontakt sa mnom u nekom drugom, nezakazanom momentu, mogu biti na raspolaganju, a možda i ne. Tvoja vlastita emocionalna potreba biće mi, međutim, poznata. Ako je ta potreba jaka, ja ću svakako odgovoriti na nju, ako ti ne budeš potcenio vrednost prijateljstva. Nisam u stvari automatski na raspolaganju i ne više od tebe”.

Oboje znamo da neka predavanja izgledaju „neposrednija” u odnosu na druga. Kada je Seth nastavio uvideli smo zašto. „Ja sam u stvari automatski deo poruke koju ti dajem. Katkada sam „ovde” potpunije nego što sam na drugim predavanjima. Odnosni razlozi često imaju veze sa uslovima, koji su obično izvan normalne kontrole: elektromagnetski uslovi i psihološke prilike. Oni se mogu smatrati kao atmosferski uslovi kroz koje moram putovati”.

„Kao što sam rekao projekcija je u nekoj meri uključena kako na mojoj tako i na Ruburtovoj strani. Tvoje (Rob) vlastito prisustvo je takođe važno, bilo da si ti prisutan na svakom datom predavanju ili ne... Kada gledaš obrazovni program na televiziji ti vidiš učitelja kako govori. On u stvari može govoriti tada, a i ne mora. Međutim, učitelj egzistira bez obzira da li on govori u tom momentu ili ne i njegova je poruka nepobitna. Dakle, Ruburt je moje televizijsko platno. Nije važno da li govorim unutar Ruburta u ovom momentu... ili sam govorio prošle noći u njegovom snu, odnosno, nije važno da li se večeras radi o filmu ili play backu ili ne”. „Nadalje: medij je poruka u Prostranoj sadašnjosti”, rekao je Seth smejući se, „a kada je vreme za program, ja sam ovde u tvojoj prisutnosti bez obzira gde sam prisutan... Možda spremam svoj film unapred, kada Ruburt nije svestan toga. Takva predavanja su podjednako nepobitna”.

Seth je zatim rekao da sam pristala na takav dogovor i da se mnogo naših predavanja vodilo dok sam ja spavala ili bila na drugi način zauzeta. „To ne znači da upotrebljavam Ruburta kao lutku i punim njegova usta trakama kao da su magnetofon ili da je uvek reč o play-backu ili da emocionalno nisam uvek sa tobom na predavanjima. To znači da je u takvim multidimenzionalnim komunikacijama mnogo više toga uključeno nego što pretpostavljaš”.

„Učitelj je unutar trake, odnosno, ličnost je kondenzirana. Ti postavljaš pitanja, jer osećaš da sam ovde i da ne mogu biti nigde drugde u isto vreme, odnosno, smatraš da moja energija mora biti usmerena ovde ako sam ovde. Međutim, postoje aspekti mog identiteta sa kojima nisi upoznat... iako ćeš „kasnije” možda biti”.

„Svi kanali još nisu uključeni”, rekao je Seth šaljivo. „Znaš sve ono o meni što si sposoban da znaš u svom datom trenutku, u tvojim vremenskim terminima izražavanja. Bilo bi relativno nemoguće za mene da ti razjasnim svoju potpunu realnost, s obzirom da ne bi mogao da je svu razumeš. Izvolite na pauzu. Verujem da ne biste želeli da pregori elektronska cev...”

Jasno je da sam izbegavala da Setha nazivam duh. Ne volim taj termin iz dva razloga. Mislim da podrazumeva isuviše jednostavan odgovor. Zatim, možda prihvatanjem jedne solucije zatvaramo naše umove drugim solucijama, koje su trenutno nedostupne. Ne mislim da je Seth *samo* psihološka struktura, koja mi dozvoljava da namesitim stanicu na željeni talas otkrivenog znanja, niti poričem da je on jedna nezavisna egzistencija. Ne mislim da neka vrsta mešavine, mora između njegove i moje ličnosti, zauzeti mesto na predavanjima i da je *sam* „psihološki most” nepobitna struktura, koja mora postojati u svakoj takvoj komunikaciji. Seth je na njegovom kraju, a ja sam na svojem. Slažem se sa Sethom što se toga tiče. Međutim, ne mislim da je delovanje medija kao telefonskog spoja, tako jednostavno. Mislim da je Seth deo druge suštine i da je on sličan, rekla bih, prijatelju, koji je „preživio” smrt.

Ne nalazim da su moje ideje kontradiktorne. Seth bi takođe mogao da bude deo jedne drevne suštine, a Seth Dva drugi deo, koji je, u našim terminima izražavanja, razvijeniji. Ako fizički život evoluirao, zašto onda ne bi i sama svest evoluirala? Ne nalazim da je teško prihvatiti mogućnost da smo možda nezavisni fragmenti tih suština ili skupina svesti. Prihvatanjem te mogućnosti bila bi moguća neka vrsta komunikacije između nas. Svi bismo bili formirani iz iste

„mentalne građe” bez obzira šta je ona. Međutim, nama bi takva iskustva izgledala nadnormalna. Seth Dva je rekao da izvesni delovi moje ličnosti reaguju kao transparentni prozori, koji gledaju u te druge realnosti i druge svesti. Ako je tako, onda mora postojati mnogo takvih „prozora”. Možda je Seth Dva evoluirao toliko mnogo da nismo sposobni da ga razumemo. Sama „distanca” otežavala bi mogućnost jasne komunikacije i možda bi bilo neophodno mnogo prevodilaca – možda je Seth jedan od prevodilaca. Imam mnogo pitanja. Na primer: Na koji način je Seth svestan onda kada ne govori kroz mene? Ako je on moj prozor u druge realnosti, da li sam ja njegov prozor u fizički život? Mislim da je Seth potpuno svestan, ali – u drugim dimenzijama egzistencije. Zatim, pitam se takođe: Kako izgleda ne-fizički život?

Seth je obećao da će napisati njegovu vlastitu knjigu, odnosno, diktirati je za vreme predavanja, u kojoj će odgovoriti na neka od pomenutih pitanja: „U mojoj knjizi prikazaću ličnosti, rekao bih, iz unutra prema vani... U nekoj meri opis će se odnositi na moja vlastita iskustva, ali verujem da ću dati sliku prirode realnosti kako je vidi onaj ko nije zatvoren unutar trodimenzionalnog sistema”.

„Knjiga bi uključila analizu medija, ali ne sa gledišta medija, nego sa gledišta ličnosti za koju govori. Odnosno, na taj način ispitao bih tvoj sistem realnosti onako kako ga ja doživljavam...”

„Razjasnio bih prirodu i uslove u kojima znam da imam svoju egzistenciju i objasnio bih neke često puta kontradiktorne izjave, koje se odnose na život posle smrti, odnosno, izjave koje su primljene od raznih medija i u kojima su date različite slike posle životne realnosti”.

„Takva knjiga bi takođe uključivala moje metode pristupa u tvoj sistem i prirodu psihološkog mosta. Nadalje: ono što imaš na predavanjima nije moj potpun identitet. Mora postojati neka vrsta psihološke strukture, koju koristim za vreme komunikacija. Katkada se, međutim, moj identitet ispoljava dovoljno jasno tako da, komparativno govoreći, mogu egzistirati nezavisno, odnosno, bez Ruburtove pomoći.

„Takva knjiga ne bi imala veze sa Ruburtovim vlastitim književnim radom... Knjiga bi nosila moje ime, ali bih je posvetio vama obojici”, rekao je srdačno.

„To je divno”, rekao je Rob.

Ne tvrdim da materijal predstavlja čisto neiskrivljeno znanje. Ovo se pitanje iskrivljenja možda nameće po 50-ti put na 463 predavanju. Pošto sam potpisala ugovor za ovu knjigu, naša prijateljica Peg Gallagher je napisala priču o Sethu za lokalne novine. Prisustvovala je predavanjima da bi dobila materijal. Posle nekoliko šaljivih primedbi, koje su bile upućene Peg – (napr. „Jednog dana ću ja intervjuisati tebe”) Seth je počeo predavanje o iskrivljenju.

„Bilo da je medij u transu, koji je toliko dubok koliko i Atlanski ocean ili nije, medij neće biti čist kanal. Ego će jednostavno biti zaobiden, ali će drugi slojevi ličnosti i neurologijska struktura ličnosti nastaviti da deluju kao i uvek. Oni će biti izmenjeni percepcijama koje prolaze kroz njih”.

Seth je zatim rekao da vokalna komunikacija nije pravilo. Nju ne koriste niti više niti manje naprednije suštine od nas. Da bi Seth dao smisao našim trodimenzionalnim „ja”, sama informacija mora biti „istisnuta”, što uzrokuje određenu distorziju”.

„Reči, koje ti govorim tranzimtuju informaciju, ali reči nisu informacija, odnosno, reči su samo verbalni prenosioci informacije”.

„Informacija može retko kad teći kao kristalna voda, onda kada je medij (kao) slavina po želji otvara ili zatvara. Ona mora prodirati kroz slojeve ličnosti medija. Nervni sistem reaguje na podatak u trenutku kada ih prevodi. Ništa nije neutralno u takvim terminima. Informacija se prima i prevodi, kao što treba da bude, u mehanizme, koje nervni sistem može kontrolisati i interpretirati. Kao bilo koja percepcija, informacija tada postaje deo strukture nervnog sistema. Ne može biti drugačije”.

„Svaka percepcija odmah menja elektromagnetske i neurologijske sisteme promatrača. U tvojim terminima izražavanja, percepcija je: alteracija neurologijske strukture. Sami prijemni mehanizmi se menjaju na osnovu onoga što opažaju. Govorim o fizičkoj prirodi svake percepcije”.

„Logična je kontradikcija zamisliti sa tvojim fizičkim strukturama da svaka percepcija može biti primljena bez promene unutrašnje situacije promatrača. Nastojim da razjasnim što je moguće više informaciju, koja je automatski spojena, izmešana i zapletena sa celokupnom fizičkom nepobitnom strukturom ličnosti”.

„Svaka percepcija je akcija i ona menja ono na što ona deluje i na osnovu toga ona u stvari *samu sebe menja*. Najslabija percepcija menja svaki atom unutar tvog tela. Ona naizmenice šalje prema vani

svoje talasiće, tako da se, kao što znaš, najmanja akcija oseća svuda". Seth zatim navodi primere o različitim vrstama distorzije, koje se mogu desiti u normalnoj i ekstrasenzornoj percepciji. „Ruburt ili bilo koja individua ako je neraspoložena može pogrešno protumačiti informaciju, odnosno, može preuveličati pesimističke elemente". Kada Seth objašnjava prirodu percepcije, postaje jasno da sama fizička percepcija oblikuje realnost u određene forme. Čak ekstrasenzorna percepcija mora biti prevedena u fizičke termine, u slučaju da moramo biti svesno svesni te percepcije. Sethov materijal otkriva ono što se nalazi ispod normalne realnosti, koju znamo, međutim, čisti prevod u reči mora neophodno iskriviti značenje.

Osim toga, postoje druge varijable. Seth nije statičan, odnosno, on ne kazuje samo metodično materijal kao da smo mi magnetofoni. Dok drži predavanje on odgovara na pitanja, što u nekoj meri, katkada, uzrokuje promenu u načinu izlaganja određenog problema.

Pošto je Seth taj koji odgovara, on mora biti pod uticajem povezanosti u odnosu na nas (iako, možda ne u meri u kojoj smo mi pod njegovim uticajem!). Nema sumnje da se moja vlastita ličnost razvija, s obzirom da prilagođava sebe Sethovom iskustvu. Morala sam da naučim da upravljam sa više stimulansa od ranije i da očuvam celokupnu stabilnost onda kada sam naučila da razvijam latentne sposobnosti, što je svakako podrazumevalo napor, stresove, kao i nagrade, međutim, svaki problem mogao je biti rešen sa smislom za humor i vrstom zdravog razuma. Kada osećam da mi je potreban odmor, koristim pauzu, što Seth uvažava dragovoljno.

Slušajući sve ono što nam je Seth govorio o čovekovim potencijalima, moram priznati da smo se, katkada, Rob i ja pitali zašto život nije razvijeniji u moralnom i spiritualnom smislu.

Jedne noći, pred naše redovno predavanje sredom, Rob i ja bili smo vrlo zabrinuti zbog sveopćeg stanja u svetu. Sedeli smo i pričali, a Rob se glasno pitao zašto se mi ponašamo onako kao što se ponašamo. „Koji realan smisao ili svrha postoji iza svega toga?" rekao je. „Pretpostavljajući da deo nas zna ono šta radimo, kako da objasnimo bezobzirno stremljenje ka uništavanju planete bilo kroz rat bilo kroz zagadivanje".

„Ne znam", rekla sam.

Ovo predavanje, koje je održano 6. novembra 1968, a i niz drugih predavanja, razjašnjavalo je ova pitanja. Tog 446-tog predavanja,

stigla je druga ličnost, Seth Dva svojim distanciranim i jasnim glasom.

Između ostalog, Seth Dva je rekao: „Ljudski život je faza kroz koju razne forme svesti putuju... Pre nego što pristupiš u one sisteme realnosti, koji su ekstenzivniji i otvoreniji, moraš prvo naučiti da upravljaš energijom i vidiš kroz fizičku materijalizaciju konkretan rezultat misli i emocija. Kao što dete formira kolače iz blata, tako i ti formiraš tvoju civilizaciju bez misli i emocija, i zatim gledaš što si kreirao".

„Kada napuštaš fizički sistem posle reinkarnacija, naučio si lekcije i doslovno, jer si sam izabrao da ga napustiš, nisi više član ljudskog života. U svakom slučaju, jedino svesno „ja" ostaje unutar fizičkog sistema, a drugi delovi tvog identiteta zadržavaju se simultano unutar drugih obrazovanih sistema. U naprednijim sistemima misli i emocije se automatski i odmah prevode u akciju, odnosno, u bilo koju aproksimaciju postojeće materije. Zbog toga lekcije moraju biti podučene i dobro savladane".

„Odgovornost za kreaciju mora biti jasno shvaćena. U nekom smislu ti se nalaziš u izoliranoj sobi. Mržnja kreira destrukciju u toj „sobi" i dok lekcije nisu naučene destrukcija sledi destrukciju..."

„U terminima drugih sistema ta vrsta destrukcije ne egzistira – ali ti *veruješ* da ona postoji i agonije umiranja se bolno proživljavaju. Teška noćna mora se takođe bolno oseća, ali ona brzo prolazi. To ne znači da ti moraš biti podučan da ne uništavaš, jer destrukcija u stvari ne egzistira. To znači da ti moraš biti podučan i uvežban da kreiraš odgovornost. Tvoj sistem je obrazovni sistem za razvijanje svesti... „Trening će ti služiti za egzistenciju u nizu međuvezanih sistema. Da se tuga i agonija unutar tvog sistema nisu doživljavale kao realne, lekcija se ne bi naučila. Učitelji unutar tvog sistema su oni, koji su u njihovim zadnjim reinkarnacijama, kao i one druge ličnosti, koje su napustile sistem, ali su zatim bile određene da pomognu onima, koji se još nalaze unutar njega..."

„Ti transformišiš emocionalnu energiju u akciju i u formu. Zatim manipulišeš unutar sistema, koji si sam kreirao i takvim delovanjem saznaješ gde si uspeo ili nisi uspeo. Sistem uključuje neke fragmentne ličnosti, koje po „prvi" put ulaze, kao takođe i one u njihovim kasnijim reinkarnacijama".

„Ljudski rod sanja isti san istovremeno, odnosno, i ti imaš svoj masovni svet. Cela konstrukcija je nalik na obrazovnu igru, u kojoj

si ti producent i glumac. Postoji igra unutar igre, koja je unutar igre. Ne postoji kraj za „unutar” stvari. Sanjar sanja i sanjar unutar sna sanja. Ali snovi nisu beznačajni i akcije unutar njih su značajne. Celo „ja” je promatrač i takođe učesnik u ulogama”.

Sethova predavanja se i dalje nastavljaju dva puta sedmično. Sethovi predmeti razgovora i područja konverzacije se proširuju i kontinuirano se razvijaju.

Kao što Seth Dva kaže: „Sethov materijal ne podrazumeva da tvoje biće egzistira u manje značajnoj realnosti, već podrazumeva da ti još nisi naučio da prepoznaješ ekstenziju realnosti u kojoj u stvari egzistiraš”. Nadam se da su ova knjiga i Sethov materijal dali čitaocu letimičan uvid u njegovu vlastitu multidimenzionalnu egzistenciju.

APENDIKS

U prethodnim poglavljima navodila sam ekscerpte sa mnogih predavanja u cilju da prikazem Sethove stavove u odnosu na razna pitanja. Ovaj dodatak je za one čitaoce, koji bi želeli kompletniji uvid u individualna predavanja i jasniju ideju o načinu na koji je materijal originalno dat.

Zbog tog razloga izabrala sam tri, mada kratka predavanja i delove nekih konsektivnih skorašnjih predavanja. Ovaj dodatak prikazuje Sethov način zasnivanja subjekta, odnosno, njegovog dovođenja u vezu sa drugim subjektom prilikom uvođenja novih diskusija i informacija dok ih gradi na prošlim predavanjima i takođe ukazuje na njegovu metodu korišćenja Robovog i mog vlastitog dnevnog iskustva kao rampe za lansiranje njegovog vlastitog materijala.

Dodatak obrađuje temeljito nekoliko pitanja, koja nisu obuhvaćena u knjizi. Na jednom predavanju Seth diskutuje o Jungovom konceptu podsvesti. Na drugima obrađuje nov materijal o „originalnom planetarnom sistemu” i razjašnjava percepciju fetusa.

Predavanja o elektromagnetskim jedinicama, koje su smeštene ispod materije započela su upravo sada kada završavam ovu knjigu.

Mislim da Sethove elektomagnetske jedinice mogu biti odgovor naučnicima, koji se pitaju koja fizička materija „nestaje” unutar materije. Osim izvoda i uključenih Robovih beleški Sethov materijal u ovom dodatku je neobjavljen.

452-go predavanje – 2. decembar 1968 – 9,17 – ponedeljak

Dobro veče

(„Dobro veče Sethe”)

Deca grade i ruše kuće. Ti ne brineš o detetovom razvoju, jer uviđaš da će ono samo da nauči bolje da ih gradi.

Možeš čak da se smeješ detetovom savršenom smislu za dezolaciju kada ono na kraju povezuje kretnju svoje vlastite ruke sa destrukcijom papirnate kuće, koja je u tom trenutku, u njegovim očima, nepovratno nestala.

Čovečanstvo gradi civilizacije. Ono se nalazi izvan detetove igre. Igračke su realne i ipak u biti sadrže analogiju. Ne opravdam nasilja koja se dešavaju. Činjenica je da ona ne mogu biti nikada opravdana, ali ipak moraju biti shvaćena za ono što ona jesu – čovek se uči na svojim vlastitim greškama. On se takođe uči na svojim uspesima. Postoje naime momenti kada se on suzdržava od neke akcije, odnosno, momenti deliberacije kreativnosti. (Pauza). Identiteti imaju mnoge uloge u mnogim životima. Postoje periodi ili, ako više voliš, ciklusi kroz koje takvi identiteti žive i neprestano uče unutar tvog sistema. U nekoj meri njih podučavaju drugi ili, ako više voliš,iskusni učitelji. (Zabavljen).

(U novinama je izašao članak o demonstracijama za vrmee Demokratskog predsedničkog zasedanja u Čikagu, augusta 1968. Članak opisuje mnoge sukobe između policije i raznih demonstratorskih grupa. Za vreme večere Jane i ja smo diskutovali o članku).

Životni tok čoveka je mnogo duži nego sam fizički život. Ti njega vidiš samo u jednoj fazi razvoja. Kada jedna individua napušta tvoj sistem ona odlazi u druge sisteme. Ona u fizičkom životu uči samo osnovne elemente. Postoje takođe izuzeci, odnosno, identiteti, koji su izabrali da se vrate u sistem kako bi podučavali druge. Oni nisu, rekao bih, u istoj ligi sa onima čiji reinkarnacijski ciklusi nisu završe-

ni. Oni se mogu vratiti čak trpeći nasilje, na isti način kao što čovek može podići školu usred džungle divljaka.

Ipak, postoje pokušaji unutar samog tvog sistema. Nuklearna oružja u rukama stanovnika srednjevekovne Evrope bila bi gotovo smesta i bez griže savesti korišćena u cilju da se sve, osim Kršćanstva, potpuno uništi. Kršćanstvo može verovatno nestati zajedno sa ostatkom sveta, ali ta se mogućnost ne uzima u obzir. Ondašnje vladajuće sile bile su na taj način ograničene, opake i samopravedne.

U tim danima čovek zdrava razuma nije razmišljao da deli njegovo bogatstvo, niti je razmišljao o nepovoljnom položaju siromašnih klasa. Ne samo da nije ispoljeno milosrđe, nego se takođe njegova praktična priroda nije razmatrala. Arhaičan koncept Boga (*u to vreme*) odlično je prikrrio takve događaje. Siromašni su bili očito grešnici. Siromaštvo je bilo njihova pokora, a pružanje pomoći onima, koje je Bog prokleo smatralo se svetogrđe. Životinje su bile mučene u sportu. Samislost muškaraca prema živućim stvarima bila je vezana za slabost i trebala se pobediti. Osim u vrlo selektiranim krugovima, žene su jedva bile tretirane kao ljudska bića.

Ovo napredovanje tokom vekova bilo bi daleko uočljivije da znaš sve činjenice. Postoji jedan aspekt, kojeg nisam pomenuo ranije. Čoveku nije dopušteno da se igra sa opasnijim igračkama sve dotle dok nema određenih dokaza o njegovoj sposobnosti da njima upravlja. To ne znači da on nije mogao da uništi svet, kojeg je znao. To je jednostavno podrazumevalo da takva destrukcija nije neminovna. Ti ne daješ detetu nabijenu pušku ako si siguran da ono ima nameru da ubije sebe ili njegovog bližnjeg.

Oružje i destrukcija su očito predmeti, koje vidiš. Protudelovi nisu tačno evidentirani, a ipak su upravo protudelovi važni: Naučena samodisciplina, kontrola, samilost, koje se pojavljuje na kraju i naučena poslednja lekcija, odnosno, pozitivna želja za kreativnošću i ljubav nasuprot destrukciji i mržnji. Kada je ovo naučeno reinkarnacijski ciklus je završen.

Postoji razlog zbog kojih te lekcije moraju biti naučene upravo na ovaj način. Elementarno postoji samo kreativnost. Destrukcija je samo promena forme. Prolom oblika ili tornado ne znaju ništa o destrukciji. Ta ista energija zatvorena unutar ljudske forme je nešto drugo. Postoje dakle različite vrste kreativnosti, koje se moraju naučiti, a razmatranjem energije i osećanja razvija se elementarna energija, koja postaje svesna posledica, koje „ranije” za nju nisu

egzistirale. – Milioni molekula momentalno ujedinjenih sa živom svesti i ispunjeni sa osnovnom energijom sada uče ljubav i formiraju veoma senzibilne strukture. – Električni naboji sada formiraju emocije. – Besmislen kaos neizdiferenciranih ličnosti egzistira iza veoma specifičnih i veoma razvijenih mehanizama jedne misli! U terminima vremena ovo je iza sviju nas. Izvan našeg sistema postoje rafiniranosti, koje je nemoguće opisati i dalji razvoji, koji su čudasniji od onih koji su se događali ranije. Kroz ovaj proces suština je formirala iz tog masivnog haosa svoj identitet i svoje znanje o svojim „prošlostima” i nastavlja da se razvija u kreativnosti.

Dao sam ti delove najvažnijeg materijala, jer si se pitao o svrsi (*svesti unutar tog sistema*) i bio si često samo sposoban da vidiš malu tačku vremena i prostora.

Nasilje o kojem ste oboje govorili večeras stvorilo je jaz unutar duše svakog učesnika, kroz koje je on letimice gledao vrtoglava porekla, koja su bila iza njegovog identiteta. Onda i posle postojao je strah od ponovnog upadanja u ovaj „suludi” jaz. Oluja će katkada fascinirati mnoge, međutim takvo će se nasilje ili veoma destruktivna oluja zadesiti na putu nekolicini putnika. Svaki učesnik osećao je kaos u koji je imao direktan pristup. (Emfatičan). On se bojao oluje čak u njegovoj fascinaciji, s obzirom da je morao da prepozna da će oluja odneti njega i njegovog neprijatelja u ludilo ili smrt.

Mnogi od učesnika nisu nikada znali da su imali pristup takvoj energiji. Zbog toga nisu mogli shvatiti da se oluja mogla upotrebiti kreativno. Mnogi su se od njih osećali maleni, sami i bez snage. Oluja je besnela. Međutim, po prvi put mnogi su od učesnika intuitivno uvideli da je takva energija isto izvor kreativnosti. Veliki broj njih pokušao je razne metode kako bi se ponovo doživela ova energija u cilju oslobađanja kreativnih osećanja, koja nisu znali da poseduju. Energija je svakako bila neutralna. Odnosno, učesnici su koristili energiju i na taj način se uzrokovali destruktivne elemente.

Međutim, energija koja se oslobodila je već promenila tvoju nacionalnu scenu i nastaviće da je menja. Takvo masivno oslobađanje energije će se koristiti, ali ne u tvoje vreme trajanja života, u cilju ujedinjenja cele planete, odnosno, u cilju mira. To se neće desiti pre nego se ne dese katastrofe, ali kada se ovo ujedinjenje planete desi ono će biti prvo ujedinjenje u miru i jednakosti u istoriji planete. Postojali su razni periodi mira, međutim nije postojala jednakost. Postojalo je bezbroj drugih civilizacija, koje su uništile same sebe u

prošlosti planete, kao i pre toga, odnosno, kada je druga planeta bila aproksimativno u poziciji zemlje. Postojale su, međutim, civilizacije koje su trajale, koje su nadživele svoju planetu i otišle negde drugde. Izvolite na pauzu, a posle ćemo nastaviti.

(10,09 – Jane je zastala nekoliko minuta, zatim kada smo nastavili predavanje misleo sam da je van transa i pozvao sam je po imenu). Jednom je postojalo 9 planeta, koje su kao dragulji bile grupirane oko sunca. One su bile jednako međusobno razmaknute u prostoru i bile su jednako odmaknute prema vani od sunca. To je bio prvi sistem, kojeg je ljudski rod znao. On je postojao u tvom uglu univerzuma, ali tebi bi planete izgledale veoma udaljene i mislio bi da nijedan od vaših instrumenata nije u stanju da ih otkrije.

One su eksplodirale i bile su ponovo kreirane više puta – nestajale su i vraćale se. Izgledalo je kao da pulsiraju. Tebi bi izgledalo da one nestaju u nepovrat. Njima je njihova egzistencija bila kontinualna. Kao što atomi i molekuli ustoličuju realnost unutar tvog sistema, iako sami atomi i sami molekuli dolaze i odlaze, tako i ovaj planetarni sistem još zadržava svoj identitet. Tvoj astronom može opažati duh sistema na ivici tvog univerzuma, odnosno, samo refleksiju realnosti, koju ti ne možeš opažati. Izvolite na pauzu.

(10,19 – Jane je lako izašla iz transa pošto je otvorila malo oči. Rekla je da je bila veoma daleko i da je imala viziju planeta i sunca). (Momentarno sam u sebi zbrojala planete za koje znamo da su u našem solarnom sistemu i bilo ih je 9, odnosno, isto onoliko koliko je Seth rekao da ih ima. Naravno da je ovaj podatak nametnuo mnoga pitanja, ali te večeri bilo je nemoguće dobiti sve odgovore).

(Upravo pre nego što je pauza završila, Jane je rekla: „Upravo sam primila informaciju od Setha”. Predavanje se nastavilo u 10,31). Egzistencija koristi formu. U mnogim slučajevima kada je planetarni sistem razvijen suštine, koje su privučene sistemom ili ga smatraju svojom kućom, jednostavno menjaju svoju formu, odnosno, ponovo grupiraju njihove snage i – u slučaju da smatraju da je sistem koristan – sređuju kuću. One zatim, kada su te forme dostupne, ulaze u njih ili stvaraju takve forme da bi mogle preživeti. Ovaj proces je vršen unutar tvog vlastitog sistema u nekoliko prilika. Međutim, proces se nije često sprovodio, jer se često prilično komplikovane strukture ne mogu formirati sa svesti, koja može u potpunosti izraziti sebe.

U tvojim terminima izražavanja može postojati određen gubitak memorija, odnosno, mogu se javiti komplikacije koje unose zbrku u

originalno znanje. Kada se situacija u stvari desi postoji uvek podela snaga, odnosno, neke suštine se pretvaraju u formu, a druge ne ulaze u proces. Ponavljam da se ovaj proces desio unutar tvog vlastitog sistema.

U tvojim terminima izražavanja mnoge suštine nemaju potrebu za formom. Međutim, večeras nećemo razgovarati o njima. Ovaj originalni sistem o kojem sam govorio biće teoretiziran, ali se međutim neće toliko ozbiljno razmatrati da bi se prouzrokovala bilo koja dublja kontroverzija. Energija ovog sistema bila je enormna, odnosno, daleko veća od bilo koje, koju ti znaš i konstantne ruševine usled njenih pulsacija dale su život drugim sistemima. (Duga pauza). Teško je objasniti rečima. (Pauza) Takođe, brzina kretanja energije bila je daleko veća od bilo koje brzine koju znaš, mada ona pojačava i smanjuje brzinu na cikličan način.

(Jane je ponovo pauzirala. Njen hod bio je spor, stalno je gestikulirala i crtala slike u zraku i povremeno bi se namrštila).

Energija je posedovala kreature svesti, ali ne onakve kreature kakve ti poznaješ. Energija, odnosno, suštine (duga pauza) kontinualno transformišu masivne roytans...

(ili možda roetans – moja fonetska interpretacija. Nisam bio siguran šta su Jane i Seth mislili i nisam postavljao pitanja na koja nisam imao odgovor...)

Koristimo se Ruburtovim rečnikom.

(„Da li ti misliš na roentgens?” Odnosno, mislio sam na internacionalnu jedinicu x zraka).

Suštine, to jest masivne jedinice energije postale su iz njih samih, reagujući automatski i eksplozivno na formu sistema. Njihova energija uzrokovala je ponašanje sistema.

Postojala je direktna i istovremena reakcija između svesti i materije, odnosno, jedan nastup elektomagnetske snage bio je dovoljno jak da bi stvorio univerzum.

Tvoj univerzum je samo jedan od mnogih i ti opažaš samo mali deo njega.

Ako nemate pitanja zaključicu predavanje.

(„Imaću neka pitanja kasnije”)

Večerašnji materijal razvio je neka pitanja o kojima nismo diskutovali na ranijim predavanjima i takođe može poslužiti kao baza za kasnije informacije. Srdačno vas pozdravljam i želim vam ugodno veče.

(„Laku noć Sethe”)

(10,52 – Jane se povratila iz transa brzo, mada je trans bio dubok. Rekla je da je pri kraju predavanja osećala jaku energiju kako struji kroz njeno telo).

453-e predavanje – 4. decembar 1968 – 9,06 p.m. sreda)

(Sue Mullin bila je prisutna).

Dobro veče.

(„Dobro veče Sethe”).

Hvala što ste me pozvali.

(„Drago nam je da si došao”).

Planetarni sistem o kojem smo govorili na prošlom predavanju bio je, u tvojim vremenskim terminima izražavanja, prvi sistem unutar tvog sistema. Veoma mi je teško da ti objasnim da je univerzum, odnosno, da su zvezde i planete koje gledaš, komparativno govoreći, jedno dimenzionalne. Ti samo opažaš njihove delove, koji su očiti unutar tvog vlastitog sistema realnosti.

Teški hidrogenski molekuli odigrali su veliku ulogu u rođenju tog (ranijeg) sistema. Svest je prvo trebala da kreira prazninu ili dimenziju u kojoj je sistem mogao da egzistira i takođe da obdari prazninu sa svim onim mogućnostima razvoja, koje su se pojavile u tvom vremenu ili su trebale da se pojave. Drugim rečima, praznina se zbog toga može porediti sa umom. Ko može proročiti koje slike ili misli će se roditi? Postoje, kao što sam ti rekao, bezbrojni takvi sistemi unutar kojih sve ono što postoji je identitet i direkcija.

Ta golemu prazninu, to jest taj beskrajn um izlazi iz druge praznine, koja je veća od same sebe (Seth se smeja). Mogućnosti, koje su dospele u realnost unutar tog univerzalnog sistema podrazumevale su, svaka pojedinačno, rođenje drugih sistema i realnosti na isti način kao što drvo nosi hiljadu semenja. Ti, kao celo „ja” kroz svoje vlastite mentalne akcije kreiraš realnosti, kojih nisi svestan i ne radaš samo fizičku decu.

Ne razumeš dimenzije o kojima razmišljaš, jer one nastavljaju njihovu vlastitu egzistenciju dok ih drugi gledaju prema gore i promatraju kao zvezde. Govorim ti da se tvoja vlastita mišljenja i mentalne akcije javljaju stanovnicima drugih sistema kao zvezde i

planete unutar tvog vlastitog sistema. Ti stanovnici ne opažaju šta leži unutar ili iza zvezda u njihovim vlastitim nebesima. Iako oni istražuju njihov vlastiti univerzum oni neće doći u tvoju realnost. Oni će samo opažati oblik i formu, koje tvoje vlastite mentalne akcije – misli i snovi – zauzimaju unutar njihovog vlastitog sistema.

Nisam ti ranije dao ovaj materijal kako ne bi implikacije razvile u tebi osećanje beznačajnosti. Ti nisi samo primalac, ti si takođe davalac. Kao što je tvoj vlastiti univerzum formiran od strane suština, koje sada ne razumeš, tako i odbacivanje tvoje vlastite svesti formira realnost za suštine, koje su jedva svesne tvoje egzistencije.

U tom obilju ništa nije beznačajno niti je izgubljeno. Postoje meduveze, isprepletenost realnosti i povezanosti koje se ne mogu poreći. Rekao sam ti, na primer, da se univerzum sna nastavlja, bez obzira da li ga ti opažaš ili ne. Unutar tog konteksta, ti stanovnici sanjaju – uzastopno – njihove vlastite snove i formiraju elektromagnetske realnosti. Ti nisi, rekao bih, niti na vrhu niti si na najdonjem kraju mnoštva svesti. Ti nisi niti u centru niti na ivici.

U stvari, unutrašnje „ja” je prisno povezano sa svakom realnošću, iako toga nisi svestan. Unutrašnje „ja” može slediti svoju vlastitu povezanost kroz mrežu bilo koje egzistencije i pri tome zadržati svoj identitet. Upamti, kada govorimo o postanku tvog sistema, imamo u vidu tvoje ideje o vremenu. Sve, naravno, egzistira istodobno. Prema tvom načinu mišljenja neki se životi žive u trenu (*u raznim sistemima*) dok drugi traju vekovima. Percepcija svesti, međutim, nije limitirana. Rekao sam ti, na primer, da drveće ima svoju vlastitu svest. Svest drveta nije usmerena na tako specifičan način kao tvoja vlastita, mada je u svakom pogledu drvo svesno svojih 50 godina pre i svojih 50 godina posle njegove egzistencije.

Njegov osećaj identiteta spontano se razvija izvan promene njegove vlastite forme. Ono nema ego koji bi presecao „ja” identifikaciju. Kreature bez odeljka za ego mogu lako slediti njihov vlastiti identitet izvan svake promene oblika, ali ego, koji je tako slabo usmeren u fizičkoj realnosti ne može si priuštiti taj luksuz.

Svaka svest je zbog toga urođeno svesna svog bazičnog identiteta. Unutrašnje „ja” zna šta je iza fizičkih zvezda i planeta, koje oči gledaju, dok bi ego, međutim, bio u panici uklonjen na stranu.

Originalni planetarni sistem o kojem sam govorio ranije je u tvojim terminima izražavanja odavno formirao druge univerzalne sisteme. Međutim, čitava kozmička struktura bila je materijalizacija

jedne originalne misli s obzirom da misao, to jest bazična realnost mora uvek egzistirati pre njezinog pojavljivanja. Zbog toga su postojele inteligencije unutar tog prvog sistema. Izvolite sada na pauzu, a nastavićemo kasnije.

Srdačno vas pozdravljam vašu prijateljicu Sue.

(9,36 – Jane je izašla iz transa brzo i rekla da je trans bio dubok. Predavanje se nastavilo u istom sastavu u 9,44).

Nadalje: svaka misao formira svoju vlastitu elektromagnetsku realnost i sastavljena je od energije koja se ne može nikad uništiti, već se može jedino transformisati. Subjektivna realnost jednog čoveka, koja je ostavljena sama u univerzumu, emitirala bi dovoljno energije da zasije još jednu. Ova rečenica nije iskrivljena. S obzirom da imate nameru da održite neka ekstra predavanja ove sedmice ne želim da isuviše zamaram Ruburta, niti želim da ostanete vezani za pisačom mašinom tri sedmice. Zbog toga je ovo predavanje bilo kratko i nadopunilo materijal sa našeg prošlog predavanja. Srdačno vas sve pozdravljam. Ostaću još časak da uživam u vašoj konverzaciji.

(„Laku noć Sethe”)

(9,48 – Janei je trebalo časak da se povrati iz transa. „Možda sam uspela, ali nisam posve. Niti sam u transu niti sam van transa. Imam osećaj kao da sam u čunju. Mogu čuti šta se dešava u sobi, ali još nisam ušla u nju”, rekla je Jane). (9,55 – mislili smo da je Jane izašla iz transa, međutim Seth ili stanje transa se odugovlačilo. Bilo je očito da se Jane želela vratiti nazad u trans. Dok sam je kontinuirano odvrćao od transa ona je snažno prevrtala očima. Davao sam joj čaj itd). (Jedan detalj, koji ju je držao u tom stanju privukao je moju pažnju u trenutku kada je slučajno sedajući u stolicu za ljuljanje pomenula: „Seth je još ovde. Upravo se nalazi sa moje desne strane” i ispružila je svoju ruku. Izgledalo je da Seth zauzima „grudicu” prostora od oko pet stopa visine, koju sam mogao, bez da ga smetam, zakoračiti. Seth je ostao prisutan sve vreme dok smo nas troje razgovarali).

503-e predavanje – 24. septembar 1969 – 9,32 p.m. sreda

(Oko dve strane personalnog materijala je poništeno).

(Rezimiram: Sue Mullin, udata Watkins jedna od Janeinih studenata sa časova o ekstrasenzornim percepcijama, ostavila je sinoć tri pitanja za Setha, na koja je želela odgovor što je pre bilo moguće. Prvo pitanje: „Kada projektujem svoju svest van svog tela da li je moje astralno telo pregnantno, pošto sam sada u fizičkoj trudnoći?, zatim: Da li astralno telo nosi astralni protudeo fetusa ili da li astralni fetus ostaje u fizičkom telu unutar fizičkog fetusa?“)

(Pitao sam Setha: Možeš li reći nešto više o Sueinom prvom pitanju koje se odnosi na astralno telo fetusa? Jane je pročitala Sueino pitanje nešto ranije, međutim nije znala da sam imao nameru da ovo pitanje postavim večeras).

Fetus u stvari ima svoju vlastitu astralnu formu. Sada ta astralna forma pripada individui, odnosno, budućoj ličnosti u ovom životu. Ta astralna forma nije forma koja je egzistirala u „ranijoj“ reinkarnaciji. Postoje mnoga komplikovana pitanja, međutim pokušaću da ih objasnim jednostavno.

Postoji velika energija, koja je povezana sa fetusom. Nikada ranije se u fizičkom životu nije toliko energija koristila na tako svrsishodan i dobro upravljan način. Dužnost energije prvih kozmičkih projekcija je ta da vodi brigu o inicijalnom prodoru u materiju. Ličnost je zaposlena doslovnim transformiranjem beskrajnih podataka. Mnogo od tog posla učinjeno je već u trećem mesecu trudnoće. Istom brzinom kao što nov podatak formira fetus i fizičku strukturu mora se i ličnost iz ranije reinkarnacije povlačiti. Ličnost iz ranije reinkarnacije kratkotrajno biva u tom procesu (rađanja) i ne *postaje* nova individua. Ličnost iz ranije reinkarnacije pomaže u formiranju nove individue i zatim se mora povući. Nova jedinica ličnosti mora biti slobodna i neometana zahtevima, koji bi joj se u protivnom postavljali. Nova individua ima duboko ukopanu memoriju o njegovim prošlim životima, ali personalna svest poslednje reinkarnacije ličnosti ne sme biti natovarena na ovaj novi identitet. Nova ličnost u svom malom astralnom telu se u stvari sastaje sa drugim delovima celog identiteta. Ona čak biva podučavana, ali ona je pre svega njeno vlastito „ja“.

(„Da li ova ličnost, na primer, projektuje onda kada i Sue projektuje?“) Ona može i ne mora. Ona može imati projekcije u drugim

područjima dok je Sue, u njenoj astralnoj formi, negde drugde. Međutim, u to vreme postoji vrlo jaka veza između njih. Na dubljem nivou, oni su svesni svojih lokacija. Majka zna gde je dete, čak iako ona toga nije svesna. Majka može čak, u projekciji, otići po dete i doneti ga kući.

Mnogi prirodni abortusi uzrokovani su onda kada nova ličnost ima poteškoća sa konstruisanjem nove forme. Ona u projekciji traži druge savete i biva savetovana da se ne vrati.

504-to predavanje – 29. septembar 1969 – 9,17 p.m.
ponedeljak

Ekscerpt

Voelo bih da nastavim diskusiju koju smo počeli na našem prošlom predavanju. Fetus vidi fizičku okolinu. Čelijska konstrukcija u toj tački odgovara svetlu i aktivira latentne sposobnosti u čelijskoj strukturi majčinskog tela. Gotovo doslovno on vidi kroz njeno telo i uz pomoć njenog tela.

To nisu oštre slike, ali on već počinje da gradi ideje oblika i forme. Nije potrebno reći da su očni kapci takođe na taj način određeni. Drugim rečima, on može videti kroz zatvorene očne kapke. On je svestan svetla i senke, oblika i forme iako, on mora naučiti da razlikuje te delove od dostupnog polja realnosti, koju ti prihvataš kao objekte i od dostupnog polja, kojeg ti ne prihvataš kao objekte.

On vidi više nego što ti vidiš ili više nego što njegova majka vidi, jer on još u stvari ne uviđa da ti samo prihvataš određene strukture i odbacuješ druge. Kada je dete rođeno ono je već naučilo da od njegovih roditelja prihvati ideju o tome šta je realnost. U širem smislu, dete počinje da vežba da usmerava pažnju samo na ono što bi ti nazvao fizička realnost, mada još ono parcijalno opaža polja, koja ti ne prihvataš. Kada ono usmerava pažnju na određenu realnost ono zatim uči brzo da odbacuje druge realnosti.

Fetus takođe čuje dok je unutar utrobe. On čuje zvukove iz fizičke okoline, ali i zvukove unutar dostupnog područja realnosti, kojeg ti ne prihvataš. Kada je dete rođeno ono još čuje te zvukove i glasove, međutim, oni ne udovoljavaju njegovim fizičkim potrebama, niti nose mleko kada ono plače i dete ih postepeno odbacuje.

Neko vreme fetus doslovno opaža istovremeno mnogo života realnosti, a deo onoga što izgleda da je dezorijentacija je jednostavno rezultat rane konfuzije usled toliko mnogo podataka. Zavisno od individue i situacije fetus može i dalje da prima poruke od onih, koje je on znao u prošlosti. Te komunikacije pojačavaju konfuziju tako da on da bi fizički preživeo uglavnom ignoriše te poruke dok uči da usmerava pažnju na fizičku realnost.

Fetus je, na primer, potpuno svestan promene temperature i vremena. On je u telepatskoj komunikaciji sa životinjama i drugim ljudima i na različitom nivou on je u vrsti komunikacije sa biljkama i drugim takvim svestima. Biljke će reagovati prilično oštro na abortus. Fetus će takođe reagovati na smrt jedne životinje u porodici i biće upoznat sa podsvesnim psihičkim vezama unutar porodice mnogo pre nego što on stigne u šesti mesec.

Biljke u kući su takođe potpuno svesne rastućeg fetusa. Biljke će takođe shvatiti da je član porodice bolestan, često pre nego što se pojave fizički simptomi. One su vrlo senzibilne na svest unutar želijske strukture. Biljke će takođe znati da li je fetus muškarac ili žena.

(Dve strane personalnog materijala je poništeno).

(Ranije u toku večeri rekao sam Jane za moj dugotrajan interes za Sethovu izjavu koju je dao nekoliko godina unazad, a na osnovu koje sve ekstrasenzorne percepcije imaju elektromagnetsku bazu. Bio sam zainteresovan da saznam više o tome pošto smo pročitali da se takva elektromagnetska veza još nije otkrila. Pitao sam Seta o tome).

Vežao bih ovo pitanje sa našim informacijama o fetusu.

(„U redu”).

Možemo povezati diskusije.

(„U redu”).

Rekao bih, postoje elektromagnetske strukture, koje prevazilaze tvoje (naučne) instrumente, odnosno, jedinice, koje su bazični prenosioci percepcije. U tvojim terminima izražavanja, one imaju vrlo kratak „život”. Njihova veličina varira. Na primer, nekoliko jedinica mogu se sjediniti i mnogo jedinica može se sjediniti. Najjednostavnije bih mogao objasniti da se one ne kreću toliko brzo kroz prostor koliko one *koriste* prostor da bi se kretale kroz njega. Postoji razlika.

Donekle su uključeni termalni elementi, kao i zakoni privlačenja i odbijanja. Jedinice nabijaju vazduh kroz koji one prolaze i primiču

ka sebi druge jedinice. Jedinice nisu stacionirane na način, rekao bih, na koji je ćelija stacionirana unutar tela. Čak i ćelija samo izgleda da je stacionirana. Te jedinice nemaju „kuću”. One su izgrađene kao odgovor na emocionalni intenzitet.

One su jedna forma, koja koristi emocionalnu energiju. One slede njihova vlastita pravila privlačenja i odbijanja. Kao što će se magnet privući svojim vlaknima, tako i te jedinice privlače njihovu vlastitu vrstu i formiraju strukture, koje se zatim tebi javljaju kao percepcija. Fetus upotrebljava te jedinice. Tako čini svaka svest, uključujući i svest biljaka. Ćelije ne reaguju samo na svetlo, jer je to prirodna reakcija, već zato jer je prisutna emocionalna želja za opažanje svetla. Želja se javlja na tom drugom nivou u formi tih elektromagnetskih jedinica, koje zatim uzrokuju svetlosnu senzebilnost. Te jedinice imaju slobodan hod. One se mogu koristiti u normalnoj percepciji ili u onoj koju ti nazivaš ekstrasenzorna percepcija. Objasniću bazičnu prirodu tih jedinica na kasnijem predavanju i voleo bih da ih povežem sa fetusom, pošto je fetus vrlo uključen u percepcijske mehanizme. („U redu”). Ti bi mogao pronaći mehanizme, kojima bi se te jedinice opažale, međutim, tvoji naučnici jednostavno ne uzimaju u obzir slobodan hod takvih struktura.

505-to predavanje – 13. oktobar 1969 – 9,34 p.m. –
ponedeljak

Ekscerpt

Dobro veče.

(„Dobro veče Sethe”)

Te jedinice o kojima smo govorili ranije, u biti su animacije koje su nastale iz svesti. Govorim sada o svesti unutar svake fizičke čestice bez obzira na njenu veličinu, odnosno, o molekularnoj, to jest ćelijskoj svesti, kao i takođe o širim gestalts svestima, sa kojima si uglavnom upoznat. Zbog Ruburtovog limitiranog naučnog rečnika ove je jedinice doista teško objasniti. Takođe ću te upoznati sa nekim teorijama, koje će ti uglavnom biti nepoznate.

Te emanacije se javljaju toliko prirodno koliko i dah, a mogu se napraviti i druga poređenja kako bi se predočilo ulaženje i izlaženje

i transformacija unutar jedinice, pošto ono što je, na primer, stavljeno u pluća nije isto što i ono što izlazi kroz izdisaj. Možemo porediti te jedinice jednostavno, koristeći analogiju, sa nevidljivim dahom svesti. Ta analogija nas neće odvesti daleko, ali biće dovoljna za početak, odnosno, da ti da određen dojam. Disanje je, svakako, takode pulsacija, odnosno, te jedinice deluju takode na pulsirajući način. Njih, na primer, emituju ćelije u biljkama, u životinjama, u stenama i tako dalje. One bi imale boju da si ti sposoban da ih opažaš fizički.

U tvojim terminima izražavanja one su elektromagneti, koji sledeći takode određene zakone magnetizma prate njihove vlastite strukture pozitivnog ili negativnog naboja. U ovom slučaju sličnost privlači sličnost. Emanacije su u stvari emocionalni tonovi. Varijacije tonova su u svakom pogledu beskrajne.

Jedinice se nalaze upravo ispod područja fizičke materije. Nije-dna nije identična. Međutim, postoji struktura u kojoj se one nalaze. Kao što tvoji naučnici misle o njima, ta struktura je izvan područja elektromagnetskih kvaliteta. Svest u stvari proizvodi te emanacije i one su baza za svaku vrstu percepcije, bilo senzornu u običajenim terminima ili ekstrasenzornu. Tek smo na početku diskusije. Kasnije ćeš uvideti da su moja pojednostavljenja neophodna kako bi me mogao razumeti. Imam nameru da objasnim strukture ovih jedinica.

Te emanacije se mogu takoće javiti kao zvuci i ti ćeš biti sposoban da ih prevedesh u zvuke mnogo pre nego što tvoji naučnici otkriju njihovo bazično značenje. Jedan od razloga zbog kojih one nisu bile otkrivene je taj što su one vrlo mudro kamuflirane unutar svih struktura. Bivajući upravo izvan područja materije, imajući ne-fizičku strukturu i imajući pulsirajuću prirodu one mogu ekspandirati ili kontrahirati. One na primer, mogu potpuno zamotati malu ćeliju ili povući se unutar nukleusa. One, drugim rečima, spajaju kvalitete jedinica i polja. Postoji, takode, drugi razlog zbog kojeg one ostaju tajna zapadnim naučnicima. Na osnovu njihovog intenziteta ne razvijaju se samo njihova aktivnost i veličina, nego i relativna snaga njihove magnetske prirode. One će, na primer, privući druge takve jedinice ka sebi na osnovu intenziteta emocionalnog tona posebne svesti u svakoj datoj „tački”. Takode je jasno da se te jedinice menjaju konstantno. Ako moramo govoriti u terminima veličine, onda se one menjaju u veličini konstantno onda kada ekspandiraju ili kontrahiraju. Teorijski ne postoje limiti u njihovoj brzini kontrakcija i ekspanzija. One su takode apsorbenti. One u stvari isijavaju

termalne kvalitete, koje su ujedno jedini znaci koje su tvoji naučnici prihvatili do sada.

Njihove karakteristike omogućuju im konstantnu međusobnu razmenu. Skupine njih (Jane je gestikulirala, njeno izlaganje bilo je veoma interesantno i zabavno) zajedno će se privući kako bi se raspršile još jednom. One formiraju ono što je zajednički poznato kao vazduh, kojeg koriste da bi se kretale. Drugim rečima, može se reći da se vazduh formira animacijom tih jedinica.

Pokušaću da razjasnim kasnije da je vazduh u stvari rezultat egzistencije ovih jedinica, koji je formiran međuvezama jedinica u njihovom pozicijama i relativnoj međusobnoj distanci i na osnovu, onog što bi ti nazvao, relativne brzine njihovih kretnji. Vazduh je ono što se dešava kada se te jedinice kreću, odnosno, u terminima vremena, njihovi elektromagnetski efekti izgledaju mnogo jasniji, na primer naučnicima. Hajde da diskutujemo o ovim jedinicama kada su one vezane za stenu. Stena je sastavljena od atoma i od molekula, koji svaki pojedinačno imaju svoju vlastitu svest, koje formiraju gestalt svesti stene. Razni atomi i molekuli nekritički šalju van ove jedinice, mada se neki njihovi delovi takode usmeravaju sveukupnom svesti stene.

Jedinice se šalju van stene da bi stenu informisale o prirodi menjanja njene okoline. Na primer, u odnosu na ugao sunca menja se temperatura, kao i kad padne mrak. Takode, u slučaju stene ove se jedinice menjaju onda kada se slobodno nazvani emocionalni tonovi stene promene. Kada se jedinice menjaju one menjaju vazduh oko sebe, koji je rezultat njihove vlastite kreativnosti.

One konstantno izlaze iz stene i vraćaju se nazad u nju tako brzo da njihovo kretanje izgleda simultano. Jedinice se sreću i u nekoj meri se stapaju sa drugim jedinicama koje izlaze iz lišća i svih drugih objekata. Postoji konstantno stapanje, kao i privlačenje i odbijanje. izvolite na pauzu. *(10,10 – Janeino predavanje bilo je sve vreme veoma zabavno i interesantno. Njeno stanje transa bilo je dobro).*

(Ostatak predavanja bio je posvećen Sethovoj interpretaciji jednog mog sna – Robert Butts).

506-to predavanje – 27. oktobar 1969 – 9,40 p.m. –
ponedeljak

(negde iza 9 p.m. Jane i ja smo seli da vidimo da li će Seth stići. Pošto je Jane više sati radila na svojoj knjizi i imala još par poglavlja da preradi predložio sam da ne održimo predavanje. Međutim, ona ga nije želela propustiti).

Dobro veče.

(„Dobro veče Sethe”).

Ruburt ne treba da bude zabrinut jer je izgubio nekoliko redovnih predavanja. On je vežbao spontanost, a regularnost naših predavanja, dovoljno paradoksalno, zavisi od spontanosti. Da li me pratiš?

(„Da”).

Jedinice o kojima sam govorio nemaju nikakav specifičan, regularan i predodređen „život”. One u stvari ne bi sledile mnoge naučne principe. Pošto su one intuitivna snaga posve izvan područja materije, na kojoj je materija formirana, one neće slediti zakone materije, mada ponekad one mogu imitirati zakone materije.

Gotovo je nemoguće otkriti individualnu jedinicu, jer kroz njenu neprestanu aktivnost ona konstantno postaje deo drugih takvih jedinica, tj. ekspandirajući i kontrahirajući, pulsirajući i menjajući svoj intenzitet, snagu i menjajući polarnost. Menjanje polarnosti je od ekstremne važnosti. (Jedna od mnogih pauza).

Sa Ruburtovim limitiranim rečnikom prilično je teško objasniti menjanje polarnosti jedinice, međutim, ovu promenu možeš zamisliti *kao da se pozicije tvog severnog i južnog pola menjaju konstantno dok održavaju istu relativnu međusobnu distancu i da se njihovom promenom u polaritetu ne remeti stabilnost (pauza) planeta – i da je jedino zbog veće komparativne snage na polovima jedinica (gestikulira, pokušava da nacrti dijagram u vazduhu) novija stabilnost gotovo trenutačno ostvarena posle svake promene. Da li je to jasnije?*

(„Da”).

Promena polariteta dešava se u ritmu sa menjanjem emocionalnih intenziteta ili, ako više voliš, emocionalne energije. „Inicijalna” pokretačka emocionalna energija, koja pokreće i formira svaku datu jedinicu i zatim uzrokuje da jedinica postane veoma nabijeno elektromagnetsko polje sa onim karakteristikama promena polariteta, koje sam upravo pomenuo. Promena polariteta je takođe prouzro-

kovana privlačenjem i odbijanjem drugih sličnih jedinica, koje takođe mogu biti privučene ili odbijene. Promene polariteta i promene intenziteta se dešavaju konstantno i odvijaju se ritmički. Međutim, ritam je u vezi sa prirodom same energije, a ne sa zakonima materije.

Bez postojanja ritma aktivnost jedinica sprovodila bi se slučajno i kaotično i izgledalo bi da ne postoji ništa što povezuje jedinice zajedno. Uistinu, one izgledaju kao da lete odvojeno strašnom brzinom. Iskoristiću čelijsku analogiju „nukleusa”. Da su te jedinice ćelije, što one nisu, izgledalo bi kao da nukleus stalno menja poziciju leteći u sve smerove i povlačeći ostatak ćelije zajedno sa njim. Da li slediš analogiju?

(„Da”).

Jedinice su očito *unutar* realnosti svih ćelija. Zatim, inicijalna tačka je bazični deo jedinice, jer je nukleus važan deo ćelije. Inicijalna tačka je pokretačka jedinstvena, individualna i specifična emocionalna energija, koja formira svaku datu jedinicu. Ona postaje ulazni put u fizičku materiju.

Ona je inicijalna trostrana ograda iz koje sva materija mora izbiti. Inicijalna tačka formira tri strane oko nje. (Gestikulira, puza). Postoji eksplozivna priroda pošto je emocionalna energija rođena. Trostran efekt, koji je trenutačno formiran uslovljava efekt, koji je sličan frikciji i koji uzrokuje (više gestikulira) promenu pozicije trostranog efekta, tako da na kraju imaš trouglasti zatvoren efekt sa inicijalnom tačkom unutar trougla. Da li razumeš da to nije fizička forma?

(„Da”).

Energetska tačka zatim konstantno menja formu jedinice, međutim, neophodno je da se prvo razvije procedura, koju sam upravo pomenuo. Jedinica može, na primer, postati kružna. Ovi intenziteti emocionalne energije formirajući jedinice završavaju sa transformiranjem svog raspoloživog prostora u ono što one jesu. Određeni intenziteti i određene pozicije polariteta između i usred jedinica i velikih grupacija jedinica zgušćuju energiju u solidnu formu. (koja rezultira u materiji). Jasno je da je emocionalna energija unutar jedinica motivirajući faktor i možeš, dakle, zaključiti zašto emocionalna energija uistinu može uništiti fizički objekt.

10,10 – Jane se povratila iz transa prilično brzo, iako je trans bio dubok. Katkad je njeno predavanje bilo vrlo brzo. Rekla je da je mogla

osećati kako se Seth napreže da izloži materijal što je moguće jasnije i bez distorzije.

(Ona je takođe imala neke slike dok je iznosila materijal, mada ih se nije mogla setiti. Rekla je da obično zaboravlja ne samo svaku sliku, već i činjenicu da je imala slike, osim ako je ja ne pitam odmah za njih iza predavanja ili u pauzi. Rekla je takođe da joj se ponekad, kada čita određena predavanja, vraćaju iste slike, odnosno, da ih prepoznaje)

(10,26 – nastavak)

Intenzitet originalne emocionalne jedinice kontroliše aktivnost, snagu, stabilnost i relativnu veličinu jedinice, zatim brzinu njene pulsacije i njenu snagu, kojoj privlači i odbija druge jedinice, kao i njenu sposobnost da se združi sa drugim jedinicama.

Ponašanje tih jedinica menja se na sledeći način. Kada je jedinica u činu spajanja sa drugom jedinicom ona svrstava svoje komponente na karakterističan način. Kada se odvaja od drugih jedinica, ona će svrstati svoje komponente na različit način. Polariteti se, u svakom slučaju, menjaju unutar jedinica. Jedinica će promeniti njene polaritete unutar sebe, tako što će adoptirati polaritet jedinice, koja ga je privukla, a ona će promeniti svoj polaritet u kontaktu rastavljanja.

Uzmi, na primer, 5 hiljada takvih jedinica poredanih, odnosno, formiranih zajedno. One bi svakako bile nevidljive. međutim, kada bi ih mogao videti, svaka individualna jedinica imala bi svoje polove poredane na isti način. To bi sve zajedno izgledalo kao jedna sama jedinica, rekao bih, kružne forme, odnosno, one bi izgledale kao mali globus, koji bi polove imao poredane kao na tvojoj zemlji.

Da je ta velika jedinica zatim privučena drugom većom kružnom jedinicom, koja, u tvojim terminima izražavanja, ima polove koji idu od istoka prema zapadu, onda bi ova jedinica promenila svoj vlastit polaritet i sve jedinice unutar nje bi uradile isto. Energetska tačka bila bi, bez obzira na njihovu poziciju, na pola puta između tih polova i ona (energetska tačka) bi formirala polove. Oni se, zbog toga okreću oko energetske tačke. Energetska tačka je u biti neuništiva.

Međutim, intenzitet energetske tačke može varirati u zapanjujućoj meri, odnosno, ona, relativno govoreći, može biti isuviše slaba ili se povući jer je nedovoljno jaka da formira bazu za materiju da bi se možda projektovala u drugi sistem, koji možda zahteva manji intenzitet za „materijalizaciju”.

Te jedinice mogu takođe, usled zapanjujuće energije koja stoji iza njih, dobiti mnogo u intenzitetu i u snazi kako bi formirale relativno permantentne strukture unutar tvog sistema. Tvoj Stockridge – (Seth je pauzirao, Jane se namrštila i pokušavala da se seti reči.

(„Hrastovi stupovi?”)

Ne (Gestikulira) Ostaci hramova...

(„Oh, Baalbek?”)

To su bila mesta za promatranje zvezda. Opservatoriji.

(„Da?” Mislio sam da verovatno znam reč, koju su Seth/Jane tražili, ali nisam imao vremena da mislim i da zapisujem beleške).

Tako nabijene jedinice sa intenzivnom emocionalnom energijom formirale su strukture za materiju, koja zadržava njihovu snagu. Te jedinice, dok sse javljaju unutar tvog sistema, mogu takođe imati realnosti i izvan njega, isterujući potpuno emocionalne energetske jedinice kroz svet materije. Te jedinice, kao što sam ti rekao, su neuništive. One, međutim mogu izgubiti ili dobiti snagu, oslabiti u intenzitetu ispod materije ili mogu ići kroz materiju, pojavljujući se kao materija i projektujući kroz tvoj sistem.

Rešavaćamo taj deo njihove aktivnosti odvojeno. U takvim slučajevima, međutim, jasno je da su one u tački prelaza i u stanju nastajanja.

Izvolite na pauzu ili, ako želite, možete zaključiti predavanje.

(„Mislim da je bolje da zaključimo predavanje”)

Želeo sam da vam dam taj materijal.

(„Vrlo je interesantan”).

To je samo početak. Zanimario bih analogije da vam nisu bile potrebne.

Srdačno vas pozdravljam.

(„Laku noć Sethe”).

10,45 – Pošto smo zatim Jane i ja još malo razgovarali, zaključio sam da su Seth/Jane pokušavali da se sete reči „Stonehenge” misleći na drevan monolitan druidski kamen, koji je poredan u krug u Engleskoj itd. Jane je zatim rekla da je to bila reč, koju je Seth pokušavao da izvuče iz nje. Nije znala zašto se nije nje setila za vreme transa, pošto zna reč, kao i značenje.

509-to predavanje – 24. novembar 1969 – 9,10 p.m.
ponedeljak

(Danas je Jane čitala Eksperimentalnu psihologiju od C. G. Junga, prvo američko izdanje, izdato od strane Jungovih naslednika 1968. Nismo pitali Setha za komentar).

Dobro veče.

(„Dobro veče Sethe”)

Postoji veoma bitno svojstvo, koje podcenjuju svi tvoji psiholozi kada navode attribute ili karakteristike svesti. S obzirom da postoji bliska veza večerašnjeg materijala sa prethodnim predavanjem, namera mi je da nastavim diskuziju o elektromagnetskim energetskim jedinicama. Hajde da započnemo sa Jungom. On pretpostavlja da svest mora biti organizovana oko jedne strukture ega. Za njega je podsvest, s obzirom da nije jako egotistički organizovana, ono što je bez svesti – bez svesnog „ja”. On uverava da normalan ego ne može znati nesvesni materijal direktno. Međutim, on u stvari ne uvida, niti to uviđaju drugi psiholozi, ono što sam vam često rekao – da postoji jedan unutrašnji ego i da upravo taj unutrašnji ego organizira, ono što bi Jung nazvao, nesvesni materijal.

Nadalje: kada si u stanju, koje nije uobičajeno budno stanje, odnosno, kada si napustio taj dnevni „ja”, ti si, uprkos tome, svestan u budan. Ti samo blokiraš memoriju iz budnog ega. Dakle, kada se navode attribute svesti, kreativnost se uglavnom ignoriše. Ona se prvenstveno pripisuje podsvesti. Moje mišljenje je da je podsvest svest. Odnosno, kreativnost je jedna od najvažnijih atributa svesti. Pravićemo razliku između normalnog ega svesti i svesti, koja izgleda samo podsvest tom egu. Unutrašnji ego je organizator iskustva, kojeg bi Jung nazvao podsvest. Unutrašnji ego je drugi termin za ono što mi zovemo unutrašnje „ja”. Kao što vanjski ego manipuliše unutar fizičke okoline, tako i unutrašnji ego ili „ja” organizuje i manipuliše unutar unutrašnje realnosti. Unutrašnji ego kreira tu fizičku realnost sa kojom zatim vanjski ego postupa.

Sve bogato kreirane i originalne tvorevine, koje su stvorene ovim unutrašnjim „ja” su podsvesne. Te tvorevine su značajne, vrlo diskriminativne i izvedene u stvari od strane unutrašnjeg svesnog ega, čiji je vanjski ego samo njegova senka – a ne obratno. Jungov mračni deo ličnosti je ego, a ne podsvest. Komplikovana, beskrajno raznolika, neverovatno bogata tapiserija Jungove „podsvesti” mogla bi

jedva biti *podsvest*. Ova tapiserija je produkt jedne unutrašnje svesti sa daleko više osećaja za identitet i svrhu nego dnevni ego. Zbog svog neznanja i svoje limitirane pažnje, dnevni ego vidi takozvanu podsvesnu kaotičnu aktivnost. Svestan ego izlazi u stvari van „podsvesti”, ali podsvest, bivajući kreator ega je neophodno daleko više svesna nego njena tvorevina. Ego jednostavno nije dovoljno svestan da bi bio sposoban da obuhvati neizmerno znanje, koje pripada unutrašnjem svesnom „ja”, iz kojeg on proizlazi.

Upravo unutrašnje „ja”, van masivnog znanja i neograničenog područja njegove svesti, formira fizički svet i osigurava stimulanse, koji održavaju vanjski ego konstantno u radu svesnosti. Upravo unutrašnje „ja”, odnosno, ovde nazvan unutrašnji ego, organizuje, inicira, projektuje i kontroliše elektromagnetske energetske jedinice o kojima smo govorili, transformišući energiju u objekte, odnosno, u materiju.

To unutrašnje „ja” koristi sopstvenu energiju da formira sebe – iz unutrašnjeg iskustva – protudio materijala, na koji zatim deluje vanjski ego. U stvari, vanjski ego zatim izvodi predstavu, koju je unutrašnje „ja” napisalo. To ne znači da je vanjski ego lutka. To znači da je vanjski ego daleko manje svestan od unutrašnjeg ega, odnosno, da je njegova percepcija slabija, odnosno, da je daleko manje stabilan nego što izgleda da jeste, odnosno, da se on javlja iz unutrašnjeg „ja” i da je zbog toga pre manje nego što je više svesno. Vanjskom egu daju se samo ona osećanja i emocije i samo oni podaci, kojima on može upravljati. Ti mu se podaci predstavljaju na veoma specijaliziran način, obično u terminima informacija, koje su dobila fizička čula.

Unutrašnje „ja” ili ego nije samo svesno, već je svesno samog sebe i kao individue odvojene od drugih i kao individue, koja je deo svih drugih stvari. U tvojim terminima izražavanja ono je kontinualno svesno njegove odvojenosti i njegovog jedinstva. Vanjski ego nije kontinualno svesno ničeg. Ono frekventno zaboravlja sebe. Kada ono postaje preplavljeno jakom emocijom, izgleda kao da gubi samoga sebe, odnosno, postoji jedinstvo, ali ne postoji osećaj odvojenosti. Kada ono vrlo energično podržava svoj osećaj individualnosti, ono više nije svesno jedinstva.

Unutrašnji ego je uvek svestan oba aspekta i usmerava pažnju na svoj primarni aspekt, to jest kreativnost. On konstantno prevodi komponente njegovih gestalta u realnost – bilo u fizičku realnost, kroz pomenute elektromagnetske energetske jedinice, ili u druge

realnosti podjednako nepobitne. Izvolite na pauzu, a kasnije ćemo nastaviti.

(Za vreme naše pauze glasno sam se pitao da li je Jung promenio svoje ideje od svoje fizičke smrti).

(10,05 – nastavak).

Elektromagnetske energetske jedinice su forme, koje bazično iskustvo koristi kada je ono upravljeno ovim unutrašnjim „ja”. One zatim formiraju fizičke objekte, to jest fizičku materiju. Drugim rečima, materija je oblik, koji bazično iskustvo poprima kada se ono nametne u trodimenzionalni sistem. Materija je oblik tvojih snova. Tvoji snovi, tvoje misli i tvoje emocije su doslovno svrshodno transformisani u fizičku materiju od strane ovog unutrašnjeg „ja”. Individualno unutrašnje „ja” zatim, kroz konstantan masivan trud velikog kreativnog intenziteta, kooperiše sa svim drugim unutrašnjim „ja” da bi formiralo i podržalo fizičku realnost, koju znaš, odnosno, fizička realnost je ogranak ili nusproizvod veoma svesnog unutrašnjeg „ja”. Građevine izgledaju da su napravljene od stena i kamenja ili čelika. One izgledaju prilično permanentne fizičkim čulima. One u stvari osciliraju, uvek su pokretne, veoma nabijene gestaltima elektromagnetskih energetskih jedinica („ispod”, rekao bih, svake atomske čestice) i organizovane su i podržane od strane zajedničkih snaga na delu unutrašnjih „ja”. One (građevine) su ukružene emocije, to jest ukružena subjektivna stanja u fizičkoj materijalizaciji. Snaga svesti se ne može izraziti. Svaka individua ima svoju ulogu u projektovanju ovih elektromagnetskih energetskih jedinica u fizičku realnost. Zbog toga fizička materija može biti opravdano opisana kao ekstenzija ličnosti u onoj meri, u kojoj je fizičko telo projekcija unutrašnjeg „ja”.

Očito je da se telo razvija oko unutrašnjeg „ja” i da drveće izrasta iz zemlje, tamo gde građevine ne niču kao cveće njihovih vlastitih sporazuma. Unutrašnje „ja” koristi razne metode kreacije i upotrebe elektromagnetskih energetskih jedinica na različite načine, kao što ćeš videti kada nastavimo sa diskusijom.

Određujući fizičku realnost kao dimenziju u kojoj će se ono izraziti, unutrašnje „ja” se pre svega brine da formira i podrži fizičku bazu o kojoj sve drugo mora zavisiti – svojine zemlje, koje se mogu nazvati prirodne svojine. Unutrašnje „ja” ima golem i beskrajn rezervoar iz kojeg crpi znanje i iskustvo. Sve vrste izbora su dostupne i raznolikost fizičke materije je refleksija dubokog izvora varijante.

Sa formiranim i podržanim prirodnim strukturama projektovane su druge sekundarne fizičke svojine – sekundarne konstrukcije. Najbitnije, vrlo bazično i verno subjektivno iskustvo se međutim prevodi u te prirodne elemente, to jest prostran pejzaž koji podržava fizički život. Nastavićemo sa ovom diskusijom na našem sledećem predavanju.

Jung je naširoko razlagao neke od svojih koncepta neposredno pred smrt (naginjući se prema napred, humoristično i emfatično). Međutim, on je otada promenio mnogo svojih koncepta. Izvolite na pauzu ili, ako želite možemo zaključiti predavanje.

(„Idemo na pauzu”)

(10,30 p.m. – Jane je rekla da je mislila da je predavanje trajalo 10 minuta umesto 25 min. Nastavak u 10,43).

Uskoro ćemo zaključiti predavanje. Međutim, dovoljno je ako vam kažem da ćete se bolje poznavati. U nekoj meri ljudi će postati dobro upoznati sa svojim vlastitim unutrašnjim identitetom i sa drugim formama njihove vlastite svesti.

Tokom godina neki su prepoznali činjenicu da postoji samosvest i svrha u određenim snovima i stanjima spavanja i podržali su, čak u budnom životu, smisao kontinuiteta tog unutrašnjeg „ja”. Tim ljudima nije više moguće da se identifikuju kompletno sa svesnim egom. Oni su isuviše jasno svesni samih sebe. Kada se dosegne takvo znanje, ego ga može prihvatiti da bi otkrilo, na njegovo iznenađenje, da ono nije manje svesno, nego više i da su njegovi limiti neumerni. Nije istina – i to naročito ističem – da će takozvani podsvesni materijal odneti energiju iz egotistično organizovanog „ja” kod normalne ličnosti. Dešava se suprotno, ego biva nadopunjen ovom energijom prilično direktno. Psiholozi daju takve izjave jer se boje da je „podsvest” haotična. Postoji takođe nešto u prirodi onih koji praktikuju psihologiju: sama fascinacija je u mnogim slučajevima predispozicija za strah od „podsvesti”. Ego podržava svoju stabilnost, to jest njegovu naizgled stabilnost i svoje zdravlje na osnovu konstantne podsvesne i nesvesne hrane, koju dobija. Neće umreti od isuviše mnogo hrane. Da li me razumete?

(„Da”).

Jedino kada iz nekog razloga ego ne prima dovoljno hrane, on biva zastašen od gladi. Imaćemo više da kažemo o egovoj povezanosti sa podsvesti. Kod zdrave ličnosti unutrašnje „ja” lako projektuje sva iskustva u elektromagnetske energetske jedinice, odnosno,

prevodi ih u aktualnost. Zbog toga fizička materija deluje kao povratna sprega. Ako nemate pitanja zaključit ćemo naše predavanje.

(„Mislim da nemamo pitanja. Predavanje je bilo vrlo interesantno”).

Srdačno vas pozdravljam i želim vam ugodnu večer.

(„Da li su ti se svidеле tvoje slike?” Ovo pitanje se odnosi na fotografije, koje je slikao fotograf neposredno pred 508-o predavanje. Fotografije će se koristiti u Janeinoj knjizi o Sethovom materijalu.) Da vrlo su mi se svidеле, kao i mlad čovek, koji ih je slikao.

(10,56).

Za izdavača:

Tihomir Pavlović, direktor

Tehnički urednik:

Dragan Boroš

Korektor:

Nevenka Pedović

Izdaje:

Zadruga »BELETRA«, Narodnih heroja 42.
Novi Beograd

Tiraž: 3 000

Štampa: GTP »GEMBAROVSKI«

Nova Gradiška 1990.